

DAVID LEVITHAN

MỖI NGÀY NHÌN LẠI

EVERYDAY

Tiểu thuyết
Nguyễn Lan Anh dịch



Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học

EBOOK@VCTVEGROUP

David Levithan

MỖI NGÀY NHÌN LẠI

Nguyễn Lan Anh *dịch*

Phát hành: MintBooks
Nhà xuất bản Văn Học 2019

NGÀY THỨ 5994

Tôi tỉnh giấc.

Ngay lập tức tôi phải kiểm tra xem hôm nay mình trở thành ai. Không chỉ là về thể xác - mở mắt ra và nhìn xem lớp da trên cánh tay màu sáng hay sậm, tóc dài hay ngắn, thân thể béo hay gầy, là nam hay nữ, đầy sẹo hay trơn nhẵn. Nếu đã quen với việc mỗi ngày thức dậy trong một hình hài khác biệt, thể xác là thứ dễ thích ứng nhất. Chính cuộc đời này, chính cái số phận của thể xác này, mới là thứ rất khó để nắm bắt.

Mỗi ngày, tôi lại là một người khác. Tôi là chính tôi - tôi biết rõ đi đâu này chứ - nhưng tôi cũng lại là một người khác.

Luôn như thế.

Đây rồi. Tôi thức dậy, mở mắt ra, thán nhiên rằng đây lại là một ngày mới, một nơi ở mới. Hồi ức ủa về một món quà chào mừng từ phần ý thức không-phải-của-tôi. Hôm nay tôi là Justin. Bằng một cách nào đó tôi biết được đi đâu này - rằng tên tôi là Justin - và cùng lúc đó tôi biết rằng mình không thật sự là Justin, tôi chỉ đang mượn tạm đời sống đó trong một ngày thôi. Tôi nhìn xung quanh và biết rằng đây là phòng cậu ấy. Là nhà của cậu ấy. Chuông báo thức sẽ réo vang trong bảy phút tới.

Tôi chưa bao giờ là cùng một người trong hai lần nhưng chắc chắn đã từng là kiểu người này trước đây. Quần áo vút bộn bề. Băng trò chơi nhiều hơn hẳn số lượng sách. Bộ đồ lót ống rộng. Rồi cái vị trong miệng cậu nữa, đây ắt hẳn là một tay hút thuốc. Nhưng không nghiện ngập đến nỗi cần phải hút ngay một điếu khi thức giấc.

“Chào buổi sáng, Justin,” tôi thốt lên. Kiểm tra chất giọng. Thấp. Còn thứ giọng trong đầu tôi thì luôn khác.

Justin chẳng hề chăm sóc tốt cho bản thân mình. Da đầu ngứa ngáy. Mắt mở không nổi. Cũng không ngủ đủ giấc.

Tôi đã biết mình sẽ chẳng ưa nổi ngày hôm nay mà.

Thật khó khi phải ở trong cơ thể của một người nào đó mà bạn không hề thích, bởi bạn vẫn cần phải tôn trọng họ. Tôi đã từng gây hại đến đời sống người khác trong quá khứ, và thế là mỗi lần gây ra lỗi lầm gì, chuyện đó lại ám ảnh tôi. Vậy nên tôi phải sống sao cho ý tứ.

Theo kinh nghiệm bấy lâu, mỗi người tôi tạm trú vào đầu tiên tuổi tôi. Không có chuyện nhảy cóc từ tuổi mười sáu lên tuổi sáu mươi, đại loại là thế. Ngay bây giờ, chỉ là mười sáu thôi. Tôi không hiểu nó diễn ra thế nào. Hay tại sao lại thế. Tôi đã ngừng tìm hiểu từ lâu. Tôi sẽ không bao giờ khám phá điều đó nữa, như thể một người bình thường muốn biết nghĩa lý về sự tồn tại của chính họ. Sau một quãng thời gian dài, bạn cần thấy yên bình với sự thật rằng bạn đơn giản là thế. Chẳng có cách nào để hiểu được tại sao. Người ta có thể đưa ra những học thuyết này kia, nhưng chứng cứ lại chẳng hết ần tại.

Tôi có thể kết nối với các sự kiện, nhưng cảm xúc thì không. Tôi biết đây là phòng của Justin, nhưng không biết được cậu ta có thích nó hay không. Liệu cậu ta có âm mưu hại bố mẹ mình ở căn phòng kế cạnh? Hay sẽ hoang mang nếu mẹ cậu không ghé sang để chắc chắn rằng con trai mình đã thức giấc? Đó là điều bất khả tri. Như thể rằng chính phần của tôi đã thay thế phần tương tự ở bất cứ người nào tôi tìm đến. Và trong khi tôi mừng rỡ vì giữ được suy nghĩ của riêng mình, đôi lúc manh mối về suy nghĩ của người còn lại có thể sẽ giúp ích. Chúng ta đều chứa đựng nhiều bí ẩn, đặc biệt khi nhìn từ bên trong.

Chuông báo thức vang lên. Tôi vội lấy một cái áo thun và chiếc quần jeans, nhưng đi đâu gì đó nhắc tôi rằng đây cũng là cái áo người này mặc hôm trước. Tôi lấy một cái khác. Tôi mang quần áo vào nhà vệ sinh, thay đồ sau khi tắm tấp xong xuôi. Bố mẹ đang ở trong bếp. Họ không biết được có điều gì đó khác biệt đang diễn ra.

Mười sáu năm là một khoảng thời gian dài để luyện tập. Tôi không thường mắc lỗi cho lắm. Không còn nữa.

Tôi đọc vị bố mẹ cậu dễ dàng: Justin không thường trò chuyện với họ vào sáng sớm, nên tôi cũng chẳng cần phải thế. Tôi đã lớn lên với việc nhận thức được sự trông đợi từ người khác, hoặc sự thiếu vắng nó. Tôi xúc một ít ngũ cốc, rồi bỏ lại cái bát trong bồn rửa bát mà cũng chẳng thèm rửa, lấy chùm chìa khóa của Justin và rời khỏi nhà.

Hôm trước, tôi là một cô gái trong khu phố cách đây chừng hai tiếng di chuyển. Hôm trước nữa thì là một cậu chàng trong khu phố cách chừng ba tiếng hơn thế. Mà tôi đã vừa quên sạch đặc điểm của họ. Tôi cần phải thế, hoặc không thì có lẽ tôi sẽ thật sự quên mất mình là ai.

Justin khoái nghe cái thứ nhạc âm ỉ và chường tai tại một cái trạm âm ỉ và chường tai nơi những gã DJ âm ỉ và chường tai bốc phét những câu đùa âm ỉ và chường tai như một cách để tiêu pha buổi sáng. Đó là tất cả những gì tôi cần biết về Justin, thế đấy. Tôi kết nối đến bộ nhớ của cậu để tìm đường đến trường, bãi đỗ xe, học tủ để lấy đồ. Một sự phối hợp nhịp nhàng. Tất cả những cái tên cậu ấy quen biết trong khuôn viên này.

Đôi khi tôi không thể cáng đáng hết tất thảy những việc đó. Tôi không thể lết xác đến trường, vận động suốt cả một ngày được. Tôi sẽ bảo rằng mình bị ốm, rồi nằm trên giường và đọc một vài cuốn sách. Nhưng kể cả như thế vẫn khiến tôi mệt mỏi, và tôi lại tự thấy mình kẹt cứng trong loạt thử thách đến từ trường mới, bạn mới. Trong vòng một ngày.

Trong lúc lôi những cuốn sách ra khỏi học tủ của Justin, tôi có thể cảm nhận được ai đó đang đứng do dự gần dãy tủ. Tôi quay người lại, người con gái đứng đó đang bộc lộ rõ cảm xúc của mình - băn khoăn và trông đợi, lo lắng và thiết tha. Không cần kết nối đến Justin tôi cũng biết đây là bạn gái của cậu. Không một ai từng đã phản ứng như thế với anh chàng này, thật yếu ớt trước sự hiện diện của cậu ấy. Cô ấy xinh đẹp, nhưng lại không tự nhận ra điều đó. Cô giấu mình sau mái tóc, niềm hạnh phúc lẫn cả lo lắng vì nhìn thấy tôi lóe lên trong ánh mắt cùng một giây.

Tên cô là Rhiannon. Và trong một khoảnh khắc - chợt như một nhịp đập dịu dàng - tôi nghĩ rằng, phải, đấy là cái tên chính xác dành cho cô. Tôi không hiểu tại sao. Tôi không biết cô ấy. Chỉ là về cảm xúc, nó đúng là thế.

Đây không phải suy nghĩ của Justin. Nó là của tôi. Tôi cố lơ đi. Tôi không phải người mà cô ấy muốn chuyện trò.

“Này,” tôi nói, giữ vẻ bình thường.

“Vâng,” cô th âm thì.

Cô cúi nhìn sàn nhà, nhìn vào đôi Converse vẽ bằng mực của mình. Cô đã vẽ nên những thành phố trên đó, cả những đường chân trời xung quanh đế giày. Cái gì đó đã xảy ra giữa cô với Justin, và tôi thì không biết đó là gì. Có thể đến lúc này chính Justin cũng không hề hay biết gì cả.

“Em ổn chứ?” Tôi hỏi.

Tôi có thể thấy sự ngạc nhiên trên mặt cô ấy, kể cả khi cô đang gắng che giấu đi điều đó. Đây không phải là điều Justin vẫn thường hỏi.

Và đi đâu kỳ cục là: tôi muốn biết câu trả lời. Việc cậu ta chẳng hề quan tâm càng khiến tôi khao khát hơn.

“Chắc chắn rồi,” cô đáp, nghe chẳng có gì chắc chắn cả.

Thật khó để nhìn cô ấy. Từ kinh nghiệm bản thân, tôi hiểu được bên trong mỗi người con gái bình thường luôn ẩn chứa một thứ chân lý vô thường. Cô giấu mình đi, nhưng đồng thời cũng mong tôi nhận thấy. Tức là, cô mong *Justin* trông thấy. Và nó nằm ở đấy, ngoài tầm với của tôi. Một thứ thanh âm đợi chờ được hóa thành con chữ.

Cô gái chìm đắm trong nỗi buồn phiền đến nỗi chẳng hề nhận ra điều đó rõ ràng đến thế nào. Trong một giây nào đó, tôi nghĩ mình hiểu được cô, tôi cho là như thế - nhưng rồi, trong chùng mực của nỗi buồn kia, cô khiến tôi ngạc nhiên bằng một thoáng kiên quyết dứt khoát. Cả can đảm nữa.

Dứt khỏi cái nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt tôi, cô hỏi, “Có phải anh giận em?”

Tôi chẳng nghĩ ra lý do nào để giận cô cả. Nếu có, thì tức là giận Justin, vì đã khiến cô khép nép đến thế. Điều đó hiện diện qua ngôn ngữ cơ thể của cô. Khi ở bên cậu ấy, cô tự khiến mình trở nên tầm thường.

“Không,” tôi đáp. “Anh chẳng giận gì cả.”

Tôi nói đi đâu cô muốn nghe, nhưng cô không tin. Tôi trao cô những con chữ đúng đắn, nhưng cô nghi ngại phải chăng nó như mũi kim đang xóc vào.

Đó không phải vấn đề của tôi; tôi biết chứ. Tôi chỉ ở đây một ngày. Tôi không thể giải quyết vấn đề của bạn trai bất cứ ai. Tôi không nên thay đổi đời sống của bất cứ ai hết.

Tôi quay người khỏi cô gái, lấy sách ra, đóng tủ lại. Cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lặng lẽ với nỗi đơn côi vô hạn và cùng cực của một mối quan hệ đang xấu đi.

“Anh có muốn cùng ăn bữa trưa nay?” cô hỏi.

Sẽ dễ dàng hơn nếu nói không. Tôi hay làm như thế này: nhận thức về cuộc đời người mà tôi đã dính vào, và rẽ sang một hướng khác.

Nhưng có một cái gì ở cô - những thành phố trên đôi giày, một thoáng can đảm, nỗi buồn không đáng có - khiến tôi muốn tìm hiểu cái từ mà đáng ra sẽ được thốt lên khi nó không còn là một thanh âm. Tôi đã trải qua bao năm gặp gỡ nhiều người mà chẳng cần biết họ là ai, và trong buổi sáng này, tại đây, với cô gái ấy, tôi nhận thấy một sự thôi thúc dịu dàng muốn biết, muốn hiểu. Và trong một khoảnh khắc của sự yếu đuối hay dạn dĩ của bản thân, tôi quyết định sẽ theo đuổi nó. Tôi quyết định sẽ tìm hiểu nhiều hơn.

“Đương nhiên rồi,” tôi nói. “Sẽ rất tuyệt đấy.”

Lần nữa, tôi thấy ở cô: đi đâu tôi đã nói chưa đầy sự hăng hái. Justin chưa bao giờ hăng hái như vậy.

“Không thành vấn đề,” tôi để thêm.

Cô nhẹ nhõm. Hay, ít nhất, nhẹ nhõm như chính cô tự cho phép bản thân mình được thế, một hình thức vô cùng thận trọng của sự nhẹ nhõm. Bằng cách kết nối, tôi biết rằng cô và Justin đã bên nhau được hơn một năm. Chỉ cụ thể được đến thế. Justin chẳng nhớ nổi chính xác là ngày nào.

Cô bước ra và nắm lấy tay tôi. Điệu đó khiến tôi kinh ngạc bởi thứ cảm giác tuyệt diệu mà nó mang lại.

“Em mừng là anh không giận,” cô nói. “Em chỉ muốn mọi thứ diễn ra bình thường.”

Tôi gật. Nếu có một đi đâu gì tôi có thể học được, thì đây: Chúng tôi đều muốn mọi thứ được bình thường. Chúng tôi thậm chí không mơ tưởng đến đi đâu gì quá tuyệt hảo, phi thường hay xuất chúng. Chúng tôi sẽ vui lòng an phận cho đi đâu bình thường, bởi hầu hết thời gian, bình thường thôi là đủ.

Hồi chuông đầu buổi học vang lên.

“Gặp em sau,” tôi nói.

Chỉ là một lời hứa giản đơn. Nhưng với Rhiannon, nó là cả thế giới.

Ban đầu sẽ thật khó khăn khi mỗi ngày trôi qua mà cứ cố tránh né những sự kết nối lâu dài có thể để lại những biến chuyển trong đời. Khi còn trẻ, tôi khao khát tình bạn và sự khẳng khít biết bao. Tôi kết thân mà

chẳng ngại ngần đi đâu đó sẽ đỡ vỡ mau chóng và vĩnh viễn thế nào. Cuộc sống của người khác tôi xem như chuyện của mình. Như thể bạn bè họ là bạn bè tôi, bố mẹ họ là bố mẹ tôi. Nhưng sau một thời gian, tôi buộc phải dừng lại. Phải sống với nhiều sự biệt lập như thế khiến tôi u buồn.

Tôi là một kẻ lang bạt, và dẫu đơn độc là thế, tôi lại thấy thật tự do. Chẳng việc gì tôi phải đánh giá chính mình dựa trên tiêu chí của kẻ khác. Chẳng khi nào tôi phải sống dưới áp lực đám đông hay sức ép từ sự kỳ vọng của bố mẹ. Mỗi người với tôi như một mảnh ghép của một bức tranh, và tôi tập trung vào bức tranh đó chứ không phải từng mảnh ghép rời. Tôi học được cách quan sát, tốt hơn nhiều so với hầu hết mọi người. Tôi không đắm chìm trong quá khứ hay bị thúc giục bởi tương lai. Tôi sống cho hiện tại, bởi đó là thứ mà số mệnh mang tới cho tôi.

Tôi được học hỏi. Đôi lúc tôi được dạy những thứ tôi đã từng nghe qua trong hằng hà sa số các lớp học khác. Đôi lúc tôi được dạy những đi đâu mới hoàn toàn. Cái tôi cần làm là kết nối đến thế xác, đến trí não và tìm xem những thứ thông tin nào còn hiện hữu. Và khi làm thế, tôi được học hỏi. Kiến thức là thứ duy nhất tôi được mang theo bên mình khi rời đi.

Tôi biết nhiều thứ mà Justin không biết, những thứ mà cậu ta sẽ chẳng bao giờ biết. Tôi nghĩ đây trong lớp Toán của cậu, mở vở, và ghi vào vài câu chữ cậu chưa từng nghe qua. Shakespeare và Kerouac và Dickinson. Ngày mai, hoặc ngày một, hoặc có khi không bao giờ, cậu sẽ nhìn thấy những từ ngữ này trong nét chữ của chính mình và không có lấy một ý niệm nào rằng nó từ đâu ra, hay thậm chí nó là gì.

Ngần đó là tất cả sự can thiệp mà tôi cho phép mình gây ra.

Mọi việc còn lại phải được sắp đặt thật gọn gàng.

Rhiannon đang ở bên tôi. Những đặc điểm của cô ấy thoáng qua trong ký ức Justin. Những đi đâu nhỏ bé, như cách mái tóc cô buông dài, cách cô cắn móng tay, sự kiên quyết và nhẫn nại trong giọng nói. Những đi đâu ngẫu nhiên. Tôi thấy cô nhảy với bố của Justin, vì ông bảo rằng ông muốn được khiêu vũ cùng một cô gái đẹp. Tôi thấy cái cách cô che mắt trong suốt một bộ phim kinh dị nào đó, dòm qua những kẽ tay, và tận hưởng sự kinh hãi. Đó là những kỷ niệm đẹp. Tôi không lục tìm đi đâu gì khác nữa.

Tôi chỉ được thấy cô ấy một lần vào sáng sớm, khi cô lướt qua những tòa nhà giữa tiết một và hai. Tôi nhận ra bản thân đang cười khi cô đến

gần, và cô cười lại. Chỉ đơn giản có thế. Giản đơn và rối rắm, như hầu hết mọi sự thật đầu thế. Tôi lại thấy chính mình tìm kiếm cô sau tiết hai, và lại cứ thế kiếm tìm sau tiết ba và bốn. Thậm chí tôi chẳng cảm giác được rằng mình đang kiểm soát những gì đang diễn ra. Tôi muốn nhìn thấy cô ấy. Đơn giản thế. Và rắc rối nữa.

Đến bữa trưa, tôi mệt lả. Cơ thể của Justin thì rã rời do ngủ quá ít còn tôi, bên trong cơ thể ấy, thì lại rã rời bởi sự bồn chồn với quá nhiều suy nghĩ.

Tôi đợi cô tại học tử của Justin. Hồi chuông thứ nhất vang lên. Rồi hồi thứ hai. Không thấy Rhiannon. Có lẽ đáng ra tôi phải gặp cô ở một nơi khác. Có lẽ chính Justin lại quên mất nơi họ vẫn thường gặp gỡ.

Nếu quả thật thế, thì cô gái hẳn đã quen với sự quên lãng của Justin. Cô tìm thấy tôi tại đúng nơi tôi định từ bỏ. Đại sảnh vắng teo, cuộc thử giọng đã xong hết. Cô đến gần tôi hơn khi trước.

“Chào,” tôi nói.

“Chào,” cô nói.

Cô đang trông đợi ở tôi. Justin luôn là người chủ động. Justin luôn là người tìm ra giải pháp. Justin luôn là người quyết định họ sẽ làm những gì.

Đi đâu đó thật khiến tôi đau đầu.

Trước đây tôi từng nhiều lần chứng kiến những việc như thế này. Một sự tận tình phi lý. Chịu đựng cái khoảnh khắc phải ở với sai người bởi chẳng thể chịu đựng nổi đơn côi. Hy vọng xen lẫn nghi ngờ và nghi ngờ xen lẫn hy vọng. Cứ mỗi lúc trông thấy đi đâu này hiện diện trên gương mặt kẻ khác lại làm tôi khốn đốn. Và còn một cái gì trên gương mặt Rhinannon lớn lao hơn cả nỗi thất vọng. Một sự dụi dằng vẫn luôn ở đấy. Sự dụi dằng mà Justin sẽ không bao giờ trân quý, không bao giờ coi trọng. Tôi nhận ra ngay đi đâu ấy, nhưng kẻ khác lại không.

Tôi mang đồng sách của mình bỏ vào học tử. Rồi tiến lại gần, và dụi dằng nắm lấy cánh tay cô.

Tôi không còn ý niệm gì về thứ mình đang làm nữa. Chỉ biết rằng tôi đang làm thế, thế thôi.

“Chúng ta đi đâu đó đi,” tôi bảo. “Giờ em muốn đi đâu?”

Tôi gần cô ấy đến nỗi nhận ra đấy là một đôi mắt xanh. Và tôi nhận ra chưa ai từng đủ gần gửi để cùng tôi nhận ra màu xanh trong đôi mắt ấy.

“Em không biết nữa,” cô đáp lời.

Tôi nắm tay cô.

“Đi nào,” tôi bảo.

Không còn nỗi bần chần nữa - thay vào đó là sự liêu lĩnh. Đầu tiên chúng tôi tay trong tay bước đi. Sau đó chúng tôi tay nắm tay chạy vội. Cái choáng váng của việc cố bắt kịp một ai đó, của việc lướt băng băng qua ngôi trường, lướt đi tất thấy mọi thành phần không phải chúng tôi thành một vệt mờ vụn vặt. Chúng tôi cười vang, chúng tôi thích thú. Chúng tôi để lại cuốn sách của cô trong hộp tủ và rời khỏi tòa nhà, khoảng trời trong vắt thật sự, với ánh dương và cây cối và một thế giới ít nặng nề hơn. Tôi đang vi phạm luật khi rời trường. Tôi đang vi phạm luật khi chúng tôi vào trong chiếc xe của Justin. Tôi vi phạm khi chính tay tôi đang tra chìa vào ổ.

“Em muốn đến đâu?” tôi hỏi lại. “Nói anh nghe xem, thật lòng đấy, một nơi mà em cực kỳ muốn đến.”

Lúc đầu tôi chưa thể nhận ra được cô có cho tôi một đáp án đáng để cậy trông. Nếu cô bảo, *Hãy đến trung tâm mua sắm*, tôi sẽ bị ngăn cách. Nếu cô bảo, *Hãy đưa em về lại nhà anh*, tôi sẽ bị ngăn cách. Nếu cô bảo, *Thật ra, em không muốn để lỡ tiết học thứ sáu*, tôi sẽ bị ngăn cách. Và tôi nên thế, bị ngăn cách khỏi cô ấy. Tôi không nên làm thế này.

Nhưng cô ấy nói, “Em muốn ra biển. Em muốn anh đưa em ra biển.”

Và tôi cảm thấy chính mình được gắn kết.

Mất một giờ để chúng tôi đến nơi. Một ngày cuối tháng Chín ở Maryland^[1]. Những chiếc lá vẫn chưa thay màu, nhưng bạn có thể tin rằng chúng đang mong mỗi đi đâu đó. Thảm cỏ lặng im và nhạt nhòa. Sắc màu ấy hiện ngay bên góc quạt kia.

Tôi cho Rhiannon toàn quyền sử dụng radio. Việc đó khiến cô kinh ngạc, nhưng tôi cũng chẳng để ý. Tôi đã có quá đủ thứ thanh âm âm ỉ và churong tai, và tôi cũng cảm giác rằng cô ấy chịu đựng đủ nhiều rồi. Cô ấy mang lại chút giai điệu cho chiếc xe. Một bài hát mà tôi biết tên, và thế là tôi cất giọng hát theo.

Và nếu anh chỉ có thể, nhất định sẽ bàn với Chúa trời...

Và giờ Rhiannon đi từ kinh ngạc sang ngờ vực. Justin chưa bao giờ hát theo một bài nào.

“Cái gì nhập vào anh vậy?” cô hỏi.

“Âm nhạc,” tôi trả lời cô.

“Ha.”

“Không, thật đấy.”

Cô nhìn tôi một lúc lâu. Và cười.

“Trong trường hợp như thế,” cô đáp, xoay nút bấm để tìm bài kế tiếp.

Rất nhanh sau, chúng tôi đã cùng nhau hát vang trời. Một bài hát nhạc Pop cũng bao la như một quả khí cầu, và khiến chúng tôi lâng lâng.

Thời khắc bấy giờ như thể chính nó đang dịu nhẹ vây quanh chúng tôi. Cô ấy thôi không thắc mắc về sự bất thường nữa. Cô để bản thân là một phần của nó.

Tôi muốn trao cho cô ấy một ngày tươi đẹp. Chỉ một ngày thôi. Tôi đã lang bạt bấy lâu trong vô định, và giờ thì cái mục tiêu như thoáng mây trôi ấy đã được trao cho tôi - tôi cảm tưởng thế. Tôi chỉ có một ngày để trao đi - thế thì sao nó không phải một ngày đẹp đẽ? Sao nó không phải là một ngày sẻ chia? Sao tôi không bắt lấy thứ nhạc âm của khoảnh khắc này và xem liệu nó sẽ kéo dài đến bao lâu? Mọi luật lệ đều có thể bị xóa sổ. Tôi có thể nhận lấy. Tôi có thể trao đi.

Khi bài hát kết thúc, cô hạ cửa sổ xuống và thả tay theo làn gió, mang đến một thứ nhạc âm mới cho chiếc xe. Tôi hạ tất thấy cánh cửa còn lại xuống theo và lái hăng hơn, thế là ngọn gió thổi phần phật, tóc tai bay tứ tung, trông như thể chiếc xe đã biến mất từ bao giờ và rồi chính chúng tôi mới là tốc độ, là sự vun vút ấy. Sau đấy một bài hát khác lại vang lên và lần này tôi lại đưa chúng tôi đến gần nhau thêm lần nữa, nắm lấy tay cô. Tôi cứ lái như thế đến hàng dặm và hỏi han người bạn đồng hành. Như là bố mẹ cô thế nào. Chị gái cô ra sao khi đã thôi học cao đẳng. Rằng cô có thấy trường khác đi nhiều trong năm nay.

Đi đâu này lại đang gây khó dễ cho cô. Từng câu trả lời một đầu bắt đầu bằng cụm *Em không rõ*. Nhưng hầu hết là cô ấy biết rõ, nếu tôi cho cô thêm thời gian và không gian để suy nghĩ về câu trả lời. Mẹ cô ổn; bố thì kém hơn. Chị cô không gọi về nhà, nhưng Rhiannon có thể hiểu được.

Trường là trường thôi - cô muốn nó nhanh chóng kết thúc nhưng cô cũng e sợ cái kết thúc đó, bởi kể đến cô sẽ phải quyết định cho những thứ tiếp theo.

Cô hỏi tôi đang nghĩ gì, và tôi đáp lời cô, “Thành thật mà nói, anh chỉ đang cố gắng sống cho qua ngày.”

Nó không đủ, nhưng cũng là một đi đâu gì đó. Chúng tôi ngắm nhìn cây cối, bầu trời, biển chỉ dẫn, con đường. Chúng tôi cảm nhận nhau. Thế giới này, ngay lúc này đây, dường như chỉ còn lại chúng tôi. Chúng tôi tiếp tục ca hát. Và chúng tôi hát ca với cùng một sự thần nhiên, không lo lắng nhiều rằng mình có hát đúng nốt hay ca từ không. Chúng tôi nhìn nhau khi đang cất tiếng hát; đó không phải hai bản đơn ca mà là một bản song ca chẳng có chút nghiêm túc nào. Đó chính là một dạng giao tiếp - bạn có thể hiểu thêm nhiều về người khác từ những câu chuyện họ kể, nhưng bạn cũng có thể hiểu họ qua cái cách họ hát nghêu ngao, họ thích cửa sổ hạ xuống hay đẩy lên, họ sống theo tâm bản đồ hay dựa vào thế giới, hay họ có bị thúc đẩy bởi những đợt thủy triều lên xuống.

Cô chỉ tôi cần phải chạy thế nào. Hãy rời khỏi quốc lộ. Vào những con đường nhỏ vắng vẻ. Chẳng phải mùa hạ, cũng chẳng là cuối tuần. Đang là giữa ngày, và không một ai ngoài chúng tôi tiến thẳng đến bãi biển.

“Đáng ra em phải ở trong lớp Tiếng Anh,” Rhiannon nói.

“Còn anh đáng lẽ đang trong lớp Sinh,” tôi đáp, kết nối đến thời gian biểu của Justin.

Chúng tôi tiếp tục dẫn bước. Khi tôi lần đầu nhìn thấy cô, trông cô như thể đang cố cân bằng giữa những mép và điểm. Giờ thì mặt đất đã bằng phẳng hơn, nó đang đón chào cô.

Tôi biết đi đâu này nguy hiểm. Justin không tốt với cô. Tôi nhận ra được. Nếu kết nối đến những ký ức tồi tệ, tôi sẽ thấy bao giọt lệ, những cuộc tranh cãi, dấu vết còn sót lại của cuộc quẩn quýt đã qua. Cô luôn ở đấy vì cậu, và cậu ắt phải thích vậy. Bạn cậu cũng thích cô ấy, và cậu càng nên thích đi đâu đó. Nhưng nó không phải tình yêu. Cô đã cố bám víu vào một hy vọng nhỏ nhoi là cậu từ rất lâu, lâu đến nỗi cô chẳng thể nhận ra đâu là đi đâu cần trông chờ nữa. Họ không có được một sự lặng yên bên nhau; chỉ có những nhiễu loạn. Hầu hết đều bắt nguồn từ cậu ấy. Nếu cố gắng, tôi có thể đi sâu vào những cuộc tranh cãi giữa họ. Tôi có thể tìm ra những mảnh

vỡ Justin thu nhặt được sau mỗi lần cậu tệ bạc với cô. Nếu tôi thật sự là Justin, tôi sẽ nhận ra điểm không ổn ở người con gái ấy. Ngay bây giờ. Nỗi khùng với cô. Hét lên với cô. Khiến cô đau lòng. Trả cô về đúng vị trí.

Nhưng tôi không thể. Tôi đâu phải Justin. Kể cả khi cô không hề biết đi đâu đó.

“Hãy tận hưởng khoảnh khắc của riêng bạn mình,” tôi nói.

“Được rồi,” cô đáp. “Em thích vậy. Em dành nhiều thời gian để nghĩ về việc trốn đi thật xa - thật thú vị khi có thể thật sự làm thế. Dù chỉ có một ngày. Phía bên kia cánh cửa còn nhiều thứ đáng quan tâm. Em chưa trải nghiệm hết.”

Có quá nhiều thứ trong lòng cô ấy mà tôi khao khát được tìm hiểu. Và đúng thời, với từng câu chữ chúng tôi thốt ra, tôi có cảm giác như một thứ gì đó trong lòng cô mà tôi hẳn đã thấu. Khi tôi đến đó, chúng tôi sẽ nhận ra nhau. Chúng tôi sẽ có được đi đâu đó.

Tôi dừng xe và chúng tôi tiến về phía biển. Chúng tôi tháo giày để lại chỗ ngẩng. Ra đến bãi cát, tôi cúi xuống xắn quần lên. Trong khi đó Rhiannon chạy lên trước. Lúc nhìn lại thì tôi đã thấy cô ở đó, xoay người trên bãi, đùa nghịch với cát, và gọi tên tôi. Mọi thứ, đến giây phút này bỗng nhẹ tênh. Trông cô thật hạnh phúc, còn tôi chẳng thể làm gì khác ngoài ngáy người ra và nhìn cô ấy. Nhủ lòng rằng cần phải ghi nhớ đi đâu này cho thật sâu.

“Lại đây!” cô hét lên. “Lại đây nào!”

Tôi có phải người mà em nghĩ đến đâu, tôi muốn thổ lộ với cô. Nhưng không đời nào. Dĩ nhiên là không đời nào.

Chúng tôi còn cả bãi biển này, đại dương này. Tôi có em. Em có tôi.

Tuổi thơ có một phần nào đó nông nổi, và một phần khác lại thiêng liêng. Ngẫu nhiên chúng tôi lại đang chạm đúng cái phần thiêng liêng đó - chạy dài theo mép nước, để cho từng con nước lạnh vỗ về mắt cá, rồi vươn tay bắt lấy mép sóng trước khi chúng tan ra li ti giữa ngón. Chúng tôi được về lại thế giới lung linh hôm nào, được ấp ôm thật chặt trong ấy. Chúng tôi dang rộng cánh tay, như thể đang cuốn lấy gió biển vào lòng. Em té nước một cách vụng về và tôi bắt đầu phản công. Quần áo ướt đầm, nhưng chúng tôi cũng không để ý.

Em ngờ ý muốn tôi cùng xây một tòa lâu đài cát, và khi tôi bắt tay làm, em kể tôi nghe về việc em và chị gái sẽ chẳng khi nào có thể cùng xây lâu đài cát với nhau - như một trận đấu ấy, với người chị luôn cố xây nên những ngọn núi cao nhất có thể trong khi Rhiannon lại chú tâm vào chi tiết, mong chờ từng tòa tháp sẽ trông như những lâu đài búp bê mà em không được phép mua. Tôi có thể thấy sự phản chiếu của các chi tiết này đây khi em làm cho từng tòa nhà đơm hoa với đôi tay khum khum của mình. Chính tôi chẳng có chút ý niệm nào về lâu đài cát, nhưng phải có một vài mảnh ký ức đâu đây, bởi tôi tin rằng mình biết cách xây nên, biết cách dựng hình.

Xong hết thủy, chúng tôi bước về phía biển để rửa sạch tay. Tôi nhìn lại và thấy những dấu chân chúng tôi đang tạo thành một đường thẳng duy nhất.

“Cái gì đó?” em ướm hỏi khi thấy tôi liếc ra sau, khi thấy biểu cảm kỳ lạ của tôi.

Sao tôi có thể giải thích về đi ầu đó? Cách duy nhất tôi có thể làm là nói với em, “Cảm ơn em.”

Em nhìn tôi như thể chưa từng nghe thấy lời này trước đây.

“Vì cái gì cơ?”

“Vì đi ầu này,” tôi đáp. “Vì tất cả những đi ầu này.”

Cuộc trốn chạy này. Nước. Sóng. Chính em. Cảm tưởng như chúng tôi đã vừa bước ra khỏi ranh giới của thời gian. Dẫu cho chẳng t ần tại một nơi nào như thế.

Vẫn còn phần nào trong em thấp thỏm một sự trở về một khoảnh khắc khi tất cả thủy những dễ chịu này bỗng cửa thành nỗi đau.

“Thật tuyệt,” tôi nói với em. “Thật tuyệt khi được hạnh phúc như thế.”

Lệ tràn khỏi khóe mắt em. Tôi ôm em trong tay. Đi ầu này là sai lầm. Nhưng cũng là đúng đắn. Tôi cần phải lắng nghe tiếng nói của chính tôi. Hạnh phúc hiếm khi là một từ mà tôi tìm thấy trong đời sống mình, bởi với tôi nó thật mong manh quá.

“Em rất vui,” em trả lời. “Thật sự em thấy thế.”

Justin sẽ cười vào mặt em. Justin sẽ đẩy em ngã xuống cát, sẽ làm bất cứ đi ầu gì cậu ta thích. Justin sẽ chẳng bao giờ đến được đây đâu.

Tôi thì quá mệt mỗi khi cứ cố che đậy cảm xúc. Quá mệt mỗi khi cứ ngừng nối kết với nhau. Tôi muốn được ở đây bên em. Tôi muốn được là người biết nỗ lực cho những hy vọng trông chờ của em, dầu chỉ trong khoảnh khắc mà tôi được ban trao.

Đại dương thành thanh âm, gió trời thành điệu nhảy. Chúng tôi cùng nhau giữ lấy. Ban đầu chúng tôi chỉ là giữ lấy nhau, nhưng rồi chúng tôi cùng níu lấy một thứ gì đó bắt đầu nên dạng thành hình mà lớn lao hơn. Tuyệt vời hơn.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Rhiannon hỏi.

“Suýt,” tôi đáp. “Đừng hỏi nữa.”

Rồi em hôn tôi. Tôi chưa từng hôn ai trong ngần ấy năm trước đây. Chưa từng cho phép mình được hôn ai trong suốt quãng thời gian dài ấy. Làn môi em dịu mềm như cánh hoa, nhưng chứa một sự mãnh liệt đằng sau. Tôi đón nhận một cách chậm rãi, để từng phút giây này trôi tuột sang từng giây phút kế cạnh. Cảm nhận làn da em, hơi thở em. Nếm trải sự kết tinh của những động chạm này, tan chảy dần dần trong sức nóng ấy. Đôi mắt em nhắm nghiền và tôi thì mở to. Tôi muốn khắc ghi nó nhiều hơn một mối xúc cảm. Tôi muốn khắc ghi mọi thứ.

Chúng tôi chẳng cần gì to tát hơn một cái hôn. Cũng chẳng làm gì ít ỏi hơn thế. Có lúc, em muốn tiến một bước xa hơn, nhưng tôi không cần. Tôi lần theo vai em trong khi em vuốt ve lưng tôi. Tôi hôn lên cổ. Em hôn lên đôi tai tôi. Khi dừng lại, chúng tôi nhìn nhau cười. Là ảo ảnh chơi với, là niềm tin chơi với. Em nên ở lớp Tiếng Anh. Tôi nên ở lớp Sinh học. Đáng ra chúng tôi không được đến nơi nào gần biển trong hôm nay. Nhưng thà bất tuân theo một ngày đã được sắp đặt sẵn cho chúng tôi như thế.

Chúng tôi tay trong tay xuôi xuống bãi biển khi mặt trời dát vàng trên cao. Tôi thôi nghĩ ngợi về dĩ vãng. Cũng không trông gì tương lai nữa. Tim tôi đầy ắp lòng biết ơn cho ánh ban mai, cho mặt biển, cho cách những ngón chân kia được chìm sâu trong cát, cho cảm giác khi tay tôi nắm lấy tay em.

“Chúng mình nên sống thế này mỗi thứ hai,” em bảo. “Và thứ ba. Và thứ tư. Và thứ năm. Và thứ sáu nữa.”

“Chúng mình sẽ chán ngấy,” tôi trả lời em. “Tốt nhất là chỉ một lần thế này thôi.”

“Không bao giờ nữa ư?” Em chẳng thích thứ âm thanh đó chút nào.

“Coi nào, đừng bao giờ nói không bao giờ.”

“Em sẽ không bao giờ nói không bao giờ,” em nói với tôi.

Lúc này đã có vài người trên bãi biển, đa số là các cặp trung niên đang dạo bước ban chiều. Họ gật đầu chào khi chúng tôi lướt qua, và có khi còn hỏi han thành lời. Chúng tôi gật lại, cũng cất tiếng chào. Chẳng ai thắc mắc sao chúng tôi lại ở đây. Chẳng ai băn khoăn đi đâu gì. Chúng tôi chỉ là một phần của khoảnh khắc này thôi, như tất cả những đi đâu khác.

Nắng mai dần trôi xa. Nhiệt độ cũng xuống thấp dần. Rhiannon run lên, thế là tôi thôi nắm tay em mà choàng cánh tay quanh cơ thể ấy. Em bảo hãy quay về xe để lấy chăn. Chúng tôi tìm thấy nó ở đó, chôn dưới đồng chai bia rỗng tuếch, đồng dây cáp sạc bình ắc quy cuộn xoắn, và các thứ rác khác của mọi thằng con trai. Tôi tự hỏi chẳng biết Rhiannon và Justin đã dùng chiếc chăn cho mục đích gì đó bao lần rồi, nhưng tôi không cố kết nối vào miền ký ức này. Thay vào đó, tôi mang tấm chăn ra bãi biển và trải nó xuống cho cả hai. Tôi nằm xuống rồi ngửa mặt nhìn trời, và Rhiannon nằm xuống bên tôi rồi làm tương tự. Chúng tôi ngắm những đám mây, hít vào cách biệt giữa hai đứa, đón lấy mọi thứ vào lòng.

“Đây là một trong những ngày tuyệt vời nhất đời em,” Rhiannon thốt lên. Chẳng cần quay đầu nhìn, tôi vẫn cảm nhận được bàn tay em trong tay mình.

“Kể anh nghe một vài ngày nào khác cũng giống thế đi,” tôi hỏi.

“Em không biết...”

“Một ngày thôi. Ngày đầu tiên nảy ra trong đầu em ấy.”

Rhiannon nghĩ về nó trong một giây. Rồi cô lắc đầu. “Nó ngớ ngẩn lắm.”

“Kể anh nghe đi mà.”

Em quay sang và dịch chuyển bàn tay trên lồng ngực tôi. Vẽ những vòng tròn biếng lười ở đấy. “Vì một vài lý do, đi đâu đầu tiên nảy ra trong đầu em là màn trình diễn thời trang mẹ-và-con-gái này. Hãy hứa là anh không cười nhé?”

Tôi hứa.

Em dò xét tôi. Đảm bảo tôi đủ chân thành. Tiếp tục.

“Hình như khi ấy là lớp bốn. Nhà Renwick đang gây quỹ ủng hộ các nạn nhân của một cơn bão, và họ cần vài tình nguyện viên từ lớp em. Em chẳng hỏi xin ý mẹ hay gì cả - cứ thế đăng ký. Và khi em về nhà với mớ thông tin - ôi, anh biết mẹ em ra sao rồi đấy. Bà phát khiếp lên ấy. Bình thường cũng đủ khó để kéo bà ra khỏi nhà để đi siêu thị rồi. Còn trình diễn thời trang? Trước bao nhiêu con người xa lạ? Như thế em bảo bà đi chụp ảnh cho *Playboy* ấy. Trời ơi, bây giờ nghe như một ý nghĩ kinh dị vậy.”

Tay em giờ để yên trên ngực tôi. Em ngược nhìn lên trời.

“Nhưng vấn đề nằm ở đây: bà không hề nói không. Em đoán chỉ lúc này em mới nhận ra em đã đưa bà trải qua những đi đâu gì. Mẹ không hề bắt em đến gặp giáo viên và xin hỏi lại lời đã nói. Không nha, đến ngày, gia đình em lái xe đến gặp nhà Renwick và đến nơi mà họ bảo cần phải đến. Em cứ nghĩ họ sẽ đưa ra những bộ đồ đã được kết hợp sẵn, nhưng không phải thế. Thay vào đó, họ chỉ đơn giản nói rằng cứ mặc bất cứ cái gì mẹ con em muốn từ cửa tiệm. Thế là mẹ con em ở đấy, thử hết tất cả những món ở đấy. Em vớ cả mấy cái đầm dài, dĩ nhiên rồi - em khi ấy còn hơn cả một cô bé. Cuối cùng em quyết chọn cái đầm xanh nhạt - sau khi lục tung khắp nơi. Em nghĩ nó quá tinh tế.”

“Anh chắc nó cũng hợp một đấy,” tôi đáp.

Em huých tôi. “Im nào. Để em kể chứ.”

Tôi nắm tay em bên lồng ngực. Nghiêng qua và hôn em vội.

“Tiếp đi,” tôi nói. Tôi yêu đi đâu này. Chưa bao giờ tôi được nghe ai thổ lộ câu chuyện của họ. Chỉ là tôi thường phải tự mình tìm cách khám phá chúng. Bởi tôi biết nếu người khác kể tôi nghe câu chuyện của họ, họ sẽ chờ trông cho chúng được nhớ ghi. Và tôi không thể đảm bảo đi đâu đó. Làm sao biết được câu chuyện có còn đó không khi tôi đã rời đi. Và sẽ khốn khổ thế nào nếu ta thổ lộ với một người và để sự tự tin trôi mất? Tôi không muốn chịu trách nhiệm cho đi đâu đó.

Nhưng với Rhiannon tôi làm sao có thể từ chối.

Em tiếp lời. “Thế là em có cái đầm đáng ao ước. Và rồi đến lượt mẹ. Bà khiến em ngạc nhiên ra trò, bởi bà cũng chọn đầm. Trước đây em chưa từng thấy bà mặc đầm bao giờ. Và em nghĩ có lẽ đó là đi đâu thú vị nhất: Nàng Lọ Lem đâu có phải là em. Là mẹ đấy chứ.

“Khi lên đồ xong hết rồi, họ giúp em trang điểm và mọi thứ. Em cứ tưởng mẹ sẽ giãy nảy lên, nhưng bà rất biết hưởng thụ đi đầu ấy. Họ thật sự chẳng làm gì nhiều - chỉ dặm thêm chút ít sắc màu lên thôi. Và chỉ có thế. Bà đẹp lắm. Em biết khó tin thật đấy, khi nhìn thấy bà bây giờ. Nhưng ngày hôm ấy, trông bà như một minh tinh điện ảnh. Tất cả những bà mẹ khác đều tán dương bà hết lời. Và khi đến giờ cho màn trình diễn chính thức, mọi người bước ra đó điều hành và ai nấy đều vỗ tay. Mẹ và em đều cười, và nó thật lắm, anh biết không?”

“Em chẳng được giữ lại bộ váy hay bất cứ gì. Nhưng em còn nhớ trên đường về nhà, mẹ cứ khen em tuyệt suốt thôi. Đến nhà, bố nhìn hai mẹ con như người ngoài hành tinh ấy, nhưng đi đầu thú vị là, bố quyết định sẽ cùng nhập vai. Thay vì cảm thấy mọi thứ thật kỳ cục, ông không ngừng gọi mẹ con em là siêu mẫu, và kêu diễn lại màn trình diễn ấy trong phòng khách nhà em, và mẹ con em làm ngay. Cả nhà đã cười rất nhiều. Và như thế đấy. Một ngày kết thúc. Em không chắc mẹ có còn trang điểm từ ngày đó. Và cũng không phải kiểu em sẽ hóa thành siêu mẫu thật. Nhưng nó nhắc em nhớ về ngày hôm nay. Bởi đó là cuộc đột phá từ những gì bình thường nhất, phải không anh?”

“Có vẻ là thế,” tôi nói với em.

“Em không ngờ là mình vừa kể anh nghe đi đầu đó.”

“Sao vậy?”

“Bởi. Em không biết nữa. Chỉ là nó nghe ngớ ngẩn quá.”

“Đâu có, đấy là một ngày tuyệt vời.”

“Còn anh thì sao?” em hỏi.

“Anh chưa từng tham gia một màn trình diễn thời trang mẹ-và-con-gái nào cả,” tôi nói. Tuy thế, thực ra thì, tôi từng tham gia một vài cái.

Em huých nhẹ vai tôi. “Không nha. Kể em nghe một ngày nào đó giống thế này đi.”

Tôi kết nối đến Justin và nhận ra cậu ta chuyển đến thành phố ở tuổi mười hai. Thế là mọi thứ trước lúc ấy là một cuộc chơi sòng phẳng, vì Rhiannon chưa từng đến đó. Tôi có thể cố lục tìm những ký ức của Justin để kể, nhưng tôi không muốn làm thế. Tôi muốn trao cho Rhiannon một cái gì đó từ chính tôi.

“Ngày đó xảy ra khi anh mười một tuổi.” Tôi cố nhớ ra tên thằng nhóc mà tôi đã nhập vào cơ thể nó, nhưng tôi quên bég đi. “Anh đang chơi trốn tìm với mấy thằng bạn. Ý anh là, một phiên bản đối kháng bạo lực của trò trốn tìm. Bọn anh chơi trong rừng, và vì một vài lý do anh quyết rằng đi đâu anh nên làm bấy giờ là trèo lên một cái cây. Anh không nghĩ là mình đã từng trèo cái cây nào trước đây cả. Nhưng rồi anh tìm ra một cây với những nhánh thấp và bắt đầu leo lên. Lên và lên. Bình thường như đi bộ thôi. Trong trí nhớ anh, cái cây cao cả chục mét. Hay cả trăm gì đấy. Có khi, anh vượt qua cả hàng cây. Anh cứ tiếp tục trèo mãi, nhưng chẳng còn cái cây nào xung quanh nữa. Anh chỉ còn một mình, bám chặt vào thân cây, cách mặt đất một quãng dài.”

Lúc này đây tôi vẫn có thể nhìn thấy những ánh lung linh của đi đâu ấy. Độ cao ấy. Cả thành phố đều bên dưới tôi.

“Thật diệu kỳ,” tôi nói. “Không còn từ nào có thể miêu tả được lúc ấy. Anh có thể nghe thấy tụi bạn hét lên rằng đã có đứa bị bắt, rằng cuộc chơi đã kết thúc rồi. Nhưng anh đang ở một nơi hoàn toàn khác. Anh đang chiêm ngưỡng thế giới từ trên cao, quả là một trải nghiệm phi thường cho lần đầu tiên tận hưởng ấy. Anh chưa từng đi máy bay. Anh càng không chắc mình đã từng đứng trên một tòa cao ốc nào. Thế mà bấy giờ anh đang ở đấy, lơ lửng bên trên tất cả những gì anh từng biết. Anh khiến nó đặc biệt ở một điểm nào đấy, và anh làm được thế một mình anh. Không ai giúp anh gì. Anh cứ thế trèo và trèo và trèo, và đó là phần thưởng dành cho riêng anh thôi. Được ngắm nhìn thế giới, và được một nơi dành riêng cho mình. Anh nhận ra, đó là thứ anh cần.”

Rhiannon dựa vào tôi. “Thú vị thật đấy,” em thì thầm.

“Ừ, đúng thế.”

“Và đó là ở Minnesota^[2]?”

Thật ra, đó là Bắc Carolina^[3]. Nhưng tôi kết nối đến Justin và nhận ra rằng, ừ thì, với cậu ta thì đúng là nó nên ở Minnesota. Nên tôi gật.

“Anh có muốn nghe về một ngày nữa cũng giống thế này không?” Rhiannon hỏi, co người gần hơn.

Tôi đi đâu chỉnh cánh tay để cả hai đều thoải mái hơn. “Dĩ nhiên rồi.”

“Buổi hẹn hò thứ hai của chúng ta.”

Nhưng đây chỉ mới là buổi đầu tiên thôi, tôi nghĩ. Nực cười làm sao.

“Thật à?” tôi hỏi.

“Nhớ không?”

Tôi kiểm tra xem Justin có còn nhớ buổi hẹn hò thứ hai của họ. Không hề

“Bữa tiệc của Dack ấy?” em thúc giục.

Vẫn là con số không.

“À ừ...,” tôi vòng vo.

“Em không biết nữa - có lẽ nó không được tính như một buổi hẹn hò. Nhưng đó là lần thứ hai mình thân mật với nhau. Và, em không biết nữa, anh rất... ngọt ngào về chuyện đó. Đừng nổi nóng nhé, được không?”

Tôi tự hỏi liệu chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

“Anh hứa, không gì khiến anh nổi nóng bây giờ được đâu,” tôi bảo em. Tôi mang cả con tim mình ra để làm vật minh chứng.

Em cười. “Được rồi. Coi nào, gần đây - cứ như thể anh lúc nào cũng hối hả ấy. Như là, mình âu yếm nhưng mình không thật sự... gần gũi. Và em không bận tâm đâu. Ý em là, cũng vui. Nhưng thường thì, em mong mọi thứ như thế này hơn. Và trong bữa tiệc của Dack - nó giống thế này. Như thể anh có hết mọi thời khắc trên thế gian này, và anh mong muốn chúng ta được có nó cùng với nhau. Em yêu đi đâu đó. Được quay về lúc anh thật sự nhìn em. Giống như là - coi nào, như cái lúc anh trèo lên ngọn cây ấy và tìm thấy em đã ở sẵn trên ngọn. Và chúng ta tận hưởng khoảnh khắc cùng với nhau. Cho dù là khi ấy mình đang ở trong sân nhà người khác. Có lúc - anh nhớ không thể? - anh khiến em dịch chuyển một chút thế là em ở ngay bên dưới ánh trăng. ‘Nó làm da em phát sáng này’, anh đã nói thế. Và em thấy thế. Phát sáng. Bởi anh đang ngắm nhìn em, cùng với ánh trăng kia.”

Em có nhận ra rằng ngay lúc này đây em cũng đang tỏa sáng bởi chính thứ ánh sáng vàng cam ấm áp kia đang tỏa lan phía chân trời, do một ngày-không-yên đã hóa thành một đêm-chẳng-lạnh như thế? Tôi dựa vào và trở thành thứ bóng tối kia. Tôi hôn em một lần, rồi chúng tôi tan vào nhau, nhắm mắt, và chìm vào giấc ngủ. Và khi tan vào giấc ngủ, tôi cảm nhận một đi đâu tôi chưa từng thấy trước đây. Một sự gần gũi không chỉ về thể xác. Một sự kết nối chới bỏ sự thật là chúng tôi chỉ vừa gặp gỡ. Một mối xúc động chỉ có thể đến từ niềm hạnh phúc tốt cùng: mình thuộc về nhau.

Khoảnh khắc bạn phải lòng ai đó diễn ra như thế nào? Làm sao một thang đo thời gian bé nhỏ như thế có thể bao chứa được hàm ý lớn lao? Tôi bỗng nhiên nhận ra nguyên cớ loài người tin vào ảo giác, nhân duyên nào khiến họ tin vào kiếp trước, bởi không đời nào những tháng năm tôi từng trải qua trên trái đất này đủ để bao trọn những gì tôi đang cảm thấy. Khoảnh khắc bạn phải lòng ai tưởng như cả bao thế hệ hàng thế kỷ đằng sau, tất thảy họ đã tái sắp xếp chính mình để cái điểm giao đáng nhớ này có thể xảy ra. Trong trái tim bạn, trong xương tủy bạn, mặc dù biết đi đâu này ngớ ngẩn làm sao, nhưng bạn vẫn tin rằng tất thảy mọi đi đâu trên đời là để dẫn đến phút giây đó, mọi mũi tên huyền bí dẫn về nơi chốn đây, chính vũ trụ và thời gian đã tinh tạo nên đi đâu này từ rất lâu, và bây giờ bạn chỉ việc nhận ra nó, bạn chỉ việc trở về đúng cái nơi dành riêng cho bạn.

Chúng tôi thức giấc một giờ đồng hồ sau bởi tiếng điện thoại của em. Tôi giữ mắt nhắm. Nghe tiếng em rên rĩ. Nghe em nói chuyện với mẹ rằng sẽ về sớm.

Biển đã ngập trong những con sóng đen tuyền sâu xa và trời đã pha bằng một thứ mực xanh thẫm đậm đà. Cái lạnh trong không khí vùi sâu vào da thịt khi chúng tôi mang cát tắm chần, để lại một loạt dấu chân mới.

Em dẫn đường, tôi lái xe. Em nói, tôi lắng nghe. Chúng tôi hát thêm vài bài. Rồi em ngả vào bờ vai tôi và tôi để em dựa vào đó mà thiếp đi trong một chốc, mà mộng mơ thêm một hồi.

Tôi cố không nghĩ về những đi đâu tiếp theo.

Tôi cố không suy đến cái kết.

Tôi chưa bao giờ trông thấy ai đang ngủ. Không như lúc này. Em trái ngược hẳn với khi ban đầu chúng tôi gặp gỡ. Sự yếu đuối của em đang mở toang, nhưng em được yên bình với nó. Tôi thấy những đợt thăng trầm của em, thấy những hân hoan và lắng đọng của em. Tôi chỉ đánh thức em khi cần biết đoạn đường tiếp theo sẽ đến.

Mười phút cuối, em bàn về những gì chúng tôi sẽ làm hôm sau. Sao khó để trả lời quá.

“Kể cả khi chúng ta không thể làm được đi đâu đó, em vẫn sẽ gặp anh vào buổi trưa nhé?” em hỏi.

Tôi gật.

“Và có lẽ chúng ta có thể làm gì đó khi tan học chứ nhỉ?”

“Anh nghĩ thế. Ý anh là, anh không chắc tiếp sau đây cái gì sẽ xảy đến nữa. Tâm trí anh không thật sự còn ở đây.”

Điêu ấy cũng dễ hiểu với em. “Cũng đúng. Ngày mai là ngày mai. Hãy để ngày hôm nay kết thúc với một nốt nhạc tuyệt đẹp như thế.”

Khi về đến thành phố, tôi có thể kết nối đến những ngã đường dẫn về nhà em mà chẳng cần mở lời. Nhưng đâu có ra sao tôi vẫn muốn hai đứa lạc đường đôi chút. Để kéo dài giây phút này. Để thoát khỏi cuộc sống này.

“Đến nơi rồi,” Rhiannon nói khi chúng tôi tiến vào lối dành cho xe. Tôi kéo thắng lại. Tôi mở cửa.

Em ngã vào lòng và hôn tôi. Bao giác quan tôi được đánh thức bởi mùi vị của em, hương thơm của em, xúc cảm của em, thanh điệu của hơi thở em, ánh mắt của em khi em xa rời khỏi tôi.

“Đó là một nốt nhạc tuyệt đẹp,” em bảo thế. Và trước khi tôi kịp nói đi đâu gì khác, em đã ra khỏi cửa và đi mất.

Tôi còn chẳng có lấy một cơ hội để nói tiếng chia tay.

Tôi đoán, một cách chính xác, rằng bố mẹ Justin đã quen quá với việc cậu ta mất liên lạc và bỏ bữa tối. Họ cố la lối cậu, nhưng bạn có thể thấy rằng mọi người đã trải qua những đi đầu đó, và khi Justin biến nhanh lên phòng, vở kịch cũ tái diễn như bao giờ.

Đáng ra tôi nên nghĩ làm bài tập cho Justin - tôi luôn khá tận tâm cho những việc như thế này, nếu tôi có khả năng - nhưng đầu óc tôi cứ luôn trôi về Rhiannon. Hình dung em ở nhà. Hình dung em đang nổi trôi trên dòng chảy thời gian. Hình dung em tin tưởng thế nào về sự đổi thay của vạn vật này, về sự thay đổi của Justin đây.

Đáng ra tôi không nên thế. Tôi biết mình không nên thế. Kể cả khi tưởng như cả vũ trụ này đều đang bộc bạch tôi nghe đi đầu đó.

Tôi quay quắt hàng giờ vì nó. Tôi đâu thể quay đầu lùi bước. Tôi chẳng thể rũ bỏ xa rời.

Tôi đã từng yêu một lần, hay ít nhất cho đến hôm nay tôi nghĩ tôi đã từng yêu. Tên anh chàng là Brennan, và cảm giác ấy rất thật, dù cho hầu hết chỉ là ngôn từ. Thứ ngôn từ tốt cùng, chân thật. Tôi ngu ngốc đến nỗi để bản thân mộng mơ về một tương lai khả dĩ với cậu. Nhưng làm gì có tương lai nào. Tôi cố định hướng, nhưng không thể.

Và khi đó dễ hơn nhiều so với bây giờ. Còn một đi đâu ngoài phải lòng một ai. Còn một đi đâu như là cảm nhận được rằng ai kia cũng phải lòng bạn, và cảm nhận cả sự trách nhiệm đối với tình yêu đó.

Không có cách nào để tôi được ở lại cơ thể này. Nếu tôi không ngủ, cuộc chuyển đổi vẫn diễn ra bất chấp đi đâu đó. Tôi từng nghĩ rằng nếu thức thâu đêm, tôi sẽ được cố định ở cái nơi tôi đang ở. Vậy mà thay vì thế, tôi lại bị giật tung ra khỏi cái cơ thể tôi đương trú ngụ. Và cuộc giật tung ấy chính xác như cảm giác bạn tưởng tượng khi bị lôi kéo khỏi xác thịt vậy, với từng dây thần kinh trải qua cơn đau của một cuộc vỡ tan, và kể đến là cơn đau khi bị nung chảy vào một thân xác khác. Kể từ đó, tôi ngủ mỗi đêm. Chống lại nó thì có ích gì cơ chứ.

Tôi nhận ra mình cần phải gọi cho em. Số em ngay đây trong điện thoại cậu ấy. Tôi không thể để em trông đợi rằng hôm sau sẽ như hôm nay được.

“Chào!” em hồi đáp.

“Chào,” tôi nói.

“Cảm ơn anh lần nữa vì hôm nay.”

“Được rồi.”

Tôi không muốn làm thế đâu. Tôi không muốn phá hủy đi đâu này. Nhưng tôi phải làm thế thôi, đúng chứ?

Tôi tiếp, “Nhưng hôm nay thì sao?”

“Anh đừng nói với em chúng ta không thể trốn học mỗi ngày nhé? Chẳng giống anh chút nào.”

Chẳng giống tôi chút nào.

“Được rồi,” tôi nói, “nhưng, em biết đấy, anh không muốn em nghĩ rằng mỗi ngày trôi qua đều sẽ như cái cách của hôm nay. Bởi vì sẽ không thể, được không? Không thể.”

Có một sự im lặng. Em biết có gì đó không ổn.

“Em biết mà,” em nói đầy thận trọng. “Nhưng có lẽ sẽ tốt hơn. Em biết có thể tốt hơn mà.”

“Anh không biết,” tôi bảo em. “Đó là tất cả những gì anh muốn nói. Anh không biết nữa. Hôm nay là một đi đâu gì đó, nhưng không, giống như, tất cả mọi đi đâu.”

“Em biết mà.”

“Được rồi.”

“Ok.”

Tôi thở dài.

Sẽ luôn có một cơ hội, theo một cách nào đó, tôi sẽ rũ bỏ được Justin. Sẽ luôn có một cơ hội khiến cuộc đời cậu ta thật sự thay đổi - rằng cậu ta sẽ đổi thay. Nhưng tôi chẳng cách nào biết được. Hiếm khi tôi được trông lại một cơ thể mà tôi đã từng thoát đi. Và kể cả có thế, thường là hàng tháng hay năm trời đã qua. Nếu tôi có chợt nhận ra đi ầu đó.

Tôi muốn Justin sẽ đối tốt với em hơn. Nhưng tôi không thể khiến em trông chờ đi ầu đó.

“Chỉ có vậy thôi,” tôi bảo em. Nghe như một đi ầu mà Justin sẽ nói.

“Được rồi, gặp lại anh ngày mai.”

“Được rồi, thế nhé.”

“Cảm ơn anh lần nữa vì hôm nay. Dẫu ngày mai chúng ta có vướng phải rắc rối nào, hôm nay thế là xứng đáng.”

“Được rồi.”

“Em yêu anh,” em nói.

Và tôi muốn thốt lên đi ầu ấy. Tôi muốn nói rằng *Anh cũng yêu em*. Ngay bây giờ, ngay khoảnh khắc này, từng chút một trong tôi đi ầu mong thổ lộ cái ý nghĩ ấy. Nhưng nó sẽ chỉ kéo dài thêm chừng một đôi giờ nữa thôi.

“Chúc em ngủ ngon,” tôi nói. Rồi cúp máy.

Một quyển sổ trên bàn cậu ta.

Hãy nhớ rằng mày yêu Rhiannon, tôi viết trên nét chữ cậu.

Nghi ngại chẳng biết cậu có nhớ đã từng viết chúng ra hay không.

Tôi dùng máy cậu ta. Tôi mở tài khoản thư điện tử của mình, rồi đánh máy tên em, số điện thoại của em, địa chỉ thư điện tử của em, cũng như cả thư điện tử của Justin và mật khẩu. Tôi viết về ngày hôm nay. Và rồi gửi cho chính mình.

Xong việc, tôi xóa lịch sử trình duyệt của Justin.

Khó cho tôi làm sao.

Tôi đã từng quá quen với việc mình là cái gì, và đời sống mình chảy trôi ra sao.

Tôi chưa từng muốn lưu lại. Tôi luôn sẵn sàng để ra đi.

Nhưng đêm nay thì không.

Đêm nay tôi đau đầu nghĩ đến mai cậu ta sẽ ở nơi này còn tôi thì không.

Tôi muốn được ở lại.

Tôi ước mình được ở lại.

Tôi nhắm đôi mắt và mong được ở lại.

NGÀY THỨ 5995

Tôi thức dậy trong miên man suy nghĩ về ngày hôm qua.

Niềm vui như vẫn còn trong trí óc, nhưng cũng đau đớn thay khi biết rằng nó đã là chuyện của hôm qua rồi.

Tôi không ở đây. Không còn ở trên giường hay trong thân thể của Justin nữa.

Hôm nay tôi là Leslie Wong. Tôi đã ngủ quá飽 thức rồi, và mẹ cô bạn đang khá là giận dữ.

“Dậy nào,” bà la lên, trong khi đó tôi đang cử động, co duỗi người cho quen với thân thể mới.

“Con có hai mươi phút, và sau đó Owen sẽ lên đường đấy!”

“Được rồi mẹ ạ,” tôi rên rỉ.

“Mẹ? Nếu mẹ của con mà ở đây, bà không tưởng tượng nổi nó sẽ nói gì nữa!”

Tôi nhanh chóng kết nối đến ý thức của Leslie. Thì ra là bà. Mẹ đã đi làm trước đó rồi.

Đứng dưới vòi sen, tôi cố gắng nhắc nhở bản thân rằng phải tắm cho thật nhanh, nhưng tôi lại ngăn người ra cả phút khi nghĩ về Rhiannon. Tôi chắc chắn mình đã mơ về em. Tôi tự hỏi: Nếu tôi bắt đầu mơ trong khi vẫn còn ở trong cơ thể của Justin, liệu cậu ta có tiếp tục mơ khi tôi đã rời đi? Liệu cậu ta có thức dậy và nghĩ về em một cách ngọt ngào không?

Hay đấy chỉ là một kiểu giấc mộng của riêng phần tôi mà thôi?

“Leslie! Nhanh nào!”

Tôi bước ra khỏi phòng tắm, lau khô người và mặc quần áo vào một cách nhanh chóng. Tôi có thể nói, Leslie không phải là một cô gái đặc biệt nổi bật. Một vài tấm ảnh của những người bạn mà cậu ấy dán xung quanh

phòng có vẻ trông hững hờ làm sao, và cách mà cô bạn lựa chọn áo quần, xem ra trông có vẻ giống một cô gái mười ba hơn là mười sáu.

Tôi tiến vào nhà bếp và bà nhìn tôi chăm chăm.

“Đừng quên cây kèn Clarinet của con đấy,” bà nhắc.

“Dạ không đâu,” tôi lẩm bẩm.

Có một anh chàng ở phía bàn đang ném cho tôi một cái nhìn khó chịu. Là anh trai của Leslie, tôi phỏng đoán - và nhanh chóng xác nhận điều đó. Owen. Học sinh năm cuối. “Phương tiện đi nhờ” của tôi đến trường.

Tôi dường như đã làm quen với một thực tế rằng phần lớn những buổi sáng ở mọi gia đình đều giống nhau một cách chính xác. Nghiêng ngả rời khỏi giường, ngả nghiêng vào nhà tắm. Nhai bữa sáng rệu rạo. Hoặc rằng, nếu bố mẹ vẫn còn ngủ, thì sẽ nhón chân khê rời nhà. Cách duy nhất để khiến cho điều đó thú vị chính là tìm kiếm điểm khác biệt.

Sự khác biệt trong buổi sáng hôm nay đến từ sự chú ý của Owen, người đã thấp lùn sự liên kết một vài phút khi chúng tôi bước vào xe. Tôi cho rằng đây là một phần trong thói quen ban sáng của anh, nên tin chắc rằng Leslie không trông có vẻ ngạc nhiên như tôi bây giờ.

Ấy thế mà, Owen đánh bạo nói “Đừng có nói cái gì đấy” trong vòng ba mươi phút lái xe. Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Hai phút sau, anh nói, “Nhìn đây, anh không cần sự chỉ trích của em, được chứ?” Mỗi liên kết đã kết thúc ngay lúc đó, nó không khiến anh vui vẻ hơn chút nào.

Tôi thích là con một hơn. Trong một khoảng thời gian dài, tôi có thể thấy được những anh chị em ruột có ích trong cuộc sống như thế nào - có ai đó để sẻ chia các bí mật gia đình, ai đó đồng trang lứa với mình để cảm nhận rằng những ký ức liệu có tốt đẹp hay không, ai đó để nhìn thấy bạn lúc tám và mười tám hay bốn mươi tám tuổi, hết tất thảy, và không hề cảm thấy phiền hà. Tôi hiểu điều đó. Nhưng trong một thời gian ngắn, anh chị em ruột là một nỗi rắc rối lớn nhất và là sự kinh hoàng tối tệ nhất. Phần lớn những gì bất thường, ngược đãi, lăng mạ mà tôi đã từng phải gánh chịu trong cái cuộc sống này phải thừa nhận là đều đến từ những người anh chị em, với những người anh chị đó, thông thường, là những người phạm lỗi một cách kinh khủng nhất. Ban đầu, tôi đã khá ngây thơ cho rằng anh chị em đều là những đồng minh vô điều kiện với mình, sẵn sàng bầu bạn với mình ngay lập tức. Và đôi khi hoàn cảnh cho phép điều đó xảy ra - giả dụ

nếu chúng tôi đang trong một chuyến đi chơi với gia đình, hay nếu là một chủ nhật uể oải khi mà tiếp xúc với tôi là những người anh chị chỉ đơn thuần là trong bối cảnh tiêu khiển thư giãn. Nhưng trong những ngày thường, nguyên tắc là cạnh tranh, chứ không phải là cộng tác. Đã bao lần tôi tự hỏi, những người anh chị em liệu có phải, trong thực tế, là những người cảm giác được rằng có đi đâu gì đó xa cách với bất kỳ người nào mà tôi đang sống cùng, và thoái thác đi để chẳng bị vạ lây. Khi tôi tám tuổi, một người chị nói với tôi rằng chúng tôi sắp sửa có thể chạy trốn cùng nhau - và rồi ruồng bỏ mảnh ghép “cùng nhau” ấy, là tôi đây, khi chúng tôi đến nhà ga xe lửa, mặc tôi lang thang ở đó hàng giờ đồng hồ, quá sợ hãi để nhờ giúp đỡ, quá sợ hãi trong niềm tin rằng chị ấy sẽ tìm ra, mắng mỏ tôi và kết thúc trò chơi này thôi. Là một đứa con trai, tôi cũng đã có anh em trai, vật lộn cùng tôi, đấm tôi, đá tôi, cắn véo, xô đẩy và gọi tôi bằng nhiều thứ tên hơn là tôi có thể tự liệt kê ra hết.

Điều tốt nhất tôi có thể trông mong đó là một người anh chị em ít nói. Thoạt đầu, tôi cho rằng Owen thuộc tuýp người trầm tĩnh, kiêu kỳ. Đến khi vào trong xe thì hình như tôi đã nhầm thì phải. Tuy nhiên, lúc chúng tôi có mặt ở trường, xem ra tôi lại đúng. So với những đứa trẻ xung quanh, anh như người vô hình vậy, luôn giữ đầu cúi xuống, tựa như đi đầu này xuất phát từ bên trong anh, và hoàn toàn bỏ tôi lại phía sau. Không lời từ biệt, không chúc-một-ngày-tốt-lành-nhé nào cả. Chỉ là một cái liếc thoáng qua để xem rằng liệu tôi đã đóng cửa chưa trước khi anh khóa xe.

“Đang nhìn cái gì vậy?” một giọng nói vang lên từ phía vai trái của tôi khi tôi đang trông theo anh tiến vào trường một mình.

Tôi quay người lại và bước đi một cách nghiêm chỉnh.

Carrie. Bạn thân từ lớp bốn.

“Chỉ là anh mình thôi.”

“Để làm gì chứ? Người như anh ta chỉ tổ lãng phí diện tích.”

Đây đúng là một đi đầu lạ lùng: Tôi cũng vừa nghĩ những câu chữ đúng như vậy, nhưng khi nghe thấy chúng được phát ra từ chính miệng Carrie thì lại khiến bản thân lo lắng.

“Thôi nào,” tôi đáp.

“Thôi nào? Cậu đang đùa đấy hả?”

Lúc này tôi nghĩ: *Cậu ta biết nhiều thứ mà tôi thì không*. Tôi quyết định ngậm miệng lại.

Carrie có vẻ dụi mắt mà thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Tối qua cậu làm gì?” cô bạn hỏi.

Những cảm xúc từ Rhiannon trỗi dậy trong đôi mắt tôi. Tôi cố dẫn chúng xuống, nhưng thực sự không dễ gì kìm chế được. Một khi bạn đã phạm phải tội lỗi gì, nó nấn ná ở mọi nơi mà bạn quét tầm mắt đến, và muốn bộc phát trong từng câu chữ mà bạn thốt ra.

“Cũng không có gì nhiiều,” tôi đưa đây, không thấy khó chịu trong vai của Leslie. Câu trả lời này luôn luôn phát huy tác dụng, chẳng cần biết đến câu hỏi trước đó là gì. “Cậu thì sao?”

“Không nhận được tin nhắn của mình à?”

Tôi than vãn đi đâu gì đó rằng điện thoại tôi gặp chút vấn đề.

“Ra thế mà cậu chẳng chịu hỏi âm mình! Biết gì không? Corey đã nhắn tin qua Facebook cho mình đấy! Mình và anh ấy đã nói chuyện khoảng, để xem, gần một giờ đồng hồ.”

“Ồ!”

“Ừ, chứ còn gì nữa?” Carrie thở dài một cách thỏa mãn. “Sau chừng đó thời gian. Mình thậm chí không biết rằng anh ấy biết tên tài khoản của mình. Cậu không nói cho anh biết mà đúng không?”

Sự kết nối càng ngày càng nhiều. Đây là một kiểu câu hỏi có thể xảy ra với một người nào đó. Có lẽ không phải ngay tức thì. Nhưng trong tương lai. Nếu Leslie thừa nhận rằng cậu ấy không phải người nói cho Corey biết, và rồi Carrie lại khám phá rằng Leslie đã làm thế, thì đi đâu đó có thể khiến tình bạn này bị văng khỏi thế cân bằng ngay. Hay nếu Leslie thừa nhận cậu đã làm, và rồi Carrie nhận ra lại không phải thế.

“Không,” tôi lắc đầu. “Mình làm gì có.”

“Tốt lắm, mình đoán rằng anh ấy đã phải dày công mới tìm được,” cô gái nói. (Hoặc, tôi nghĩ, *anh ta chỉ đơn thuần thấy qua ảnh đại diện Facebook của cậu mà thôi*).

Tôi ngay lập tức cảm thấy tội lỗi vì suy nghĩ quái gở của mình. Đây là đi đâu khó khăn khi có những người bạn thân trong khi bản thân tôi lại không

thấy có gì gấn bó - tôi không dành cho họ bất kỳ một sự khả tin nào. Và là người bạn thân cận nhất luôn liên quan đến sự khả tin cần có.

Carrie rất hào hứng khi nhắc đến Corey, cho nên tôi cũng vờ sôi nổi theo vì cậu ấy. Chỉ sau khi chúng tôi từ biệt để về nhà thì tôi mới cảm nhận được thứ cảm xúc đang bủa vây lấy mình: sự đố kỵ. Mặc dù tôi không thể diễn tả rõ ràng thành lời, nhưng tôi hình như đang ghen tị rằng Carrie có thể có được Corey, trong khi tôi thì không bao giờ có được Rhiannon cả.

Thật nực cười, tôi mắng nhiếc bản thân. Mà đang lỡ bịch quá rồi đấy.

Khi bạn đang sống như tôi đang sống đây, bạn không thể cho phép bản thân sống với sự ghen tị. Nếu không, đi đâu đó sẽ giày vò, phá hủy bạn từ bên trong.

Tiết thứ ba là tiết học nhạc. Tôi nói với giáo viên rằng tôi đã để quên cây kèn Clarinet ở nhà, mặc dù thực ra nó đang nằm trong tủ khóa của tôi. Leslie bị trừ điểm và phải ra ngoài hành lang đứng, nhưng tôi chẳng quan tâm.

Tôi làm gì biết chơi Clarinet cơ chứ.

Tin đồn về Carrie và Corey đang lan truyền nhanh chóng. Tất cả mọi người đều đang bàn tán đi đâu này, và phần lớn họ cũng khá hài lòng. Tôi không thể nói rằng, liệu họ hài lòng vì hai người đẹp đôi hay bởi vì Carrie sẽ im miệng về chuyện này nữa.

Khi tôi trông thấy Corey vào giờ ăn trưa, tôi không ngạc nhiên bởi sự tầm thường của cậu chàng. Trong thực tế người ta thường hiếm khi đẹp được như trong mắt người phải lòng họ. Mà đi đâu này, tôi nghĩ rằng, nên là thế thôi. Gần như là một đi đâu khích lệ khi nghĩ rằng sự gấn bó mà bạn đang nắm giữ có thể định hình được nhận thức của bạn nhiều hơn bất kỳ những ảnh hưởng nào khác.

Corey đến bàn chúng tôi chào hỏi, nhưng không ngồi ăn chung mặc dù chúng tôi đã đặt chỗ cho anh ta. Carrie dường như không bận tâm về đi đâu này; cô nàng chỉ hơi choáng vì anh đã ghé qua, vì cô gái chẳng mong những dòng tin trên facebook sẽ được hoán đổi, rằng những tin nhắn đã biến chuyển... và ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Như tôi

nghe, Leslie không phải là người chạy theo đám đông. Những cô gái này chỉ nghĩ về hôn là cùng thôi, chứ không phải tình dục. Đôi môi là giới hạn cho ước muốn của họ.

Tôi lại muốn trốn chạy, để thoát khỏi một nửa ngày còn lại nơi đây.

Nhưng nó sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu, khi không có cô ấy.

Có cảm tưởng như tôi đang lãng phí thời gian làm sao. Ý tôi là, luôn phải ở trong hoàn cảnh thế này thôi. Cuộc sống của tôi không được thêm thắt vào bất cứ điều gì cả.

Ngoại trừ, vào chiều nay, nó đã như thế.

Ngày hôm qua là một thế giới khác. Tôi muốn quay trở về nơi đó.

Vào đầu sớm tiết thứ sáu, ngay sau giờ giải lao, anh trai của tôi được gọi xuống văn phòng.

Thoạt đầu, tôi nghĩ rằng tôi có thể đã nghe nhầm. Nhưng rồi tôi thấy những đứa bạn trong lớp nhìn mình, kể cả Carrie, với một sự thương hại ẩn trong đôi mắt. Vậy hẳn là tôi đã nghe đúng rồi.

Tôi không hoảng hốt. Tôi hiểu rằng nếu là một chuyện gì đó thực tế, họ lẽ ra đã gọi cả hai chúng tôi một lần. Không ai trong gia đình tôi chết đâu. Nhà chúng tôi cũng không cháy. Tóm lại đó là việc của Owen, chẳng phải của tôi.

Carrie gửi tôi một tờ ghi chú. *Có chuyện gì thế?*

Tôi nhún vai về phía Carrie. Làm sao tôi biết được đây?

Tôi chỉ hy vọng rằng mình sẽ không mất một chuyến xe về nhà thôi.

Tiết học thứ sáu kết thúc. Tôi thu dọn sách và đến lớp Tiếng Anh. Cuốn sách là thiên sử thi Beowulf, nên tôi hoàn toàn sẵn sàng. Tôi đã học qua bài này mấy lần rồi.

Khoảng mười bước chân rời lớp thì có ai đó níu tôi lại.

Tôi quay người, và đó là Owen.

Owen, đang chảy máu.

“Suýt,” anh nói. “Chỉ cần đi với anh.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” tôi hỏi.

“Chỉ cần im lặng thôi, được không?”

Rồi anh ngó quanh quất như thể anh đang bị truy đuổi. Tôi quyết định đi theo. Xét cho cùng, chuyện này thú vị hơn học Beowulf nhiều chứ.

Chúng tôi vào trong một kho để đồ. Anh ra hiệu cho tôi vào.

“Anh đang đùa em đấy à?” tôi nói.

“*Leslie.*”

Không có bất kỳ tranh cãi nào. Tôi theo anh vào. Tôi dễ dàng tìm công tắc bật đèn.

Anh đang thở dốc, trông có vẻ khó nhọc. Trong một chốc lát, anh chẳng nói lời nào.

“Nói cho em nghe chuyện gì đã xảy ra,” tôi bảo.

“Anh nghĩ có lẽ mình gặp rắc rối rồi.”

“Biết rồi. Em đã nghe anh bị gọi xuống văn phòng rồi. Nhưng tại sao anh lại không ở đó?”

“Anh đã ở đó. Ý anh là, trước khi có thông báo. Nhưng mà sau đó anh... rời đi.”

“Anh đã trốn khỏi văn phòng sao?”

“Đúng rồi. Thế đấy, ở phòng chờ. Họ đã đi kiểm tra tủ của anh. Anh chắc chắn về điều đó.”

Máu đang chảy ra từ vết cắt trên mắt anh ta.

“Ai đánh anh vậy?” tôi hỏi.

“Đó không phải là vấn đề. Hãy cầm miệng và nghe anh nói, được không?”

“Em đang nghe đây, nhưng anh có nói cái gì đâu!”

Tôi không nghĩ rằng Leslie thường trả treo lại với anh của cậu ấy như vậy. Nhưng tôi đâu quan tâm. Dù sao đi chăng nữa thì anh cũng có để ý đến tôi đâu.

“Họ sắp sửa gọi về nhà đấy, hiểu không? Anh cần em về nhà.” Anh đưa tôi chìa khóa. “Chỉ cần về nhà sau giờ học và liệu xem tình hình như thế nào. Anh sẽ gọi cho em.”

May mắn thay, tôi biết lái xe.

Khi thấy tôi không cãi lại, Owen xem đó như sự đồng ý.

“Anh có định đến văn phòng bây giờ không?” tôi hỏi anh.

Anh rời đi mà không trả lời câu nào.

Carrie nghe ngóng được tin tức vào cuối ngày. Liệu đi đầu đó có thực không, cũng chẳng quan trọng. Tin đồn này đã lan truyền khắp trường rồi, cậu ấy nhiệt tình thông báo cho tôi.

“Anh của cậu và Josh Wolf đánh nhau trên sân, vào giờ ăn trưa. Họ nói rằng đi đầu này liên quan đến ma túy, và anh cậu là người bán ma túy hay sao đó. Nghĩa là, mình biết anh ấy đang bị đem ra bàn tán khắp nơi, nhưng mình không rõ anh ấy sẽ đối phó như thế nào. Anh ấy và Josh đã bị kéo xuống văn phòng, nhưng Owen chạy trốn rồi. Cậu có tin không? Người ta bắc loa để gọi anh ấy quay lại luôn ấy. Nhưng mình không nghĩ rằng anh sẽ làm như vậy đâu.”

“Cậu nghe tin này từ đâu đấy?” tôi hỏi.

Cô nàng vui vẻ với một sự hào hứng.

“Là từ Corey! Anh ấy không ở đó lúc ấy, nhưng một vài gã mà anh ấy đi cùng đã chứng kiến cuộc đánh nhau và tất cả.”

Giờ thì tôi hiểu rằng cái việc mà Corey nói chuyện với cô nàng mới là tin lớn ở đây. Không phải cô bạn ích kỷ muốn tôi chúc mừng, cũng không phải với việc anh tôi đang gặp rắc rối. Nhưng có thể thấy rõ sự ưu tiên của cậu ấy là thế nào.

“Mình phải lái xe về nhà,” tôi nói.

“Cậu có muốn mình đi cùng không?” Carrie hỏi. “Mình không muốn cậu đi về một mình lúc này.”

Trong một khoảnh khắc, lòng tôi xuôi theo. Nhưng sau đó tôi tưởng tượng cảnh cậu ấy kể cho Corey tỉ mỉ những gì đã xảy ra một cách hào hứng, và cho dù đó không phải là một giả định hay ho gì, đã đủ để tôi nhận ra rằng tôi không muốn cô bạn ở đó chút nào.

“Được mà.” Tôi đáp. “Nếu có chuyện gì đi nữa, thì thật ra cũng sẽ khiến mình trông giống như một đứa con gái ngoan hơn thôi.”

Carrie cười lớn, nhưng mang tính động viên hơn là hài hước.

“Gửi lời chào từ mình đến Corey nhé,” tôi vui vẻ nói lúc khóa tủ.

Cậu ấy lại cười. Lần này là hạnh phúc.

“Nó đâu rồi?”

Tôi thậm chí còn chưa bước qua cánh cửa nhà bếp và cuộc dò hỏi bắt đầu.

Mẹ, bố và bà của Leslie đều đang ở đó, và tôi không cần phải lục tìm trong trí nhớ của cậu ấy để biết rằng đây là một sự kiện khác thường khi cả ba người đều có mặt đồng thời vào buổi chiều.

“Con không biết”, tôi nói. Tôi mừng vì anh đã chẳng chịu nói tôi nghe, vì vậy, bây giờ tôi không phải nói dối.

“Ý con là sao, con không biết hả?” bố tôi hỏi. Ông ấy là người dẫn đầu việc chất vấn trong nhà.

“Ý con là, con thực sự không biết. Anh ấy chỉ đưa cho con chìa khóa xe, nhưng lại không nói chuyện gì đang xảy ra.”

“Và con để anh con bỏ đi?”

“Con không thấy cảnh sát đuổi theo anh ấy,” tôi nói. Và tôi tự hỏi mình có phải, thực sự rằng, thấy cảnh sát đang đuổi theo anh hay không.

Bà tôi khịt khịt mũi trong sự chán ghét.

“Con luôn luôn đứng về phe của nó,” bố tôi kéo dài. “Nhưng không phải lần này đâu nhé. Lần này con phải nói cho mọi người biết mọi chuyện.”

Ông không nhận ra rằng ông vừa giúp tôi. Bây giờ tôi hiểu ra rằng Leslie luôn bên vực cho Owen. Vì vậy, bản năng của tôi đã chính xác.

“Con lại nghĩ bố biết nhiều hơn con đấy chứ,” tôi trả lời.

“Tại sao anh trai con và Josh Wolf lại đánh nhau?” lần này đến lượt mẹ tôi hỏi, thực sự bối rối. “Chúng nó là bạn tốt của nhau mà!”

Trí nhớ của tôi còn sót lại hình ảnh của một cậu bé Josh Wolf mười tuổi, khiến tôi tin vào một điểm, rằng anh tôi chắc hẳn *đã từng* là bạn tốt với Josh Wolf thật. Nhưng giờ thì không còn nữa.

“Ngồi xuống,” bố tôi ra lệnh, chỉ vào chiếc ghế trong bếp.

Tôi đành ngồi xuống.

“Bây giờ... nó đâu rồi?”

“Thật tình là con không biết.”

“Nó nói thật đó,” mẹ tôi nói. “Em có thể biết khi nào nó đang nói dối.”

Mặc dù tôi có nhiều vấn đề trong việc kiểm soát làm thế nào để bản thân không hút thuốc, tôi bắt đầu hiểu sao Owen lại thích say ma túy r ấi.

“Được r ấi, để anh hỏi chuyện này,” bố tôi tiếp lời. “Anh của con là tay buôn thuốc đúng không?”

Quả là một câu hỏi hay. Linh cảm của tôi là không. Nhưng nhiều thứ phụ thuộc vào cái gì đã xảy ra cùng với Josh Wolf.

Nên tôi không trả lời. Chỉ biết nhìn chăm chăm.

“Josh Wolf nói rằng ma túy trong túi áo khoác của nó đã được mua từ anh trai con,” bố tôi kích động. “Con không định nói là chúng nó đã không vậy chứ?”

“Họ có tìm thấy thuốc trên người anh con không?” Tôi hỏi.

“Không,” mẹ tôi trả lời.

“Và còn trong tủ riêng của anh ấy? Họ có lục tìm gì trong tủ không?”

Mẹ lắc đầu.

“Và còn trong phòng? Họ có tìm thấy thứ gì trong phòng không?”

Mẹ tôi trông có vẻ thực sự ngạc nhiên.

“Con biết rằng mọi người đã tìm trong phòng anh ấy,” tôi nói.

“Chúng ta không tìm thấy thứ gì,” bố nói. “Nhưng cũng cần phải xem qua chiếc xe. Nên, nếu con vui lòng đưa bố chìa khóa...”

Tôi đang hy vọng rằng Owen đã đủ nhanh trí để xóa sạch trong xe. Dù sao thì, đi đâu này cũng không phụ thuộc vào tôi. Tôi đang cần chìa khóa cơ mà.

Thật không thể tin nổi, mọi người lục soát cả phòng tôi.

“Mẹ xin lỗi,” mẹ nói vọng từ hành lang, trong nước mắt. “Bố của con đã nghĩ rằng nó giấu ma túy trong đây. Mà con không biết.”

“Không sao mẹ,” tôi nói, phần nhiều là do muốn bà ra khỏi phòng hơn hết. “Con chuẩn bị dọn phòng bây giờ r ấi.”

Nhưng tôi không đủ nhanh. Chuông điện thoại của tôi reng. Tôi che đi để mẹ không thể thấy tên của Owen hiển thị trên màn hình.

“Chào, Carrie,” tôi nói.

Ít ra thì Owen cũng đủ thông minh để hạ thấp giọng nên sẽ không bị nghe thấy.

“Cả nhà có tức giận không?” anh thì thầm.

Tôi thực sự muốn cười lớn. “Cậu nghĩ thế nào hả?”

“Mọi thứ tệ lắm sao?”

“Mọi người lục tìm trong phòng anh ấy hết rồi nhưng không thấy gì cả. Bây giờ thì họ đang tìm trong xe nữa.”

“Đừng nói cho nó nghe chuyện đó,” mẹ tôi bảo. “Cúp máy đi.”

“Mình xin lỗi - mẹ đang ở đây, và không muốn mình nói chuyện này với cậu. Cậu đang ở đâu vậy? Có đang ở nhà không? Một lát mình gọi lại có được không?”

“Anh biết phải làm gì mà.”

“Đúng rồi, anh ấy rồi cuối cùng cũng thực sự phải về nhà thôi đúng không?”

“Nghe này... gặp anh trong nửa giờ nữa ở sân thể thao đấy, được chưa?”

“Mình thực sự phải đi rồi. Nhưng, được thôi, mình nhớ rồi.”

Tôi cúp máy. Mẹ vẫn đang nhìn tôi.

“Con không phải là người để mẹ nổi giận đâu!” tôi nhắc bà.

Tội nghiệp Leslie sẽ phải dọn dẹp đống lộn xộn trong phòng vào sáng mai - tôi không thể để nó làm rối trí mà cần phải tìm hiểu xem mọi chuyện đi tới đâu rồi. Điều đó bắt buộc phải kết nối rất nhiều, mà ưu tiên hàng đầu là phải tìm xem ý Owen là cái sân thể thao nào. Có một cái ở trường tiểu học cách đây bốn dãy nhà. Tôi cho rằng chính là nơi đó.

Thật không dễ dàng gì để lên ra khỏi nhà. Tôi đợi đến lúc ba người họ quay trở về phòng của Owen để khám xét, và rồi lần lút ra ngoài bằng cửa hậu. Tôi biết rằng đây là việc làm đầy rủi ro - chỉ một phút sau khi họ nhận ra rằng tôi biến mất rồi, tôi sẽ phải bị trừng phạt bằng thứ quái quỷ gì không biết nữa. Nhưng nếu Owen quay về với tôi, mọi chuyện sẽ rơi vào quên lãng hết.

Tôi hiểu mình nên tập trung vào vấn đề trong tầm tay, nhưng tôi không thể ngăn bản thân nghĩ về Rhiannon. Em ấy cũng đã tan trường rồi. Sẽ đi

ra ngoài với Justin chứ? Nếu vậy, liệu rằng Justin có đối xử tốt với em? Mọi thứ ngày hôm qua đã xóa sạch khỏi cậu ta rồi đúng không?

Tôi hy vọng, nhưng chẳng dám trông mong.

Không thấy Owen ở đâu cả, nên tôi tiến tới những chiếc xích đu và ngồi xuống đưa trong không trung một chốc. Cuối cùng anh xuất hiện trên vỉa hè và bước về phía tôi.

“Em lúc nào cũng chọn cái xích đu đó cả,” anh nói và ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh tôi.

“Em luôn vậy sao?” tôi hỏi.

“Đúng thế.”

Tôi chờ đợi anh nói một điều gì đó. Nhưng anh không nói gì.

“Owen,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Anh lắc đầu. Anh ấy không định sẽ nói cho tôi biết.

Tôi ngừng đưa và gài hai chân xuống mặt đất.

“Thật là ngu ngốc đấy, Owen. Anh có năm giây để nói cho em nghe những việc đã xảy ra, hoặc là em sẽ quay về nhà ngay, và tự anh xoay xở cho những chuyện sắp đến đấy nhé.”

Owen ngạc nhiên. “Em muốn anh nói gì đây? Josh Wolf giữ thuốc của anh. Hôm nay bọn anh đã gây một trận vì thế - nó dám bảo anh mắc nợ nó, trong khi anh không hề. Nó cứ sấn tới đẩy anh, nên anh mới đẩy lại. Và bọn anh đánh nhau. Nó có thuốc, thế là nó bảo anh cố tìm cách bán cho nó. Rõ hay. Anh đã cố giải thích là nó sai, nhưng nó toàn học ở lớp Nâng cao và mọi thứ tương tự như thế, thế em nghĩ họ sẽ tin ai?”

Anh tự thuyết phục mình rằng đây hoàn toàn là thật. Nhưng cho dù có là thật hay không, tôi cũng chẳng chắc được gì.

“Được thôi,” tôi nói, “anh cần phải về nhà. Bố đã xới tung phòng anh lên đấy, nhưng họ chưa tìm thấy thứ thuốc gì cả. Và họ cũng chưa tìm thấy gì trong hộp tủ của anh, mà em đoán là họ cũng chưa tìm ra gì trong xe đâu, hoặc không thì em phải nghe nói gì rồi chứ. Nên giờ này, mọi thứ đều tạm ổn.”

“Anh nói em rồi đấy thôi, không có thứ thuốc nào đâu. Anh đã hút hết cỏ sáng nay rồi. Đó là lý do vì sao anh cần thêm từ Josh.”

“Josh, bạn thân nhất vừa mới bước khỏi đời anh.”

“Em đang nói cái quái gì thế? Anh đã không còn là bạn với nó từ, lúc nào nhỉ, tám tuổi rồi.”

Tôi hiểu rằng đây là lần cuối cùng Owen có một người bạn tốt.

“Đi thôi,” tôi bảo anh. “Có phải tận thế đâu chứ.”

“Em nói nghe dễ quá nhỉ.”

Tôi không hề nghĩ rằng bố sẽ đánh Owen. Nhưng ngay khi vừa thấy anh ấy trong nhà, ông đấm anh một phát.

Tôi nghĩ có lẽ mình là người duy nhất thật sự kinh ngạc.

“Mày đã làm gì hả?” bố tôi đang thét lên. “Mày đã làm cái trò ngu ngốc gì thế hả?”

Cả mẹ và tôi đều sấn tới đứng giữa họ. Bà thì chỉ đứng nhìn như người ngoài cuộc, trông khá thư thái.

“Con chẳng làm gì cả!” Owen chống chế.

“Đó là lý do mày chạy cuống đi đó hả? Đó là lý do mày bị đuổi học hả? Bởi vì mày chẳng làm gì cả?”

“Họ sẽ chẳng đuổi anh đâu cho đến khi họ nghe câu chuyện từ phía anh,” tôi chỉ ra, khá chắc rằng đi đâu này đúng.

“Đừng có xen vào!” bố tôi ngăn.

“Sao mình không ngồi xuống và nói rõ chuyện này?” mẹ tôi gợi ý.

Cơn nóng giận cuốn khỏi bố tôi như hơi nóng. Tôi thấy dịu bớt theo cái cách mà tôi đoán là chẳng có gì bất thường với Leslie khi cô gái ở cùng với gia đình.

Đột nhiên tôi nhưng nhớ cái khoảnh khắc sức tĩnh đầu tiên của ngày, quay lại trước khi tôi có bất kỳ ý tưởng nào về sự tệ hại mà ngày hôm nay có thể mang lại.

Lần này chúng tôi ngồi lại trong phòng nghỉ. Hay, đúng hơn là, Owen, mẹ tôi, và tôi ngồi xuống - Owen và tôi ngồi ở ghế bành, mẹ trên một cái ghế gần đó. Bố tôi lại trấn trở phía trên chúng tôi. Bà thì đứng ngoài cửa, như thể bà không ngừng nhìn ra ngoài vậy.

“Mày là một tay buôn thuốc!” bố hét lên.

“Con không phải tay buôn thuốc,” Owen trả lời. “Lý do ư, nếu con mà là một tay buôn thuốc, con ắt sẽ có hàng đồng tiền. Và con ắt sẽ trở một đồng thuốc mà bố sẽ chẳng bao giờ tìm ra đâu!”

Owen, theo tôi nghĩ, cần phải cảm ơn.

“Josh Wolf mới là tay buôn thuốc,” tôi xung phong. “Không phải Owen đâu ạ.”

“Thế thằng anh con làm cái gì - *mua của nó hả?*”

Có lẽ, tôi nghĩ, tôi mới là người cần phải cảm ơn.

“Trận đánh của bọn con chẳng liên quan gì đến thuốc thiếc cả,” Owen nói. “Họ chỉ tìm ra nó trên người thằng kia sau đó.”

“Thế con và Josh đánh nhau là vì cái gì?” mẹ tôi hỏi, như thể cái việc mà hai thằng nhóc chiến hữu đấm đá nhau thuộc dạng khó tin bậc nhất vậy.

“Một cô gái,” Owen đáp. “Bọn con đánh nhau vì một cô gái.”

Tôi không biết Owen đã suy tính về lý do này từ trước hay chỉ vừa mới nảy ra đây thôi. Sao cũng được, có lẽ đó là lời giải thích duy nhất anh ấy có thể đưa ra khiến bố mẹ tạm thời... nói *mừng rỡ* thì hình như là hơi phóng đại rồi. Nhưng bớt tức giận hơn. Họ đâu có muốn con trai mình bán buôn gì thuốc, bị bắt nạt hay đi bắt nạt ai ở trường. Nhưng đánh nhau vì một cô gái ư? Cực kỳ hợp lý. Đặc biệt là khi, theo tôi đoán, hình như Owen chưa từng đề cập về một cô nàng nào với họ trước đây cả.

Owen nhận thấy rằng anh ấy đã bắt đúng hướng. Anh bèn đẩy đưa xa hơn. “Nếu cô ấy biết được - ôi trời, cô ấy không thể nào biết được đâu. Con biết vài cô nàng thích thú khi thấy có anh chàng choảng nhau vì họ, nhưng cô ấy chắc chắn chẳng thích tẹo nào đâu.”

Mẹ gật đầu tán đồng.

“Cô ta tên gì?” bố hỏi.

“Con cần nói cho bố biết sao?”

“Phải.”

“Natasha. Natasha Lee.”

Ồ, anh ấy còn tạo ra cả một cô ở Trung Hoa nữa. Thật đáng nể.

“Con có biết cái cô đó không?” bố hỏi tôi.

“Dạ,” tôi đáp. “Cô ấy tuyệt lắm.” Rồi tôi xoay sang Owen và bắn sang anh mũi gươm phỉnh phờ. “Nhưng Romeo chốn này chẳng bao giờ thổ lộ với con về việc phải lòng nàng ấy. Dẫu cho giờ chàng ta mới nói ra, mọi thứ đã bắt đầu sáng tỏ. Chàng gần đây cư xử quá lạ lùng làm sao.”

Mẹ gật đầu lần nữa. “Đúng thế.”

Đôi mắt đỏ ngầu, tôi muốn nói. Ăn Cheetos ngon ngầu. Lơ đãng nhìn xa xăm. Ăn thêm chút Cheetos. Ất là tình yêu ghé thăm. Liệu còn ai ở đây nữa?

Thật đáng quan ngại làm sao khi một cuộc chiến tranh toàn diện lại trở thành một cuộc hội nghị, với bố mẹ tôi vạch lên kế hoạch những gì cần nói với hiệu trưởng, đặc biệt về việc thăng nhóc chạy trốn. Tôi hy vọng cho Owen rằng cái người tên Natasha Lee ấy, trên thực tế, là một học sinh ở trường, cho dù anh có say nắng cô nàng hay không. Tôi không thể tìm thấy chút gì trong ký ức về cô nàng. Nếu tiếng chuông có ngân nga cái tên ấy, hẳn tiếng chuông đã chìm ngấm trong máy hút bụi rồi.

Giờ bố chúng tôi đã có thể tìm ra cách để giữ thể diện, ông cư xử nhã nhặn hơn. Hình phạt lớn nhất mà Owen phải chịu là anh sẽ phải lên dọn phòng sau bữa tối.

Tôi chẳng thể tưởng tượng ra mình cũng có được lối thoát như thế nếu tôi dám quật lại một con nhỏ vì thăng nhóc nào.

Tôi theo Owen lên phòng anh. Khi chúng tôi đã yên vị bên trong, cửa đóng, bố mẹ không quanh quẩn đâu đây, tôi bảo anh, “Quả là xuất sắc đấy.”

Anh nhìn tôi với một nỗi tức giận không giấu giếm và đáp, “Anh chẳng hiểu em đang nói cái quái gì cả. Ra khỏi phòng anh mau.” Đó là lý do vì sao tôi chỉ thích là con một.

Trực giác mách bảo rằng Leslie sẽ cho qua lần này. Nên tôi cũng cần thế. Đó là nguyên tắc tôi tự đặt ra cho bản thân - đừng quấy phá đời sống bạn đang tạm trú vào. Càng dễ nó y như cũ càng tốt.

Nhưng tôi cáu lên. Thế là tôi bèn phá lệ một tí. Tôi nghĩ, lạ lùng thay, rằng Rhiannon sẽ mong tôi làm thế. Kể cả khi em chẳng mang chút ý niệm gì về Owen hay Leslie. Hay về tôi.

“Nghe này,” tôi bảo, “anh đang đối trá về thứ thuốc đó đấy anh trai khi gió à. Anh nên đối tốt với em, được chứ? Không chỉ bởi em đang giúp che giấu ba cái đồ khỉ của anh mà còn bởi em đang là người duy nhất trên thế giới này đối đãi tử tế với anh đấy. Có hiểu không?”

Hết hần, và có lẽ một chút hối lỗi, Owen lấp bấp tiếng đồng ý.

“Tốt,” tôi nói, đá văng mấy thứ dưới đất. “Giờ thì chúc dọn vui nhé.”

Không ai nói gì trong bữa tối.

Tôi không nghĩ đi đâu này có gì bất thường.

Tôi đợi đến khi mọi người đều yên giấc mới mò đến cái máy. Tôi tìm lại được thư điện tử của Justin và mật khẩu từ hòm thư tôi, rồi đăng nhập vào.

Có một bức thư từ Rhiannon, được gửi lúc 10:11 tối.

J,

em không hiểu nổi, có phải em đã làm gì đó? hôm qua hoàn hảo bao nhiêu, thì hôm nay anh nổi nóng bấy nhiêu với em, nếu em có làm gì đó, làm ơn nói đi, và em sẽ sửa mà, em chỉ muốn chúng mình được bên nhau, em muốn tất cả những ngày mình đang có đều sẽ kết thúc trong nốt nhạc tuyệt đẹp, chứ không như tối nay.

từ tận đáy lòng em,

R

Tôi ngả người ra ghế. Tôi muốn hỏi âm, tôi muốn đảm bảo với em rằng mọi thứ sẽ tốt hơn thôi - nhưng làm sao được. *Mày không còn là cậu ta nữa đâu, tôi phải tự nhắc thế thôi. Mày không còn ở đây nữa.*

Và rồi tôi nghĩ: *Mày đã làm gì thế hả?*

Tôi nghe thấy Owen đi đi lại lại trên phòng anh. Anh đang giấu cái gì à? Hay nỗi sợ khiến anh ngủ không yên?

Không biết mai anh có thể xoay sở thành công hay không.

Tôi chỉ muốn về lại bên cô ấy. Tôi chỉ muốn quay lại ngày hôm trước.

NGÀY THỨ 5996

Tất cả những gì tôi nhận được là một ngày mới nữa.

Khi thiếp đi, tôi chợt nảy ra một ý tưởng. Nhưng khi thức dậy, tôi nhận ra ý tưởng đó chẳng hề thực tế.

Hôm nay tôi là một chàng trai. Skylar Smith. Một cầu thủ, nhưng không thuộc hạng siêu sao. Căn phòng ngăn nắp, không có vẻ bị tác động từ người khác. Trong phòng có cả bảng đi đầu khiến bảng trò chơi nữa. Sẵn sàng dậy rồi. Bố mẹ vẫn đang ngủ. Cậu ta sống trong khu phố cách Rhiannon bốn giờ đi xe.

Thật chẳng cần chút nào cả.

Một ngày yên ổn, như mọi khi thôi. Đi đầu duy nhất cần phải lo âu là liệu tôi có kết nối với thân thể này đủ nhanh hay không.

Lúc tập luyện thể thao mới là vất vả nhất. Huấn luyện viên không ngừng gọi một mớ tên, và tôi phải kết nối như điên mới biết được từng cái tên đó là ai. Không phải ngày thực hành tốt nhất của Skylar rồi, nhưng chắc cậu không xấu hổ mấy đâu nhỉ.

Tôi biết chơi hầu hết các môn thể thao, nhưng tôi cũng biết khả năng mình đến đâu. Tôi biết được đi đầu đó một cách khó nhọc vào năm lên mười một. Tôi thức dậy trong thể xác của một thằng nhóc nọ đang có một chuyến đi trượt tuyết. Tôi nghĩ rằng, này, trượt tuyết trông lúc nào cũng thú vị. Nên chắc là mình phải thử thôi. Học cách chơi ngay lúc ấy luôn. Nó có thể khó đến mức nào chứ?

Thằng nhóc mới tốt nghiệp một khóa trượt dốc cơ bản, và tôi thậm chí còn chẳng biết có tồn tại một thứ gọi là dốc cơ bản luôn đấy. Tôi cứ nghĩ trượt tuyết thì cũng chỉ như đi xe trượt thôi chứ - một con dốc phù hợp với tất cả.

Tôi làm cậu bé gãy chân tận ba chỗ.

Vết thương khá là nặng. Và thành thực mà nói tôi cứ tự hỏi rằng, vào cái lúc thức dậy sáng hôm sau, liệu tôi sẽ vẫn cảm nhận được nỗi đau của cái chân gãy ấy hay không, mặc dù tôi đã chuyển qua một cơ thể mới rồi. Nhưng thay cho nỗi đau, tôi lại cảm nhận được một thứ khác cũng tệ như thế - nỗi xấu hổ, gánh nặng của việc sống trong thứ tội lỗi khôn nặn kia. Cứ như là tôi đã lái xe đâm phải cậu ấy, thâm tâm tôi đầy ắp sự thật rằng một người xa lạ phải nằm viện vì tôi.

Nếu cậu ấy chết... tôi tự hỏi mình có chết theo luôn không. Không cách nào biết được. Tất cả những gì tôi biết là theo một cách nào đó, dù sao thì cũng thế cả thôi. Dù tôi có chết đi hay chỉ thức dậy vào sáng hôm sau như thể chẳng có gì xảy ra, cái tin dữ ấy vẫn sẽ làm tôi chết mòn.

Nên tôi phải cẩn trọng. Bóng đá, bóng chày, hockey sân cỏ, bóng bầu dục, bơi lội, chạy đua - mấy thứ đó thì bình thường thôi. Nhưng tôi cũng từng thức dậy trong thân xác của một cầu thủ hockey sân băng, một kiếm thủ, một chuyên gia xiếc ngựa, và lần khác, gần đây, một chuyên viên thể dục.

Tôi thoái thác trong những lần đó.

Nếu có một thứ tôi giỏi, thì đó là trò chơi điện tử. Thì đó cũng chỉ là một thú vui phổ biến, như là vô tuyến hay mạng vậy. Dù ở đâu thì tôi vẫn thường phải kết nối đến những đi đâu này, và mấy trò chơi điện tử đặc biệt giúp tôi tĩnh tâm hơn.

Sau buổi tập dượt đá bóng, đám bạn của Skylar ghé qua để chơi trò *Thế giới tàu chiến*. Chúng tôi tán dóc về trường lớp và về các cô nàng (ngoại trừ Chris và David, bạn cậu, thì nói về các cậu chàng). Đây là thứ mà tôi phát hiện ra, là cách hay nhất để tiêu pha thời giờ, bởi nó không thật sự là tiêu phí chút nào - được đám bạn vây quanh, chuyện trò về những thứ linh tinh và đôi lúc là cuộc tâm tình thật sự, với bánh trái vặt vãnh xung quanh và một thứ gì đó phát trên màn hình.

Tôi thậm chí còn có thể tự hưởng thụ với chính mình, nếu tôi có thể giải thoát bản thân mình khỏi cái nơi tôi khát khao được đến.

NGÀY THỨ 5997

Ngày hôm sau khởi động theo một cách g ần như rùng rợn.

Tôi dậy sớm - sáu giờ sáng.

Tôi thức dậy trong thể xác của một cô gái.

Một cô gái với chiếc xe. Và tờ giấy phép.

Trong thành phố cách Rhiannon chỉ một giờ lái xe.

Tôi xin Amy Tran lượng thứ khi lái xe ra khỏi nhà cô bạn, nửa tiếng sau khi tỉnh dậy. Thứ tôi đang làm, không nghi ngờ gì nữa, một phiên bản lạ lùng của việc bắt cóc.

Tôi cất lực nghi ngại liệu Amy Tran có bỏ qua hay không. Mặc vội áo qu ần, sự lựa chọn là đen, đen, hay... đen. Không giống kiểu gothic - không có cái thứ màu đen nào mang dáng dấp của bộ găng tay vòng vèo gì cả - mà giống kiểu của một nhóm rock 'n' roll hơn. Bộ hòa âm trên xe cô gái bật nhạc Janis Joplin và Brian Eno kế tiếp nhau, và theo một cách nào đó nghe cũng hợp đấy chứ.

Tôi không thể trông cậy vào trí nhớ của Amy được - chúng tôi đang đến một nơi mà cô chưa từng ghé qua. Thế là tôi đành tra bản đồ Google ngay sau khi tắm, gõ địa chỉ trường Rhiannon và nhìn nó hiện ra ngay trước mắt mình. Dễ thôi mà. Tôi in nó ra, rồi xóa lịch sử duyệt web.

Tôi đã quá rành rẽ việc xóa lịch sử trình duyệt rồi.

Tôi biết mình không nên thế này. Tôi biết mình chỉ đang cố khiến lòng r ỉ máu chứ nào đâu chữa lành cho nó. Tôi biết làm sao mình có được một tương lai nào với Rhiannon.

Tất cả những gì tôi đang làm lúc này là cố khơi ngày cũ thành một ngày nữa thôi.

Người bình thường không cần phải quyết định cái gì đáng để khắc ghi. Bạn sẽ được ban cho một hệ thống cấp bậc, những người sẽ g ắn bó cố định trong đời, sự thúc đẩy của việc lặp lại, của việc dự báo, sự đeo bám dai

dạng của một quá khứ không hồi kết. Nhưng tôi thì phải quyết định tầm quan trọng của từng và mỗi ký ức. Tôi chỉ khắc ghi được vài con người, và để làm được thế, tôi cần phải nắm giữ cho chắc, bởi sự tái diễn duy nhất mà tôi có - cách duy nhất để tôi lại được nhìn thấy họ - là tôi có gọi nhắc về họ trong tâm trí mình hay không mà thôi.

Tôi phải chọn thứ cần khắc ghi, và tôi đang chọn Rhiannon. Cứ thế và cứ lặp lại thế, tôi đang chọn em, tôi đang gọi nhắc về em, bởi chỉ cần để một phút chốc vụt trôi là em có thể biến tan mãi mãi.

Bài hát mà chúng tôi từng cùng nghe bên trong xe của Justin chọt vang đến bên tai - *Và nếu anh chỉ có thể, nhất định sẽ bàn với Chúa trời...*

Tôi cảm giác như vũ trụ này đang nói với tôi điều gì. Và chẳng quan trọng là nó đúng hay chẳng. Quan trọng là tôi cảm nhận được, và tin thế.

Nỗi lớn lao trào dâng trong tôi.

Vũ trụ này cũng như gập gù theo điệu nhạc kia.

Tôi cố giữ lấy một vài thứ cơ bản, những ký ức thường nhật nhất có thể. Những sự thật và con số, chắc rồi. Vài cuốn sách tôi từng đọc hay vài thông tin tôi cần biết. Như luật đá bóng chẳng hạn. Nội dung *Romeo và Juliet*. Số điện thoại cần gọi trong trường hợp khẩn cấp. Tôi ghi nhớ những thứ đó.

Nhưng còn về hàng vạn thứ ký ức thường nhật thì sao, hàng vạn thứ cần nhớ thường nhật, của mỗi con người cộng dồn lại? Nơi bạn cất chìa khóa nhà. Sinh nhật mẹ. Tên chú cún đầu tiên bạn có. Tên chú cún hiện tại bạn nuôi. Mã khóa tủ đồ. Vị trí của ngăn kéo đựng máy dụng cụ ăn uống bằng bạc. Số hiệu kênh của đài MTV. Họ của đứa bạn thân.

Đó là những thứ tôi không cần giữ làm gì. Và, thời gian trôi, nào tôi sẽ tự nó làm mới lại thôi, nên tất cả mớ thông tin này được rũ sạch ngay khi buổi sáng hôm sau ghé chào.

Đó là lý do đi đâu này lại phi thường - nhưng không bất thường - khi tôi ghi nhớ chính xác vị trí tủ đồ của Rhiannon.

Lời bào chữa của tôi thế này: nếu ai đó hỏi, thì tôi chỉ đang xem qua trường lớp vì có thể bố mẹ sẽ chuyển đến đây sống.

Tôi không nhớ mấy bãi đỗ xe có phải đã được đặt trước hay chưa, nên phòng trường hợp ấy, tôi đỗ xe cách xa trường. Rồi đơn giản là bước vào thôi. Tôi chỉ là một cô gái nào đó ngẫu nhiên đi lại trên sân - sinh viên năm nhất sẽ ngỡ tôi là “ma cũ” còn phe kia thì nghĩ theo hướng ngược lại. Tôi có cặp của Amy đây - một chiếc cặp đen với mấy chi tiết hoạt hình Nhật, đây ư sách mà sẽ không dùng được ở nơi này. Trông tôi giống như có một nơi để hướng đến. Và đúng là thế mà.

Nếu vũ trụ muốn đi đâu này xảy ra, em sẽ ở đó ngay từ đầu của mình.

Tôi tự nói với bản thân thế, và em đang ở ngay đó. Ngay đó trước mặt tôi. Đôi khi trí nhớ vui đùa với bạn đấy. Đôi khi vẻ đẹp tốt nhất là để xa nhìn thôi. Nhưng kể cả có là từ đây, cách nhau ba mươi bước, tôi biết rằng hình dung thật sự của em vẫn khít liền với ký ức tôi.

Cách nhau hai mươi bước.

Kể cả đương giữa đám đông nhộn nháo vây quanh, vẫn có gì trong em soi sáng bước chân tôi.

Mười.

Em đang cố lê bước qua thêm một ngày, và đó chẳng phải một nhiệm vụ dễ dàng gì.

Năm.

Tôi có thể cứ đứng ngay đây và em sẽ chẳng có ý niệm gì về tôi. Tôi có thể cứ đứng ngay đây và nhìn em và chỉ như thế thôi. Tôi có thể thấy nỗi buồn lưu lại về nơi này. Và đó đâu phải một nỗi niềm đẹp để gì - nỗi buồn bã đẹp để thường là một huyền thoại. Nỗi buồn ấy hóa chúng tôi thành đất sét, chứ nào phải gốm hoa. Trông em phiêu muộn biết bao.

“Chào bạn,” tôi nói, giọng nghe nhỏ nhẹ với một người lạ chốn này.

Ban đầu em không hiểu là tôi đang nói với em.

Rồi em chợt nhận ra.

“Chào bạn,” em đáp lời.

Hầu hết mọi người, mà tôi để ý thấy, đều vô thức cực đoan với kẻ lạ. Họ tưởng rằng mọi sự tiếp cận là để tấn công, mỗi câu hỏi sẽ bị cắt ngang

đường đột. Nhưng Rhiannon không thể. Em chẳng hề biết tôi là ai, nhưng em sẽ không làm như thế với tôi. Em sẽ không tự suy ra đi đâu tệ hại nhất.

“Đừng lo - bạn không biết mình đâu,” tôi nói nhanh. “Chỉ là - đây là ngày đầu mình đến đây. Mình đang xem xem trường trông thế nào ấy mà. Và mình thật sự rất là thích cái váy và cặp của bạn. Nên mình nghĩ, bạn biết đấy, mình đã thử đến bắt chuyện với bạn xem sao. Bởi vì, thành thật mà nói, ở nơi này mình hoàn toàn đơn độc.”

Lần nữa, vài người sẽ kinh hãi trước những lời này. Nhưng Rhiannon không thể. Em chìa tay, tự giới thiệu mình khi chúng tôi bắt tay nhau, và hỏi tôi sao chẳng có ai giúp tôi khám phá nơi này.

“Mình không biết nữa,” tôi đáp.

“Được thôi, sao mình không đưa bạn đến văn phòng nhỉ? Mình chắc họ sẽ giải quyết được chuyện này thôi.”

Tôi phát kinh. “Đừng!” tôi bất ngờ thốt lên. Rồi tôi cố biện minh cho mình, và kéo dài thời gian bên em. “Chỉ là... mình chưa phải học sinh chính thức. Thật ra, thậm chí bố mẹ cũng không biết được chuyện mình đang làm. Họ chỉ bảo rằng gia đình đang tính chuyển đến đây mà thôi, và mình... mình muốn khám phá xem liệu nó có gì khiến mình kinh ngạc không.”

Rhiannon gật. “Có lý đấy. Vậy là bạn trốn học để xem xét trường mới à?”

“Chính xác.”

“Bạn năm mấy rồi?”

“Năm đầu thôi.”

“Mình cũng thế. Để xem chúng ta có thể làm gì nào. Bạn có muốn đi loanh quanh cùng mình hôm nay không?”

“Mình muốn vô cùng luôn ấy.”

Tôi biết em chỉ đang tỏ ra thân thiện. Vô lý thay, tôi còn mong mỗi một sự nhận biết mình. Tôi muốn em đủ khả năng để nhận ra cái gì ở đằng sau cơ thể này, để nhìn thấy tôi bên trong đây, để biết được rằng đây chính là cái người mà em đã tiêu pha cả buổi trưa hôm ấy trên bãi biển cùng nhau.

Tôi theo sau em. Dọc đường đi, em giới thiệu tôi với vài người bạn em có, và tôi thấy nhẹ nhõm khi gặp gỡ từng người họ, nhẹ nhõm khi biết em

còn nhiều người trong đời hơn là chỉ mỗi Justin. Cái cách em lôi kéo tôi, cái cách em dẫn dắt con người xa lạ hoàn toàn này và khiến cô ấy cảm nhận được một phần của thế gian, khiến tôi quan tâm em thậm chí còn nhiều hơn lúc trước. Còn một điều khác ngoài sự đáng yêu khi bạn được tiếp xúc với cậu chàng mình thích; một cái gì khác hơn khi bạn cư xử cùng một cách với cô gái bạn chẳng biết. Tôi không còn nghĩ rằng em chỉ cố tỏ ra thân thiện nữa. Em tử tế. Biểu hiệu của một đức tính hơn là chỉ một sự thân thiện. Tử tế sẽ cho thấy được con người bạn như thế nào, trong khi thân thiện chỉ đơn thuần là cái cách bạn muốn mình trông ra sao.

Justin xuất hiện trong khoảng giữa tiết hai và ba. Chúng tôi đi ngang cậu ta trong đại sảnh - cậu gần như không để tâm đến Rhiannon và hoàn toàn lơ tôi đi. Cậu ấy không ngừng sải bước, chỉ gật đầu chào em. Em thấy buồn - tôi có thể thấy thế - nhưng chẳng nói với tôi điều gì.

Thời gian chúng tôi vào học lớp Toán, tiết bốn, ngày hôm nay hóa thành một thực thể thăm thía nỗi đau. Tôi ngay đây cạnh bên em, nhưng không thể làm được gì. Khi giáo viên bắt chúng tôi học mớ lý thuyết, tôi cần phải giữ im lặng. Tôi viết cho em một mẫu nháp, như một cái có để chạm vào vai, để đưa em vài câu tôi viết. Nhưng đó chỉ là những niềm vụn vặt. Chỉ là mấy lời của một kẻ xa lạ mà thôi.

Tôi muốn biết rằng liệu mình có khiến em đổi thay. Tôi muốn biết rằng ngày đó có khiến em thay đổi, dẫu chỉ trong một ngày.

Tôi muốn em nhìn thấy tôi, dẫu tôi biết em không thể.

Cậu ta tham gia bữa trưa cùng chúng tôi.

Được gặp lại Rhiannon đã lạ lùng, và sự hình dung về em trong tâm trí hóa thật, nhưng càng lạ lùng hơn khi nghĩ đó đối diện với thằng con trai ngu ngốc mà bạn từng cư ngụ bên trong chỉ mới ba ngày trước thôi. Ảnh phản chiếu không thể đoán định được cảm giác lúc này. Cậu ta hấp dẫn hơn tôi nghĩ, nhưng cũng xấu xí hơn. Những đặc điểm của cậu hấp dẫn đấy, nhưng những điều cậu làm với chúng chẳng hay ho gì. Cậu mang cái nhìn trịch thượng dành cho những kẻ không giấu giếm được cảm giác thua thiệt trong mình. Ánh mắt cậu ngập đầy cơn giận, đáng vẻ cậu thuộc về kẻ liều lĩnh phòng vệ.

Tôi phải làm sao đó để cậu không nhận ra gì.

Rhiannon giải thích cho cậu ta tôi là ai, và từ đâu tới. Cậu ta tỏ rõ rằng không thể ít để tâm hơn được nữa. Cậu ta bảo rằng đã để quên ví tiền ở nhà, nên em đi mua đồ ăn cho cậu ta. Khi em trở lại bàn với thức ăn, cậu nói cảm ơn, và tôi gần như thất vọng khi nghe thấy điếu đó. Vì tôi chắc rằng một tiếng cảm ơn dù đơn lẻ sẽ vẫn ở lâu trong tâm trí em.

Tôi muốn biết về ba ngày trước, về những gì cậu ta còn nhớ.

“Biết cách đây bao xa thế?” tôi hỏi Rhiannon.

“Buồn cười ở chỗ là cậu lại hỏi điếu đó,” em bảo tôi. “Chúng mình vừa mới ở đây ngày hôm kia thôi. Đi khoảng một giờ hay sao ấy.”

Tôi nhìn cậu ta, tìm lại lần nữa bất cứ sự phát giác nào. Nhưng cậu ta vẫn ăn không ngừng.

“Anh chơi có vui không?” tôi hỏi.

Em trả lời. “Thú vị lắm.”

Vẫn không hề đáp từ người đó.

Tôi cố hỏi. “Anh lái xe à?”

Cậu ta nhìn tôi như thể tôi đang hỏi những thứ cực kỳ ngu xuẩn, mà tôi thì cố tỏ ra vậy mà.

“Vâng, tôi lái” là tất cả những gì anh quảng cho tôi.

“Chúng mình quả đã có một thời gian tuyệt vời,” Rhiannon tiếp tục. Và điếu đó khiến em vui sướng - kỷ niệm ấy khiến em hạnh phúc. Mà với tôi thì lại là buồn bã.

Tôi không nên đến đây. Tôi không nên cố gắng thế này. Tôi nên đi thôi.

Nhưng không thể. Tôi đang ở bên em. Tôi gắng gượng rằng đây mới là điếu quan trọng.

Tôi sẽ theo tới cùng.

Tôi đâu có muốn yêu em. Tôi nào muốn yêu làm gì.

Con người xem tính liên tục của ái tình là điếu dĩ nhiên, như cách họ xem tính liên tục của thể xác mình vậy. Họ không nhận ra rằng điếu tuyệt vời nhất của tình ái chính là sự hiện diện thường xuyên của nó. Một khi thiết lập được điếu này, nó sẽ trở thành một nền tảng mới nữa cho đời sống. Nhưng nếu không có được sự hiện diện thường xuyên kia, bạn chỉ có duy một thứ hỗ trợ bạn thôi, luôn là như thế.

Em đang ng ồi đây kế bên tôi. Tôi muốn chạm ngón tay mình dọc cánh tay em. Tôi muốn hôn lên cổ em. Tôi muốn th ần thì sự thật vào đôi tai em.

Nhưng thay vì thế tôi chỉ ngắm nhìn lúc em ghép đôi các động từ. Tôi lắng nghe như thể b ầu không khí này được lấp đầy bởi thứ ngoại ngữ nào, được bật thốt một cách lung tung rộn r ả. Tôi cố phác họa em trên cuốn vở, nhưng tôi không phải họa sĩ, và tất cả những gì phác ra đều sai hình sai nét cả. Tôi chẳng thể bám víu vào đâu ngoại trừ chính em.

Tiếng chuông cuối cùng vang lên. Em hỏi tôi đỗ xe nơi nào, và tôi biết thế là thôi, là chấm dứt cả r ồi. Em đang viết cho tôi địa chỉ thư điện tử của em trên một mẫu giấy. Là tạm biệt đấy. Từ những gì tôi biết, bố mẹ Amy Tran đã gọi cảnh sát. Từ những gì tôi biết, một cuộc truy quét đang diễn ra, từ một giờ trước. Quả là tôi nhẩn tâm lắm, nhưng tôi không quan tâm nữa. Tôi muốn Rhiannon gọi tôi đi xem phim, mời tôi về nhà em ấy, gợi ý rằng chúng tôi nên lái xe ra bãi biển. Nhưng r ồi Justin xuất hiện. Thật thiếu kiên nhẫn. Tôi không biết họ định thế nào, nhưng tôi có một linh cảm xấu. Cậu ta sẽ không đòi hỏi nếu thiếu yếu tố tình dục kia.

“Đi ra xe cùng mình nhé?” Tôi hỏi.

Cô nhìn Justin như để xin phép.

“Anh đi lấy xe,” cậu ta đáp.

Chúng tôi chỉ còn khoảng thời gian ở bãi xe để được ở với nhau. Tôi biết tôi cần một cái gì từ em, nhưng tôi không chắc đó là gì.

“Nói mình nghe một thứ về bạn mà chưa ai từng biết đi,” tôi bảo.

Em nhìn tôi lạ lùng. “Sao?”

“Đó là đi đâu mà mình hay hỏi người khác - nói mình nghe một thứ về bạn mà chưa ai từng biết đi. Không cần thứ gì lớn lao đâu. Một thứ gì đó thôi.”

Giờ thì em hiểu, tôi cho rằng em thích tính thách thức từ câu hỏi, và tôi thậm chí thích em hơn vì đã thích đi đâu đó.

“Được thôi,” em đáp. “Năm lên mười, mình cố xỏ tai với một cái kim khâu. Mình làm được một nửa, và r ồi ngắt đi. Không có ai ở nhà cả, nên không ai phát hiện ra chuyện đó. Mình cứ thế tỉnh dậy thôi, với cây kim cắm một nửa trong tai, máu rỏ đầy áo. Mình rút kim ra, lau sạch, và không bao giờ thử lại lần nào nữa. Cho đến khi mười bốn mình cùng mẹ đến

trung tâm mua sắm và lần này xỏ tai thật luôn. Bà không có ý kiến gì. Còn bạn thì sao?”

Có quá nhiều cuộc đời để lựa chọn, mặc dù tôi chẳng nhớ gì sất.

Tôi cũng chẳng nhớ Amy Tran có xỏ tai hay không, nên là sẽ không có một cái kỷ niệm xỏ-tai nào nữa.

“Mình trộm cuốn *Mãi Mãi*^[4] của Judy Blume của em gái,” tôi nói. “Mình tưởng nếu nó được viết bởi tác giả cuốn *Siêu tâm phào*^[5], nó ắt sẽ hay lắm đây. Ôi, mình sớm hiểu ra tại sao em ấy lại giấu nó bên dưới giường. Mình không chắc mình hiểu được hết, nhưng mình nghĩ thật không công bằng khi con trai thì đặt tên cho, ừm, thú nuôi của nó còn con gái lại không đặt tên cho thú nuôi của mình. Thế là mình quyết định đặt tên cho nó.”

Rhiannon cười ngất. “Tên nó là gì thế?”

“*Helena*. Mình giới thiệu mọi người với nó ngay tối đó. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ lắm.”

Chúng tôi đã ở ngay xe tôi rồi. Rhiannon không biết xe tôi, nhưng nó là chiếc xa nhất, chúng tôi không thể cứ bước tiếp được nữa.

“Thật tuyệt khi được quen biết bạn,” em nói. “Hy vọng là, mình sẽ được gặp lại bạn năm sau nhé.”

“Được chứ,” tôi đáp, “thật tuyệt khi được quen biết bạn.”

Tôi cảm ơn em với năm cách khác nhau. Rồi Justin lái xe đến và hú còi.

Thời gian của chúng tôi đã hết.

Bố mẹ Amy Tran không hề gọi cảnh sát. Thậm chí họ còn chưa về nhà. Tôi kiểm tra hộp thư thoại, nhưng nhà trường chưa liên hệ đến.

Đó là đi đầu may mắn duy nhất xảy ra trong ngày hôm nay.

NGÀY THỨ 5998

Có cái gì đó sai ngay từ phút giây tôi thức dậy sớm hôm sau. Có mùi nghiện ngập.

Thậm chí trời còn chưa sáng hẳn. Thể xác này đã ngủ từ trưa qua. Bởi cái thể xác này đã hưng phấn quá đà. Giờ nó lại muốn hưng phấn lần nữa. Ngay lúc này.

Tôi đã từng nhập vào một tay nghiện hút trước đây. Thức dậy mà vẫn còn say lử từ đêm hôm trước. Nhưng lần này còn tệ hơn thế. Cực kỳ tệ hơn.

Hôm nay tôi không có tiết học nào. Tôi không có bố mẹ gọi dậy. Tôi ở một mình, trong một căn phòng bẩn thỉu, nằm ườn trên miếng nệm nhơ nhếch trông như trộm của một đứa trẻ nào đó. Tôi nghe thấy cả mấy người khác đang la ó trong căn phòng bên cạnh.

Sẽ đến một lúc mà thể xác tiếm quyền đi đầu khiến đời sống. Sẽ đến một lúc mà sự thôi thúc của xác thịt, sự mong cầu của bản năng sai khiến cuộc đời này. Bạn chẳng hề hay biết rằng bạn đã trao chiếc chìa vạn năng cho thân xác. Và rồi nó nắm quyền. Bạn khiến đồng dây nhợ rối tung lên và rồi nó kiểm soát ngược lại bạn, thế đấy.

Tôi chỉ nhìn thoáng qua đi đầu này trước đây. Giờ thì tôi thật sự cảm nhận được. Tôi có thể nhận ra trí óc mình đang vật lộn với thể xác ngay lúc này. Nhưng chẳng dễ gì. Tôi không hề thấy dễ chịu. Tôi cần bám chặt vào ký ức của nó. Tôi cần bám chặt vào thứ ý thức rằng tôi chỉ ở đây trong một ngày, và tôi phải vượt qua cho được.

Tôi cố quay lại giấc ngủ, nhưng thể xác lại không chịu. Cái thể xác đang tỉnh táo lúc này đây, và nó biết chính xác đi đâu nó muốn là gì.

Tôi biết tôi cần phải làm gì, kể cả khi tôi không thật sự hiểu đi đâu gì đang diễn ra. Kể cả khi tôi chưa từng trong hoàn cảnh này trước đây, tôi vẫn từng ở trong một hoàn cảnh mà chính tôi chống lại thể xác mình. Tôi

đã ốm, ốm kịch liệt, và đi đầu duy nhất để làm là cung cấp năng lượng để qua hết một ngày. Lúc đầu tôi nghĩ sẽ có cái gì đó mà tôi có thể làm được trong mỗi một ngày để khiến mọi thứ tốt hơn. Nhưng tôi sớm nhận ra giới hạn của bản thân. Thân xác không thể được thay đổi trong vòng một ngày, đặc biệt là khi cái trí não của chủ nhân nó đã bị lung lạc từ lâu.

Tôi không muốn rời khỏi căn phòng. Nếu tôi rời khỏi đây, bất cứ gì và bất cứ ai cũng có thể xảy đến. Vô vọng làm sao, tôi nhìn xung quanh tìm thứ gì có thể giúp mình vượt qua. Có một kệ sách xập xệ, và trên đó sự lựa chọn là những cuốn sách bìa dày cũ kĩ. Mấy cái đấy sẽ giúp được mình, tôi quyết. Tôi mở một cuốn truyện kinh dị đã cũ ra và tập trung vào dòng đầu tiên. *Bóng đêm tràn xuống Manassas, Virginia...*

Thân xác này không muốn đọc. Nó sống sót dựa vào thứ dây kềm điện. Cái xác thân ấy đang nói với tôi rằng chỉ có một cách duy nhất giúp nó, cách duy nhất để kết thúc đớn đau, cách duy nhất để cảm thấy khá hơn. Cái thân xác này sẽ giết tôi mất nếu tôi không chịu nghe lời nó. Thề xác đang kêu gào. Thề xác đòi hỏi với thứ lý lẽ riêng mình.

Tôi đọc câu kể.

Tôi khóa cửa lại.

Tôi đọc sang câu thứ ba.

Cơ thể chống lại tôi. Tay rung lên. Tầm nhìn nhò nhò.

Tôi không chắc mình có đủ sức để chống lại nó hay không.

Tôi cần tự thuyết phục mình rằng Rhiannon đang đứng bên kia. Tôi cần tự thuyết phục bản thân đây không phải một đời sống vô định, mặc cho thể xác tôi bảo đúng là như thế.

Cơ thể đã san bằng ký ức để thắng thế trong cuộc tranh cãi này. Chẳng còn gì nhiều nữa để tôi kết nối. Tôi phải dựa vào ký ức của riêng mình, thứ hoàn toàn tách biệt khỏi nơi này. Tôi phải tồn tại tách biệt khỏi nơi đây.

Tôi đọc câu kể, và rồi câu tiếp nữa. Tôi thậm chí chẳng quan tâm câu chuyện nói gì. Tôi đi qua từng chữ từng từ, chống lại thể xác với từng từ từng chữ.

Đi đầu này lại không hiệu quả. Thề xác khiến tôi cảm thấy muốn tiêu thải và nôn mửa. Đầu tiên là bằng cách thông thường. Sau tôi lại thấy muốn tiêu thải qua đường miệng và nôn mửa qua con đường kia. Mọi vật sút sọc

đi. Tôi muốn cào cào các bức tường. Tôi muốn thét lên. Tôi muốn đâm bản thân mình không ngại ngùng.

Tôi cần tưởng ra trí óc mình là một khối vật lý, một cái gì có thể kiểm soát cơ thể. Tôi cần tự tưởng tượng rằng trí óc mình đang vật nhào cái xác phàm này xuống.

Tôi đọc câu khác.

Rồi khác nữa.

Có tiếng gõ cửa. Tôi hét lên rằng mình đang đọc.

Họ để tôi yên.

Tôi không có thứ họ cần trong căn phòng này.

Họ lại có thứ tôi đang cần ngoài kia.

Tôi không thể rời khỏi căn phòng này được.

Tôi không thể để thể xác ra khỏi căn phòng.

Tôi hình dung ra em đang bước đi trên sảnh đường. Tôi hình dung em đang ngồi cạnh bên tôi. Tôi hình dung ánh mắt em này bắt gặp ánh mắt tôi đây.

Rồi tôi hình dung ra em đang ngồi trong xe của thằng đó, và tôi dừng lại.

Thể xác này đang lây sang tôi. Lòng tôi nổi giận bùng bùng. Nổi giận khi tôi ở đây. Nổi giận bởi đó là đời sống tôi. Nổi giận vì quá nhiều thứ là bất khả.

Nổi giận với bản thân mình.

Mày có muốn nó dừng lại không hả? Thể xác hỏi.

Tôi phải đẩy mình ra xa khỏi thân xác này hết mức có thể.

Kể cả khi tôi đang bên trong nó.

Tôi cần phải vào nhà tắm. Tôi thật sự cần phải vào nhà tắm.

Cuối cùng tôi đi vào với một lon soda. Tuôn hết sạch.

Nhưng vẫn tốt hơn là rời khỏi căn phòng này.

Nếu tôi rời khỏi căn phòng, tôi không có đủ khả năng để ngăn cái thể xác này khỏi thứ nó muốn.

Tôi đã đọc được chín mươi trang sách. Tôi không thể nhớ được chút gì. Trôi tuột từ chữ qua câu.

Cuộc vật lộn khiến xác thân rã rời.
Tôi đang thắng thế.

Thật sai lầm khi nghĩ về cơ thể như một cái ống cái thùng. Nó linh hoạt như bất cứ trí óc nào, như bất kỳ linh hồn nào. Và bạn càng dần thân sâu vào bên trong nó, đời sống bạn càng khốn khổ thay. Tôi đã từng ở trong cơ thể của những kẻ ăn xin và bị thanh trừng, tham lam và nghiện ngập. Tất cả họ đều nghĩ rằng hành động của mình sẽ khiến cuộc đời này đáng ao ước hơn. Nhưng thể xác luôn chiến thắng họ ở phút cuối.

Tôi chỉ muốn chắc rằng cuộc thắng lợi ấy sẽ không diễn ra khi tôi còn ở bên trong.

Tôi duy trì được đến hoàng hôn. Hai trăm sáu mươi lăm trang đã qua. Tôi run rẩy bên dưới tấm chăn như nhếch. Tôi không rõ đó là do nhiệt độ căn phòng hay do tôi nữa.

Sắp được rồi, tôi tự nhủ.

Chỉ có một cách để thoát khỏi điều này thôi, thân xác bảo tôi.

Lúc này đây, tôi không rõ ý nó là thuốc hay cái chết nữa.

Thể xác có thể thậm chí chẳng quan tâm gì, tại thời điểm này.

Cuối cùng, xác thân ấy cũng muốn ngủ.

Tôi cho phép việc đó diễn ra.

NGÀY THỨ 5999

Đầu óc tôi cứ xoắn cả lại vào nhau, nhưng tôi biết rằng Nathan Daldry đã ngủ một giấc ngon đêm trước.

Tôi mò đến máy tính anh chàng và kiểm tra thư điện tử, đảm bảo rằng sẽ viết cho bản thân vài lưu ý về mấy hôm trước, để tôi có thể nhớ ghi đôi đi đầu. Rồi tôi đăng nhập vào thư điện tử của Justin và phát hiện ra có một bữa tiệc sẽ diễn ra tại nhà Steve Mason tối nay. Địa chỉ nhà Steve thì chỉ cần tra trên Google là xong. Và khi đo xem khoảng cách giữa hai nhà Nathan và Justin, tôi nhận ra chỉ tốn mất chín mươi phút lái xe.

Trông như Nathan cũng có ý định đi tiệc tối nay thì phải.

Đầu tiên, tôi phải thuyết phục bố mẹ cậu ấy trước.

Mẹ cậu cắt ngang khi tôi quay lại hòm thư mình, đọc lại những gì tôi đã viết về cái ngày với Rhiannon. Tôi vội vã tắt cửa sổ, và vâng lời khi bà bảo tôi rằng hôm nay không phải ngày dành cho vi tính, và rằng tôi cần phải xuống ăn sáng.

Tôi nhanh chóng nhận ra rằng bố mẹ của Nathan là một cặp vợ chồng rất đẹp đôi, rõ ràng sự hợp ý ấy không có vẻ gì là đến từ việc bị thúc ép hay miễn cưỡng cả.

“Con có thể mượn xe hơi một lát được không?” tôi hỏi. “Tối nay có tiệc ở trường ạ, và con rất muốn đi.”

“Con đã làm bài tập chưa?”

Tôi gật.

“Việc nhà thì sao?”

“Con sẽ làm ạ.”

“Và con sẽ về trước nửa đêm chứ?”

Tôi gật. Tôi quyết định sẽ không đề cập với họ việc nếu tôi không quay về trước nửa đêm thì nghĩa là tôi đã bị tách rời khỏi thể xác này rồi. Tôi

không nghĩ họ sẽ lấy vậy làm an lòng hơn.

Rõ ràng là họ sẽ không cần chiếc xe tối nay đâu. Họ thuộc mẫu bố mẹ không tin lắm vào đời sống xã hội ngoài kia. Thay vào đó, họ có ti vi.

Tôi dành cả ngày trời để làm việc nhà. Sau khi làm xong và dùng bữa cơm tối cùng gia đình, tôi đã có thể đi r ồi.

Bữa tiệc dự định sẽ bắt đầu lúc bảy giờ, nên tôi biết mình cần đợi đến chín giờ hãy tới, khi ấy sẽ có đủ nhiều người giúp che giấu sự hiện diện của tôi. Nếu tôi đến và hóa ra nơi đấy chỉ dành cho một tá đứa nhóc, tôi sẽ cần phải quay lại. Nhưng tôi sẽ không bị làm khó vậy đâu nhỉ, bởi đó đâu phải thể loại tiệc tùng mà Justin ưa thích.

Loại tiệc tùng mà Nathan ưa thích, theo tôi suy đoán, bao gồm các trò boardgame và nước giải khát Dr. Pepper. Khi lái xe trở lại khu vực Rhiannon sinh sống, tôi cố kết nối đến ký ức của cậu chàng này. Tôi là một kẻ khá tin rằng mỗi con người, dù già hay trẻ, đều có ít nhất một câu chuyện hay để sẻ chia. Câu chuyện của Nathan thì, ôi, khá là khó khăn để lục thấy. Sự rung cảm duy nhất mà tôi tìm thấy trong suốt cuộc đời cậu là khi cậu lên chín và chú cún April của cậu qua đời. Kể từ đó trở đi, dường như cuộc đời cậu không còn gì xáo trộn. Hầu hết các ký ức là về bài tập. Cậu chàng cũng có bạn, nhưng họ cũng không làm gì nhiều ngoài giờ học. Khi Little League tan rã, cậu từ bỏ thể thao. Cậu ấy chưa bao giờ, từ những gì tôi biết, nhấm nháp một thứ gì nặng hơn bia nữa, và kể cả khi đó là trong buổi tiệc nướng Ngày của Bố, kể cả khi chú cậu thúc giục đi ăn đó.

Thông thường, tôi sẽ lấy nó làm chuẩn mực. Thông thường, tôi sẽ ở lì trong vùng an toàn của Nathan.

Nhưng không phải hôm nay. Không phải thế với cơ hội được gặp lại Rhiannon lần nữa.

Tôi nhớ ngày hôm qua làm sao, và cái cách mà lối thoát duy nhất đưa tôi qua đêm đen dường như gắn liền với em. Như thể khi bạn yêu ai, người ấy liền trở thành duyên cớ. Và có lẽ tôi ngược lại chẳng, có lẽ chỉ bởi tôi nghĩ mình cần một duyên cớ rằng sao tôi lại phát hiện bản thân yêu em nhường ấy. Nhưng tôi không cho là vậy. Tôi cho rằng tôi sẽ tiếp tục dẫn theo, tràn đầy mê muội, nếu tôi đã không được gặp em.

Giờ tôi cho phép đời sống mình không chế những đời sống khác trong một ngày. Tôi không sống trong những chuẩn mực của họ nữa. Kể cả khi

như vậy là nguy hiểm.

Tôi có mặt ở nhà Steve Mason lúc tám giờ, nhưng chẳng thấy xe của Justin đâu cả. Sự thật là, cũng không có quá nhiều xe đậu phía trước. Nên tôi đành chờ. Sau một hồi, mọi người bắt đầu đến. Dù cho tôi chỉ dành một và nửa ngày ở trường họ, tôi chẳng nhận ra ai. Tất cả họ đều mờ nhạt.

Cuối cùng, vừa qua chín giờ ba mươi, xe của Justin dừng lại. Rhiannon đi cùng cậu ta, mà tôi cũng mong em sẽ đi cùng. Khi họ bước vào, Justin đi đằng trước một chút, và em đi đằng sau một chút. Tôi ra khỏi xe và theo sau hai người.

Tôi lo rằng sẽ có người đứng canh cửa, nhưng bữa tiệc đã xoay vần trong sự hỗn loạn của nó. Những vị khách đến sớm đã vượt ngưỡng say sưa, và mấy người khác nhanh chóng bắt kịp. Tôi biết mình trông lạc lõng làm sao - tử tù của Nathan vừa vặn với một giải đấu tranh biện hơn là một bữa tiệc tùng đêm thứ bảy tại nhà riêng. Nhưng có ai quan tâm đâu; họ quá chú tâm vào nhau hay vào chính mình để có thể nào còn để ý đến một tên một sách chơ vơ giữa họ.

Ánh đèn huyền hoặc, âm nhạc ồn ã, và khó tìm thấy Rhiannon quá. Nhưng việc đang ở cùng một nơi với em khiến tôi thấy lòng hưng phấn lạ thường.

Justin đang ở trong bếp, chuyện trò với vài thằng con trai khác. Trông cậu ta thoải mái thật, tiệc tùng là thánh địa của cậu ta. Cậu ta vừa nốc xong một chai bia và ngay lập tức vớ lấy chai khác.

Tôi đi qua cậu ta, qua khỏi căn phòng và thấy mình trong phòng nghỉ. Phút chốc tôi bước vào phòng, tôi biết rằng em đang ở ngay đây. Dù cho thứ âm nhạc xập xình phát ra từ cái laptop có kết nối với dàn loa, em vẫn kề cận bộ sưu tập CD, di di ngón cái qua từng cái đĩa. Hai cô gái đang trò chuyện gần đó, và linh tính mách bảo tôi rằng đến một lúc nào đó em sẽ góp mặt vào đoạn hội thoại kia, thế là tôi đành bước ra.

Khi bước ngang qua, tôi nhận ra trong những cái đĩa em đang ngắm nhìn có bài hát chúng tôi đã cùng nghe hôm nọ trong chuyến xe.

“Anh thật sự rất thích chúng,” tôi nói, chỉ sang những cái đĩa. “Em thì sao?”

Em trở mắt nhìn tôi, như thể rằng đây là căn phòng tĩnh lặng lắm và rằng tôi là thứ tiếng ồn ào đột ngột vọng vang. *Tôi để mắt đến em*, tôi

muốn nói thế. *Kể cả khi không ai làm thế, tôi vẫn làm. Và sẽ làm.*

“Vâng,” em đáp, “em cũng thích.”

Tôi bắt đầu hát theo bài hát trên xe hôm đó. Rồi tôi nói, “Anh đặc biệt thích câu này.”

“Mình có quen nhau không?” em hỏi.

“Anh là Nathan,” tôi đáp, không hẳn là thừa nhận hay không.

“Em là Rhiannon,” em đáp.

“Quả là một cái tên đẹp.”

“Cảm ơn. Em từng ghét nó, nhưng giờ thì không còn thế nữa.”

“Tại sao?”

“Phát âm muốn lẹo lẹo ấy.” Em lại gần nhìn tôi. “Anh tới Octavian à?”

“Không. Anh chỉ ở đây đến cuối tuần. Thăm người em họ.”

“Ai là em họ anh?”

“Steve.”

Quả là một lời nói dối nguy hiểm, bởi tôi có biết ai tên Steve đâu, và cũng không tài nào kết nối được đến thông tin ký ức cả.

“Ồ, ra là thế.”

Em bắt đầu dịch khỏi tôi, chỉ bởi tôi nghĩ em đang dịch khỏi đám con gái đang trò chuyện kế bên.

“Anh ghét thằng em họ của anh,” tôi nói.

Đi đâu này làm em chú ý.

“Anh ghét cái cách nó đối xử với các cô gái. Anh ghét cái cách nó nghĩ rằng nó có thể mua được tất cả bạn bè chỉ bằng việc rút hầu bao cho hàng đồng buổi tiệc tùng. Anh ghét cái cách nó chỉ nói đến bạn khi cần cái gì đó. Anh ghét cái cách nó chẳng có chút gì gọi là biết yêu thương ai cả.”

Tôi nhận ra mình giờ đang nói về Justin, không phải Steve.

“Vậy sao anh ở đây?” Rhiannon hỏi.

“Bởi anh muốn thấy nó tan tành. Nếu bữa tiệc cuối năm thế này, nó sẽ bị cảnh sát tới dẹp. Và khi nó bị dẹp, anh muốn là người chứng kiến. Từ một vị trí an toàn, tất nhiên rồi.”

“Anh bảo Steve không thể yêu Stephanie chân thành hả? Họ cặp với nhau hơn năm rưỡi mà.”

Với một lời xin thứ tha trong yên lặng gửi đến Stephanie và Steve, tôi nói, “Đi đâu thì có nghĩa gì? Ý anh là, ở bên ai đó hơn một năm có thể vì em yêu người ta... nhưng cũng có thể vì em bị mắc kẹt.”

Lúc đầu tôi cứ ngỡ mình đã đi quá xa. Tôi có thể cảm nhận được Rhiannon đang tiếp nhận từng lời tôi nói, nhưng lại chẳng biết em sẽ xử lý chúng ra sao. Thanh âm của từ khi được thốt lên luôn khác thứ thanh âm mà chúng tạo ra khi được lắng nghe, bởi người nói còn nghe được vài phần nào khác của thanh âm ấy từ bên trong.

Cuối cùng, em nói, “Rút ra từ kinh nghiệm bản thân đấy à?”

Buồn cười làm sao khi nghĩ rằng Nathan - người mà, từ những gì tôi biết, chưa từng hẹn hò ai từ lớp tám - sẽ rút được gì từ kinh nghiệm bản thân. Nhưng em không biết cậu ấy, nghĩa là tôi càng được là chính mình. Mà cũng chẳng phải tôi rút từ kinh nghiệm bản thân. Chỉ là từ kinh nghiệm của việc quan sát.

“Có nhiều lý do để giữ bạn ở lại trong một mối quan hệ nào đó,” tôi nói. “Sợ phải ở một mình. Sợ làm xáo trộn cuộc sống. Một quyết định sẽ an ổn sống vì đi đâu gì cũng được thôi, bởi có ai đâu biết rằng mình có thể tìm được cái nào tốt hơn. Hay có lẽ đó là niềm tin trong vô thức rằng sẽ tốt hơn thôi, thậm chí khi biết rằng anh ta chẳng đời nào thay đổi.”

“Anh ta?”

“Phải.”

“Em hiểu.”

Lúc đầu tôi không hiểu em có nhận thấy được đi đâu gì chẳng - rõ ràng là, tôi đang nói về em đấy thôi. Rồi tôi hiểu rằng đại từ nhân xưng đã dẫn dắt em thế nào.

“Nghe ổn chứ?” tôi hỏi, phát hiện rằng Nathan sẽ bớt nguy hiểm hơn nếu để cậu chàng là gay.

“Chắc rồi.”

“Còn em?” tôi hỏi. “Đang hẹn hò hả?”

“Vâng,” em đáp. Rồi, ngây người, “Được hơn một năm rưỡi.”

“Và tại sao hai người còn bên nhau thế? Sợ phải cô đơn? Một quyết định an ổn gắn bó? Một niềm tin phi lý rằng cậu ta sẽ đổi thay?”

“Phải. Phải. Và phải đấy.”

“Vậy thì...”

“Nhưng anh ấy cũng có thể ngọt ngào đến khó tin. Và em biết, tận sâu thăm bên trong, em là cả thế giới với anh ấy.”

“Tận sâu thăm bên trong? Với anh, nó nghe như sự ổn định. Em không cần phải mạo hiểm đi sâu xuống để được yêu...”

“Mình chuyển chủ đề được không? Đây không phải một chủ đề hay trong bữa tiệc. Em thích khi anh hát cho em nghe hơn.”

Tôi đang định nhắc đến một bài khác nữa mà chúng tôi đã cùng nhau nghe trên chuyến xe hôm nào - những mong rằng có lẽ nó sẽ khiến em quay về theo một cách nào đó - thì giọng của Justin vang lên từ sau vai tôi, hỏi, “Ai đây?” Nếu khi tôi trông thấy trong bếp cậu ta thư thái bao nhiêu, thì giờ cậu bực dọc bấy nhiêu.

“Đừng lo, Justin,” Rhiannon bảo. “Anh ấy gay.”

“Ừ, nhìn cách ăn mặc là biết. Em đang làm gì đấy?”

“Nathan, đây là Justin, bạn trai của em. Justin, đây là Nathan.”

Tôi nói xin chào. Cậu ta không hề phản ứng.

“Em có thấy Stephanie không?” cậu ta hỏi Rhiannon. “Steve đang tìm cô ấy. Anh nghĩ họ lại như thế nữa rồi.”

“Chắc cô ấy xuống hầm.”

“Không. Họ đang nhảy dưới hầm.”

Rhiannon thích tin này, tôi có thể thấy thế.

“Anh có muốn xuống đó và nhảy cùng không?” em hỏi Justin.

“Trời ạ không! Anh không đến đây để nhảy nhót. Anh đến để *nhậu*.”

“Tuyệt lắm,” Rhiannon nói, vì ích lợi của tôi nhiều hơn (tôi nghĩ thế) là của anh ta. “Anh có phiêu nếu em nhảy với Nathan không?”

“Em có chắc cậu ấy gay không?”

“Tôi sẽ hát cho anh minh họa theo nếu anh muốn tôi chứng minh đi đâu đó,” tôi xung phong. Justin vỗ vai tôi. “Không, đừng, được chứ? Đi nhảy đi.”

Vậy là câu chuyện tiến triển đến cái lúc Rhiannon dẫn tôi tiến về tầng hầm nhà Steve Mason. Khi xuống đến bậc thang, chúng tôi có thể cảm thấy thanh âm trầm đang bủa vây tứ phía. Thanh âm ở đây khác hẳn - một loạt xung và điệu. Chỉ một vài ánh đỏ là còn nhấp nháy đèn, nên tất cả những gì mà chúng tôi thấy được chỉ là đường viền cơ thể khi hòa nhập vào nhau.

“Steve!” Rhiannon gọi to. “Tớ thích ông anh họ cậu!”

Một cậu trai ắt là Steve nhìn em và gật đầu. Cậu ấy không thể nghe thấy lời em hay cậu chẳng màng gì, tôi không rõ.

“Cậu có thấy Stephanie không?” cậu hét to.

“Không!” Rhiannon hét lại.

Sau đó chúng tôi hòa vào cuộc nhảy. Có một sự thật đáng buồn là kinh nghiệm trên sàn nhảy của tôi cũng chỉ ngang ngửa Nathan. Tôi cố thả hồn mình vào âm nhạc, nhưng nó không hiệu quả mấy. Thay vào đó, tôi thả hồn mình vào Rhiannon. Tôi phó mặc thân mình cho em - tôi phải là chính cái bóng của em, là phần bù cho em, là một nửa còn lại của cuộc giao lời bằng thân thể này. Khi em bước đi, tôi theo em. Tôi chạm vào lưng, vào hông em. Em lại gần tôi hơn.

Bằng cách thả hồn vào em, tôi lại có được chính em. Cuộc giao lời ấy đang tốt đẹp làm sao. Chúng tôi tìm thấy giai điệu mình và lướt bên trên. Tôi thấy chính tôi đang cất theo lời, để lời cất lên vì em, và em yêu đi đầu ấy. Em lại lần nữa hóa thành một người vô lo, và tôi hóa thành người có duy một mối lo trong đời là chính em mà thôi.

“Anh nhảy không tệ nhỉ!” Em hét to át đi tiếng nhạc.

“Em thật tuyệt!” Tôi hét lại.

Tôi biết Justin sẽ chẳng xuống đây làm gì. Em an toàn trong vòng tay cậu anh họ đồng tính của Steve Mason, và tôi an toàn khi biết rằng sẽ không một ai khác làm biến tan phút chốc này. Những bản nhạc cuốn xô vào nhau thành cả khúc nhạc dài - như thể một người ca sĩ lên thế chỗ khi một người kia vừa chấm dứt, tất cả họ luân phiên nhau để mang đến cho chúng tôi đi đầu này. Những làn nhạc sóng đẩy đưa chúng tôi gần nhau hơn, bao bọc chúng tôi như muôn vàn màu sắc. Chúng tôi để tâm vào nhau và để tâm vào sự bao la khôn cùng. Căn phòng không còn những trần hay những tường nữa. Chỉ còn lại một cánh đồng ngút ngàn cho sự phấn khích của

chúng tôi, và chúng tôi lướt băng băng với những dịch chuyển nhỏ nhắn, đôi khi chẳng cần hai chân chạm đất. Chúng tôi cứ thế đến cả hàng giờ, và cũng có khi chẳng một thời gian nào còn sót lại. Chúng tôi cứ thế cho đến khi âm nhạc tắt hẳn, cho đến khi ai đó bật đèn lên và bảo rằng bữa tiệc đã kết thúc, rằng hàng xóm đã sang than phiền và rằng có lẽ cảnh sát đang đến.

Rhiannon trông thất vọng như chính tôi đây.

“Em phải tìm Justin,” em bảo. “Anh sẽ ổn chứ?”

Không, tôi những muốn nói em nghe. Tôi sẽ chẳng ổn được cho đến khi em đi cùng tôi đến mọi nơi mà tôi sẽ đi đến kế tiếp.

Tôi hỏi xin em địa chỉ email, và khi em nhướn cao đôi mày, tôi lại bảo lần nữa rằng không cần lo đâu, rằng tôi vẫn đang tính thôi.

“Vây tậ thật,” em đáp. Tôi muốn em hãy nói với tôi nhiều hơn, nhưng rồi em đưa tôi địa chỉ thư điện tử, và để hồi đáp tôi đưa em một địa chỉ giả mà tôi sẽ cần phải tạo ra ngay khi về đến nhà.

Mọi người bắt đầu chạy khỏi nhà. Tiếng còi có thể nghe được từ đằng xa, có lẽ đã làm thức giấc số người nhiều như bữa tiệc đã làm vậy. Rhiannon rời xa tôi để đi tìm Justin, hứa với tôi rằng em sẽ là người lái xe. Tôi không thấy họ khi chạy vào trong xe mình. Tôi biết cũng trễ rồi, nhưng không rõ đã trễ thế nào cho đến khi khởi động xe và nhìn vào đồng hồ.

11:15.

Chẳng còn cách nào để tôi về lại đúng giờ.

Bảy mươi dặm một giờ.

Tám mươi dặm một giờ.

Tám mươi lăm.

Tôi chạy nhanh nhất có thể, nhưng vẫn là không đủ.

Vào lúc 11:50, tôi dừng lại bên vệ đường. Nếu tôi nhắm mắt lại, tôi sẽ có đủ khả năng chìm vào giấc ngủ trước nửa đêm. Đó là phước lành của cách tôi đang sống - tôi có khả năng chìm vào giấc ngủ chỉ trong vài phút.

Tội nghiệp Nathan Daldry. Cậu chàng sẽ phải thức dậy bên rìa giữa các tiểu bang, cách nhà cậu một giờ lái xe. Tôi chỉ có thể tưởng tượng thấy cậu sẽ kinh hoàng thế nào với việc này.

Tôi quả là tàn nhẫn làm sao khi nở đối xử với cậu như thế.

Nhưng tôi có nguyên do của riêng mình.

NGÀY THỨ 6000

Đã đến lúc Roger Wilson đi nhà thờ.

Tôi nhanh chóng sửa soạn bản thân trong bộ quần áo đẹp nhất ngày chúa nhật, thứ mà có thể cậu hay mẹ cậu đã chuẩn bị sẵn từ tối hôm trước. Sau đó tôi xuống dưới nhà và dùng bữa sáng với mẹ và ba đứa em gái. Không có bố ở đây. Không cần phải kết nối nhiều mới biết là ông ấy đã bỏ đi sau khi đưa con gái bé nhất ra đời, và đó là cả một cuộc tranh đấu gian khổ với mẹ cậu hơn bao giờ.

Chỉ có một máy tính trong nhà, và tôi cần phải đợi cho đến khi mẹ Roger sửa soạn sẵn sàng cho mấy cô bé rời nhà trước khi tôi có thể nhanh chóng khởi động máy và tạo ra một cái email mà tôi đã cho Rhiannon địa chỉ tối qua. Tôi chỉ có thể trông mong rằng em đã không cố liên lạc với tôi.

Tên của Roger đã được xướng lên - đến lúc đi nhà thờ rồi. Tôi đăng xuất, xóa lịch sử, và nhập cuộc cùng mấy đứa em trên xe. Tôi tốn mất mấy phút để phân biệt được rõ ràng giữa các cái tên - Pam lên mười một, Lacey mười, và Jenny chín. Chỉ mỗi Jenny là trông có vẻ hào hứng khi đi nhà thờ.

Khi chúng tôi tới nơi, mấy cô bé đi thẳng đến trường Chúa Nhật, trong khi tôi cùng mẹ Roger gia nhập nhóm mộ đạo chính. Tôi tự chuẩn bị cho nghi thức rửa tội báp-têm, và cố nhớ cái gì khiến nó khác với những lễ nghi nhà thờ khác mà tôi từng đến.

Tôi đã từng tham dự khá khá nghi thức tôn giáo trong gần ấy năm qua. Từng nơi tôi tham gia chỉ giúp củng cố ấn tượng chung của tôi rằng các tôn giáo có nhiều, nhiều hơn điểm chung thông thường mà họ muốn thừa nhận. Niềm tin thì hầu như luôn luôn giống nhau; chỉ mỗi lịch sử là có khác biệt. Mỗi người đều muốn tin vào một năng lực cao hơn. Mỗi người đều muốn thuộc về một thứ gì lớn lao hơn bản thân mình, và mỗi người đều muốn có một giáo đoàn giúp họ làm việc ấy. Họ muốn có một sức mạnh của cái thiện trên trái đất này, và họ muốn một mối khích lệ để bản thân trở thành một phần của sức mạnh đó. Họ muốn mình có đủ khả năng

để chứng tỏ niềm tin và sự sở hữu của mình, thông qua những nghi thức và sự hiến dâng. Họ muốn chạm vào sự lớn lao.

Duy vấn đề tối ưu hơn khi nó bắt đầu phức tạp và dễ gây tranh cãi, sự bất lực trong việc nhận ra rằng dấu cho tôn giáo hay giới tính chúng ta khác biệt thế nào hay sắc tộc hay nền tảng địa lý ra sao, tất cả chúng ta đều có gần chín mươi tám phần trăm giống nhau. Vâng, sự khác biệt giữa nam và nữ nằm ở sinh lý, nhưng nếu bạn nhìn vào sinh lý dưới dạng tỷ lệ phần trăm, thì đây không hề là một sự khác biệt lớn lao gì. Sắc tộc thì khác nhau đơn thuần là bởi cấu trúc xã hội, không phải một sự khác biệt cố hữu. Và tôn giáo - cho dù bạn tin vào Chúa trời hay Ngài Yahweh hay Đức Allah hay một cái gì đi chăng nữa, phần nhiều là tự trong tâm bạn cùng nhau trông mong vào một thứ. Dù bất kỳ lý do gì, chúng ta chỉ thích chú trọng vào hai phần trăm khác nhau kia, và hầu hết những xung đột trên thế giới này đến từ đây.

Cách duy nhất tôi có thể định hướng cho cuộc đời mình là nhờ vào chín mươi tám phần trăm mà mỗi đời sống đều giống nhau ấy.

Tôi nghĩ về đi đầu này khi lần lượt cử hành những nghi thức của một sáng chúa nhật tại nhà thờ. Tôi không ngừng nhìn mẹ Roger, bà trông thật mệt mỏi. Tôi cảm nhận được một niềm tin cây lớn lao ở bà ấy như tôi tìm thấy ở Chúa trời - tôi tìm thấy sự kiên trung từ trong nghị lực của loài người, kể cả vũ trụ kia có không ngừng ném cho ta muôn vàn thách thức trên con đường ta đi. Có lẽ đó cũng là đi đầu mà tôi đã nhìn thấy ở Rhiannon - nghị lực sống đầy khao khát của em.

Sau khi đi nhà thờ, chúng tôi tiến đến nhà bà Roger dùng bữa tối ngày chúa nhật, ở đây không có cái máy tính nào cả, và thậm chí nếu đây không cách em ba giờ lái xe, tôi cũng không cách nào liên lạc được với Rhiannon. Nên tôi đành xem hôm nay như ngày xả hơi vậy. Tôi chơi mấy trò cùng các cô em gái và vòng tay với những người còn lại trong gia đình khi đến giờ cầu nguyện.

Màn tranh luận duy nhất đến khi chúng tôi đang trên đường về nhà và màn đấu đá nảy sinh ở băng ghế sau. Là những người chị em gái với nhau, không chừng họ có đến chín mươi chín phần trăm giống nhau, nhưng họ không định nhận ra đi đầu đó. Họ thà là tranh cãi nhau về giống thú cưng họ sẽ nuôi còn hơn... dấu cho tôi chẳng nhận ra bất cứ một ý định nào từ mẹ

họ rằng sẽ có thú cưng trong một tương lai gần. Đó là cuộc tranh cãi cho lợi ích của riêng họ thôi.

Về đến nhà, tôi kiên nhẫn chờ trước khi cất tiếng hỏi rằng tôi có thể dùng cái máy tính không. Nó ở một nơi vô cùng thông thoáng, và tôi sẽ cần mọi người đều ở trong một phòng khác để có thể kiểm tra email của mình. Khi ba cô em chạy giỡn vòng quanh, tôi lánh về phòng Roger và làm bài tập cuối tuần cho cậu ấy một cách tốt nhất có thể. Tôi đang liệu rằng có lẽ Roger sẽ lên giường trễ hơn mấy đứa em, và về mặt này thì tôi đúng. Sau bữa tối chúa nhật, các cô bé có thêm một giờ xem ti vi trong cùng căn phòng chứa máy tính. Sau đó mẹ Roger tuyên bố rằng đã đến giờ leo lên giường rồi đấy. Có kha khá sự phản đối, nhưng đổi lại là nước đổ lá khoai mà thôi. Đây là một loại lễ nghi riêng ở nhà, và mẹ luôn thắng.

Trong khi mẹ Roger đang giúp các cô bé mặc bộ đồ ngủ và lấy ra những áo quần cho ngày hôm sau, tôi dành được cho mình vài phút ít ỏi. Tôi vội vã kiểm tra hộp thư mình đã tạo ban sáng, và chưa có thư gì từ Rhiannon cả. Tôi cho rằng sẽ không có gì quá lớn lao khi chủ động trong trường hợp này, nên tôi gõ địa chỉ em và bắt đầu một lá thư điện tử trước khi có thể kiêu chề bản thân.

Chào Rhiannon,

Anh chỉ muốn nói với em rằng thật tuyệt khi được gặp gỡ và nhảy với em tới qua. Thật tiếc khi cảnh sát đến và chia rẽ chúng ta. Dẫu cho em không phải kiểu anh thích, về mặt giới tính, thì bạn bè chắc chắn là kiểu anh thích về mặt con người. Giữ liên lạc nhé.

N

Có vẻ đủ an toàn cho tôi. Khéo léo, nhưng không tự tán dương mình. Chân thành, nhưng không phô trương. Chỉ vài dòng là thế, nhưng tôi đọc đi đọc lại phải đến hàng tá lần trước khi nhấn gửi đi. Tôi để những từ những chữ trôi đi và bắn khoản trong lòng những chữ những từ nào sẽ xuôi về Nếu có.

Có vẻ như cần một ít thời gian để thực đến giờ đi ngủ - nghe như một cuộc tranh cãi rằng chương sách nào họ đã đọc lên thành tiếng rồi - nên tôi tải lại hộp thư cá nhân.

Chỉ là một cử chỉ thông thường. Một cú nhấn chuột, và sự xuất hiện phút chốc của hộp thư, với tất cả những hàng lối quen thuộc của nó.

Nhưng lần này tôi có cảm giác như bước chân vào một căn phòng và nhận ra cả một quả bom ngay chính giữa không gian.

Đó, ngay dưới tiệm sách online, là một tin nhắn đến từ không-ai-khác-ngoài Nathan Daldry.

Dòng tiêu đề là CẢNH CÁO.

Tôi đọc:

Ta không biết người là ai hay người là cái gì hay người đã làm gì với ta hôm qua, nhưng ta muốn người biết người sẽ không trốn thoát được đâu. Ta sẽ không để người chiếm hữu ta hay hủy hoại đời sống ta. Ta sẽ không im lặng đâu. Ta biết cái gì đã xảy ra và ta biết người sẽ phải chịu trách nhiệm theo một cách nào đó. Để ta yên. Ta không phải vật chủ của người.

“Con không sao chứ?”

Tôi quay lại và nhìn thấy mẹ Roger ở ngưỡng cửa.

“Dạ con ổn,” tôi đáp, dịch chuyển mình án ngữ phía trước màn hình.

“Thế, được rồi. Con có thêm mười phút nữa, sau đó mẹ muốn con giúp lấy đồ từ máy rửa bát và lên giường đi ngủ. Chúng ta có một tuần dài phía trước đây.”

“Dạ vâng, mẹ. Con sẽ có mặt trong mười phút nữa.”

Tôi quay lại với bức thư. Tôi không biết phải phản hồi ra sao nữa, hay là tôi có thực sự nên phản hồi gì không. Tôi hồi tưởng lại những mảng ký ức mơ hồ khi bị mẹ Nathan cắt ngang lúc tôi còn đang dùng máy tính - có vẻ như tôi đã đóng máy mà quên xóa lịch sử mất rồi. Vậy nên khi Nathan tải lại hộp thư cậu ta, có lẽ địa chỉ thư tôi đã hiện ra. Nhưng cậu ta có biết mật khẩu tôi đâu, nên tài khoản phải được an toàn. Chỉ là để phòng ngừa, đầu thế, tôi biết tôi cần đổi mật khẩu và di chuyển tất cả những bức thư cũ của mình, thật nhanh.

Ta sẽ không im lặng đâu.

Tôi băn khoăn không biết nó nghĩa là gì.

Tôi không thể chuyển toàn bộ thư cũ trong vòng mười phút được, nhưng tôi bắt đầu làm nó trông hoác đi.

“Roger!”

Mẹ Roger gọi và tôi biết mình cần phải đi thôi. Nhưng việc xóa lịch sử và tắt máy không thể khiến tôi dừng mạch nghĩ suy. Tôi nghĩ về Nathan thức giấc bên vệ đường. Tôi cố tưởng ra cảm giác cậu ta thế nào. Nhưng sự thật là, tôi không biết. Liệu cậu ấy có cảm thấy mình đã vướng vào một cái gì không? Hay cậu ấy sẽ lập tức biết được có chuyện gì không ổn đã diễn ra, rằng một người nào khác đã chiếm đoạt cậu? Liệu cậu ấy có chắc chắn hơn về suy nghĩ đó khi cậu dùng máy tính và nhìn thấy địa chỉ email của tôi?

Cậu ta nghĩ tôi là ai đây?

Cậu ta nghĩ tôi là *cái gì* đây?

Tôi bước vào bếp và mẹ Roger lại nhìn tôi bằng một ánh mắt lo lắng. Bà ấy và Roger thân thiết với nhau, tôi có thể thấy được điếu ấy.

Bà biết cách đọc vị con trai mình. Qua ngần ấy năm, họ đã ở đấy vì nhau. Cậu giúp đỡ mấy đứa em gái. Và bà chăm lo cho cậu.

Nếu tôi quả thật là Roger, tôi có thể thổ lộ với bà mọi thứ. Nếu tôi quả thật là Roger, dấu cho câu chuyện có khó hiểu ra sao, bà vẫn sẽ luôn đứng về phía tôi. Mạnh liệt. Và vô điều kiện.

Nhưng tôi không thật sự là con trai bà, hay là đứa con trai của bất cứ ai. Tôi không thể tiết lộ cái gì khiến Roger phiền lòng hôm nay, bởi nó sẽ chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến con người cậu ta hôm sau. Thế là tôi đành gạt sang bên sự lo lắng của mẹ anh chàng, nói với bà chẳng gì nhiều nhận đâu, và giúp bà lấy bát đĩa ra khỏi máy rửa. Chúng tôi làm việc trong sự yên lặng thân thuộc cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành, và giấc ngủ gọi tên.

Trong một lúc, đầu thế, tôi chẳng thể chớp mắt. Tôi nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Mỉa mai thay: kể cả khi tôi thức giấc trong một cơ thể khác vào mỗi sáng, tôi vẫn cảm nhận được theo một cách nào đó rằng tôi đang nắm quyền.

Nhưng giờ tôi chẳng còn cảm nhận được sự kiểm soát ấy nữa.

Giờ đã có một ai khác dính dáng vào.

NGÀY THỨ 6001

Sáng ngày hôm sau, tôi thậm chí còn cách xa Rhiannon hơn nữa.

Tôi cách em tận bốn giờ xe, và trong cơ thể của Margaret Weiss. May thay, Margaret lại có một cái laptop mà tôi có thể dùng để kiểm tra trước khi chúng tôi đến trường.

Có một bức thư đang đợi từ Rhiannon.

Gửi Nathan!

Em rất vui vì anh đã gửi email, bởi vì em đánh mất mẫu giấy có ghi địa chỉ email của anh. Với em chuyện trò và nhảy cùng anh với em cũng thật tuyệt. Sao cảnh sát có thể chia rẽ bọn mình chứ! Anh cũng thuộc mẫu em thích về con người. Ngay cả nếu anh không tin vào một môi trường kéo dài hơn một năm. (Em không bảo anh sai đâu, dẫu sao cũng chưa có phán quyết nào.)

Em chưa từng nghĩ mình sẽ nói thế này, nhưng mong sao Steve chóng tổ chức một bữa tiệc khác. Nhờ đó, anh có thể làm nhân chứng cho cái xấu xa của nó.

Thân mến,

Rhiannon

Tôi có thể hình dung ra nụ cười của em khi em viết ra bức thư này, và đi đầu ấy cũng khiến tôi mỉm cười.

Sau đó tôi mở một tài khoản nữa, và một lá thư khác đến từ Nathan.

Ta đã giao cho cảnh sát địa chỉ thư điện tử này. Đừng nghĩ rằng người có thể trốn thoát được với những gì đã làm.

Cảnh sát?

Tôi vội vã gõ ra cái tên của Nathan trên bộ máy tìm kiếm. Một cái tin hiện ra, đề sáng nay.

QUỲ DỮ ĐIỀU KHIỂN CẬU BÉ

Một cậu bé người địa phương, được phát hiện bởi cảnh sát,
tố cáo sự chiếm hữu của quỳ dữ

Khi cảnh sát tìm thấy Nathan Daldry, 16 tuổi, ở số 22 Arden Lane, đang ngủ trong xe bên vệ đường Route 23 sáng sớm chủ nhật, họ không hiểu nổi câu chuyện cậu kể. Hầu hết các trẻ vị thành niên đều đồ vấy tội lên tình trạng sử dụng chất có cồn, nhưng Daldry thì không. Cậu tuyên bố mình không biết gì về việc làm sao cậu ở đây. Đáp án, cậu nói, chỉ có thể là cậu bị đi đầu khiển bởi một con quỳ. “Như thể em bị mộng du ấy,” Daldry kể với tờ *Crier*. “Cả ngày, cái vật ấy chiếm đoạt thể xác em. Nó khiến em nói dối bố mẹ và lái xe đến bữa tiệc trong một thành phố mà em chưa đến bao giờ. Em không thật sự nhớ được chính xác các chi tiết nữa. Chỉ biết rằng đó không phải là em.”

Để khiến cho vấn đề thêm bí ẩn, Daldry nói rằng khi cậu trở về nhà, email của ai đó vẫn đang hiện trên máy cậu.

“Em đã không phải là chính mình,” cậu nói.

Cảnh sát Lane Houston của phòng cảnh sát bang nói rằng bởi vì không có dấu hiệu của việc sử dụng chất có cồn và bởi vì chiếc xe không được báo mất trộm, Daldry sẽ không bị truy tố với bất cứ tội trạng gì.

“Nhìn xem, tôi chắc rằng cậu bé có lý do cho những gì mà cậu đã nói. Tất cả những gì tôi có thể nói với quý vị là cậu chẳng làm gì phạm pháp cả,” Houston tuyên bố.

Nhưng với Daldry thế là chưa đủ.

“Nếu ai đó cũng trải qua trường hợp thế này, tôi muốn họ bước ra,” cậu nói. “Tôi không thể nào là người duy nhất đâu.”

Chỉ là một trang báo mạng địa phương, không có gì để lo lắng quá mức. Và trông như cảnh sát không cảm thấy đây là một trường hợp cấp bách. Nhưng thế, tôi vẫn lo. Trong ngần ấy năm qua, chưa từng có một ai làm như thế với tôi cả.

Không hẳn là tôi không thể hình dung được những gì đã diễn ra: Nathan thức dậy bên vệ đường bởi tiếng gõ vào cửa kính của cảnh sát. Thậm chí là cả ánh đèn nhấp nháy trong bóng tối với sắc màu đỏ xanh. Trong thoáng chốc, Nathan nhận ra rắc rối mình vướng phải - đã quá nửa đêm, và bố mẹ

sẽ giết cậu mất. Quần áo cậu có mùi thuốc lá và chất c òn, và cậu không tài nào nhớ ra liệu mình có say xỉn hay lên tới óc luôn không. Cậu trông rỗng - một kẻ mộng du đã thức giấc. Chỉ nếu như... cậu cảm giác được tôi. Khi viên cảnh sát hỏi cậu đang làm gì, cậu bảo không biết. Khi cảnh sát hỏi cậu đã ở đâu, cậu bảo không biết, cảnh sát lôi cậu ra khỏi xe hơi, cho cậu kiểm tra nồng độ c òn trong hơi thở. Nathan chứng minh được mình chẳng dùng mấy thứ đó. Nhưng viên cảnh sát vẫn muốn nghe một lời giải thích, thế là Nathan đành nói với ông ta sự thật - rằng thân xác cậu đã bị chiếm đoạt. Chỉ là, cậu không thể tưởng tượng ra ai có thể chiếm đoạt được cậu ngoài trừ quỷ dữ. Có lẽ đó là câu chuyện cậu ta sẽ kể. Cậu ta là một đứa trẻ ngoan - cậu biết rằng mọi người sẽ bênh vực cậu. Họ sẽ tin những lời cậu nói.

Viên cảnh sát chỉ muốn cậu về nhà an toàn. Có lẽ họ thậm chí còn hộ tống Nathan về đến nhà, gọi thẳng cho bố mẹ cậu. Họ thức giấc khi Nathan về đến. Họ giận dữ và lo lắng. Cậu kể lại câu chuyện cho họ nghe. Họ không biết phải tin vào đâu nữa. Trong khi đó, vài tay phóng viên nghe được cảnh sát nói về nó trên sóng phát thanh, hay có lẽ tin tức lan truyền quanh đó. Một đứa trẻ vị thành niên lên đến một bữa tiệc và rồi cố gắng đổ lỗi cho quỷ dữ này nọ. Tay phóng viên gọi đến nhà Daldry vào chủ nhật, và Nathan quyết định nói hết. Bởi vì như vậy sẽ khiến câu chuyện thật hơn, đúng chứ?

Tôi cảm thấy vừa tội lỗi vừa phẫn nộ. Tội lỗi là bởi tôi đã làm thế với Nathan, dấu cho dụng ý của tôi là gì. Phẫn nộ là bởi chắc chắn rằng tôi chẳng buộc cậu phải phản ứng theo cách này, chỉ sẽ càng khiến tình hình thêm tồi tệ cho cậu, nếu không phải là tôi.

Trong một-phần-triệu cơ hội rằng Nathan có thể thuyết phục được ai đó theo dõi thư điện tử của tôi, tôi nhận ra rằng mình không thể kiểm tra tài khoản này từ nhà của bất cứ ai thêm nữa. Bởi nếu cậu ta làm thế, cậu sẽ có khả năng thống kê được hầu hết những căn nhà tôi từng ở trong hai hay ba năm vừa qua... đi đâu đó sẽ dẫn đến nhiều cuộc hội thoại rồi rắc rối hơn nữa.

Phần nào trong tôi muốn viết lại cho cậu ấy, để giải thích. Nhưng tôi không chắc có lời giải thích nào sẽ đủ đầy. Đặc biệt là do tôi không hề có được hầu hết các câu trả lời. Tôi từ bỏ việc tìm kiếm nguyên do đã từ bao lâu nay. Tôi đoán Nathan sẽ chẳng chịu bỏ qua dễ dàng thế đâu.

Bạn trai của Margaret Weiss, Sam, rất thích hôn cô nàng. Rất thích. Dù chốn công cộng, dù nơi vắng vẻ - đâu không thành vấn đề. Nếu anh chàng

có cơ hội, thì anh làm ngay.

Lúc này tôi đang không có tâm trạng.

Margaret mau chóng bị cảm lạnh. Cuộc hôn hít dừng lại, và sự sẵn sóc bắt đầu diễn ra. Sam gần như lo sốt vó, và anh chàng như muốn bao lấy Margaret trong một không gian đặc quánh sự ngọt ngào của ái tình. Từ những kỷ niệm gần đây, tôi biết rằng Margaret cũng thường sẵn sàng làm điều tương tự. Mọi thứ đến ngay khi được ở bên Sam. Quả là một kỳ tích khi đến giờ cô gái vẫn còn bạn bè đây.

Có một bài kiểm tra trong giờ Khoa học. Phán đoán từ sự kết nối của mình, có thể thấy rằng tôi biết nhiều về môn học này hơn Margaret. Quả là một ngày may mắn cho cô bạn.

Tôi đang mệt lử trong việc cố sử dụng cho được máy tính ở trường, nhưng vẫn phải tìm cách thoát khỏi Sam trước hết. Mặc dù tôi có thể chia tách họ khỏi bờ môi, nhưng dường như chẳng thể khiến họ tách rời. Bữa trưa, anh chàng đặt một tay vào trong túi ở lưng áo cô gái khi đang ăn, và rồi bấu môi giận hờn khi Margaret chẳng hề làm lại thế. Sau đó hai người cùng nhau học trong đại sảnh, và anh chàng lại dành cả thời gian ấy mà ve vuốt, chuyện trò với cô nàng về bộ phim họ xem tối qua.

Tiết thứ tám là lớp duy nhất họ không học cùng nhau, nên tôi quyết chạy khỏi đó. Ngay khi Sam vừa rời khỏi cô bạn ngay tại ngưỡng cửa, tôi đưa cô đến gặp giáo viên, thưa rằng mình cần phải đi gặp y tá, và tiến thẳng đến thư viện.

Đầu tiên, tôi hoàn tất việc chuyển toàn bộ thư từ tài khoản cũ của mình. Tất cả những gì còn lại là hai lá thư từ Nathan; tôi không thể để mình xóa nó đi được. Vì một vài lý do, tôi muốn cậu có thể liên lạc được với mình. Tôi thấy như thế là tinh thần trách nhiệm cần có.

Tôi khởi động tài khoản mới, với dự định sẽ viết lại cho Rhiannon. Ngạc nhiên thay, một bức thư mới từ em. Choáng váng, tôi mở ra.

Gửi Nathan,

Hình như Steve không có anh họ tên Nathan nào, và không anh chị em họ nào của Steve ở bữa tiệc. Anh có lời giải thích nào không?

Rhiannon

Tôi không cân nhắc gì mà viết trả lời. Tôi thôi xem xét các sự lựa chọn. Tôi cứ thế viết ra và gửi đi.

Rhiannon,

Chắc chắn anh có thể giải thích. Mình gặp nhau được không? cần phải nói trực tiếp.

Thân mến,

Nathan

Không phải tôi đang định sẽ nói em nghe sự thật. Tôi chỉ muốn cho bản thân mình thêm thời gian để nghĩ ra một lời nói dối tốt nhất.

Tiếng chuông cuối cùng vang lên, và tôi biết Sam sẽ tìm Margaret sớm thôi. Khi tôi nhìn thấy anh chàng ở ngay tử độ, anh hành xử như thể chúng tôi không gặp nhau hàng mấy tuần liền ấy. Khi tôi hôn anh, tôi xem như mình đang thực hành trước cho Rhiannon vậy. Khi tôi hôn anh, tôi thấy như mình đang phản bội Rhiannon. Khi tôi hôn anh, tâm trí tôi lại đang du hành tận đâu đâu, cùng riêng em.

NGÀY THỨ 6002

Vũ trụ kia, dường như đang đứng về phía tôi vào sớm hôm sau, bởi khi tôi thức tỉnh trong hình hài của Megan Powell, thì cũng đồng nghĩa với tôi tỉnh thức ở nơi cách Rhiannon chừng một giờ lái xe.

Rồi, tôi kiểm tra hộp thư, có một tin nhắn từ em:

Nathan,

Tốt hơn hết là hãy đưa ra một lời giải thích hợp lý. Em sẽ gặp anh ở tiệm cà phê tại Hiệu sách cỏ Ba Lá lúc năm giờ.

Rhiannon

Và tôi hồi đáp rằng:

Rhiannon,

Anh sẽ đến. Mặc dù sẽ không theo cái cách em trông chờ. Xin em hãy kiên nhẫn và lắng nghe anh.

A

Megan Powell sẽ phải rời buổi tập nhảy cổ động sớm hơn một chút vào hôm nay rồi. Tôi bước đến tủ đồ cô bạn và chọn lấy một bộ trông khá khảm, giống thứ Rhiannon sẽ chọn; tôi nhận ra rằng con người có xu hướng tin tưởng những ai ăn vận giống họ. Và bất kể có làm gì, tôi sẽ cần tất cả sự tin tưởng mà mình có thể nhận lấy.

Cả ngày trời, tôi cứ nghĩ về những điều mình sắp nói với em, và cả những gì em sẽ đáp lại. Cảm giác hoàn toàn nguy hiểm khi nói với em toàn bộ sự thật. Tôi chưa từng thổ lộ sự thật với bất kỳ ai. Tôi chưa từng gần gũi ai đến thế.

Nhưng không một lời gian dối nào là hợp lý cả. Và càng vấp vấp ở mỗi lời dối, tôi càng nhận thấy mình đang hướng về phía cần bộc bạch với em về mọi thứ. Tôi học được rằng đời sống sẽ không là thật nếu chẳng một ai khác biết được cái thật của nó. Và tôi muốn đời sống mình là thật biết bao.

Nếu tôi có thể tập quen với đời sống mình, liệu một ai khác có thể làm thế không?

Nếu em tin tôi, nếu em cảm nhận được sự lớn lao khôn cùng như tôi đây, em sẽ tin vào điều ấy.

Và nếu em không tin tôi, nếu em không cảm nhận được sự khôn cùng lớn lao kia, thế thì tôi chỉ đơn giản là trông như một kẻ điên nữa sống phóng túng giữa đời.

Không có mất mát nhiều trong chuyện này.

Nhưng, cố nhiên, cảm giác sẽ giống như đánh mất mọi thứ vậy.

Tôi phia ra một cuộc hẹn với bác sĩ cho Megan, và vào bốn giờ, tôi đang trên đường đến nơi Rhiannon sống.

Cũng có vài vụ kẹt xe, và tôi cũng bị lạc đường một chút, nên đành chịu trễ mười phút khi đến hiệu sách. Tôi nhòm vào cửa sổ tiệm cà phê và thấy em đang ngồi đó, lật giở một cuốn tạp chí, trông ra cửa thường xuyên. Tôi muốn giữ em thế này, để em mãi trong khoảnh khắc đó. Tôi biết tất cả sẽ thay đổi cả thôi, và tôi sợ rằng một ngày nào đó tôi sẽ khát khao phút giây này trước khi bất cứ điều gì được nói ra, rằng tôi sẽ khao khát được ngược dòng thời gian và quay lại những gì sắp diễn ra tới đây.

Tất nhiên, Megan không phải là người mà Rhiannon đang tìm kiếm. Nên em giật mình khi tôi bước đến nơi em và ngồi xuống.

“Mình xin lỗi - chỗ đó có người rồi,” em nói.

“Không sao,” tôi bảo em. “Nathan nhờ mình đến đây.”

“Anh ấy nhờ bạn đến? Anh ấy đâu rồi?” Rhiannon nhìn xung quanh căn phòng, như thể cậu chàng đang trốn đâu đó đằng sau kệ sách vậy.

Tôi cũng nhìn xung quanh. Những người khác ở gần chúng tôi, nhưng không ai có vẻ trong tâm nghe ngóng được cả. Tôi biết tôi nên gợi ý em cùng đi đâu đó với mình, rằng không nên có ai khác xung quanh khi tôi kể em nghe. Nhưng tôi không rõ có lý do nào có thể khiến em đi cùng, và có lẽ sẽ làm em sợ khi tôi đề nghị thế. Tôi sẽ cần phải kể em nghe ngay tại nơi này thôi.

“Rhiannon,” tôi nói. Nhìn vào mắt em, và tôi lại cảm nhận được điều đó. Sự kết nối đó. Cảm giác đó, rằng một cái gì quá lớn lao vượt khỏi tâm chúng tôi. Sự nhận thức đó.

Tôi không rõ em có cảm nhận được đi ầu ấy giống tôi hay không, tôi không chắc, nhưng em ng ồi yên nơi em đang ng ồi. Em cũng đáp trả tôi với một cái nhìn chăm chú. Em giữ yên sự kết nối đó.

“Hả?” em thì th ần.

“Mình cần phải nói với bạn một đi ầu. Một đi ầu sẽ nghe rất lạ, rất lạ lùng. Thứ mình cần là bạn sẽ lắng nghe toàn bộ câu chuyện này. Có lẽ bạn sẽ muốn bỏ đi. Có thể bạn sẽ muốn cười. Nhưng mình muốn bạn xem đó là chuyện nghiêm túc. Mình biết nghe sẽ khó tin lắm, nhưng đó là sự thật. Bạn có hiểu không?”

Có một nỗi sợ trong đôi mắt em ngay lúc ấy. Tôi muốn vươn cánh tay ra và nắm lấy tay em, nhưng tôi biết mình không thể. Chưa thể.

Tôi giữ giọng bình tĩnh. Thành thật.

“Mỗi buổi sáng, mình thức dậy trong một thân xác khác nhau. Việc này đã diễn ra từ khi mình mới chào đời. Sáng nay, mình thức giấc trong hình hài Megan Powell, người mà bạn thấy ngay lúc này trước mặt bạn đây. Ba ngày trước, thứ bảy vừa rồi, là Nathan Daldry. Hai ngày trước nữa, là Amy Tran, người đã ghé thăm trường bạn và dành cả ngày với bạn. Và thứ hai vừa qua, là Justin, người yêu bạn. Bạn nghĩ rằng bạn đã cùng anh ấy đến bãi biển, nhưng thật ra đó là mình. Đó là lần đầu tiên chúng ta từng gặp gỡ nhau, và mình chẳng thể nào quên được bạn kể từ khi ấy.”

Tôi dừng lại.

“Bạn đang đùa, đúng không?” Rhiannon nói. “Chắc chắn là bạn đang đùa.”

Tôi dần tới. “Khi chúng ta ở cùng nhau trên bãi biển, bạn kể mình nghe về màn trình diễn thời trang mẹ-và-con-gái mà bạn cùng mẹ bạn đã dự, và có lẽ đó là lần cuối cùng bạn từng được thấy mẹ trang điểm. Khi Amy hỏi bạn về một thứ mà bạn chưa từng kể ai nghe trước đây, bạn liền kể về cái lần tự mình cố gắng xỏ tai năm lên mười, và cô ấy kể bạn nghe về việc đọc cuốn *Mãi mãi* của Judy Blume. Nathan bước đến bên cạnh khi bạn đang phân loại mấy cái đĩa hát, và anh chàng đã hát một bài mà bạn và Justin đã hát cùng nhau trên chuyến xe ra đại dương. Anh ấy bảo rằng mình là em họ Steve, nhưng thật ra là chỉ vì để được ở lại và nhìn thấy bạn thôi. Anh nói với bạn về một mối quan hệ bên nhau hơn một năm, và bạn nói với anh rằng sâu thẳm Justin quan tâm bạn rất nhiều, và anh lại bảo cái thẳm sâu đó

chưa đủ nhiều nhận gì đâu. Điều mình đang nói ở đây... tất cả những con người đó là mình. Trong một ngày. Và giờ mình là Megan Powell, và mình muốn bộc bạch sự thật với bạn trước khi mình lại biến thay lần nữa. Bởi vì mình nghĩ bạn rất đáng để khắc ghi trong lòng. Bởi vì mình không muốn cứ mãi gặp gỡ bạn như những con người khác nữa. Mình muốn gặp bạn như là chính bản thân mình.”

Tôi nhìn sự bất tin hiển hiện trên gương mặt em, cố tìm một cơ may nhỏ nhất của sự khả tin. Tôi không thể.

“Có phải Justin yêu cầu bạn làm thế đúng không?” em nói, giọng đầy oán trách. “Bạn nghĩ rằng làm thế vui lắm hả?”

“Không, không vui,” tôi đáp. “Là thật. Mình không trông mong rằng bạn sẽ tin ngay lập tức. Mình biết nghe nó điên rồ làm sao. Nhưng là thật. Mình thề là thật.”

“Mình không hiểu nổi sao bạn lại làm thế. Mình thậm chí còn không biết bạn cơ mà!”

“Xin hãy lắng nghe mình, xin bạn đó. Bạn biết không phải Justin đã ở cùng bạn ngày hôm đó. Trong trái tim bạn, bạn biết rõ điều đó. Anh ta không hề cư xử như Justin. Anh ta không làm những việc mà Justin làm. Đó là bởi anh chàng ấy là mình. Mình không có ý định làm thế. Mình không có ý định sẽ phải lòng bạn. Nhưng nó đã xảy ra. Và mình không thể xóa bỏ được. Mình không thể mặc kệ nó được. Mình đã sống cả cuộc đời như thế, và bạn là điều khiến mình mong rằng cuộc sống như thế kia có thể dừng lại.”

Nỗi sợ vẫn còn đó trên gương mặt em, trên cơ thể em. “Nhưng sao phải là mình? Không lý nào lại thế.”

“Bởi bạn tuyệt vời. Bởi bạn tử tế với một cô gái xa lạ chỉ mới ghé qua trường mình. Bởi bạn cũng muốn được ở bên kia khung cửa sổ, sống trọn đời sống thay vì chỉ nghĩ suy về nó. Bởi bạn xinh đẹp. Bởi khi mình được nhảy với bạn dưới tầng hầm nhà Steve vào đêm thứ bảy kia, cảm giác như có pháo hoa xung quanh. Và khi mình đang nằm đó trên bãi biển cạnh bên bạn, cảm giác hoàn toàn thư thái, an tâm. Mình biết bạn nghĩ rằng Justin yêu bạn trong tận sâu thẳm, nhưng mình yêu bạn bằng trọn vẹn những gì mình có.”

“Đủ rồi!” Giọng Rhiannon có chút gì vỡ ra khi em cất cao. “Chỉ là - đủ rồi, được chứ? Mình nghĩ mình hiểu được những gì bạn đang nói với mình, mặc dù nó *không có nghĩa lý gì hết*.”

“Bạn biết ngày hôm đó không phải là anh ta, đúng không?”

“*Mình không biết gì cả!*” Đủ lớn để một vài người quay qua nhìn chúng tôi. Rhiannon lưu ý, và lại hạ giọng xuống. “Mình không biết. Thật sự mình không biết.”

Cô ấy sắp khóc. Tôi vươn tới và nắm lấy bàn tay. Cô ấy không thích đi đầu đó, nhưng cũng chẳng giằng ra.

“Mình biết như vậy là quá mức,” tôi bảo em. “Tin mình đi, mình hiểu.”

“Không thể nào,” em thì thầm.

“Có chứ. Mình chính là minh chứng.”

Khi tôi họa ra cuộc chuyện trò trong đầu mình, tôi có thể hình dung thấy nó sẽ phát triển theo hai hướng: sự thất vọng hoặc sự kinh hoàng. Nhưng giờ chúng tôi mắc mứu đầu đó ở giữa. Em không nghĩ tôi đang kể sự thật - ở cái mức mà em có thể tin được. Và cùng lúc đó, em chưa hề trở nên biến đổi, cũng như em chưa từng khẳng định rằng đây chỉ là một lời trêu đùa bệnh hoạn cợt nhả với em.

Tôi nhận ra: tôi sẽ không cố thuyết phục em nữa. Không phải thế này. Không phải ở đây.

“Bạn này,” tôi nói, “sẽ thế nào nếu chúng ta lại gặp nhau tại đây lần nữa vào sáng mai cũng thời điểm này? Mình sẽ không ở cùng một thân xác nữa, nhưng vẫn là cùng một người. Như vậy có khiến mọi chuyện dễ hiểu hơn không?”

Em nghi ngại. “Nhưng bạn không thể gọi một người khác đến đây sao?”

“Phải, nhưng tại sao mình phải làm thế? Đây không phải một trò đùa. Không phải một lời trêu ghẹo. Đây là cuộc đời mình.”

“Bạn điên rồi.”

“Bạn vừa nói thế thôi. Bạn biết mình không thế mà. Bạn có thể cảm nhận được nhiều đến thế cơ mà.”

Giờ đến lượt em nhìn tôi vào sâu trong mắt. Thẩm tra tôi. Thử xem sự kết nối mà em có thể tìm ra được.

“Bạn tên gì?” em hỏi.

“Hôm nay mình là Megan Powell.”

“Không phải. Ý mình là tên thật của bạn đấy.”

Hơi thở tôi hụt đi. Chưa từng ai hỏi về điếu này trước đó.

Và dĩ nhiên tôi chưa từng nói nó cho ai.

“A,” tôi đáp.

“Chỉ A thôi?”

“Chỉ A thôi. Mình đặt ra nó khi còn là một đứa bé. Đó là một cách để mình giữ bản thân toàn vẹn, kể cả khi mình phải đi từ xác thân này sang thân xác nọ, cuộc sống này sang cuộc đời nọ. Mình cần một cái gì đó thuần khiết. Thế là mình chọn đi cùng với con chữ A.”

“Bạn nghĩ sao về cái tên của mình?”

“Mình đã nói bạn nghe đêm trước. Mình nghĩ nó đẹp, kể cả nếu bạn từng thấy khó phát âm cái tên ấy.”

Em đứng lên từ ghế mình ngồi. Tôi cũng thế.

Em giữ nguyên như thế. Tôi có thể nói rằng có quá nhiều nghĩ suy em đang cân nhắc trong đầu, nhưng tôi lại chẳng biết được đó là gì. Phải lòng một ai không có nghĩa rằng bạn sẽ hiểu được rõ hơn cảm xúc của họ. Nó chỉ có nghĩa rằng bạn hiểu rõ hơn cảm xúc mình mà thôi.

“Rhiannon,” tôi nói.

Em đưa tay ngăn lời tôi nói.

“Đừng nói nữa,” em bảo tôi. “Không phải lúc này. Mai đi. Mình sẽ cho bạn ngày mai nữa. Bởi có một cách để biết, đúng không? Nếu những điếu bạn nói chắc chắn sẽ xảy ra đang thật sự xảy ra - ý mình là, mình cần nhiều hơn là chỉ một ngày.”

“Cảm ơn bạn,” tôi bảo em.

“Đừng cảm ơn cho đến khi mình xuất hiện,” em nói. “Tất cả những điếu này thật khiến mình bối rối.”

“Mình hiểu.”

Em cầm lấy áo khoác và bắt đầu tiến về phía cửa. Sau đó em xoay người lại nhìn tôi một lần cuối.

“Vấn đề là,” em nói, “mình không thật sự cảm nhận được rằng ngày hôm đó là anh ấy. Không hoàn toàn là anh ấy. Và kể từ khi ấy trở đi, như thể anh chưa từng ở đó vậy. Anh không có chút ký ức nào về nó. Có đến một ngàn lời giải thích khả dĩ cho việc ấy, vậy mà nó lại ngay đây.”

“Nó ngay đây,” tôi tán thành.

Em lắc đầu.

“Ngày mai nhé,” tôi nói.

“Ngày mai,” em đáp, lời ấy - chưa nhiều nhận như một lời hứa hẹn, và vượt đủ đầy của một cơ hội.

NGÀY THỨ 6003

Tôi không còn một mình khi thức dậy vào sáng hôm sau.

Tôi ngủ chung phòng với hai cậu trai khác nữa - là những người anh em, Paul và Tom. Paul hơn tôi một tuổi. Tom là anh song sinh. Còn tên tôi là James.

James bự con - một cầu thủ bóng đá. Tom cũng to cỡ thế. Paul thậm chí còn lớn hơn.

Căn phòng sạch sẽ, nhưng kể cả trước khi tôi biết mình đang sống ở thị trấn nào, tôi đã biết được chúng tôi sống trong một nơi không lấy gì làm đẹp đẽ. Đây là một gia đình đông đúc, sống chen chúc trong một căn nhà bé tẹo. Sẽ không có máy tính. James sẽ không có xe hơi.

Nhiệm vụ của Paul - tự anh đảm đương lấy hoặc ngược lại - là đánh thức chúng tôi và đưa cả nhà ra ngoài. Bố không có nhà từ ca trực đêm qua, và mẹ thì đang trên đường đến chỗ làm. Hai chị gái chuẩn bị tắm xong cả rồi. Kế tiếp sẽ đến lượt chúng tôi.

Tôi kết nối và nhận thấy rằng mình đang trong thị trấn kế cạnh nơi Nathan ở, hơn một giờ đồng hồ để đến được với Rhiannon.

Sẽ là một ngày vất vả đây.

Chuyến xe buýt đến trường mất bốn mươi lăm phút. Khi đến nơi, chúng tôi thẳng tiến đến nhà ăn cho suất điểm tâm miễn phí. Tôi quả thật kinh ngạc trước sự hào ăn của James - anh bạn ngốn ngẫu bánh kẹp từ cái này đến cái kia, và vẫn còn đói hau háu. Tom hợp rơ với anh ấy từ cái cắn đến cái nhai.

May thay, tôi được học trong sảnh tiết đầu tiên. Rủi sao, vẫn còn mấy bài tập mà James cần phải làm cho xong. Tôi đẩy nhanh tiến độ hết mức có thể, và có khoảng mười phút để truy cập máy tính lúc cuối giờ.

Một lời nhắn từ Rhiannon, được viết vào buổi sáng.

A,

Mình muốn tin cậu, nhưng chẳng biết phải làm sao cả.

Rhiannon

Tôi hồi âm:

Gửi Rhiannon,

Cậu không cần phải làm gì cả. Chỉ cần chuẩn bị tinh thần và mọi chuyện sẽ xảy ra như nó vốn sẽ thế.

Mình đang ở Laurel, cách cậu hơn một tiếng lái xe. Mình đang ở trong thân xác của một cầu thủ bóng đá tên James. Mình biết nghe nó kỳ lạ. Nhưng mà, như mọi điều mình từng nói với cậu là sự thật.

Thân mến,

A

Chỉ còn lại thời gian vừa đủ để tôi kiểm tra hộp thư của mình. Một bức thư khác từ Nathan.

Người không thể trốn tránh câu hỏi của ta mãi mãi. Ta muốn biết người là ai. Ta muốn biết vì sao người lại làm những chuyện người đang làm.

Nói cho ta nghe.

Lại một lần nữa, tôi bỏ ngỏ câu trả lời, để mặc cậu ấy. Tôi không rõ mình có nợ cậu chàng một lời giải thích hay không. Có lẽ tôi nợ cậu một cái gì đấy. Nhưng tôi không chắc cái đấy liệu có là một lời giải thích.

Tôi phải chịu đựng qua giờ ăn trưa. Tôi muốn đến thư viện ngay tức khắc để kiểm tra email lần nữa. Nhưng James đói rồi, Tom thì đang ngủ gật cùng cậu ấy, và tôi thì sợ rằng nếu cậu chàng không dùng bữa trưa này, sẽ không còn gì để ăn nữa cho đến giờ cơm tối. Tôi đã kiểm lại, chỉ còn khoảng ba đô trong ví cậu thôi, bao gồm cả mấy xu lẻ.

Tôi nhận lấy bữa trưa và vội vàng ăn. Rồi tôi lấy có để lảng đến thư viện, khiến cho Tom không thể không tìm thấy hứng thú mớ mĩa, tuyên bố rằng “Thư viện chỉ dành cho bọn con gái”. Quả là một người anh em

chân thành, tôi đáp, “ôi, hèn chi anh chưa từng cua được một cô nào.” Một cuộc vật lộn sắp được lên sàn rồi đây. Tất cả những đi đầu ấy tiêu tốn một mớ thời gian mà tôi cần.

Khi tôi đến thư viện, mấy cái máy tính đầu đã được chiếm hết. Tôi đành đứng án ngữ trước một đĩa nam nhất khoảng chừng hai phút trước khi cậu ta sợ sệt mà nhường chỗ cho tôi. Tôi nhanh chóng kiểm tra phương tiện công cộng để rời đi, và nhận ra mình cần đi những ba tuyến xe buýt để đến được nơi Rhiannon sống. Tôi sẵn lòng làm thế, nhưng khi tôi kiểm tra hộp thư, một tin nhắn khác đến từ Rhiannon, mới vừa hai phút trước.

Chào A,

Cậu có xe không? Nếu không, mình có thể đến chỗ cậu. Laurel có cà phê Starbucks đấy. Mình nghe nói chưa từng có điều tồi tệ xảy ra ở Starbucks. Cho mình biết nếu cậu muốn gặp ở đó.

Rhiannon

Tôi đáp:

Rhiannon,

Mình rất cảm kích nếu cậu tới đây. Cảm ơn cậu.

A

Hai phút sau, một bức thư mới từ cô ấy:

A,

Mình sẽ có mặt ở đó lúc năm giờ. Không thể chờ được đến lúc được nhìn thấy hình dạng cậu hôm nay.

(Vẫn không thể tin nổi chuyện này.)

Rhiannon

Tôi cảm nhận được nỗi lảng lo lẫn lộn với sự chờ mong. Em đã có thời gian để suy nghĩ về chuyện này, và nó không khiến em quay lưng lại với tôi. Hơn hẳn những gì mà tôi có thể đòi hỏi. Tôi cẩn trọng để không tỏ ra quá cảm kích, phòng khi nó sẽ bay biến đâu mất.

Khoảng thời gian còn lại ở trường không có gì bất thường... ngoại trừ tiết thứ bảy. Cô French, giáo viên sinh học, mắng mỏ một đứa nhóc vì không chịu làm bài tập về nhà. Đó là bài tập thí nghiệm, và cậu nhóc để giấy trắng.

“Em không biết cái gì đã nhập vào mình nữa,” kẻ lười nhác nói. “Có lẽ em bị một tên quỷ dữ chiếm đoạt mất r ồi!”

Bọn còn lại của lớp ng ồi cười ha hả, và kể cả cô French cũng phải lắc đầu.

“Phải đấy, tao cũng bị quỷ dữ chiếm đoạt đây này,” một thằng khác lên tiếng. “Sau khi tao nốc cạn bảy ly bia!”

“Được r ồi đấy cả lớp,” cô French nghiêm nghị. “Đủ r ồi đấy.”

Đó là cách họ nói về nó - tôi biết câu chuyện của Nathan đang được lan truyền r ồi đây.

“Này,” tôi nói với Tom khi chúng tôi tiến về bãi tập bóng đá, “anh có nghe nói về thằng nhóc ở Monroeville nói mình bị quỷ dữ nhập vào không?”

“Cái thằng này,” anh đáp, “chúng ta vừa nói về nó hôm qua mà. Tin đó phủ khắp các mặt báo.”

“Ừ, ý em là, anh có nghe thêm tin gì hôm nay không?”

“Còn gì để nói được nữa? Thằng nhóc bị bắt vì một lời dối trá điên khùng, và giờ những kẻ sùng đạo khùng điên muốn nó trở thành nhân vật đại diện cho họ. Anh cảm thấy phần nhiều là thương cảm cho nó.”

Tôi nghĩ không ổn r ồi.

Huấn luyện viên của chúng tôi cần phải đi đến lớp của vợ ông ấy, Lamaze, ông cứ cần nhằn suốt về nó với chúng tôi, nhưng ông buộc phải kết thúc buổi tập luyện sớm. Tôi nói với Tom rằng mình sẽ chạy đến Starbucks, và anh ấy nhìn tôi như thể tôi hoàn toàn đại gài đến mức vô phương cứu chữa. Tôi trông chờ vào lời phản đối của anh, và nhẹ nhõm làm sao khi nhận được nó.

Em vẫn chưa có mặt ở đó khi tôi đến, nên tôi gọi một ly đen đá nhỏ - thứ duy nhất tôi đủ khả năng chi trả - r ồi ng ồi đó và đợi chờ em. Quán đông đúc, và tôi phải tỏ ra hung hăng một tẹo để giữ cho cái ghế còn lại ở bàn mình không bị lấy đi.

Cuối cùng, khoảng năm giờ hai mươi, em đến. Em lướt nhìn đám đông và tôi đưa tay vẫy. Dù cho tôi đã nói trước với em mình là một cầu thủ bóng đá, em vẫn có chút giật mình. Nhưng em vẫn bước vào.

“Được rồi,” em nói. “Trước khi chúng ta trao đổi một lời nào, mình muốn nhìn thấy điện thoại của cậu. Mình muốn xem tất cả không sót cuộc thoại nào cậu đã gọi và nhận trong tuần qua. Nếu đây không phải một trò đùa ghê gớm, cậu không có gì phải giấu.”

Tôi lấy điện thoại của James ra, thứ mà em còn rõ cách dùng hơn cả tôi.

Sau một vài phút tìm kiếm, em trông thỏa mãn.

“Giờ, mình sẽ kiểm tra cậu một chút,” em nói, trả lại điện thoại cho tôi. “Đầu tiên, mình đã mặc gì trong cái ngày Justin đưa mình ra bãi biển?”

Tôi cố phác họa ra trong đầu. Tôi cố giữ chặt từng chi tiết. Nhưng tất cả cứ vơi dần đi. Tôi khắc ghi hình bóng em, chứ không phải những món đồ em mặc.

“Mình không biết,” tôi nói. “Cậu có nhớ Justin đã mặc gì không?”

Em nghĩ về nó trong một giây. “Có lý. Chúng tôi có âu yếm gì nhau không?”

Tôi lắc đầu. “Chúng ta dùng chăn để trải ra nằm, nhưng chỉ hôn. Và thế là đủ...”

“Và mình đã nói gì khi mình rời khỏi chiếc xe?”

“ ‘Đó là một nốt nhạc tuyệt đẹp’.”

“Chính xác. Hỏi nhanh, tên bạn gái của Steve là gì?”

“Stephanie.”

“Và buổi tiệc kết thúc lúc mấy giờ?”

“Mười một giờ mười lăm.”

“Và khi cậu ở trong thân xác của cô gái mà mình đã dẫn đi khắp các lớp học của mình, trong mẫu giấy cậu chuyển cho mình có ghi những gì?”

“Cái gì đó như là, ‘Mấy lớp ở đây cũng chán như ở cái trường mình đang theo học vậy’.”

“Và cái nút bấm trên cặp táp cậu ngày hôm đó hình gì?”

“Chú mèo hoạt hình Nhật.”

“Được thôi, hoặc cậu là kẻ nói dối siêu đẳng, hoặc cậu đổi cơ thể hàng ngày. Mình không biết cái nào đúng.”

“Là cái thứ hai.”

Tôi nhận thấy, đằng sau vai Rhiannon, một người đàn bà đang nhìn chúng tôi đầy tọc mạch. Bà ta đã nghe thấy những gì chúng tôi nói rồi sao?

“Mình ra ngoài đi,” tôi thì thầm. “Mình cảm giác chúng mình có thể bị nghe lỏm.”

Rhiannon nhìn cảnh giác. “Có lẽ nếu cậu là một cô nàng cố động viên thon thả lần nữa. Nhưng - mình không chắc cậu có nhận ra hết hay không - hôm nay cậu là một thằng nhóc cao to, đáng sợ. Tiếng mẹ vẫn vang vọng trong đầu mình đây: ‘Không được vào chỗ tối’.”

Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ, về phía cái ghế dài đặt dọc theo con đường.

“Đang là ban ngày, chỉ là không muốn có ai nghe trộm.”

“Được rồi.”

Khi chúng tôi ra ngoài, người đàn bà nghe lỏm ấy trông khá thất vọng. Tôi nhận thấy có bao nhiêu người đang ngồi quanh chúng tôi mở laptop và gõ tay của họ ra, và hy vọng rằng không một ai trong số ấy ghi chú đi đâu gì.

Khi chúng tôi đến bên cái ghế dài, Rhiannon đề tôi ngồi xuống trước, để em có thể xác định khoảng cách khi chúng tôi ngồi cách xa nhau, một khoảng khá lớn rồi đấy.

“Vậy cậu nói là cậu đã như thế này từ cái ngày cậu được sinh ra à?”

“Phải. Mình không thể nhớ có gì khác biệt không nữa.”

“Vậy nó diễn ra như thế nào? Cậu không thấy bối rối sao?”

“Mình đoán là mình đã quen rồi. Mình chắc là, lúc đầu ấy, mình phát hiện ra nó cũng chỉ diễn ra như cuộc sống của mọi người thôi. Ý mình là, khi cậu là một đứa bé, cậu không quan tâm lắm chuyện ai đang săn sóc cho cậu, miễn là có ai đó đang làm thế thôi. Và là một đứa bé, mình nghĩ nó giống như một trò chơi vậy, và trí não mình học được cách kết nối - cậu biết đấy, nhìn vào ký ức của thân xác - một cách tự nhiên. Nên mình luôn biết được tên mình là gì, và mình đang ở đâu. Cho đến khi mình lên bốn hay năm thì mình bắt đầu nhận ra mình khác biệt thế nào, và cho đến khi mình lên chín hay mười thì mình thật sự muốn nó dừng lại.”

“Cậu từng muốn thế sao?”

“Dĩ nhiên rồi. Hãy tưởng tượng mình đang nhớ nhà, nhưng lại không có nhà để mà nhớ. Nó giống thế đấy. Mình muốn có bạn bè, có mẹ, có bố,

một chú chó nữa - nhưng mình không thể bám víu lấy ai quá một ngày. Tàn nhẫn lắm. Có những đêm mình nhớ đã la hét và khóc lóc ra sao, cầu xin bố mẹ mình đừng bắt mình phải đi ngủ. Họ không thể nào hiểu được cái gì làm mình sợ đến thế. Họ nghĩ có một con quái vật dưới gầm giường, hoặc chỉ là một mảnh để mình có thêm vài câu chuyện kể trước giờ ngủ mà thôi. Mình chưa khi nào có thể thật sự giải thích với họ, không phải theo cái cách mà họ cho là hợp lý. Mình nói với họ mình không có muốn đi đâu hết, và họ đảm bảo với mình là không có đi đâu. Chỉ là đi ngủ thôi. Mình bảo họ đó là hai chuyện đó giống nhau, nhưng họ lại nghĩ mình thật ngờ nghệch.

“Cuối cùng mình cũng thích nghi được với nó. Mình cần phải thấy thế. Mình nhận ra rằng đây là cuộc đời mình, và mình chẳng thể làm được gì nữa. Mình không thể kháng cự lại cơn sóng, nên mình quyết định sẽ nổi trôi theo.”

“Cậu đã kể câu chuyện này bao nhiêu lần rồi?”

“Chưa lần nào cả. Mình thề Cậu là người đầu tiên.”

Đáng lẽ nó sẽ khiến em thấy đặc biệt - lời ấy thốt ra là để em cảm nhận được sự đặc biệt - nhưng thay vào đó dường như nó lại khiến em lắng lo.

“Cậu cần phải có bố mẹ, đúng không? Ý mình là, tất cả chúng ta đều có bố mẹ mà.”

Tôi nhún vai. “Mình không có ý niệm gì. Mình nghĩ thế đấy. Nhưng có vẻ như mình không có một ai có thể hỏi được cả. Mình chưa từng gặp ai như mình cả. Mình không cần thiết phải biết làm gì.”

Rõ ràng từ biểu cảm đó, em nghĩ tôi đang kể em nghe một câu chuyện buồn - một câu chuyện vô cùng buồn bã. Tôi không biết làm sao để bày tỏ cho em hiểu rằng không phải lúc nào cũng buồn đâu.

“Mình chỉ lướt qua ngang đời sống này thôi,” tôi nói. Rồi dừng. Tôi không biết cái gì tiếp theo.

“Cậu nói tiếp đi,” em bảo tôi.

“Chỉ là - mình biết nghe như một cách sống rất kinh khủng, nhưng mình lại được nhìn thấy rất nhiều thứ. Thật khó khi ở trong một thể xác mà có thể cảm nhận được đời sống này thật sự là như thế nào. Cậu sẽ bị dẫn sâu vào con người cậu đang cư ngụ. Nhưng khi con người cậu đổi thay mỗi ngày - cậu được chạm đến những cõi đời nhiều hơn. Kể cả những chi tiết tằm thường nhất. Cậu thấy được vị anh đào khác ra sao với từng

người khác nhau. Màu xanh trông khác đi. Cậu thấy được những cậu trai kỳ lạ trong những nghi thức hành lễ cần phải chứng tỏ sự ảnh hưởng mà không hề thừa nhận nó. Cậu học được rằng khi bố mẹ cố gắng nói chuyện với cậu vào cuối ngày, thì đó là một dấu hiệu của những người bố người mẹ tốt, bởi vì cậu thấy đấy, có rất nhiều bố mẹ đã không dành thời gian như thế cho con cái. Cậu học được một ngày thực sự đáng giá đến thế nào, bởi vì tất cả chúng đều rất khác biệt. Nếu bạn hỏi hầu hết mọi người điểm khác biệt giữa thứ hai và thứ ba, có thể họ sẽ nói cậu nghe những món họ chuẩn bị cho từng bữa cơm tối. Không phải mình. Bằng việc nhìn thấy cuộc sống từ rất nhiều góc độ khác nhau, mình nhận thức được nhiều về bản vóc của nó.”

“Nhưng cậu không bao giờ được nhìn mọi thứ nhiều hơn, đúng chứ?” Rhiannon hỏi. “Mình không có ý phá hỏng những gì cậu vừa mới nói. Mình nghĩ mình hiểu được nó. Nhưng cậu chưa bao giờ có một người bạn cậu quen biết trong mười năm. Cậu chưa từng nhìn thấy một chú cún lớn lên. Cậu chưa từng thấy tình yêu của bố mẹ theo thời gian rồi tung lên như thế nào. Và cậu chưa từng có một mối quan hệ nào kéo dài hơn một ngày, không cần phải nói đến hơn một năm.”

Tôi đáng lẽ phải biết sẽ phải quay lại vấn đề này.

“Nhưng mình nhìn thấy nhiều thứ,” tôi bảo em. “Mình đã quan sát. Mình biết mọi thứ vận hành ra sao.”

“Từ bên ngoài hả? Mình không nghĩ là cậu có thể hiểu được khi ở bên ngoài.”

“Mình nghĩ cậu đã đánh giá thấp việc vài thứ có thể được suy đoán thế nào khi ở trong một mối quan hệ.”

“Mình yêu anh ấy,” em nói. “Mình biết cậu không hiểu được đâu, nhưng mình thì có.”

“Cậu không nên thế. Mình đã nhìn thấy anh ta từ bên trong. Mình biết.”

“Trong một ngày. Cậu nhìn thấy anh ấy chỉ trong một ngày.”

“Và trong một ngày, cậu đã nhìn thấy anh ta có thể là ai. Cậu càng yêu anh ta khi anh ta là mình.”

Tôi vươn ra lần nữa để chạm đến bàn tay em, nhưng lần này em lại nói, “Không. Đừng.”

Tôi chết lặng.

“Mình có bạn trai rồi,” em nói. “Mình biết cậu không thích anh ấy, và mình cũng có lúc không chịu nổi anh ấy. Nhưng đó là sự thực. Bây giờ, mình sẽ thừa nhận, rằng cậu có khiến mình thật sự nghĩ rằng cậu là, quả thực, cùng một người mình đã gặp trong năm thân xác khác nhau. Có nghĩa là, có lẽ mình cũng phát điên như cậu mất rồi. Mình biết cậu nói cậu yêu mình, nhưng cậu không thật sự biết mình đâu. Cậu chỉ biết mình qua một tuần. Và mình thì cần gì đó hơn thế.”

“Nhưng cậu không cảm thấy được gì ngày hôm đó sao? Trên bãi biển? Không phải mọi thứ dường như rất hoàn hảo sao?”

Lại lần nữa nó đây - lực đẩy đưa của đại dương, tiếng ngân nga của vũ trụ. Một tay đôi lừa giỏi hơn sẽ muốn chối từ. Nhưng một số trong chúng tôi không muốn sống đời sống mình như kẻ lừa dối ấy. Em cắn môi và gật đầu.

“Phải. Nhưng mình không biết mình cảm thấy thế là vì ai. Kể cả nếu mình tin rằng đó là cậu, cậu cần phải hiểu rằng những gì mình đã có với Justin rất quan trọng. Mình sẽ không cảm thấy như thế với một người xa lạ. Sẽ không hoàn hảo nhường ấy.”

“Làm sao cậu biết được?”

“Đó là quan điểm của mình. Mình không biết.”

Em nhìn điện thoại, và cho dù em có thật sự cần phải đi hay không, tôi biết rằng đó là dấu hiệu em sẽ đi.

“Mình cần phải về cho kịp bữa tối,” em bảo.

“Cảm ơn cậu đã đi cả đoạn đường đến đây,” tôi bảo em.

Khó xử rồi đây. Thật khó xử rồi đây.

“Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?” tôi hỏi.

Em gật.

“Mình sẽ chứng minh cho cậu thấy,” tôi nói với em. “Mình sẽ cho cậu thấy đi đâu đó thật sự nghĩa là gì.”

“Gì cơ?”

“Tình yêu.”

Đi đâu này có làm em sợ? Ngượng ngùng? Hy vọng?

Tôi không biết. Tôi không đủ chắc để phán đoán được gì.

Tom không giấu giếm gì mà ném cho tôi một cái nhìn đầy thương cảm khi tôi về đến nhà - phần vì tôi đã đến Starbucks, và một phần vì tôi phải cuộc bộ tận hai dặm để về nhà, và trễ giờ cơm tối, khiến bố mắng nhiếc tôi thậm tệ.

“Anh mong rằng dù cô nàng có là ai, cô nàng sẽ bị quả báo cho đi đâu này,” Tom trêu.

Tôi nhìn anh một cách trống rỗng.

“Chú em, đừng cố nói với anh rằng em chỉ đến đó cho một ly cà phê hay những giai điệu đồng quê phát ra từ cái loa đó nhé. Anh biết chú mày phải giỏi hơn thế chứ.”

Tôi tiếp tục giữ im lặng.

Tôi bị bắt rửa tất cả đồng chén bát. Trong khi làm, tôi bật đài phát thanh, và khi bản tin địa phương lên sóng, Nathan Daldry cũng xuất hiện theo.

“Vậy kể với chúng tôi nào, Nathan, em đã trải qua những gì vào thứ bảy tuần trước,” người phóng viên hỏi.

“Em đã bị ma nhập. Không còn từ nào khác để diễn tả được nữa. Em không kiểm soát được cơ thể mình. Em thấy được bản thân mình may mắn làm sao khi vẫn còn sống. Và em muốn nói với bất kỳ ai đã từng bị nhập như thế này, chỉ trong một ngày thôi, hãy liên lạc với em. Bởi vì, em sẽ thú thực với anh, Chuck, rất nhiều người nghĩ rằng em bị điên. Mấy đứa nhóc ở trường cứ đem em ra làm trò đùa suốt thôi. Nhưng em biết cái gì đã xảy ra chứ. Và em biết em không phải người duy nhất đâu.”

Em biết em không phải người duy nhất đâu.

Đây là câu nói đã gây ám ảnh cho tôi. Tôi ước tôi cũng cảm nhận được sự chắc chắn tương tự.

Tôi ước tôi không phải người duy nhất.

NGÀY THỨ 6004

Buổi sáng hôm sau tôi thức dậy trong cùng một căn phòng.

Trong cùng một thân xác.

Thật không thể tin được. Không thể hiểu được. Sau ngàn ấy năm.

Tôi nhìn vào bức tường. Đôi tay mình. Mấy tấm trải giường.

Và rồi tôi nhìn đến phía bên tôi và thấy James đang nằm kia trên giường cậu ấy.

James.

Và rồi tôi nhận ra: tôi không ở trong cùng một thân xác nữa. Tôi không nằm ở cùng một phía của căn phòng nữa.

Không, sáng nay tôi là người anh sinh đôi của cậu ấy, Tom...

Tôi chưa từng có được cơ hội thế này trước đây. Tôi nhìn thấy James hiển hiện từ trong giấc ngủ, hiển hiện từ một ngày đã xa dần khỏi thể xác cũ của cậu ấy. Tôi đang kiểm tìm từng dấu vết của sự lãng quên ấy, nỗi hoang mang từ sự tỉnh thức ấy. Nhưng thứ tôi nhận lấy là khung cảnh quen thuộc của một chàng cậu thủ bóng đá đang vươn vai để chào đón một ngày mới. Nếu cậu chàng có thấy lạ lùng, thấy khác biệt, cậu sẽ không thể hiện ra đâu.

“Này, đang nhìn chăm chăm vào cái gì đó?”

Lời này không đến từ James, mà từ người anh còn lại của chúng tôi, Paul.

“Chỉ vừa thức dậy thôi,” tôi lẩm bẩm.

Nhưng quả thực, tôi không hề rời mắt khỏi James. Không phải trên đường đến trường. Không phải vào buổi điểm tâm. Trông cậu có chút thoát khỏi đó rồi, nhưng không gì là không thể được giải thích bằng một giấc ngủ tệ đêm qua.

“Em làm sao thế?” tôi cất tiếng hỏi.

Cậu càu nhàu, “Ồn thôi, cảm ơn vì đã quan tâm.”

Tôi quyết định giả ngơ ngác. Cậu ấy nghĩ tôi sẽ ngác ngơ mà, thế thì không nên dẫn quá sâu.

“Em làm gì sau buổi tập luyện hôm qua thế?” tôi hỏi.

“Em đến Starbucks.”

“Với ai?”

Cậu chàng nhìn tôi như thể tôi vừa mới hát lên câu hỏi ấy bằng giọng nam cao vậy.

“Em chỉ thêm một ly cà phê, được chứ? Em không đi với ai cả.”

Tôi thẩm tra cậu, xét xem cậu có đang cố che giấu đoạn hội thoại với Rhiannon không. Nhưng tôi không nghĩ, dẫu thế, rằng sự hai mặt hai lòng sẽ là một cái gì khác mà chắc chắn không có ở cậu.

Cậu ấy quả thật không nhớ đã nhìn thấy em. Trò chuyện với em. Ở cạnh bên em.

“Thế sao đi lâu vậy?” tôi hỏi cậu.

“Cái gì, anh bấm giờ luôn đấy à? Em *cảm động* đấy.”

“Được thôi, thế em gửi thư cho ai vào trưa qua đấy?”

“Em chỉ kiểm tra hộp thư thôi.”

“Email của em á?”

“Chứ còn kiểm tra email của ai nữa? Anh đang hỏi những câu kỳ cục sao ấy, anh trai. Paul?”

Paul nhai nhồm nhoàm mấy miếng thịt ba rọi. “Anh thề là, bất cứ khi nào hai đứa nói chuyện với nhau, anh chỉ việc bỏ ngoài tai. Anh không có ý kiến gì về mấy thứ hai đứa đang nói đâu.”

Nghịch lý thay, tôi ước gì mình vẫn còn trong cơ thể của James, để tôi có thể biết được chính xác ký ức của cậu về ngày hôm qua là như thế nào. Từ chỗ tôi đang nghĩ, có thể thấy là cậu gợi nhắc được những chổn cậu từng qua, nhưng theo một cách nào đó lại pha lẫn với một phiên bản đối xứng khác, thứ sẽ phù hợp với đời sống cậu ấy hơn. Có phải là trí não cậu đã làm đi đều đó, một kiểu thích ứng với hoàn cảnh? Hay là do tâm trí tôi, ngay trước khi nó rời đi, đã để lại câu chuyện theo lối ấy?

James không hề cảm thấy mình bị ma nhập.

Cậu chỉ nghĩ ngày hôm qua khác những ngày khác thôi.

Lại lần nữa, buổi sáng trở thành cuộc kiểm tìm vài phút vài giây để kết nối đến email.

Mình nên cho em số điện thoại của mình, tôi nghĩ.

Rồi tôi dừng ngay bản thân mình lại. Tôi đứng chôn chân ngay giữa sảnh, kinh hãi. Chỉ là một sự quan sát bình thường, chẳng đáng là bao - nhưng đó là thứ khiến tôi dừng lại. Với hoàn cảnh sống của tôi, đi đâu đó thật ngu ngốc. Không cách nào để tôi có thể cho em số điện thoại mình. Tôi biết đi đâu này. Và tuy thế, cái suy nghĩ bình thường kia vẫn len lỏi vào, khiến tôi tự dối gạt mình trong phút chốc với cái nghĩ suy rằng tôi, cũng thế, cũng bình thường như thế.

Tôi không biết nó nghĩa là gì, nhưng tôi nghi ngại rằng sẽ nguy hiểm rồi đây.

Bữa trưa, tôi bảo James rằng tôi sẽ đến thư viện.

“Anh trai à,” nó nói, “thư viện chỉ dành cho bọn con gái thôi mà.”

Không có tin nhắn mới nào từ Rhiannon, nên thay vào đó tôi viết cho em.

Rhiannon,

Cậu sẽ thật sự nhận ra mình hôm nay đấy. Mình tỉnh dậy trong thân thể của người anh trai sinh đôi với James. Mình nghĩ nó có thể giúp mình phát hiện ra gì đó, nhưng đến giờ, chưa gặp may mắn gì.

Mình muốn gặp lại cậu lần nữa.

A

Cũng không có gì từ Nathan cả. Một lần nữa tôi quyết định gõ tên của cậu ta vào bộ máy tìm kiếm, để tìm xem một vài mẫu tin khác về những gì cậu nói.

Tôi tìm được hơn hai nghìn kết quả. Tất cả đều từ ba ngày trước.

Tin tức đang được lan rộng. Hầu hết là từ phía mộ đạo Thiên chúa giáo, họ đã mang cái tuyên bố về quỹ dữ của Nathan ra làm cuộc buôn bán. Cậu

ấy, đối với họ, chỉ là một ví dụ khác nữa về một thế giới đang tiến về cõi-sâu-dưới-bề-mặt-tối-tăm.

Từ những gì tôi có thể gợi nhắc, không một phiên bản nào mà tôi từng nghe qua khi còn là một cậu nhóc về câu chuyện “Cậu bé chặn cừu” dành đủ nhiều tâm lực để đào sâu vào khía cạnh cảm xúc của cậu bé, đặc biệt sau khi con sói cuối cùng cũng xuất hiện. Tôi muốn biết Nathan đang nghĩ gì, nếu cậu ta thật sự tin vào những gì cậu nói. Không một mẫu tin hay nhật ký mạng nào giúp ích - cậu ta chỉ đang nói cùng một điều ở tất cả các trang, và mọi người đang tô vẽ cậu như thể hoặc một kẻ quái gở hoặc một nhà tiên tri. Không ai ng ẫ xuống cùng cậu và đối xử với cậu như một cậu nhóc mười sáu tuổi đâu. Họ đang bỏ lỡ những câu hỏi thực tế để đuổi theo những tin tức giật gân.

Tôi mở bức thư cuối cùng cậu gửi.

Người không thể trốn tránh câu hỏi của ta mãi mãi. Ta muốn biết người là ai. Ta muốn biết vì sao người lại làm những chuyện người đang làm.

Nói cho ta nghe.

Nhưng làm sao tôi có thể h ẫ đáp mà không xác nhận ít nhất phần nào đó trong câu chuyện cậu thêu dệt nên? Tôi cảm thấy cậu ta đã đúng - theo một cách nào đó, rằng tôi không thể trốn tránh câu hỏi của cậu ta mãi mãi. Họ sẽ bắt đầu đào sâu vào con người tôi. Họ sẽ dõi theo tôi đến bất cứ đâu tôi thức giấc. Nhưng cho cậu một câu trả lời cũng chính là cho cậu một lời khẳng định mà tôi biết rằng mình không nên cho. Nó sẽ khiến cậu tiếp tục đi theo lối này.

Tôi đoán tốt nhất là nên để cậu ta bắt đầu cảm thấy rằng mình, quả thật là, đã phát điên r ẫ. Và t ẫ tệ làm sao khi ước như thế cho người khác. Đặc biệt khi người đó nào có phát điên.

Tôi muốn hỏi Rhiannon cần phải làm gì đây. Nhưng tôi không tưởng tượng nổi em sẽ nói gì. Hay có lẽ tôi chỉ đang vờ tưởng tượng ra một phiên bản tôi tốt hơn trong dáng dấp em. Bởi tôi biết câu trả lời là thế nào: tự bảo vệ cái tôi mình sẽ chẳng đáng để làm thế nếu bạn không thể sống với cái tôi mình đang bảo vệ.

Tôi có trách nhiệm cho hoàn cảnh của Nathan. Nên cậu trở thành trách nhiệm của tôi.

Tôi biết rõ đi đâu đó, kể cả khi tôi ghét nó.

Tôi sẽ không viết ngay đâu. Tôi cần phải suy nghĩ. Tôi cần phải giúp cậu mà không xác nhận bất cứ gì.

Cuối cùng, vào buổi học cuối, tôi nghĩ tôi đã tìm ra cách.

Tôi biết cậu là ai. Tôi đã thấy câu chuyện của cậu trên bản tin. Chẳng có gì cần phải giải quyết với tôi cả - chắc cậu nhầm lẫn gì rồi.

Tôi thấy có vẻ như cậu chưa cân nhắc đủ các khả năng thì phải. Tôi chắc rằng những gì xảy ra với cậu căng thẳng lắm. Nhưng đổ lỗi cho quý dữ không phải là cách giải quyết đúng đắn.

Tôi gửi nó đi mau chóng trước buổi tập đá bóng.

Tôi cũng kiểm tra xem có thư từ Rhiannon.

Nhưng không có bất cứ thứ gì.

Phần còn lại của ngày không có gì đặc biệt. Và tôi nhận ra bản thân mình lại đang băn khoăn khi bắt đầu nghĩ tới những ngày tôi sẽ có những đi đâu đặc biệt xác thực. Cho đến lúc này, tôi đã sống cho sự không đặc biệt ấy, và nhận lấy một sự thỏa mãn nhỏ nhoi trên nghệ thuật của việc đạt được. Tôi tức giận vì những giờ phút lúc này trông mới tẻ nhạt làm sao, rỗng tuếch hơn bao giờ hết. Trải nghiệm những sự vận động trao bạn nhiều thời gian để kiểm tra những sự vận động ấy. Tôi từng thấy nó thú vị. Giờ thì nó bắt đầu lấm lem vết nhơ của sự vô nghĩa.

Tôi tập luyện đá bóng. Tôi bắt xe về nhà. Tôi làm vài bài tập. Tôi ăn bữa tối. Tôi xem ti vi với cả nhà.

Đây là cái bẫy của việc có được mục đích sống.

Mọi thứ khác dường như vô nghĩa.

James và tôi đi ngủ đầu tiên. Paul thì ở trong bếp, đang trò chuyện với mẹ về thời gian biểu của anh ấy vào cuối tuần. James và tôi chẳng nói gì khi thay đồ ngủ, khi chúng tôi điểu hành vào nhà tắm và trở ra.

Tôi lên giường và cậu ta bật đèn. Tôi trông cho cậu cũng lên giường sau đó, nhưng thay vì thế cậu lại đứng lơ ngơ giữa phòng.

“Tom?”

“Sao?”

“Sao anh lại hỏi em đã làm gì hôm qua?”

Tôi ng ỡ thẳng dậy. “Anh không biết nữa. Chỉ là trông em có vẻ hơi... tệ.”

“Em chỉ nghĩ nó hơi kỳ lạ. R ằng anh hỏi như thế, ý em là vậy.”

Giờ cậu chàng mới tiến lên giường. Tôi nghe thấy sức nặng của cậu đổ phịch xuống tấm đệm.

“V ậy là không gì xấu xảy ra với em hết đúng không?” tôi hỏi, hy vọng sẽ có gì đó - bất cứ gì - ló ra trên bề mặt.

“Em không thể nghĩ ra được cái gì cả. Em nghĩ nó cũng khá mắc cười khi thầy Snyder phải kết thúc buổi tập luyện sớm để thầy ấy có thể, kiểu như, học cách giúp cho mẹ sắp nhỏ của thầy hít thở v ậy. Nhưng em nghĩ đó là điểm tuyệt nhất r ồi. Chỉ là... trông em có tệ vào hôm nay không?”

Sự thật là tôi đã không chú ý nhiều như vậy, kể từ bữa ăn nhẹ.

“Sao em hỏi thế?”

“Không có lý do gì cả. Em thấy ổn. Em chỉ là không, anh biết đấy, muốn mình trông như thể có cái gì t ồi tệ đã xảy ra trong khi chẳng có gì s ất.”

“Trông em ổn,” tôi đảm bảo với cậu chàng.

“Tốt r ồi,” cậu đáp, dịch chuyển cơ thể, đi đầu chỉnh để có được tư thế hợp lý với cái gối.

Tôi muốn nói nhiều hơn, nhưng không phải nói những từ những chữ phải lẽ nào. Tôi cảm nhận được một sự nhẹ nhàng cho những cuộc chuyện trò ban tối ấy, cái cách mà những chữ những từ biến sang những dạng những hình khác nhau trên không trung khi mà ánh sáng trong căn phòng v ụt tan. Tôi nghĩ về những đêm đặc địa hiếm hoi khi mà tôi kết thúc một ngày bên một bàn tiệc thâu đêm hay sẻ chia căn phòng với một chị em gái hay một người bạn mà tôi cực kỳ yêu mến. Những cuộc chuyện trò ấy có thể lừa tôi tin rằng tôi có thể b ộch b ạch tất cả mọi đi ều, dẫu rằng vẫn còn rất nhiều thứ tôi giữ sâu tận trong đáy lòng. Cuối cùng thì màn đêm cũng sẽ dần ng ự trị, nhưng sẽ luôn như thể tôi đang phai tàn vào giấc ngủ hơn là chỉ thiếp đi.

“Chúc ngủ ngon,” tôi nói với James. Nhưng thứ tôi thật sự cảm thấy đây là chào tạm biệt. Tôi đang rời khỏi đây, rời khỏi gia đình này. Chỉ là hai ngày thôi, nhưng gấp hai lần những gì mà tôi từng là. Chỉ là một manh mối

- một manh mối nhỏ nhất nhất - cho thấy đời sống này sẽ thế nào nếu được thức dậy mỗi sớm mai trong cùng một thể xác.

Tôi cần phải quên đi điều đó đi thôi.

NGÀY THỨ 6005

Vài người nghĩ rằng bệnh tâm thần là một vấn đề của tâm trạng, một vấn đề của phẩm cách. Họ nghĩ sự tuyệt vọng chỉ đơn giản là một dạng của buồn phiền, rằng OCD - rối loạn ám ảnh cưỡng chế, là một dạng căng thẳng. Họ nghĩ rằng chính tâm hồn mới đang đau ốm, không phải thể xác. Đó là thứ họ tin rằng mà bạn có quyền đưa ra lựa chọn.

Tôi biết suy nghĩ này sai lầm đến mức nào.

Khi còn là một đứa trẻ, tôi không hiểu gì. Tôi sẽ thức dậy trong một thân xác mới và sẽ không hiểu nổi tại sao mọi thứ lại nhỏ bé, lại mờ nhạt như thế. Hoặc ngược lại - tôi sẽ trở nên tăng động, không tập trung, như một cái đài phát thanh ở mức thanh âm cực đại đang bật tung qua lại từ trạm này sang trạm khác. Bởi tôi không hề kết nối đến cảm xúc của thể xác, tôi giả định rằng những gì tôi cảm nhận được là của riêng tôi. Dẫu vậy, đến lúc cuối, tôi nhận ra rằng những sự mong mỏi đó, những niềm khát khao đó, phần nhiều là thuộc về thể xác như chính màu mắt hay chất giọng vậy. Phải, những xúc cảm chính nó là vô hình, vô dạng, nhưng căn nguyên của những cảm xúc đó lại là vấn đề của hóa học, của sinh học.

Đó là một vòng tròn khó mà chế ngự được. Thể xác làm việc chống lại suy nghĩ. Và vì lẽ đó, bạn cảm thấy thậm chí còn tuyệt vọng hơn. Chỉ càng khuếch đại sự mất cân bằng, cần phải có một sức mạnh phi thường để sống được với những đi đầu đó. Nhưng tôi đã từng thấy sức mạnh đó hết lần này đến lần khác. Khi tôi gia nhập vào đời sống của một người đang phải đấu tranh, tôi cần phản ánh được sức mạnh của họ, và đôi khi vượt hơn cả thế, bởi tôi chưa được chuẩn bị đủ nhiều.

Giờ thì tôi biết rõ những báo hiệu. Tôi biết rõ khi nào cần tìm đến mấy lọ thuốc, khi nào cần để thể xác hành động. Tôi cần phải nhắc nhở bản thân không ngừng - *đây không phải tôi*. Mà là phản ứng sinh học, hóa học. Đây không phải con người tôi. Không phải bất cứ ai trong số họ.

Trí não của Kelsea Cook lạc trong một vùng tối tăm. Kể cả trước khi mở mắt, tôi đã rõ đi đâu ấy. Tâm trí cô bạn là một vùng nhiễu loạn, từ ngữ và suy nghĩ và xung lực không ngừng xô đẩy nhau. Suy nghĩ của riêng tôi cố bảo vệ chính kiến giữa những nhộn nhạo ầm ĩ đó. Thề xác phản ứng bằng cách tiết ra mồ hôi. Tôi cố duy trì sự bình tĩnh, nhưng thề xác lại làm nó rối tung lên, cố dìm tôi xuống sự vụn vẹo đến méo mó.

Thường thì không tệ như thế này, đi đâu đâu tiên trong một buổi sáng cơ mà. Nếu nó tệ đến thế, nó ắt sẽ khá tệ mọi lúc mọi nơi rồi đây.

Bên dưới sự quần quai đau đớn là nỗi thèm khát đớn đau. Tôi mở mắt ra để nhìn các vết thương. Không chỉ trên thề xác này, mặc dù chúng ở đây - đường chỉ gãy vỡ dọc theo làn da, mạng lưới tạo ra để bắt lấy cái chết của riêng bạn. Các vết thương cũng tràn ngập căn phòng, dọc theo bức tường, dọc theo sàn nhà. Cái con người sống nơi đây không còn quan tâm đến thứ gì cả. Mấy tấm áp phích nửa dán nửa rời. Tấm gương nứt gãy. Quần áo vương vãi. Mấy cuốn sách nằm ngả nghiêng trên kệ, như thề một hàm răng xộc xệch. Tại một chỗ nhìn như cô bạn đã làm gãy một cây bút khiến nó mở tung ra và quay vòng, bởi nếu bạn nhìn gần lại, bạn có thể thấy những chấm mực nhỏ, khô, đây khắp các bức tường và trần nhà.

Tôi kết nối đến ký ức của cô bạn và kinh hãi nhận ra rằng cô gái ấy đã đi xa đến nhường này mà không có bất kỳ một sự lưu ý, một sự chẩn đoán nào. Cô bị bỏ mặc với những thiết bị đều đã hư hỏng cả.

Năm giờ sáng. Tôi đã thức giấc mà không cần đến loạt báo thức nào. Thức giấc bởi những nghĩ suy cứ luôn quanh quẩn trong đầu, và chẳng cái nào trong số chúng có ích.

Tôi đấu tranh để được trở lại với giấc ngủ, nhưng thề xác này không để yên cho tôi làm việc đó.

Hai tiếng sau, tôi bước ra khỏi giường.

Nỗi tuyệt vọng là một đám mây đen hoặc một con chó mực. Với ai đó như Kelsea, đám mây đen mới là một lối ẩn dụ đúng đắn. Cô bạn bị bao phủ bởi nó, chìm ngập bên trong, và không có một lối thoát rõ ràng. Đi đâu cô ấy cần làm là cố gắng che đậy nó, hóa nó thành hình dạng của chó mực. Nó vẫn sẽ đeo đuổi cô gái khắp các nơi mà cô đi qua; nó sẽ luôn ở đó. Nhưng ít nhất nó sẽ được tách biệt khỏi cô, và sẽ theo sau sự chỉ dẫn cô đưa ra.

Tôi loạng choạng bước vào nhà tắm và bắt đầu mở vòi sen.

“Con đang làm cái gì thế?” một giọng nam cất lên. “Tối qua con không tắm à?”

Tôi mặc kệ. Tôi thực sự cần cảm giác của làn nước vỗ về cơ thể mình. Tôi cần sự thúc đẩy này khỏi đầu cho một ngày mới.

Khi tôi rời nhà tắm, bố của Kelsea ở ngay lối vào, trừng mắt nhìn tôi.

“Mặc đồ vào,” ông ấy cau bẳn. Tôi giữ khăn tắm chặt hơn quanh mình.

Khi mặc xong đồ, tôi gom mấy cuốn sách để đến trường. Có một cuốn nhật ký trong cặp của Kelsea, nhưng tôi không có thời giờ mà đọc nữa. Tôi còn chả có thời gian mà kiểm tra email. Kể cả khi ông đang trong một căn phòng khác, tôi có thể cảm nhận được rằng bố Kelsea đang đứng chờ.

Chỉ có hai người bạn họ. Tôi kết nối và tìm hiểu được rằng Kelsea đã nói dối ông ấy để được đưa đến trường - cô gái bảo rằng tuyến đường đã được phân lại, nhưng thật ra là do cô không muốn nhốt mình trên chuyến xe cùng những đứa trẻ khác. Không phải là cô bị bắt nạt - vì cô đã quá bận bịu tự bắt nạt chính mình. Vấn đề nằm ở sự giam hãm, ở việc không có khả năng rời khỏi chiếc xe.

Xe của bố cô ấy cũng chẳng tốt hơn là bao, nhưng ít nhất đây cũng chỉ có thêm một người cô phải đương đầu. Kể cả khi họ đang di chuyển trên đường, ông ấy không ngừng phô bày sự nôn nóng. Tôi luôn ngạc nhiên trước những người biết rõ cái gì là sai trái nhưng vẫn cố chấp bỏ lơ nó đi, như thể làm vậy sẽ khiến nó theo một cách nào đó biến mất vậy. Họ cố tránh tạo ra sự xung đột cho đối phương, nhưng kết cục thì sự căm phẫn vẫn hiện rõ trong mỗi người.

Cô ấy cần sự giúp đỡ của ông đấy, tôi muốn thốt lên. Nhưng đây nào phải nơi mà tôi được phép nói gì, đặc biệt là bởi tôi không chắc ông ta sẽ phản ứng một cách đúng đắn.

Nên Kelsea giữ im lặng trong suốt cuộc hành trình. Từ cái cách bố cô hời đáp lại sự im lặng đó, tôi có thể hình dung được mọi buổi sáng của họ sẽ luôn diễn ra như thế này đây.

Kelsea có cài ứng dụng kết nối đến email trên điện thoại, nhưng tôi vẫn lo lỡ có bất cứ gì bị truy ra được, nhất là sau sai lầm với Nathan.

Nên tôi bước qua các sảnh và đến lớp, chờ đợi thời cơ. Tôi cần thúc đẩy mạnh mẽ hơn để giúp Kelsea vượt qua một ngày. Bất cứ khi nào tôi

cho phép, sức nặng của sự sống dằn lên nỗi vào và bắt đầu đánh gục cô bạn. Sẽ quá dễ dãi khi nói rằng tôi cảm thấy mình vô hình. Thay vào đó, tôi thấy mình hiện hữu một cách đáng cay, và hoàn toàn bị bỏ rơi. Mọi người nói chuyện với cô ấy, nhưng cứ như thể họ đang bên ngoài một căn nhà, nói xuyên qua bức tường vậy. Cô ấy có bạn, nhưng những người làm thế chỉ để tiêu khiển thời gian, họ không phải người có thể cùng cô ấy chia sẻ. Có một thứ kỳ dị ẩn náu dưới cái bóng của sự vô thức và không ngừng than vãn về sự vô định của mọi thứ đang diễn ra.

Người duy nhất cố gắng lôi kéo tôi là bạn đồng hành với Kelsea trong phòng thí nghiệm, Lena. Chúng tôi đang trong giờ vật lý, và bài tập là thiết lập một hệ thống ròng rọc. Tôi từng làm thứ này trước đây, thế nên nó chẳng thể thử thách tôi. Lena, tuy thế, lại kinh ngạc trước khả năng của Kelsea. Tôi nhận ra mình làm hơi quá - đây không phải thể loại sẽ làm Kelsea hào hứng. Nhưng Lena không hề khiến tôi thất vọng. Khi tôi lần bần lời xin lỗi và quay bước, cô bạn nài nỉ tôi hãy cứ tiếp tục.

“Cậu làm cái này giỏi thật đấy,” cô nói. “Giỏi hơn tớ làm nhiều.”

Trong khi tôi sắp xếp các thứ, đi đầu chỉnh độ dốc và tính toán các dạng khác nhau của lực ma sát, Lena kể tôi nghe về màn nhảy múa sắp diễn ra, hỏi xem tôi có kế hoạch gì cho cuối tuần chưa, và bảo rằng cô bạn có thể sẽ đến trung tâm thành phố cùng bố mẹ. Trông cô gái nhạy cảm thái quá với từng phản ứng của tôi, và tôi đoán hẳn các cuộc hội thoại trước đây thường nín thít dai dẳng. Nhưng tôi để cô nói, để giọng cô phản lại những đi đầu chẳng bộc bạch cùng ai, đối đầu lại những thứ bắt nguồn từ tâm trí kiệt quệ của tôi.

Rồi buổi học kết thúc, và mỗi chúng tôi đi mỗi con đường riêng. Tôi chẳng còn gặp lại người bạn ấy nữa trong suốt khoảng thời gian còn lại của ngày.

Tôi dành bữa ăn trưa tại thư viện cùng với cái máy tính. Tôi không tưởng tượng ra được có ai đó đang ăn trưa mà bỗng nhớ đến tôi - nhưng có lẽ đó cũng là đi đầu mà Kelsea sẽ nghĩ đến. Một phần của việc lớn lên là phải đảm bảo rằng cảm giác của bạn về thực tế không bị khóa chặt vào trí tuệ của riêng bạn; tôi thấy được trí tuệ của Kelsea không để cô gái lảng vảng nơi nào gần đây, và tôi cũng bản khoăn rằng bao phần của nghĩ suy riêng tôi đang mắc mưu ngay đó.

Đăng nhập vào email của mình là một cú hích mạnh mẽ nhắc nhở tôi rằng tôi thực ra vẫn đang là mình đấy thôi, không phải Kelsea. Thậm chí càng tuyệt vời hơn, khi mấy lời từ Rhiannon hiện ra - thứ trước mắt làm tôi nhoen cười, cho đến khi đọc được những dòng em viết.

Chào A,

Hôm nay cậu là ai?

Thật là một câu hỏi lạ lùng. Nhưng tớ đoán nó hợp lý. Nếu chuyện này có chút gì hợp lý.

Hôm qua là một ngày khó khăn. Bà Justin bị bệnh, nhưng thay vì thừa nhận mình đang đau khổ, anh ấy lại chỉ trích thế giới này. Tớ cố giúp anh ấy, nhưng rất khó.

Tớ không rõ cậu có muốn biết điều này hay không. Tớ hiểu cậu cảm thấy thế nào về Justin. Nếu cậu muốn tớ ẩn đi phần cuộc đời đó của tớ với cậu, tớ làm được. Nhưng tớ không cho rằng đó là điều cậu muốn.

Kể tớ nghe về ngày hôm nay của cậu nhé.

Rhiannon

Tôi h ẫ âm và kể em nghe một chút về thứ mà Kelsea đang chống lại. R ẫ kết thúc với:

Về chuyện của cậu và Justin, hay gì đó tương tự, tớ muốn cậu cứ nói thật với tớ. Ngay cả nếu nó khiến tớ đau lòng. Mặc dù tớ thích không phải đau lòng.

Thân mến,

A

Kể đó, tôi chuyển sang email khác và tìm thấy một lời đáp từ Nathan.

Ta biết ta không làm lẫn gì đâu nhé. Ta biết người là cái gì. Và ta sẽ tìm hiểu được người là ai. Đức cha bảo rằng ngài chắc chắn sẽ hành động.

Người muốn ta tự tra vấn chính mình. Nhưng ta không phải kẻ duy nhất. Người sẽ thấy.

Thú nhận ngay đi, trước khi ta tìm ra người.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình trong một phút, cố liên kết giọng điệu trong bức thư này với một Nathan mà tôi từng biết trong một ngày. Như thể hai con người đó khác biệt rất nhiều vậy. Tôi băn khoăn rằng liệu

có thể có ai đó khác đã lấy tài khoản của Nathan. Tôi tự hỏi cái người “đức cha” ấy là ai đây.

Tiếng chuông ngân vang, đánh dấu chấm hết thời gian cho bữa trưa. Tôi trở về lớp học và màn mây đen vây phủ. Tôi thấy khó mà tập trung được vào những gì đang được giảng dạy trên lớp. Tôi thấy khó mà trông xem có gì quan trọng hay chẳng. Chẳng thứ gì tôi được dạy ở đây sẽ khiến đời sống này bớt đau buồn. Chẳng một ai trong căn phòng này sẽ khiến đời sống bớt đau đớn thêm. Tôi bấm mạnh vào móng tay mình với một sự chính xác đến tàn nhẫn. Đó lại là xúc cảm duy nhất có được sự chân thật.

Bố Kelsea sẽ không đến đón cô bạn sau giờ học; ông ấy phải làm việc. Thay vào đó, cô ấy đi bộ về nhà, tránh né việc đi lại bằng xe buýt. Tôi muốn phá vỡ cái nề nếp này, nhưng đã lâu rồi kể từ khi cô bạn còn đi xe buýt nên cô chẳng còn giữ chút ý niệm gì đến mấy tuyến xe có thể đưa cô về. Vậy là tôi bắt đầu cuộc bộ.

Lại lần nữa, tôi thấy chính mình đang thầm ước được một cơ hội nhỏ nhoi bình thường là gọi cho Rhiannon, lấp đầy một giờ trống vắng tiếp theo với giọng nói của em.

Nhưng thay vào đó, những gì còn lại với tôi là Kelsea và ý thức đầy hư hoại của cô gái. Đi bộ về nhà mới một mỗi làm sao, và tôi tự hỏi phải chăng đây là một cách khác để cô bạn tự hành hạ chính mình. Nửa tiếng đã trôi qua, và trong khoảng nửa tiếng còn lại, tôi quyết định dừng lại ở một sân chơi. Mấy vị bố mẹ cho tôi những cái nhìn nghi hoặc bởi tôi chẳng phải là một ông bố bà mẹ nào hay một đứa nhóc nhỏ nhoi, nên tôi đành tránh xa khỏi mấy khung sắt dành cho đám nhóc tập leo trèo, mấy cái xích đu, và bãi cát, và đành dừng lại ở phía ngoài rìa, trên một bập bênh nhìn như vật bị bỏ xó khỏi mọi thứ khác bởi hành động sai trái.

Có mấy bài tập tôi có thể làm, nhưng thay vào đó tôi nghe thấy quyền nhật ký của Kelsea cất tiếng mời gọi. Tôi có chút sợ hãi bởi thứ mình sẽ tìm thấy bên trong, nhưng phần lớn là tò mò. Nếu tôi không thể kết nối đến những cảm nhận của cô, ít ra tôi cũng sẽ đọc được một phần nào của những trang viết ấy.

Không phải một cuốn nhật ký theo quan niệm truyền thống. Điêu ấy trở nên rõ ràng sau một hoặc hai trang. Không có những trần trở bình thường về các chàng trai hay cô gái. Không có những cảnh tái hiện bất đồng với bố hay thầy cô. Không có một bí mật hay một sự bất công nào.

Thay vì thế, có những cách để tự kết liễu cuộc đời mình, được lên danh sách chi tiết một cách bất thường.

Dao kềm gay tim. Dao cạo cánh tay. Dây buộc quanh cổ. Túi nhựa. Ngã mạnh. Chết cháy. Tất cả chúng đều được tra cứu tỉ mỉ. Có cả ví dụ. Có minh họa cụ thể - kinh hãi với mẫu thử nghiệm không ai khác ngoài Kelsea. Chân dung cái chết của chính cô.

Tôi lật đến trang cuối, mấy trang trước đấy nói về liều lượng và những chỉ dẫn đặc biệt, vẫn còn nhiều trang trắng ở phía sau, nhưng trước đó là một trang với dòng chữ HẠN CHẾT, theo sau là thời hạn mà chỉ còn lại xấp xỉ sáu ngày.

Tôi kiểm qua phần còn lại của cuốn sổ, cố tìm cho ra những thời hạn khác nữa, những thời hạn mà cô bạn đã từng thất bại.

Nhưng chỉ có duy nhất một.

Tôi bước xuống bậc bệ, rời khỏi công viên. Bởi lúc này đây tôi cảm giác như mình là thứ khiến mọi bố mẹ sợ hãi, là thực tế mà họ muốn lảng tránh. Không, không chỉ lảng tránh - là *ngăn ngừa*. Họ không muốn tôi tới gần lũ trẻ của họ, và tôi không trách họ. Cảm giác như thế mỗi thứ tôi chạm tay vào đều hóa thương đau.

Tôi không biết phải làm gì nữa. Không có mối đe dọa nào ở hiện tại cả - tôi đang kiểm soát thân xác này, và miễn là tôi vẫn còn kiểm soát nó, tôi sẽ không cho phép nó tự làm thương tổn chính mình. Nhưng tôi không còn kiểm soát được trong sáu ngày tới đây.

Tôi biết mình đáng lẽ không nên can thiệp vào. Đây là cuộc đời của Kelsea, không phải của tôi. Thật không công bằng gì khi tôi cố làm gì đó để hạn chế sự lựa chọn của cô, để quyết định thay cho cô mọi chuyện.

Mong ước trẻ con của tôi là ước gì bản thân chưa từng mở quyển nhật ký này ra. Nhưng tôi đã làm thế mất rồi.

Tôi cố gắng kết nối đến bất kỳ ký ức nào của Kelsea từng cất lên tiếng cầu cứu. Nhưng vấn đề của việc cất lên tiếng cầu cứu là cần phải có một ai đó xung quanh để nghe thấy. Và tôi chẳng tìm ra được khoảnh khắc nào

như thế trong đời sống của Kelsea cả. Bố cô chỉ thấy những gì ông muốn thấy, và cô chẳng muốn xua tan ảo ảnh đó bằng sự thật. Mẹ cô đã bỏ đi từ vài năm trước. Những họ hàng còn lại thì ở xa xôi quá. Bạn bè thì tồn tại bên ngoài màn mây đen. Chỉ bởi vì Lena thân thiện đến thế trong giờ lý thì không có nghĩa cô gái ấy nên chịu trách nhiệm cho chuyện này, hay sẽ phải biết cần làm thế nào.

Tôi trở về ngôi nhà vắng vẻ của Kelsea, nhể nhại mồ hôi và kiệt quệ. Tôi mở máy tính và mọi thứ tôi cần biết đều ngay đó trên lịch sử duyệt web của cô ấy - những trang mạng là khởi đầu cho kế hoạch này, nơi mà thông tin được chắt lọc ra. Ngay đó, chỉ một cú nhấn chuột là mọi người đều có thể tìm thấy. Chỉ là không ai chịu tìm để thấy.

Chúng ta đều cần phải nói với một ai đó.

Tôi viết thư cho Rhiannon.

Mình thật sự cần nói chuyện với cậu lúc này. Cô gái mà mình đang trú ngụ trong cơ thể muốn tự kết liễu bản thân. Không phải trò đùa đâu.

Tôi gửi cho em số điện thoại nhà Kelsea, kiểm tra để chắc chắn không có một sự ghi âm rõ ràng nào, và rằng nó sẽ có thể luôn được bỏ qua như một cuộc gọi nhầm số đấy thôi.

Mười phút sau, em gọi đến.

“A lô?” tôi đáp.

“Cậu đấy à?” em hỏi.

“Phải.” Tôi quên mất rằng em không hề biết được giọng nói tôi nghe như thế nào. “Là mình đây.”

“Mình nhận được thư của cậu.”

“Ừ.”

“Sao cậu biết được?”

Tôi kể vắn tắt cho em nghe về quyền nhật ký của Kelsea.

“Một cô gái đáng thương,” Rhiannon nói. “Cậu định làm gì?”

“Mình không biết.”

“Cậu không định kể cho ai à?”

“Không có sự chuẩn bị nào trước cho chuyện này cả, Rhiannon à. Mình thật sự không biết.”

Tất thấy những gì tôi biết là tôi cần em. Nhưng tôi sợ nói ra đi đâu đó. Bởi bọc bạch như thế có thể khiến em phát hoảng mà xa rời tôi hơn.

“Cậu đang ở đâu?” em hỏi.

Tôi nói với em tên thị trấn.

“Nơi đó không xa. Mình có thể đến đó trong một lát nữa. Cậu có đang một mình không?”

“Ừ. Bố cô ấy khoảng bảy giờ mới về nhà.”

“Cho tớ địa chỉ cụ thể. Tớ sẽ đến ngay.”

Tôi nói ngay.

“Mình sẽ ở ngay đó,” em nói.

Tôi thậm chí không cần phải hỏi thêm. Em hiểu, và thế là nó ý nghĩa làm sao.

Tôi tự hỏi cái gì sẽ xảy ra nếu tôi dọn dẹp cho thơm tất căn phòng của Kelsea. Tôi tự hỏi đi đâu gì sẽ xảy đến nếu cô bạn thức dậy sáng ngày hôm sau và nhận thấy mọi thứ đã đâu vào đó. Đi đâu đó sẽ trao cô bạn chút gì bình tĩnh ngoài dự liệu chứ? Đi đâu đó sẽ khiến cô bạn hiểu rằng đời sống cô không nhất thiết phải hỗn độn nhường ấy? Bởi đó là thứ mà đặc tính hóa học, sinh học của cô sẽ bảo cô cần phải làm thế.

Chuông cửa reo. Tôi đã dành mười phút nhìn chăm chăm vào mấy vết mực trên tường, hy vọng rằng chúng nó sẽ tự tái sắp xếp thành một câu trả lời, và cũng biết rằng chúng sẽ không làm thế.

Màn mây đen lúc này dày đặc đến nỗi kể cả sự hiện diện Rhiannon cũng không thể xua mất nó đi. Tôi vui mừng khi nhìn thấy em trên ngưỡng cửa, nhưng sự mừng vui ấy giống như một niềm biết ơn đầy cam chịu hơn là sự an lòng.

Em nháy mắt, đưa tôi vào nhà. Tôi quên mất rằng em không quen với việc này, rằng em chẳng trông chờ một con người mới mỗi ngày. Đó là một đi đâu để ghi nhận về mặt lý thuyết, và hẳn là một đi đâu khác nữa khi có một người con gái hao gầy, mỏng manh đứng đó phía bên kia của bờ vực thẳm.

“Cảm ơn vì cậu đã đến,” tôi nói.

Đã quá năm giờ một chút, nên chúng tôi chẳng còn thời gian nhiều nhận gì trước khi bố Kelsea về đến nhà.

Chúng tôi tiến lên phòng Kelsea. Rhiannon nhìn thấy quyển nhật ký lúc này đang nằm trên giường của Kelsea và nhặt nó lên. Tôi nhìn và đợi chờ cho đến khi em đọc xong nó.

“Cái này nghiêm trọng rồi đây,” em nói. “Mình đã... nghĩ qua. Nhưng không có gì giống thế này cả.”

Em ngồi xuống giường. Tôi ngồi xuống cạnh bên em.

“Cậu phải ngăn cô ấy lại,” em nói.

“Nhưng làm thế nào đây? Và có thật là mình có cái quyền đó không? Không lẽ cô ấy không thể quyết định đi đâu đó cho bản thân cô sao?”

“Thì sao chứ? Cậu cứ bỏ mặc cô ấy chết sao? Bởi vì cậu không hề muốn dính líu vào?”

Tôi nắm tay em.

“Chúng ta không biết chắc là cái hạn chót ấy có đúng không? Có thể đó chỉ là một cách để cô bạn thoát khỏi những suy nghĩ kia. Viết ra để không phải nghĩ về nó nữa.”

Em nhìn tôi. “Nhưng cậu không tin đi đâu đó đâu, đúng không? Cậu sẽ không gọi cho mình nếu cậu tin vào đi đâu đó.”

Em nhìn xuống đôi tay của chúng tôi.

“Lạ thật đấy,” em nói.

“Sao cơ?”

Em siết chặt một lần, rồi buông rời đôi tay. “Cái này.”

“Ý cậu là gì?”

“Không giống ngày khác. Ý mình là, đây là một đôi tay khác nữa. Cậu khác rồi.”

“Nhưng mình không có.”

“Cậu không thể nói vậy được. Phải, bên trong thì cậu vẫn thế. Nhưng bên ngoài cũng có tác động vậy.”

“Cậu trông vẫn thế, không cần biết đôi mắt nào mình đang nhìn cậu đây. Mình vẫn cảm nhận được cùng một thứ.”

Là thật, nhưng đi đâu ấy không thật sự đề cập đến vấn đề mà em đang nói.

“Cậu không bao giờ can hệ gì đến sự sống của người khác sao? Những người mà cậu đã từng trú ngụ bên trong ấy.”

Tôi lắc đầu.

“Cậu cố gắng sống theo cách cậu thấy họ vẫn sống.”

“Phải.”

“Nhưng Justin thì sao? Cái gì khiến nó khác đi thế?”

“Là cậu,” tôi đáp.

Chỉ một từ, và cuối cùng em đã hiểu. Chỉ một từ, và cánh cửa dẫn đến vô cùng khôn tận cuối cùng đã mở ra.

“Thật vô lý,” em nói.

Và cách duy nhất để khiến em thấy nó có nghĩa lý, cách duy nhất để khiến cho cái khôn cùng vô tận kia trở nên chân thật, là tôi tiến đến và hôn em. Như lần trước, nhưng không như lần trước chút nào. Không hẳn là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, nhưng quả thật là thế. Đôi môi tôi thấy khác biệt làm sao khi chạm vào em, cơ thể chúng tôi hòa hợp một cách khác lạ. Và cũng một thứ gì đó vây quanh chúng tôi, màn mây đen ấy. Tôi không hôn em vì tôi muốn thế, và tôi không hôn em vì tôi cần thế - mà tôi hôn em bởi một lý do vượt hơn mọi sự muốn và cần thông thường kia, để cảm nhận được nỗi mãnh liệt trong sự hiện diện của chúng tôi, từng cấu hình phân tử trong cội vũ trụ của chúng tôi sẽ được dựng thành. Đó không phải nụ hôn đầu của chúng tôi, nhưng cũng là cái hôn đầu mà em biết đến tôi, và càng khiến nó giống như một nụ hôn đầu hơn là nụ hôn đã có tự bao giờ.

Tôi nhận ra mình đang mong sao Kelsea cũng cảm nhận được nó. Có lẽ cô bạn sẽ thế. Như vậy không đủ. Đây không phải giải pháp. Nhưng chính nó làm giảm gánh nặng trong một chốc.

Rhiannon không cười khi chúng tôi rời khỏi nhau. Không tồn tại cơn vág vất nào của nụ hôn khi trước.

“Lạ thật,” em bảo.

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu là con gái sao? Bởi vì mình vẫn còn một người bạn trai? Bởi vì chúng mình đang nói về sự tự tử của một người khác?”

“Trong trái tim cậu, những cái đó có quan trọng không?” Trong trái tim tôi, không hề thế.

“Có. Có đó.”

“Cái nào?”

“Tất cả. Khi mình hôn cậu, mình không thực sự hôn cậu, cậu hiểu mà. Cậu ở đâu đó bên trong. Nhưng mình lại hôn phần bên ngoài. Và ngay bây giờ, dù cho mình có thể cảm nhận được cậu tận bên trong, tất thấy những gì mình nhận được là nỗi buồn. Mình hôn cô gái ấy, và mình muốn bật khóc.”

“Đó không phải thứ mình muốn,” tôi bảo em.

“Mình biết. Nhưng đó là điều đã xảy ra.”

Em đứng dậy và nhìn quanh căn phòng, tìm kiếm manh mối của một tội ác vẫn chưa đến lúc diễn ra.

“Nếu cô ấy cắt tay mình trên phố, cậu sẽ làm gì?” em hỏi.

“Đấy không phải cùng một tình huống.”

“Nếu cô ấy muốn giết ai thì sao?”

“Mình sẽ tố giác cô ấy.”

“Vậy nó có khác gì chứ?”

“Đó là cuộc đời của riêng cô ấy. Không phải của bất kỳ ai khác.”

“Nhưng đó vẫn là sát nhân.”

“Nếu cô thật sự muốn làm thế, mình không thể làm được gì để ngăn cô lại cả.”

Kể cả khi đã nói ra điều ấy, tôi vẫn thấy được là nó không ổn chút nào.

“Được rồi,” tôi tiếp tục, trước khi Rhiannon có thể chinh tôi kịp lúc. “Đặt ra những chương ngại vật có thể giúp ích. Kêu gọi những người khác chú ý có thể giúp ích. Đưa cô bạn đến gặp bác sĩ phù hợp có thể giúp ích.”

“Như thể cô bạn bị ung thư, hay bị chảy máu giữa phố phường ấy nhỉ.”

Đây là điều tôi cần. Quả là không đủ khi nghe những điều ấy bằng riêng giọng tôi. Tôi cần phải nghe thấy chúng được nói với tôi bằng giọng của một người khác.

“Vậy mình nói với ai đây?”

“Một cô văn học tập?”

Tôi nhìn đồng hồ. “Tan học rồi. Và nên nhớ là chúng ta chỉ còn thời gian tới nửa đêm.”

“Ai là bạn thân nhất của cô ấy?”

Tôi lắc đầu.

“Bạn trai? Bạn gái?”

“Không có.”

“Đường dây nóng cho người muốn tự sát chẳng?”

“Nếu chúng ta gọi, họ sẽ chỉ khuyên nhủ chúng ta mà thôi, không phải cô ấy. Chúng ta không cách nào biết được cô bạn sẽ nhớ gì vào sáng mai, hay nó liệu có hiệu quả gì chẳng. Tin mình đi, mình đã nghĩ qua những sự lựa chọn ấy rồi.”

“Vậy chỉ có thể là bố cô ấy. Đúng không?”

“Mình nghĩ ông ấy đã thử.”

“Rồi, cậu cần đưa ông ấy về trở lại với cuộc chiến.”

Em khiến nó nghe dễ dàng làm sao. Nhưng cả hai chúng tôi đều biết rõ rằng nó chẳng dễ đến thế.

“Mình nên nói gì đây?”

“Cậu nói là ‘Bố ơi, con muốn tự sát’. Cứ nói thẳng ra như thế.”

“Và nếu ông ấy hỏi mình tại sao?”

“Cậu cứ nói với ông là cậu không biết tại sao nữa. Đừng thừa nhận bất cứ gì. Cô ấy sẽ giải quyết những đi đâu đó bắt đầu từ ngày mai.”

“Cậu đã nghĩ tới đi đâu này rồi, đúng không?”

“Mình vừa phải lái xe vừa suy nghĩ.”

“Nếu ông ấy không quan tâm thì sao? Nếu ông ấy không tin cô con gái mình?”

“Thì cậu lấy chìa khóa xe, đưa ông ấy tới bệnh viện gần nhất. Nhớ mang theo cuốn nhật ký.”

Nghe em nói xong, tất cả mọi việc trở nên ý nghĩa.

Em lại ngả xuống giường.

“Nào lại đây,” em nói. Nhưng lần này chúng tôi không hôn nữa. Thay vào đó, em ôm lấy cơ thể yếu đuối của tôi.

“Mình không biết liệu mình có làm được không nữa,” tôi thì thầm thì.

“Được chứ,” em nói với tôi. “Dĩ nhiên là có rồi.”

Tôi một mình trong căn phòng của Kelsea khi bố cô về đến nhà. Tôi nghe tiếng ông quăng chìa khóa xuống, lấy cái gì đó ra khỏi tủ lạnh. Tôi nghe tiếng ông bước vào phòng ngủ, rồi trở ra. Ông không hề chào tôi lấy một tiếng. Tôi thậm chí không biết rằng ông có còn cảm nhận được tôi đang hiện diện nơi này chẳng.

Năm phút trôi qua. Mười phút. Cuối cùng, ông gọi to, “Ăn tối nào!”

Tôi chẳng hề nghe thấy bất cứ hoạt động nào trong bếp, nên chẳng hề thấy bất ngờ khi một túi KFC nằm trên bàn. Ông đã bắt đầu gặm một cái đùi gà rán.

Tôi có thể đoán được mọi thứ thường diễn ra thế nào. Ông mang bữa tối vào phòng nghỉ, trước màn hình vô tuyến. Cô bạn mang phần mình về lại phòng. Và đó đánh dấu phần còn lại của đêm.

Nhưng đêm nay sẽ khác. Đêm nay tôi nói, “Con muốn tự kết liễu chính mình.”

Lúc đầu tôi không nghĩ ông nghe tôi nói gì.

“Con biết bố không muốn nghe thấy đi đâu này,” tôi nói. “Nhưng đó là sự thật.”

Ông hạ tay xuống, vẫn cần lấy đùi gà.

“Con đang nói cái gì thế?” ông hỏi.

“Con muốn chết,” tôi bảo ông.

“Thôi nào,” ông nói. “Thật đấy hả?”

Nếu tôi là Kelsea, có lẽ tôi sẽ rời khỏi phòng ngay trong sự căm giận. Tôi sẽ từ bỏ.

“Bố cần phải giúp con,” tôi nói. “Đây là thứ mà con đã suy nghĩ từ rất lâu rồi.” Tôi đặt cuốn nhật ký xuống bàn, đẩy nó về phía ông. Có thể đây quả là sự phản bội lớn nhất mà tôi dành cho Kelsea. Tôi thấy tệ hại làm sao, nhưng rồi cố tưởng ra giọng Rhiannon bên tai tôi, nói với tôi rằng tôi đang làm một đi đâu đúng đắn.

Bố Kelsea đặt cái đùi gà xuống bàn, lật cuốn nhật ký lên. Bắt đầu đọc. Tôi cố giải mã biểu hiện cảm xúc của ông. Ông không hề muốn nhìn thấy nó. Hối hận rằng chuyện này đã xảy ra. Ghét nó, thậm chí là thế.

Nhưng không phải cô bạn. Ông vẫn gắng đọc bởi kể cả nếu ông có ghét tình huống này đến thế nào, ông vẫn không hề ghét cô bạn.

“Kelsea...,” ông nín thở.

Tôi ước rằng cô bạn có thể trông thấy đi đầu này đã đánh gục ông ra sao. Nét mặt ông, đời sống ông vụn vỡ. Bởi sau đó có lẽ cô sẽ nhận ra, dù chỉ trong một khắc giây ngắn ngủi, rằng dẫu thế giới này chẳng là gì với cô, cô vẫn là gì đó với thế giới.

“Đây không chỉ là một... cái gì đó?” ông hỏi.

Tôi lắc đầu. Một câu hỏi ngu ngốc, nhưng tôi không định sẽ nói đi đầu đó ra.

“Vậy chúng ta làm gì đây?”

Đó. Tôi có được ông ấy rồi.

“Chúng ta cần sự giúp đỡ,” tôi nói với ông. “Sáng mai chúng ta cần phải tìm một nhà tư vấn, và chúng ta cần xem mình phải làm gì. Có lẽ con cần một sự đi đầu trị. Con rất cần được nói chuyện với một vị bác sĩ. Con đã sống thế này từ rất lâu rồi.”

“Nhưng tại sao con không nói với bố?”

Tại sao bố không nhận ra chứ? Tôi muốn hỏi ngược lại. Nhưng giờ chưa phải lúc. Ông sẽ tự mình đến được đó.

“Không quan trọng. Chúng ta cần tập trung vào sự việc này. Con đang cần một sự giúp đỡ. Bố phải giúp con tìm người ấy.”

“Con có chắc là có thể đợi đến sáng mai?”

“Con không định sẽ làm gì đêm nay đâu. Nhưng ngày mai bố phải trông chừng con đấy. Bố phải ép buộc con nếu con thay đổi ý định. Có thể con sẽ thay đổi ý định. Có thể con sẽ vờ như cả cuộc trò chuyện này không hề diễn ra. Giữ cuốn sổ này, đó là sự thật. Nếu con tấn công bố, hãy đánh lại con. Gọi một chiếc xe cấp cứu.”

“Một chiếc xe cấp cứu?”

“Nó nghiêm trọng đến thế đấy, bố à.”

Đó là từ cuối cùng có thể thật sự mang đi đầu này trở về nhà cho ông. Tôi không nghĩ Kelsea thường xuyên dùng nó.

Giờ ông đang khóc. Chúng tôi chỉ biết ở đó, nhìn nhau. Cuối cùng, ông nói, “Ăn tối thôi.”

Tôi lấy vài miếng gà từ cái hộp, rồi mang nó trở về phòng mình. Tôi đã nói mọi thứ tôi cần nói. Kelsea sẽ nói với ông những gì còn lại.

Tôi nghe ông đi lại quần quanh khắp nhà. Tôi nghe ông gọi cho ai đó, và thậm chí mong sao đó là người có thể giúp ông tựa cái cách mà Rhiannon đã giúp tôi. Tôi nghe ông dừng lại bên ngoài cánh cửa, sợ mở nó ra nhưng vẫn lắng tai nghe. Tôi tạo ra tiếng lạch cạch, để ông biết tôi vẫn còn thức, còn sống đây.

Tôi chìm vào giấc ngủ trong thanh âm sự lắng lo của ông.

NGÀY THỨ 6006

Điện thoại reo.

Tôi với lấy nó, nghĩ rằng đó là Rhiannon.

Cho dù không thể là thế.

Tôi nhìn vào cái tên trên màn hình. *Austin*.

Bạn trai tôi.

“A lô?” tôi đáp.

“Hugo! Đây là cuộc gọi lúc chín giờ sáng để đánh thức em. Anh sẽ ở đó trong một tiếng nữa. Sửa soạn đi đấy nhé.”

“Sao cũng được,” tôi lẩm bẩm.

Có rất nhiều thứ tôi cần phải giải quyết trong một giờ tới.

Đầu tiên, phải thức dậy, tắm tãp, và thay quần áo như bình thường. Trong bếp, tôi có thể nghe thấy bố mẹ đang nói rõ to bằng một thứ ngôn ngữ tôi chẳng hề biết. Nghe như tiếng Tây Ban Nha nhưng không phải là Tây Ban Nha, nên tôi đoán nó là Bồ Đào Nha chẳng. Ngoại ngữ luôn làm khó tôi - tôi có thể hiểu được một chút như người mới bắt đầu học, nhưng tôi không thể thật sự kết nối đến ký ức một người đủ nhanh để vờ như mình nói năng lưu loát được. Tôi kết nối và phát hiện ra bố mẹ Hugo đến từ Brazil. Nhưng nó sẽ không giúp được gì cho tôi trong việc hiểu rõ họ hơn. Vậy nên tôi cần tránh xa nhà bếp.

Austin đang đến đón Hugo để tham dự một buổi diễu hành cho người đồng tính ở Annapolis. Hai người bạn của họ, William và Nicholas, cũng sẽ theo cùng. Điệu này đã được tô đậm trong lịch của Hugo cũng như tâm trí cậu ấy.

May mắn thay, Hugo có một máy tính xách tay trong phòng mình - bởi đây là cuối tuần và dùng máy ở trường không khả thi rồi, tôi đánh liều dùng nó để kiểm tra. Tôi nhanh chóng mở tài khoản của mình và tìm thấy một thứ mà Rhiannon vừa gửi mới mười phút trước.

A,

Mình hy vọng hôm qua mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp. Mình vừa gọi đến nhà cô ấy và không ai có đó hết - cậu có nghĩ họ đang đi tìm sự giúp đỡ không? Mình cố xem như đó là một dấu hiệu tốt. Trong lúc này, đây là đường link mà cậu cần phải xem. Ngoài tâm kiểm soát mất rồi.

Hôm nay cậu ở đâu thế?

R

Tôi nhấn vào đường link bên dưới tên viết tắt của em và được dẫn đến trang chủ của một tờ báo lá cải lớn ở Baltimore. Tờ báo khuếch trương:

QUỶ DỮ NGAY GIỮA CHÚNG TA!

Đó là câu chuyện của Nathan, nhưng không chỉ mỗi câu chuyện của Nathan. Lần này có đến năm hay sáu người khác trong khu vực tuyên bố rằng họ bị nhập bởi quỷ dữ. Hơn cả sự mong đợi, không ai trong số họ ngoài Nathan thân quen với tôi. Tất cả họ đều già hơn. Hầu hết đều tuyên bố rằng họ bị nhập trong một khoảng thời gian lâu hơn một ngày.

Tôi đã cho rằng tay phóng viên sẽ phải tra vấn nhiều hơn chứ, nhưng bà ta lại mua tin một cách thiếu suy nghĩ đến vậy. Bà ấy thậm chí còn dẫn dắt đến những câu chuyện khác về sự chiếm đoạt của quỷ dữ - những tên tử tù tuyên bố rằng họ chịu sự điểu khiển bởi quyền năng của quỷ Satan, những nhà chính trị và tôn giáo bị bắt trong các vụ bê bối và nói rằng một thứ gì rất khó xác định đã khống chế họ. Nghe thật dễ tin làm sao.

Tôi mau chóng tìm kiếm Nathan thông qua bộ máy tìm kiếm và thấy nhiều tin tức hơn. Câu chuyện, dường như, đang lan đi xa.

Từ bài này đến bài nọ, có một người trích dẫn. Đặc biệt nhất, người đó nói cùng một điểu giống nhau qua mọi lần:

“Tôi không nghi ngờ gì sự tận tụy của những trường hợp về sự chiếm đoạt của quỷ dữ,” Rev. Anderson Poole nói, cố vấn của Daldry. “Có cả một cuốn sổ chuyên về các ví dụ. Quỷ dữ chẳng là gì khác ngoài việc có thể dự đoán được.”

“Những sự sở hữu tạm thời đó đến mà chẳng có gì đáng ngạc nhiên,” Poole nói. “Chúng ta đang sống trong một loại xã hội dễ của

mở toang hoác. Tại sao bọn quỷ dữ không thể không bước thẳng vào qua cái cửa đó?”

Mọi người đang tin vào vài ba thứ này. Các tin báo và bài đăng chìm ngập phần bình luận - tất cả đều đến từ những người nhìn thấy lũ quỷ trong mọi thứ.

Dù cho tôi nên biết rõ hơn, tôi gửi nhanh một cái thư khác đến Nathan.

Tôi không phải quỷ dữ.

Tôi nhấn gửi, nhưng chẳng thấy tốt hơn chút nào.

Tôi gửi thư cho Rhiannon, kể em nghe mọi chuyện đã diễn ra với bố Kelsea thế nào. Tôi cũng muốn em biết rằng mình sẽ đến Annapolis^[6] cả ngày, và diễn tả với em cái áo thun tôi sẽ mặc cũng như trông tôi ra sao.

Có tiếng còi xe bên ngoài, và tôi thấy một chiếc ắt là của Austin đây. Tôi chạy ngang bếp và vội vã gửi lời chào tạm biệt đến bố mẹ Hugo. Tôi nhập bọn với đám trong xe - chàng trai ngồi ở ghế trước (William) chuyển xuống sau với cậu chàng khác (Nicholas) để tôi có thể ngồi kế bạn trai mình. Về phần mình, Austin ném một cái nhìn về phía trang phục của tôi và tặc lưỡi, “Cưng mặc cái đó đến Ngày Kiêu Hãnh đấy à?” Nhưng anh chỉ đùa thôi. Tôi nghĩ thế.

Cuộc chuyện trò diễn ra quanh tôi trong suốt chuyến xe, nhưng tôi không thật sự là một phần của nó. Tâm trí tôi hoàn toàn chu du chốn nào.

Tôi không nên gửi cho Nathan bức thư đó.

Một dòng giản đơn là thế, nhưng nó thừa nhận quá nhiều.

Kể từ khoảnh khắc chúng tôi đến được Annapolis, Austin như cá gặp nước.

“Không phải là rất vui sao?” anh hỏi không ngừng.

William, Nicholas, và tôi gật, tán đồng. Thực tế, mấy sự kiện Ngày Kiêu Hãnh ở Annapolis không được tổ chức công phu như thế - theo nhiều mặt nó tạo cảm giác như thể đội thủy binh trở thành những người đồng tính nam và nữ trong một ngày, và một đám đông lơ nhõ những người là người đến dự cho có không khí. Tiết trời nắng đẹp và mát mẻ, và đường như nó lại càng khiến mọi người hào hứng hơn. Austin thích nắm tay tôi và vẫy vẫy như thể chúng tôi đang xuôi xuống con đường đá vàng. Theo cách thông thường, tôi sẽ bị hấp dẫn. Anh ấy có mọi quyền để được kiêu

hạnh, để hưởng thụ ngày này. Không phải lỗi của anh khi tôi bất an nhường ấy.

Tôi cố tìm kiếm Rhiannon giữa đám đông. Nhưng không làm được gì. Mọi lúc mọi nơi, Austin đều tóm được tôi.

“Tìm người quen đấy à?” anh hỏi.

“Không có,” tôi nói đầy chân thật.

Em chẳng có đây. Em đã chẳng làm thế. Và tôi thấy mình ngu ngốc làm sao khi trông chờ em nhường này. Em đâu thể bỏ quên đời mình mỗi khi tôi cần em được. Một ngày của em nào kém quan trọng hơn một ngày của tôi.

Chúng tôi đến một góc mà một số ít người khác đang chống lại những cảnh hội hè. Tôi quả không hiểu gì. Như thể họ đang chống lại một thực tế rằng vài người có mái tóc màu đỏ vậy.

Từ trải nghiệm tôi có, khao khát là khát khao, ái tình là tình ái. Tôi chưa từng phải lòng một giới tính nhất định. Tôi chỉ phải lòng những con người riêng lẻ. Tôi biết khó cho mọi người làm thế, nhưng tôi không hiểu sao lại khó như thế, khi mà nó rõ ràng thế kia.

Tôi nhớ sự ngẩn ngại của Rhiannon khi em hôn tôi lâu hơn lúc tôi là Kelsea. Tôi hy vọng rằng nguyên do này không lãng vãng đâu đó gần sự thôi thúc ấy. Còn nhiều nguyên do khác trong phút chốc đó đấy chứ.

Biển hiệu của một kẻ chống đối thu hút ánh nhìn của tôi. **TÌNH DỤC ĐỒNG GIỚI LÀ HOẠT ĐỘNG CỦA QUỶ DỮ**, dòng chữ được in rõ. Và một lần nữa tôi nghĩ về cái cách con người dùng quỷ dữ như một bí danh cho những thứ họ sợ hãi. Nguyên nhân và kết quả được đảo ngược. Quỷ dữ không bắt bất cứ ai làm bất cứ gì. Con người chỉ việc làm mọi thứ và đổ lỗi cho quỷ dữ sau đó.

Dễ đoán thay, Austin dừng bước để hôn tôi trước mặt những kẻ chống đối. Tôi cố làm theo. Một cách yên lành, tôi cạnh bên anh. Nhưng tôi không hòa vào với anh. Tôi không thể nào tạo ra sự mãnh liệt được.

Anh để ý. Anh không hề nói gì, nhưng anh ấy để ý.

Tôi muốn kiểm tra email trên điện thoại của Hugo, nhưng Austin không hề để tôi xa khỏi tầm mắt. Khi William và Nicholas đi lấy bữa trưa, Austin bảo rằng anh ấy và tôi sẽ đánh lẻ một lát.

Tôi cho rằng chúng tôi cũng sẽ đi dùng bữa, nhưng thay vào đó anh đẩy tôi vào một cửa hàng áo quần tân thời và dành cả tiếng để thử đồ, với tôi đưa ra những lời góp ý bên-ngoài-phòng-thử-đồ ấy. Trong một lúc, anh kéo tôi vào phòng thay đồ cùng, và tôi đồng ý. Nhưng cùng lúc ấy, tôi lo nghĩ rằng nếu chúng tôi ở bên trong thế này, không tài nào Rhiannon có thể tìm ra tôi.

Trong khi Austin cân nhắc xem cái quần jeans ôm này có đủ ôm hay chưa, tôi nhận thấy mình đang băn khoăn về việc Kelsea đang làm gì ngay lúc này đây. Có phải cô bạn đã dỡ bỏ gánh nặng trên vai mình xuống, đồng hành với nó, hay cô lại ngang ngạnh, phủ nhận rằng mình từng muốn được giúp đỡ ngay nơi đầu tiên họ tìm đến? Tôi họa ra cảnh Tom và James trong phòng nghỉ, đang chơi mấy trò điện tử cùng nhau, không cảm nhận chút gì rằng một tuần của họ bị đứt quãng. Tôi nghĩ về Roger Wilson tối nay, chuẩn bị phục trang cho buổi lễ nhà thờ ngày mai.

“Em nghĩ gì thế?” Austin hỏi.

“Tuyệt lắm,” tôi nói.

“Thậm chí em còn chẳng nhìn.”

Tôi không thể phản bác lại. Anh ấy nói đúng.

Tôi nhìn anh ngay. Tôi cần phải chú tâm hơn.

“Em thích chúng,” tôi bảo anh.

“Ồ, anh thì không,” anh nói. Kế đó anh đột ngột quay vào phòng thử đồ.

Tôi chưa từng là một vị khách tốt đẹp trong cuộc sống Hugo. Tôi kết nối đến ký ức của cậu chàng và phát hiện ra rằng cậu và Austin lần đầu gặp với nhau là tại buổi lễ này, một năm trước cũng vào dịp cuối tuần này. Họ đã làm bạn với nhau trong một chốc, nhưng lại chưa bao giờ nói về những cảm nhận của nhau. Từng người trong họ sợ sẽ hủy hoại mối quan hệ, và

thay vì khiến nó tốt hơn, sự cảnh giác của họ khiến mọi thứ trở nên khó xử. Nên cuối cùng, khi trông thấy một đôi trai tài tuổi hai mấy tay trong tay sánh bước ngang qua, Austin bảo, “Này, đó có thể là chúng ta trong mười năm tới.”

Và Hugo nói, “Hay mười tháng tới.”

Và Austin nói, “Hay mười ngày tới.”

Và Hugo nói, “Hay mười phút tới.”

Và Austin nói, “Hay mười giây tới.”

Rồi họ từng người đếm đến mười, và nắm tay nhau trong suốt khoảng thời gian còn lại của ngày.

Khởi đầu của nó.

Hugo hẳn sẽ nhớ đi đầu này.

Nhưng tôi thì không.

Austin cảm nhận được có gì đã thay đổi. Anh trở ra từ phòng thử đồ mà không có bất kỳ món gì trên đôi tay, nhìn tôi, và đưa ra quyết định.

“Hãy ra khỏi đây,” anh nói. “Anh không muốn cuộc nói chuyện đặc biệt này diễn ra trong cái cửa hiệu nào.”

Anh dẫn tôi xuôi xuống bãi, lánh xa buổi lễ mừng, rời xa đám đông. Anh tìm thấy một cái ghế dài ít nhiều tách biệt và tôi theo sau anh. Một khi chúng tôi ngẩng đầu xuống, mọi thứ được tuôn ra.

“Em chưa từng ở bên anh một giây nào cả trong ngày hôm nay,” anh nói. “Em không hề lắng nghe một từ nào anh nói. Em không ngừng đảo mắt nhìn khắp nơi để tìm ai khác... Và hôm nay, cho tất cả mọi ngày ta có với nhau. Anh tưởng em nói em sẽ cho chúng ta một cơ hội. Anh tưởng em nói em sẽ thôi muộn phiền bởi bất cứ gì từng khiến em phiền muộn trong hai tuần trước đây. Anh *chắc* rằng mình đã nhắc nhở em hứa rằng sẽ không có một ai khác đâu. Nhưng có lẽ anh nhầm lẫn rồi. Anh sẵn lòng nỗ lực hết mình, Hugo. Nhưng anh không thể vừa nỗ lực vì em vừa chạy khắp nơi cùng một lúc. Anh không thể vừa nỗ lực trong khi độc thoại một mình. Chỉ là anh không phải cái thứ dễ sai bảo đến mức ấy.”

“Austin, em xin lỗi,” tôi nói.

“Em có yêu anh chút nào không?”

Tôi không có ý niệm gì về việc Hugo có yêu anh hay không. Nếu cố gắng, tôi chắc rằng mình có thể kết nối được đến những phút giây mà cậu yêu anh ta và những giây phút không. Nhưng tôi không thể vừa trả lời câu hỏi và chắc chắn rằng tôi đang thành thực. Tiến thoái lưỡng nan.

“Cảm giác của em chưa từng thay đổi,” tôi nói. “Chỉ là hôm nay em có chút không khỏe. Không liên quan gì đến anh.”

Austin cười to. “Ngày kỷ niệm của chúng ta không liên quan gì đến anh hả?”

“Đó không phải đi đâu em nói. Ý em là tâm trạng của em cơ.”

Giờ thì Austin đang lắc đầu.

“Anh không thể làm thế, Hugo. Em biết là anh không thể làm thế.”

“Anh đang chia tay với em đấy sao?” tôi hỏi, giọng thành thực và lo sợ. Tôi không thể tin nổi mình đang làm thế với cả hai.

Austin nghe thấy nỗi sợ, nhìn tôi và có lẽ thấy được cái gì đáng giữ lại.

“Anh không muốn hôm này thành ra thế này,” anh nói. “Nhưng anh phải tin rằng đây cũng không phải đi đâu em muốn.”

Tôi không thể tưởng tượng nổi Hugo đã định chia tay với Austin hôm nay. Và nếu cậu chàng muốn thế, cậu luôn có thể làm thế vào ngày mai.

“Lại đây,” tôi nói. Austin lại gần tôi và tôi dựa vào vai anh. Chúng tôi ng ã như thế trong một chốc, nhìn những con tàu trên vịnh. Tôi nắm tay anh. Khi tôi quay sang nhìn, anh đang cố kìm đôi mắt ngấn lệ...

Chúng tôi ra ngoài cho đến lúc tối mịt, và tôi là một người yêu tuyệt vời suốt khoảng thời gian ấy. Cuối cùng tôi đánh mất mình chút ít vào cuộc sống anh chàng, nhảy nhót cùng Austin, William, Nicholas, và chừng vài trăm người đồng tính nam và nữ khác khi ban tổ chức đoàn diễu hành chơi cái bản *In the Navy* của nhóm the Village People.

Tôi vẫn không ngừng tìm kiếm Rhiannon, nhưng chỉ khi Austin không để ý. Và, tại một thời điểm nhất định, tôi từ bỏ.

Khi tôi về nhà, có một bức thư từ em.

A,

Xin lỗi mình không thể đến Annapolis được - có một vài thứ mình phải giải quyết.

Mai nhé?

R

Tôi tự hỏi không biết “vài thứ mình phải giải quyết” là gì đây. Tôi phải giả định rằng nó liên quan đến Justin, bởi vì nếu không như thế, em sẽ không biết đó là gì sao?

Tôi đang cân nhắc đi đâu này khi Austin nhấn cho tôi để nói rằng anh đã kết thúc một ngày thật tuyệt. Tôi nhấn lại và nói rằng mình cũng thế. Tôi chỉ có thể mong rằng đây là cách Hugo ghi nhớ nó, bởi giờ Austin đã có bằng chứng nếu cậu phủ nhận.

Mẹ Hugo bước vào và nói gì đó với tôi bằng tiếng Bồ Đào Nha. Tôi chỉ hiểu được chừng phân nửa.

“Con mệt rồi,” tôi nói với bà bằng tiếng Anh. “Con nghĩ đã đến giờ ngủ.”

Tôi không nghĩ mình bắt trúng câu hỏi của bà ấy, nhưng bà chỉ lắc đầu - tôi là một cậu nhóc vị thành niên biếng nhác điển hình - và trở về phòng bà.

Trước khi ngủ, tôi quyết định xem thử Nathan có viết lại cho tôi đi đâu gì.

Có.

Ba chữ.

Chúng mình đi!

NGÀY THỨ 6007

Sáng hôm sau tôi thức dậy trong thân xác của Beyoncé.

Không phải một Beyoncé thật. Nhưng là một thân thể giống cô ấy một cách đáng kinh ngạc. Tất cả những đường cong hòa hợp một cách tuyệt diệu.

Tôi mở mắt trông ra chỉ thấy lò nơ. Tôi với lấy kính ở cái bàn kê cạnh, nhưng không có ở đó. Thế là tôi đành bước xiêu bước vẹo vào trong nhà tắm và gắn đôi kính áp tròng vào.

Rồi tôi soi gương.

Tôi không xinh. Không đẹp.

Mà là hoàn mỹ từ đầu đến chân.

Tôi luôn vui khi mình chỉ trông hấp dẫn vừa đủ. Nghĩa là: những người khác sẽ không thấy rằng tôi không hấp dẫn. Nghĩa là: tôi tạo ra một ấn tượng khả quan. Nghĩa là: đời sống tôi không bị định nghĩa qua sự hấp dẫn, bởi tự thân nó mang đến những mối hiểm họa cả những món quà.

Đời sống của Ashley Ashton lại bị định nghĩa qua nhan sắc của bạn ấy. Vẻ đẹp có thể đến một cách tự nhiên, nhưng không phải vô tình mà trở nên đẹp để rạng ngời như thế. Một loạt những nỗ lực thúc đẩy đã được bỏ trợ vào để tạo nên gương mặt này, thân thể này. Ất hẳn phải có một chế độ dinh dưỡng toàn diện dành cho buổi sáng mà tôi cần phải trải qua trước khi khởi động ngày mới.

Tôi không muốn làm thế một chút nào, dẫu vậy. Với những cô nàng như Ashley, tôi chỉ muốn lay cho họ tỉnh táo hơn, và nói với họ rằng mặc cho họ đã chiến đấu kham khổ thế nào, cái vẻ ngoài vị thành niên này sẽ không tồn tại mãi, và vẫn còn rất nhiều cơ sở vững bền để dựng xây đời sống bạn dựa trên đó hơn là dựa vào nhan sắc bạn trông ra sao. Nhưng không tài nào tôi có thể truyền đi thông điệp ấy. Hành động phản đối duy

nhất mà tôi có thể làm là không chỉnh trang gì cho đôi mày của cô gái mà thôi.

Tôi kết nối để biết mình đang ở đâu, và phát hiện rằng chỉ cách Rhiannon chừng mười lăm phút lái xe.

Một tín hiệu khả quan.

Tôi đăng nhập vào tài khoản và nhận được một tin nhắn từ em.

A,

Hôm nay mình rồi và mình có xe. Mình đã nói với mẹ là mình có một vài việc vặt cần làm.

Có muốn là một trong số chúng không?

R

Tôi nói với em rằng có. Cả triệu lần có.

Bố mẹ Ashley đã ra ngoài nhân dịp cuối tuần. Anh trai cô ấy, Clayton, quán xuyến mọi việc. Tôi lo sẽ bị anh ấy làm khó dễ, nhưng anh có việc riêng cần giải quyết, vì anh không ngừng nhắc tôi thế. Tôi nói với anh rằng mình sẽ không ngáng đường anh đâu.

“Em định ra ngoài trong bộ dạng như thế ấy hả?” anh hỏi.

Thông thường, khi một người anh trai hỏi như thế, đa phần là cái váy quá ngắn, hay quá nhiều khe ngực đang được phô bày. Nhưng trong trường hợp này, tôi nghĩ anh đang ám chỉ rằng tôi đang ăn vận như một cô Ashley ở nhà, không phải một cô Ashley sẽ đi dạo phố.

Tôi không thật sự để tâm, nhưng tôi phải tôn trọng một thực tế rằng Ashley sẽ để tâm đấy chứ - có lẽ là rất nhiều. Nên tôi quay vào và thay đồ, và thậm chí trang điểm thêm. Tôi thấy thích thú trước đời sống mà Ashley buộc phải dẫn dắt, quả là một cuộc đấu loại hấp dẫn. Như thế quá thấp hay quá cao, đâu sẽ thay đổi toàn bộ góc nhìn của bạn với thế giới. Nếu có ai đó nhìn bạn khác đi, bạn cũng sẽ nhìn họ khác đi.

Ngay cả anh trai cũng chỉ cầu cô theo cái cách mà tôi dám cá anh sẽ không thể nếu cô có một dung mạo bình thường. Anh không hề nháy mắt khi tôi bảo anh mình định sẽ ra ngoài cả ngày với nhỏ bạn Rhiannon.

Nếu vẻ đẹp bạn không có gì để nghi ngại, vậy nhiều thứ khác cũng có thể như vậy.

Ngay khi tôi vào trong xe, Rhiannon phá lên cười.

“Bạn đang đùa với mình hả?” em nói.

“Sao cơ?” tôi đáp. Rồi chợt hiểu ra.

“Sao cơ?” em giễu tôi. Tôi hạnh phúc khi thấy em thoải mái để bên tôi như thế, nhưng tôi vẫn đang bị em giễu.

“Bạn phải hiểu là - cậu là người đầu tiên biết mình qua nhiều bộ dạng khác nhau như thế. Mình không quen lắm. Mình không biết được cậu sẽ phản ứng ra sao đâu.”

Đi đâu này khiến em nghiêm túc hơn một chút.

“Mình xin lỗi. Chỉ là cậu giờ trở thành một cô nàng da màu siêu nóng bỏng. Rất khó để mình có được một hình dung rõ ràng về cậu. Mình vẫn đang cố thay đổi đây.”

“Cứ hình dung ra mình bằng bất cứ cách nào cậu muốn. Bởi vì sự khác biệt sẽ chân thực hơn bất kỳ cơ thể nào cậu từng biết mình ở trong.”

“Mình nghĩ trí tưởng tượng của mình cần thêm chút ít thời gian nữa để theo kịp với hoàn cảnh hiện tại, được chứ?”

“Được rồi. Bây giờ đi đâu?”

“Vì bọn mình đã xuống biển rồi, mình nghĩ hôm nay chúng ta sẽ lên rừng.”

Thế là chúng tôi rời khỏi, về phía rừng.

Lần này không như lần trước nữa. Đài radio đang phát, nhưng chúng tôi không còn bắt nhịp cất lời. Chúng tôi chia sẻ suy nghĩ riêng biệt trong cùng một khoảng không gian.

Tôi muốn nắm tay em, nhưng cảm thấy làm đi đâu đó cũng chẳng mang lại đi đâu gì đặc biệt. Tôi biết em không định với lấy tay tôi, trừ phi thực sự vì tôi cần thế. Đây là rắc rối của việc trở nên quá xinh đẹp - nó có thể khiến bạn trở nên không thể chạm tới. Và đó cũng là rắc rối của việc ở trong một thân xác mới từng ngày - quá trình của quá khứ ngay đó, nhưng không hề hữu hình. Nó phải khác với lần trước, bởi tôi đã khác đi rồi.

Chúng tôi chuyện trò một chút về Kelsea; Rhiannon đã gọi đến nhà cô bạn lần thứ hai vào hôm qua, chỉ để biết những gì đã xảy ra. Bố Kelsea bắt máy, và khi Rhiannon tự giới thiệu là một người bạn, ông nói rằng Kelsea vắng mặt vì có vài việc cần giải quyết, và chỉ thế thôi, cả tôi và Rhiannon quyết định sẽ xem đó như một dấu hiệu tốt vậy.

Chúng tôi trò chuyện thêm, nhưng không liên quan đến những vấn đề rắc rối nữa. Tôi muốn dẹp bỏ mọi niềm khó xử, để được Rhiannon đối xử như bạn trai hay bạn gái em thêm một lần. Nhưng tôi không thể.

Chúng tôi đến công viên và định hướng mình sẽ tránh khỏi đám đông cũng đi chơi cuối tuần. Rhiannon tìm ra cho chúng tôi một khu vực cắm trại tách biệt, và khiến tôi kinh ngạc khi mang ra một bữa tiệc thịnh soạn từ chiếc xe.

Tôi nhìn em lấy mọi thứ dằn ra khỏi giỏ thức ăn. Là phô mai. Là bánh mì nướng kiểu Pháp, sốt Hummus. Rễ ô liu. Xa lát. Cả khoai chiên. Và sốt salsa.

“Bạn ăn chay à?” tôi hỏi, dựa vào mấy chứng cứ đang được bày biện trước mắt.

Em gật.

“Sao thế?”

“Bởi vì mình nghe nói có một tiểu thuyết nói rằng khi chúng ta chết, mỗi con thú ta từng ăn sẽ có cơ hội được ăn ngược lại ta. Nên nếu cậu thuộc giống loài ăn thịt và hãy cứ tính tổng của tất cả những con vật cậu từng ăn lại đi - ôi, cả một thời gian lâu lắc bên dưới địa ngục đấy nhé, bị nhai nghiền.”

“Thật sao?”

Em cười to. “Không. Chỉ là mình phát ngấy với câu hỏi thôi. Ý mình là, mình ăn chay là bởi mình nghĩ thấy không đúng chút nào nếu cứ ăn thịt những sinh vật hữu tri ấy. Và còn gây hại cho môi trường nữa chứ.”

“Nghe cũng được đấy chứ.” Tôi không tiết lộ với em đã bao nhiêu lần tôi sợ ý ăn thịt khi đang trú ngụ trong một cơ thể ăn chay. Chỉ là một thứ tôi quên kiểm tra thôi mà. Thường thì phản ứng của mấy người bạn sẽ báo động tôi. Tôi từng khiến một người ăn chay thật sự, thật sự phát bệnh tại McDonald’s luôn ấy.

Sau bữa trưa, chúng tôi lại tán gẫu cùng nhau. Cho đến khi chúng tôi thu dọn mớ thức ăn còn thừa tí chút và bước đi giữa mấy hàng cây thì những con chữ chân thành mới được thốt ra.

“Mình muốn biết cậu muốn gì,” em nói.

“Mình muốn chúng ta được ở bên nhau.” Tôi thốt ra trước khi kịp nghĩ suy gì. Em bước tiếp. Tôi tiếp bước theo sau.

“Nhưng chúng ta không thể ở bên nhau. Cậu nhận ra đi đâu đó mà, đúng không?”

“Không. Mình không thấy vậy.”

Lúc này em ngừng bước. Đặt bàn tay lên vai tôi.

“Cậu cần phải nhận ra đi đâu đó. Mình có thể quan tâm cậu. Cậu có thể quan tâm mình. Nhưng chúng ta không thể bên nhau.”

Nực cười làm sao, nhưng tôi vẫn hỏi, “Tại sao?”

“Tại sao ư? Bởi vì một buổi sáng cậu có thể sẽ thức dậy ở đâu kia đất nước. Bởi vì mình cảm thấy như đang gặp gỡ một con người khác mỗi lần mình nhìn thấy cậu. Bởi vì cậu không thể ở đó vì mình. Bởi vì mình không hề nghĩ rằng mình có thể vẫn thích cậu dù thế nào đi nữa. Không phải như thế này.”

“Tại sao cậu không thể thích mình như thế này được?”

“Quá sức mình. Cậu quá hoàn hảo. Mình không thể tưởng tượng nổi việc ở bên cạnh một người như... cậu.”

“Nhưng đừng nhìn cô ấy - nhìn mình đây.”

“Mình không thể nhìn qua cô ấy luôn, cậu hiểu chứ? Và còn cả Justin nữa. Mình phải nghĩ cho Justin.”

“Không, cậu không cần phải thế.”

“Cậu không biết đâu. Cậu sống ở trong Justin được bao lâu? Mười bốn tiếng? Hay mười lăm? Cậu có thực sự hiểu được mọi đi đâu về anh ấy trong khi cậu ở đó không? Và mọi thứ vệt đó nữa?”

“Cậu thích cậu ta vì cậu ta mất phương hướng. Tin tôi đi, tớ đã từng thấy đi đâu này xảy ra rồi. Nhưng cậu có biết đi đâu gì xảy ra cho những cô gái yêu chàng trai mất phương hướng chưa? Họ có xu hướng mất phương hướng. Không có ngoại lệ.”

“Cậu không hiểu mình ...”

“Nhưng mình biết nó diễn ra như thế nào! Mình biết cậu ta thích gì. Cậu ta không hề quan tâm đến cậu nhiều như cậu quan tâm cậu ta đâu. Cậu ta không hề quan tâm đến cậu nhiều như mình quan tâm cậu.”

“Dừng lại! Dừng lại đi.”

Nhưng tôi không thể. “Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu ta gặp mình trong thân xác này? Sẽ thế nào nếu ba chúng ta đi cùng với nhau? Cậu nghĩ

cậu ta sẽ chú ý đến cậu bao nhiêu hả? Bởi vì cậu ta không hề quan tâm đến việc cậu là ai. Mình tin rằng cậu hấp dẫn hơn Ashley đến hàng ngàn lần. Nhưng cậu có thật sự nghĩ rằng cậu ta có thể giữ yên bàn tay ngay khi có cơ hội không?”

“Anh ấy không như thế.”

“Cậu có chắc không? Cậu có thật sự chắc chắn không?”

“Tốt thôi,” Rhiannon đáp. “Để mình gọi anh ấy.”

Mặc cho sự phản đối ngay tức thì của tôi, em nhấn số và, khi cậu chàng bắt máy, em nói rằng em có một người bạn muốn gặp anh. Có lẽ chúng tôi sẽ cùng nhau dùng bữa tối. Cậu ta đồng ý, chỉ khi Rhiannon bảo rằng em sẽ trả ti tiền.

Khi em cúp máy, chúng tôi cứ đứng ngây ra đó.

“Hài lòng chưa?” em hỏi.

“Mình không biết nữa,” tôi thú thật với em.

“Mình cũng thế.”

“Khi nào chúng ta gặp cậu ấy?”

“Sáu giờ.”

“Được rồi,” tôi đáp. “Tạm thời, mình muốn kể cậu nghe mọi thứ, và mình cũng muốn cậu kể mình nghe mọi thứ để đáp lại.”

Quả là dễ chịu hơn nhiều khi chúng tôi cùng nhau nói về những thứ có thật. Chúng tôi không phải tự nhắc nhở chính mình vấn đề là gì, bởi chúng tôi đã ở ngay đó.

Em hỏi về lần đầu tôi hiểu chuyện gì đang diễn ra với bản thân.

“Có lẽ lúc đó mình lên bốn hay năm. Một cách rõ ràng, mình biết trước khi sự thay đổi diễn ra, có một người bố và mẹ khác mỗi ngày. Hay là bà hay chị vú nuôi hay bất kỳ ai. Luôn có một người nào đó săn sóc cho mình, và mình mặc định rằng đó chính là cách sống - một đời sống mới mỗi sớm mai. Nếu mình làm sai cái gì đó - một cái tên, một nơi chốn, một đi đâu luật - mọi người sẽ chỉnh lại cho đúng. Chưa khi nào là một sự xáo trộn gì quá lớn lao. Mình chưa từng nghĩ về bản thân mình như là một cậu bé hay cô bé - chưa từng luôn ấy. Mình chỉ nghĩ về bản thân mình như một cô bé hay cậu bé trong một ngày. Giống như những bộ quần áo khác nhau vậy thôi.

“Thứ khiến mình phát hiện ra cái sai sai ở đây là khái niệm ngày mai. Bởi vì sau một thời gian dài, mình bắt đầu để ý rằng - mọi người không ngừng nói về làm cái gì đó vào ngày mai. Cùng với nhau. Và nếu mình tranh cãi, mình sẽ nhận được một cái nhìn lạ lùng. Với mọi người khác, dường như luôn có một ngày mai cùng với nhau. Nhưng không phải là với mình. Mình sẽ nói, ‘Bạn không có ở đó đâu’, và họ nói, ‘Tất nhiên là tôi sẽ có ở đó rồi’. Và rồi mình thức giấc, và họ không có đó. Và bố mẹ mới của mình sẽ chẳng hiểu vì sao mình lại buồn bã đến thế.

“Chỉ có hai khả năng - có cái gì đó sai sai với những người khác, hoặc cái sai đó là với mình. Bởi hoặc là họ cố lừa chính họ nghĩ rằng sẽ có một ngày mai cùng với nhau, hoặc mình là người duy nhất đang rời đi.”

Rhiannon hỏi, “Cậu có cố nín kéo không?”

Tôi bảo em, “Mình chắc chắn là có. Nhưng giờ mình không nhớ được. Mình nhớ đã khóc lóc và phản đối - mình từng nói với cậu rồi đó. Nhưng mấy thứ còn lại? Mình không chắc lắm. Ý mình là, cậu có nhớ gì nhiều khi cậu mới năm tuổi không?”

Em lắc đầu. “Không hẳn. Mình nhớ lúc mẹ dẫn mình và chị gái đến tiệm giày để mua đôi mới trước khi lớp mẫu giáo khai giảng. Mình nhớ đã học được rằng đèn xanh nghĩa là đi và đỏ là dừng. Mình nhớ đã tô màu chúng, và cô giáo hơi bối rối khi phải giải thích đèn vàng là thế nào. Mình nghĩ cô bảo chúng mình cứ xem nó như đèn đỏ là được.”

“Mình học các chữ cái rất nhanh,” tôi kể em nghe. “Mình nhớ các giáo viên đã ngạc nhiên thế nào khi mình rành thế. Giờ mình tưởng tượng ra họ cũng sẽ ngạc nhiên vào ngày hôm sau, khi mình quên tất tần tật.”

“Một cậu nhóc năm tuổi có lẽ không để ý đến việc nghỉ một ngày đâu.”

“Có lẽ thế. Mình không biết nữa.”

“Mình không ngừng hỏi Justin về chuyện đó, cậu biết đấy. Cái ngày cậu là anh ấy. Và ký ức giả của anh rõ ràng đến đáng kinh ngạc. Anh không bắt đầu gì khi mình nói chúng ta từng đến bãi biển, nhưng anh cũng không thật sự ghi nhớ gì.”

“James, cặp song sinh, cũng thế. Cậu ấy không để ý xem có bất cứ gì sai. Nhưng khi mình hỏi cậu chàng về việc gặp gỡ cậu ở quán cà phê, cậu ấy chẳng nhớ gì cả. Cậu ấy chỉ nhớ rằng mình có ở Starbucks - tâm trí cậu ấy nhớ chuyện đó. Nhưng không phải những gì thật sự diễn ra.”

“Có lẽ họ nhớ những gì mà cậu muốn họ nhớ.”

“Mình đã từng nghĩ qua việc đó. Mình ước gì mình biết chắc được.”

Chúng tôi đi xa hơn. Khoanh tròn một cái cây với những ngón tay mình.

“Còn chuyện tình cảm thì sao?” em hỏi. “Cậu đã bao giờ yêu chưa?”

“Mình không chắc khi cậu gọi nó là tình yêu,” tôi nói. “Mình từng có tình cảm với người khác, chắc chắn rồi. Và có những ngày mình phải ra đi trong rất nhiều tiếc nuối. Thậm chí có đến một hay hai người mình cố kiếm tìm, nhưng chẳng được gì. Gần nhất là anh chàng Brennan.”

“Kể mình nghe về anh ấy đi.”

“Khoảng chừng một năm trước. Mình đang làm việc tại một rạp chiếu phim, và anh ấy cũng ở đây, thăm mấy người họ hàng, và khi anh đến mua bắp rang, chúng mình có cơ gặp nhau một chút, và cứ như thế... bọn mình bắt đầu nói chuyện nhiều hơn. Đó là một rạp phim nhỏ, một màn hình, và khi bộ phim được trình chiếu, công việc của mình khá nhàn rỗi. Mình nghĩ anh đã bỏ lỡ nửa còn lại của bộ phim, bởi anh quay trở ra sớm và bắt đầu trò chuyện với mình nhiều hơn. Mình trở thành người kể cho anh nghe bộ phim thế nào, để anh có thể về như đã dành thời gian cho việc xem phim rồi. Cuối buổi, anh hỏi xin địa chỉ email của mình, và mình tạo một cái.”

“Như cậu đã làm với mình.”

“Chính xác như mình đã làm với cậu. Và anh gửi thư cho mình ngay tối đó, và hôm sau thì anh phải về nhà ở Main, và như thế lại lý tưởng làm sao, bởi phần còn lại của mối quan hệ này chỉ diễn ra trên mạng. Lúc trước mình đã mang bảng tên, nên mình phải cho anh một cái tên họ, mình tạo ra một cái, và sau đó tạo ra một lý lịch ảo sử dụng những hình ảnh từ chính cái lý lịch của anh chàng thật. Mình nghĩ tên của cậu ấy là Ian.”

“Ồ - vậy lúc đó cậu là con trai hả?”

“Ừ,” tôi nói. “Có vấn đề gì sao?”

“Không,” em bảo tôi. “Mình đoán là không.” Nhưng tôi có thể nói rằng có đấy. Một chút. Lại lần nữa, hình dung của em cần có sự đi đều chỉnh.

“Thế là chúng mình gửi thư cho nhau gần như mỗi ngày. Thậm chí còn trò chuyện qua mạng nữa. Và trong khi mình không thể kể với anh chuyện gì thật sự diễn ra - mình gửi thư cho anh từ những nơi vô cùng kỳ quặc -

mình vẫn cảm thấy như mình có một thứ gì đó trên thế giới này vĩnh hằng thuộc về mình vậy, và đó là một cảm giác khá mới mẻ. Vấn đề duy nhất là, anh ấy muốn hơn thế. Nhiều hơn. Rồi anh muốn cả Skype. Sau đó, sau khoảng một tháng của những cuộc trò chuyện nhiều kinh khủng khiếp ấy, anh bắt đầu đề cập đến chuyện ghé thăm tiếp theo. Dĩ nhiên anh đã mời anh trở lại, và mùa hè thì đang đến nữa.”

“Chà.”

“Phải đấy. Mình chẳng thể tìm ra cách giải quyết nào. Và mình càng cố lảng tránh, anh lại càng để ý. Tất cả những đoạn hội thoại bắt đầu xoay quanh chúng mình với nhau. Thỉnh thoảng, chúng mình cứ nói lòng vòng đầu đầu, nhưng anh luôn lôi trở lại việc ấy. Thế nên mình đành kết thúc thôi. Bởi vì sẽ chẳng có một ngày mai nào dành cho chúng mình.”

“Sao cậu không nói với anh ấy sự thật?”

“Bởi vì mình không nghĩ anh có thể chịu đựng được nó. Bởi vì mình không đủ tin anh, mình đoán thế.”

“Vậy nên cậu chấm dứt.”

“Mình nói với anh ấy rằng mình đã gặp một người khác. Mình mượn mấy tấm hình từ cái người mình từng trú ngụ bên trong thời điểm ấy. Mình thay đổi tình trạng mối quan hệ trên tài khoản giả. Brennan không bao giờ còn muốn nói chuyện với mình nữa.”

“Tội nghiệp anh chàng.”

“Mình biết. Sau đó, mình tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ dính vào bất kỳ một mối quan hệ ảo nào nữa. Bởi mục đích của một thứ ảo là gì nếu nó không dẫn đến việc trở thành thật? Và mình không bao giờ có thể trao cho bất cứ ai một cái gì thật được. Mình chỉ có thể trao cho họ một ảo tượng mà thôi.”

“Giống như giả mạo bạn trai người ta,” Rhiannon đáp.

“Thế đấy. Nhưng cậu cần phải hiểu rằng - cậu là ngoại lệ. Và mình không hề muốn đi đầu dựa trên một ảo tượng nào. Đó là lý do tại sao cậu là người đầu tiên mình từng bộc bạch về chính mình.”

“Đầu tiên buồn cười là, cậu bảo thật không bình thường khi cậu chỉ mới làm như thế có một lần. Nhưng mình dám cá là hàng đồng người sống qua cuộc đời họ mà chưa từng nói ra một sự thật nào. Và họ thức giấc trong cùng một cơ thể và cùng một đời sống mỗi một sớm mai.”

“Sao thế? Cậu không nói với mình cái gì cơ?”

Rhiannon nhìn vào mắt tôi. “Nếu mình không nói với cậu một điều gì, thì là có lý do cả thôi. Chỉ bởi vì cậu tin mình, không có nghĩa rằng mình sẽ tự động tin tưởng cậu. Niềm tin không hiện hữu như thế.”

“Có lý.”

“Mình biết là thế. Nhưng như thế đủ rồi. Kể mình nghe về - mình không biết nữa - lớp ba đi.”

Cuộc trò chuyện tiếp tục. Em hiểu ra lý do tôi giờ phải kết nối đến những thông tin về dị ứng thực phẩm trước khi ăn gì (sau khi gần như bị giết chết bởi một quả dâu tây năm lên chín), tôi thì hiểu được căn nguyên nỗi sợ thỏ của em (một giống sinh vật độc ác tên Swizzle thích trốn khỏi chuồng của nó và đến ngủ trên mặt người khác). Em hiểu về người mẹ tuyệt vời nhất mà tôi từng có (có liên quan đến một công viên nước), và tôi hiểu về những biến động của việc sống với cùng một người mẹ trong suốt cả cuộc đời, về việc không một ai có thể khiến bạn tức tối hơn thế, nhưng cũng không thể yêu một ai nhiều hơn vậy nữa. Em hiểu được rằng không phải lúc nào tôi cũng ở Maryland, nhưng tôi phải đi cả chặng dài đường dài nếu cái thể xác tôi trú ngụ bên trong cũng đi cả chặng đường dài. Tôi biết rằng em chưa từng đi máy bay bao giờ.

Em vẫn giữ một khoảng cách xác định giữa chúng tôi - sẽ không ai tựa vai ai hay ai nắm tay ai ngay lúc này. Nhưng nếu thể xác của chúng tôi cách xa nhau thế, thì những lời những chữ của chúng tôi lại không vậy. Tôi không quan tâm đến đi đâu đó nữa.

Chúng tôi trở lại xe và ăn qua loa phần còn lại của bữa trưa. Rồi chúng tôi lại đi dạo xung quanh và chuyện trò thêm nữa. Tôi kinh ngạc trước khả năng ghi nhớ đến từng ấy đời sống mà kể cho Rhiannon nghe, và em cũng thích thú bởi một đời sống của em cũng chứa đựng nhiều câu chuyện như hàng loạt đời sống tôi từng qua. Bởi vì sự hiện diện rất đối bình thường của em bỗng trở nên rất xa lạ, rất huyền bí với tôi, vậy là đi đâu đó cũng bắt đầu thú vị đối với em.

Tôi có thể cứ thế này đến nửa đêm cũng được. Nhưng vào năm giờ mười lăm, Rhiannon nhìn điện thoại và nói, “Chúng ta nên đi thôi. Justin sẽ chờ chúng ta mất.”

Một cách nào đó, tôi đã cố gắng quên đi đi đâu này.

Đoạn kết nên bị bỏ qua thì hơn. Nghiêm túc mà nói tôi là một cô nàng hấp dẫn. Kiểu mà Justin, một anh chàng phong tình, sẽ thích.

Tôi hy vọng rằng giả thiết của Rhiannon đúng, và rằng Ashley sẽ chỉ nhớ những gì tôi muốn cô ấy nhớ, hay những gì mà tâm trí cô bạn muốn nhớ. Không phải tôi muốn đẩy mọi thứ đi xa như ông ấy - tất cả những gì tôi muốn là một xác nhận từ sự sẵn lòng của Justin, không phải một mối giao tiếp thực sự.

Rhiannon chọn một nhà hàng hải sản ở quốc lộ. Y như rằng, tôi xác nhận được là Ashley không hề dị ứng với hải sản. Thực chất, Ashley tự đánh lừa bản thân tin rằng cô bạn “dị ứng” với hàng tá thứ, như là một cách để thắt chặt việc giảm cân vậy. Nhưng mấy loài có vỏ kia chưa bao giờ lọt vào cái danh mục cần theo dõi đó.

Khi cô gái bước vào căn phòng, bao ánh mắt đổ dồn vào cô ấy. Phần lớn trong số họ thuộc nhóm đàn ông hơn cô gái đến tận ba mươi tuổi. Tôi chắc cô bạn đã quá quen rồi, nhưng nó lại khiến tôi khốn đốn.

Mặc dầu Rhiannon từng lo rằng Justin sẽ phải chờ chúng tôi, cậu ta rốt cuộc lại đến sau chúng tôi cả mười phút. Nét mặt cậu khi lần đầu trông thấy tôi thật không gì sánh nổi - khi Rhiannon bảo rằng em có một người bạn muốn giới thiệu, Ashley *không* phải hình mẫu mà cậu đã phác ra. Cậu chỉ mím môi chào Rhiannon, nhưng lại há hốc cả miệng ra khi chào tôi.

Chúng tôi ngẩn ngơ xuống ghế. Lúc đầu tôi quá chú trọng vào phản ứng của Justin mà không để ý đến Rhiannon ra sao. Em thu mình lại, chợt như tĩnh lặng, bỗng dưng nhút nhát. Tôi không thể chỉ ra liệu đó là do sự có mặt của Justin, hay cả sự có mặt của Justin và tôi khiến em như thế.

Chúng tôi đã quá vui trong một ngày của riêng mình mà không thật sự chuẩn bị cho điều này. Nên khi Justin bắt đầu hỏi những câu quá rõ ràng - làm sao mà Rhiannon và tôi quen biết nhau, và làm sao mà cậu ta chưa từng nghe thấy tôi trước đây - tôi đành thay em tiếp lời. Với Rhiannon, bịa đặt là một hành động đòi hỏi nhiều công sức, trong khi nói dối với tôi đã là một phần cần thiết của bản năng rồi.

Tôi bảo cậu rằng mẹ tôi và mẹ Rhiannon là bạn thân hồi trung học. Giờ tôi đang sống ở Los Angeles (sao không chứ?), đang thử vai cho một chương trình giải trí truyền hình (bởi tôi có thể mà). Mẹ và tôi đang tham quan East Coast trong một tuần, và bà muốn ghé thăm một người bạn cũ.

Rhiannon và tôi cũng thỉnh thoảng trông thấy nhau trong suốt mấy năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp nhau sau một quãng thời gian dài đến vậy.

Trông Justin cứ như bám lấy từng lời tôi nói ấy, nhưng cậu chẳng nghe gì sất. Tôi “vô tình” va phải chân cậu dưới bàn. Cậu vờ như không để ý. Rhiannon cũng giả vờ không thấy.

Tôi thành kẻ mặt dày, nhưng cũng cẩn trọng với tính dạn dày của mình. Tôi chạm tay Rhiannon mỗi khi đề cập đến một vấn đề gì đấy, nên chẳng có gì bất thường khi tôi làm thế với Justin cả. Tôi nói đến một ngôi sao Hollywood mình từng hôn tại một bữa tiệc, nhưng làm rõ rằng cũng chẳng phải gì to tát.

Tôi muốn Justin đẩy đưa ngược lại, nhưng trông cậu chẳng có tí khả năng gì. Đặc biệt là khi thức ăn đang bày trước mắt. Thế là thứ tự của sự chú ý như sau: thức ăn, rồi Ashley, rồi mới Rhiannon. Tôi rưới sốt tartar lên bánh cua, và tưởng tượng ra Ashley đang la mắng tôi về hành động ấy.

Ăn xong, cậu ta để ý tôi. Rhiannon có sức tỉnh chút ít và cố mô phỏng những cử chỉ của tôi, đầu tiên bằng việc nắm lấy tay cậu. Cậu không dịch ra xa, nhưng cũng không đặt hoàn toàn tâm ý của mình vào; cậu hành xử như em đang khiến cậu khó chịu vậy. Tôi cho rằng đó là một tín hiệu tốt.

Cuối cùng, Rhiannon nói rằng mình cần đi vệ sinh. Đây là thời cơ để tôi có thể khiến cậu ta làm một chuyện không thể chấp nhận được, khiến em nhìn rõ hơn bản chất cậu.

Tôi bắt đầu bằng việc chạm va chân. Lần này, khi Rhiannon đi khỏi, cậu không hề dịch chân ra.

“Chào đấng ấy,” tôi nói.

“Chào,” cậu đáp lời. Và cười.

“Anh sẽ làm gì sau chuyện này?” tôi hỏi.

“Sau bữa tối hả?”

“Ừ, sau bữa tối.”

“Tôi không biết nữa.”

“Có lẽ chúng ta nên làm gì đó,” tôi gợi ý.

“Ừ. Chắc chắn rồi.”

“Có lẽ chỉ hai chúng ta thôi.”

Tính toong. Cuối cùng cậu cũng hiểu ra.

Tôi làm tới. Chạm lấy bàn tay. Nói, “Em nghĩ sẽ thú vị lắm đấy.”

Tôi cần cậu ấy ngã vào tôi. Tôi cần cậu thừa nhận những gì cậu muốn. Tôi cần cậu dấn một bước xa hơn. Tất cả những gì cậu cần làm là nói ra lời đồng ý.

Cậu nhìn xung quanh, để xem Rhiannon có gần đấy, và để xem những người khác trong căn phòng có đang quan sát diễn biến câu chuyện hay không.

“Ồ,” cậu nói.

“Được mà,” tôi bảo cậu. “Em thật sự thích anh đấy.”

Cậu ng ồi lại. Lắc đầu. “Ờ... không.”

Tôi đã quá đường đột. Cậu ta cần đó là ý định của cậu.

“Sao không?” tôi hỏi.

Cậu nhìn tôi như thể nhìn một đứa hoàn toàn ngơ ngáo.

“Sao không à?” cậu nói. “Còn Rhiannon thì sao?”

Tôi cố nghĩ ra một lời đáp lại, nhưng chẳng được gì sất. Và kể cả thế cũng không vấn đề gì, bởi đúng lúc đó, Rhiannon trở lại bàn.

“Mình không muốn thế này,” em nói. “Dừng đi thôi.”

Justin, quả là một kẻ ngốc, nghĩ rằng em đang mắng cậu ta.

“Anh không làm gì cả!” cậu chống chế, dứt khoát dịch chân về phía kia của khoảng trống. “Bạn em hơi quá một chút.”

“Tôi không muốn đi đâu này,” em lặp lại.

“Được rồi,” tôi đáp. “Mình xin lỗi.”

“Cô nên thế!” Justin la làng. “Chúa ơi, tôi không biết người ta làm gì ở California^[7] nhưng ở đây cô đừng làm như thế.” Cậu ta đứng dậy...

“Anh về đây,” cậu nói. Rồi, như để mình chứng cho đi ầu gì, cậu ta hôn Rhiannon ngay trước mắt tôi. “Cảm ơn em yêu,” cậu nói. “Hẹn em ngày mai.”

Cậu ta chẳng buồn tạm biệt tôi.

Rhiannon và tôi ng ồi lại xuống ghế.

“Mình xin lỗi,” tôi bảo em lần nữa.

“Không, đó là lỗi của mình. Mình nên biết trước.”

Tôi chờ nghe thấy *mình đã nói cậu rồi...* thì nó được thốt ra.

“Mình đã nói cậu rằng cậu không hiểu đâu. Cậu không thể hiểu được bọn mình,” em nói.

Hóa đơn được mang ra. Tôi cố trả, nhưng em gạt đi.

“Đó đâu có phải tiền của cậu,” em nói. Và nghe đau lòng như bất cứ điều gì khác.

Tôi biết em muốn đêm nay kết thúc cho xong. Tôi biết em muốn cho tôi về nhà, chỉ để em có thể gọi Justin và xin lỗi, và khiến mọi chuyện với cậu ấy tốt đẹp trở lại.

NGÀY THỨ 6008

Tôi chìm đến máy tính ngay khi thức giấc vào sáng hôm sau. Nhưng không có thư nào từ Rhiannon. Tôi gửi em một lời xin lỗi khác. Tôi gửi em thêm nhiều lời cảm ơn. Đôi lúc khi bạn nhấn phím gửi, bạn có thể tưởng tượng được tin nhắn ấy sẽ đến thẳng trái tim người nhận. Nhưng những lúc khác, như lúc này đây, cảm giác như thể bao câu chữ đầu trôi tuột xuống một cái giếng tối tăm.

Tôi quay sang những trang mạng xã hội, tìm thêm những tin khác. Tôi thấy Austin và Hugo vẫn để tình trạng mối quan hệ là hẹn hò - một dấu hiệu tốt. Trang của Kelsea thì để chế độ riêng tư. Nên ở đây tôi có được minh chứng của một thứ mình đã nỗ lực để cứu vãn, và của thứ khác mà sự cứu vớt là khả thi.

Tôi tự nhủ lòng như thế nghĩa là không phải mọi sự đều tệ hại.

Sau đó đến Nathan. Bản tin về cậu ấy vẫn tiếp tục. Đức cha Poole đang nhận được ngày càng nhiều tuyên thệ, và các trang mới đang cập nhật nhanh chóng. Kể cả trang *Onion* cũng bước vào cuộc chơi, với tiêu đề WILLIAM CARLOS WILLIAMS ĐẾN ĐỨC CHA POOLE: “BỌN QUỶ DŨ KHIẾN TÔI ĂN MẶN”. Nếu những kẻ khôn đang giấu nhại nó, đó là một dấu hiệu chắc nịch rằng những kẻ kém khôn hơn đang tin sái cổ.

Nhưng tôi có thể làm gì đây? Nathan muốn có bằng chứng cho cậu, nhưng tôi không chắc mình có gì để đưa ra. Tôi chỉ có lời nói, và đó là thể loại bằng chứng gì đây chứ?

Hôm nay tôi là anh chàng tên AJ. Cậu ấy mắc chứng đái tháo đường, để giờ đây tôi lại có thêm bao nỗi lo chất chồng bên trên những nỗi niềm thường nhật. Tôi từng bị đái tháo đường vài lần trước đây, và lần đầu tiên là một mối nhứt. Không phải vì tiểu đường không thể kiểm soát được, mà bởi tôi phải lệ thuộc vào ký ức của thể xác đó để biết được đi đâu gì cần chú ý, và làm sao để kiểm soát được. Rốt cuộc tôi vờ như mình chẳng khỏe, chỉ để mẹ sẽ phải ở nhà và coi sóc sức khỏe cùng với tôi. Giờ đây tôi cảm thấy

rằng mình có thể kiểm soát được rồi, nhưng lại trở nên vô cùng chú trọng đến những gì thân xác nói với mình, gấp nhiều lần mọi khi.

AJ có toàn những thói kỳ quặc đến mức dường như trông chúng chẳng còn kỳ quặc chút nào trong mắt cậu. Cậu chàng thuộc giới mộ điệu thể thao - cậu chơi đá bóng cho đội hình JV, nhưng tình yêu đích thực của cậu là bóng chày. Đầu óc cậu ngập tràn các thống kê, dữ kiện và con số được quy đổi ra hàng ngàn sự kết hợp và so sánh khác nhau. Trong lúc đấy, phòng cậu nhìn như một thánh đường dành cho ban nhạc the Beatles, và có vẻ như cho đến lúc này thì niềm yêu thích của cậu là dành cho George. Không khó để xác định được cậu sẽ mặc gì hôm nay, bởi toàn bộ tủ đồ cậu đều quy về jeans xanh và những biến thể khác nhau của cùng một thể loại áo lổ thời và chán ngắt. Và còn đến hàng mũ bóng chày nhiều hơn mức tôi có thể tưởng tượng ra bất cứ ai có thể cần đến, nhưng tôi cũng biết rằng cậu chẳng được phép mang mấy cái đấy đến trường đâu.

Quả là một sự nhẹ nhõm, theo nhiều cách, khi được là một anh chàng không ngại đi xe buýt đến trường, có đám bạn đang đợi khi cậu bước lên xe, không phải giải quyết bất cứ gì rắc rối hơn là việc cậu đã ăn sáng rồi mà vẫn thấy đói.

Một ngày bình thường, và tôi cố để tâm trí mình lơ đãng.

Nhưng ngay giữa tiết ba và bốn, tôi bị kéo ngược trở lại. Bởi ngay phía sảnh đường là Nathan Daldry.

Lúc đầu tôi nghĩ có lẽ mình nhầm thôi. Có biết bao đứa nhóc trông giống Nathan. Nhưng rồi tôi trông thấy cái cách mà những đứa nhóc khác trong sảnh phản ứng với cậu, như thể cậu ta đang làm trò hề vậy. Cậu cố tỏ ra mình chẳng quan tâm gì đến các tràng cười đó, mấy trò giễu kia, những lời nhạo báng này. Nhưng cậu không thể che giấu được cái cảm giác bất an trong lòng.

Tôi nghĩ: *Cậu đáng với mấy thứ này lắm. Cậu đâu có cần phải nói gì. Cậu có thể cứ để nó trôi tuột đi thôi mà.*

Và tôi nghĩ: *Đó là lỗi của mình. Mình mới là người đã làm thế với cậu ấy.*

Tôi kết nối đến AJ và phát hiện ra rằng cậu chàng và Nathan từng là bạn tốt với nhau hồi tiểu học, và hiện vẫn thân thiện với nhau. Vậy nên

cũng phải thôi khi cậu ấy đi ngang, tôi buông tiếng chào. Và thế là cậu chào đáp lại.

Tôi ng ồi ăn trưa với đám bạn. Vài đứa hỏi về trận đấu tối qua, và tôi chỉ đáp qua loa, kết nối suốt cả thời gian ấy.

Tôi thoáng thấy Nathan ng ồi riêng một mình, ăn riêng một mình. Tôi không hề nhớ cậu thiếu bạn, chỉ hơi nhàm chán. Nhưng hiện tại thì trông như cậu không có bạn r ồi.

“Mình định sẽ đến trò chuyện với Nathan xem sao,” tôi nói với đám bạn.

Một trong số họ than vãn, “Thật đấy hả? Mình phát bệnh với cậu ta.”

“Mình nghe nói lúc này cậu ta đang mở mấy buổi tọa đàm luôn ấy chứ,” một người khác đề thêm.

“Cậu nên cho rằng bọn quý dữ có nhiều việc quan trọng cần phải làm hơn là lái một chiếc Subaru cho màn du ngoạn vào một đêm thứ bảy.”

“Nghiêm túc đấy.”

Tôi nhắc cái khay lên trước khi cuộc đối thoại có thể đi xa hơn nữa, và bảo họ rằng sẽ gặp nhau sau.

Nathan nhìn thấy tôi bước đến, nhưng vẫn có vẻ kinh ngạc khi tôi ng ồi xuống cạnh cậu.

“Cậu có phi ền không?” tôi hỏi.

“Không,” cậu nói. “Không đâu.”

Tôi không biết mình đang làm gì nữa. Tôi nghĩ đến bức thư cuối cùng của cậu - CHỨNG MINH ĐI - và nửa trông chờ cho những con chữ ấy sẽ vụt ngang ánh mắt cậu, để ở đó có vài thách thức mà tôi sẽ phải đương đầu. Tôi chính là minh chứng đây. Tôi đang ở ngay trước mắt cậu đây. Nhưng cậu ấy không hề biết được đi ầu đó.

“Thế cậu sao r ồi?” tôi hỏi, lấy một miếng cá, cố hành xử như đây chỉ là một màn giao tiếp bình thường giờ trưa giữa những người bạn với nhau.

“Ồn thôi, mình đoán thế.” Tôi nhận được một linh cảm rằng với tất cả những sự chú ý mọi người dành cho cậu, không nhiều người từng hỏi thăm rằng cậu sao r ồi.

“Thế có gì mới không?”

Cậu ấy liếc nhìn qua vai tôi. “Bạn của cậu đang nhìn chúng ta đấy.”

Tôi quay sang, và mọi người từ cái bàn ban nãy bỗng chợt quay nhìn đầu đó ngoại trừ ở đây.

“Sao cũng được,” tôi nói. “Đừng để ý đến họ. Bất cứ ai trong họ.”

“Mình không đâu. Họ không hiểu gì.”

“Mình hiểu mà. Ý mình là, mình hiểu rằng họ không hiểu gì.”

“Mình biết.”

“Thật quá choáng ngợp, dẫu vậy, khi mọi người đều quá hứng thú đến thế. Và tất thấy những bài viết và ba thứ linh tinh. Và đức cha kia nữa.”

Tôi băn khoăn không biết mình có đi quá xa chẳng. Nhưng Nathan trông vui mừng khi được nói ra. AJ là một chàng trai tốt.

“Ừ đấy, ngài ấy thật sự rất hiểu. Ngài biết mọi người sẽ chê bai mình nhiều. Nhưng ngài bảo mình cần phải mạnh mẽ hơn. Ý mình là, việc bị mọi người cười nhạo như thế chẳng bõ bèn so với việc sống sót qua một sự chiếm đoạt như thế.”

Sống sót qua một sự chiếm đoạt như thế. Tôi chưa khi nào nghĩ về những gì mình làm trong hoàn cảnh ấy. Tôi chưa khi nào nghĩ về sự hiện diện của mình lại hóa thành cái gì đấy khiến một người nào phải cố sống sót mà vượt qua.

Nathan thấy tôi đang suy nghĩ. “Sao thế?” cậu hỏi.

“Mình chỉ tò mò - cậu nhớ được những gì từ ngày hôm đó?”

Lúc này một nỗi nghi ngại len lỏi vào nét biểu cảm của cậu.

“Sao cậu hỏi vậy?”

“Tò mò thôi, mình đoán vậy. Mình không nghi ngờ cậu. Không hề. Mình chỉ thấy như, trong tất cả những gì mình từng đọc thấy và tất cả những gì mọi người từng nói, mình không thật sự nghe được từ phía cậu. Tất cả đó chỉ là qua một người thứ hai và thứ ba và có lẽ bảy hay tám gì đó, nên mình nghĩ mình nên đến và tự hỏi lấy cậu thì hơn.”

Tôi biết mình đang ở ngay trong vùng nguy hiểm. Tôi không thể làm cho AJ quá giống một người bạn tâm tình được, bởi mai đây thôi cậu sẽ chẳng nhớ bất cứ gì từng được thốt ra, và như thế có thể khiến Nathan nghi ngờ. Nhưng cùng lúc đó, tôi muốn biết những gì cậu ấy còn nhớ.

Nathan muốn được nói ra. Tôi có thể thấy được đi đâu đó. Cậu ấy biết mình đã hoàn toàn dấn bước trên một lộ trình riêng. Và trong khi cậu sẽ

chẳng đời nào thoát lui, cậu cũng có chút gì nuối tiếc. Tôi không nghĩ cậu từng có ý cho đi đầu đó áp đảo đời sống mình.

“Một ngày khá bình thường,” cậu kể tôi nghe. “Không có gì bất thường cả. Mình ở nhà với bố mẹ. Làm mấy việc nhà, kiểu như thế. Và rồi - mình không biết nữa. Một cái gì chắc đã xảy ra. Bởi vì mình bịa ra cả một câu chuyện thế này về trường học âm nhạc và mượn xe họ cho buổi tối. Mình không nhớ gì về cái phần âm nhạc cả - sau này họ mới nói với mình. Nhưng mình lại ở đấy, lái xe lòng vòng suốt. Và mình có mấy thứ... thôi thúc đó. Như thể mình bị kéo đi đến một nơi nào đó vậy.”

Cậu dừng lại.

“Đi đâu?” tôi hỏi.

Cậu ta lắc đầu. “Mình không biết. Đó là phần kỳ quặc nhất. Trí nhớ mình trong một vài giờ đồng hồ hoàn toàn trống rỗng. Mình có linh cảm không thể kiểm soát nổi mà để thân xác mình như thế đấy, nhưng chỉ thế thôi. Mình thoáng nhớ qua một bữa tiệc, nhưng không có ý niệm gì về nơi chốn, hay còn ai nữa ở đó chẳng. Rồi bất chợt mình được cảnh sát đánh thức. Và mình chẳng hề nhấp một ngụm nào. Mình chưa từng dùng thuốc nữa. Họ kiểm tra mấy cái đó luôn mà, cậu biết đấy.”

“Lỡ như cậu lên cơn tai biến thì sao?”

“Sao mình lại phải mượn bố mẹ chiếc xe để rồi bị lên cơn tai biến chứ? Không đâu, phải có một cái gì khác đã khống chế. Đức cha nói mình ắt phải chống chọi với lũ quỷ ghê gớm lắm. Như Jacob ấy. Mình ắt phải biết rằng thân xác mình đã được sử dụng cho một cái gì đó ma quái, và mình chống lại đi đầu đó. Và rồi, khi mình chiến thắng, quỷ dữ bỏ mình lại bên lề đường như thế.”

Cậu ta tin thế. Cậu ta quả thực tin thế.

Và tôi không thể nói với cậu rằng đi đầu đó không đúng. Tôi không thể nói với cậu chuyện gì đã thực sự xảy ra. Bởi nếu tôi làm thế, AJ sẽ gặp nguy hiểm. Tôi sẽ rơi vào hiểm nguy.

“Không phải là quỷ dữ đâu,” tôi nói.

Nathan trở nên sùng sộ. “Mình cứ biết là thế, được chứ? Và mình không phải người duy nhất đâu. Còn rất nhiều người ngoài kia từng trải qua đi đầu tương tự. Mình đã từng nói chuyện với họ. Đáng sợ làm sao khi giữa bọn mình có nhiều thứ tương đồng đến vậy.”

“Cậu có sợ nó sẽ xảy đến nữa không?”

“Không. Lần này mình chuẩn bị cả rồi. Nếu quỷ dữ ở đâu đó gần mình, mình biết phải làm thế nào.”

Tôi ngẩng ngay đó đối diện cậu và lắng nghe.

Cậu không hề nhận ra tôi.

Mình không phải quỷ dữ.

Suy nghĩ đó cứ vang lên trong tâm trí tôi suốt phần còn lại của ngày.

Mình không phải quỷ dữ, nhưng mình có thể trở thành lắm chứ.

Nhìn ngắm sự việc từ đằng xa, xem xét nó từ góc nhìn như của Nathan, tôi có thể thấy mức độ đáng sợ của nó. Bởi cái gì sẽ ngăn cản tôi phá hoại đây? Tôi sẽ bị trừng phạt ra sao nếu tôi cầm lấy cây bút chì trong tay mình và đâm cô bạn gái ngẩng bên cạnh trong giờ Hóa đây? Hay tệ hơn cả thế. Tôi có thể dễ dàng trốn thoát với một tội trạng hoàn hảo. Cái thể xác dính líu đến tội mưu sát sẽ chẳng thể nào thoát được, nhưng cái người thật sự mưu sát sẽ luôn tự do. Sao tôi chưa bao giờ nghĩ đến đi đâu này từ trước?

Tôi có khả năng trở thành quỷ dữ lắm chứ.

Nhưng rồi tôi nghĩ, *Dừng ngay*. Tôi nghĩ, *Không*. Bởi vì, thật đấy, đi đâu đó có khiến tôi khác biệt chút nào với những người còn lại không? Phải, tôi có thể trốn thoát, nhưng chắc chắn rằng tất cả chúng ta đều có khả năng dính líu đến những việc phi pháp. Chúng ta chọn không làm. Từng mỗi ngày qua, chúng ta chọn không làm. Tôi không khác gì.

Tôi không phải quỷ dữ.

Vẫn không có lời nào từ Rhiannon. Liệu rằng sự lặng im của em là đến từ nỗi bối rối hay từ mong muốn được thoát khỏi tôi, tôi không tài nào biết được.

Tôi viết cho em, giản đơn rằng:

Mình cần phải gặp cậu lần nữa.

A

NGÀY THỨ 6009

Vẫn không một tin nào từ em.

Tôi vào xe và lái đi.

Chiếc xe thuộc về Adam Cassidy. Đáng lẽ cậu ấy nên ở trường. Nhưng tôi đã gọi lên văn phòng và là bố cậu và báo rằng hôm nay cậu có cuộc hẹn với bác sĩ.

Có thể nó sẽ kéo dài cả một ngày.

Hai giờ lái xe. Tôi biết rằng mình nên dành thời gian đó để hiểu hơn về Adam Cassidy, nhưng có vẻ như cậu kém quan trọng hơn ngay lúc này. Tôi từng trú ngụ trong một sự sống như thế mọi lúc - kiểm tra xem mức tối thiểu cần biết về một người để có thể vượt qua một ngày. Tôi giỏi xoay xở đến mức mình có thể vượt qua một ngày mà không cần phải kết nối lần nào. Tôi chắc rằng có những ngày trống rỗng đối với chính những thể xác mà tôi từng trú ngụ, bởi bản thân chúng cũng rỗng tuếch đến lạ thường trong tôi.

Tôi dành hầu hết thời gian lái xe nghĩ về Rhiannon. Làm sao để khiến em trở lại. Làm sao để không vượt mất em. Làm sao để đi đầu ấy xảy ra. Chính đi đầu cuối cùng mới thật rắc rối làm sao.

Khi tôi đến trường em, tôi đỗ lại ngay bãi đỗ lần trước của Amy Tran.

Trường học đã vào guồng từ lâu, nên khi tôi mở cửa, tôi dấn vào ngay đám lao xao. Đang lúc giữa hai buổi học, và tôi có hai phút để tìm được em.

Tôi không biết em đang ở đâu. Tôi càng không biết buổi học nào đang bắt đầu. Tôi chỉ đơn giản là bước ngang qua các sảnh, tìm kiếm em. Mọi người xô lướt qua tôi, nhắc nhở rằng phải chú ý tôi đang đi đâu. Tôi không quan tâm. Nơi đây có nhiều người khác nữa, và nơi đây cũng có em. Tôi chỉ chú tâm vào em thôi.

Tôi để vũ trụ này lên tiếng chỉ tôi đến nơi cần đến. Tôi chỉ dựa vào sự phán đoán của bản thân, biết rằng nó đến từ một nơi nào đó không phải con người tôi hiện tại, một nơi nào khác xa thân thể này.

Em đang quay vào lớp học. Nhưng em dừng lại. Nhìn lên. Nhận ra tôi.

Tôi không biết làm thế nào có thể giải thích được. Tôi ở trên ốc đảo riêng tôi giữa sảnh này với bao người khác. Em ở trên một đảo ốc khác. Tôi nhìn thấy em, và em biết chính xác tôi là ai. Làm sao em biết? Nhưng em biết, thế thôi.

Em rời khỏi lớp học, bước về phía tôi. Một tiếng chuông nữa ngân vang và những người kia uể oải rời khỏi sảnh, để lại chúng tôi một mình bên nhau.

“Chào,” em nói.

“Chào,” tôi chào.

“Mình nghĩ cậu sẽ đến.”

“Cậu giận mình à?”

“Không, mình không giận cậu.” Em liếc nhìn lại lớp học. “Mặc dù Chúa biết rằng cậu ảnh hưởng xấu tới bảng điểm danh của mình.”

“Mình không tốt cho bất cứ sự điểm danh của ai cả.”

“Hôm nay tên cậu là gì thế?”

“A,” tôi bảo em. “Với cậu, sẽ luôn là A.”

Em có một bài kiểm tra vào tiết học tới chẳng thể bỏ qua, nên chúng tôi đành ở lại khuôn viên trường. Khi chúng tôi va phải những đứa trẻ khác - những đứa không có lớp tiết hiện tại, cả những đứa trốn học - em cảnh giác nhiều thêm.

“Justin có ở trong lớp không?” tôi hỏi, để gán cho nỗi sợ của em một cái tên.

“Ừ. Nếu anh ấy quyết định đi học.”

Chúng tôi tìm ra một phòng trống và vào bên trong. Từ tất cả những món đạo cụ đậm chất Shakespeare treo trên tường, tôi đoán chúng tôi đang

ở trong một lớp Anh ngữ. Hoặc kịch nghệ.

Chúng tôi ngồi ở dãy phía sau, ngoài tầm nhìn ở cửa sổ trên cửa ra vào.

“Làm sao cậu biết được đó là mình?” tôi cần phải hỏi rõ.

“Cái cách cậu nhìn mình,” em nói. “Không thể nào là một ai khác được.”

Đây là thứ mà tình yêu làm được: khiến bạn muốn viết lại cả thế gian. Nó khiến bạn muốn tạo dựng tính cách, xây dựng khung cảnh, dẫn dắt tình tiết. Người mà bạn yêu ngồi đối diện, và bạn muốn làm mọi thứ trong khả năng của mình để đi đầu ấy trở thành tất nhiên, kéo dài mãi mãi. Và khi chỉ có hai người bạn thôi, một mình trong một căn phòng, bạn có thể vờ như đây là cách nó diễn ra, là cách nó sẽ diễn ra.

Tôi nắm tay em và em không giằng ra. Là do một cái gì đó giữa chúng tôi đã đổi khác, hay chỉ là do thể xác tôi đổi khác? Có phải sẽ dễ hơn cho em khi nắm lấy tay Adam Cassidy không?

Mọi thứ trở nên im lặng lạ thường. Đi đầu ấy chẳng dẫn đến thứ gì khác hơn một cuộc chuyện trò thật lòng.

“Mình xin lỗi về buổi tối hôm đó,” tôi nói lần nữa.

“Mình cũng có lỗi. Mình không nên gọi cho anh ấy.”

“Cậu ta nói gì? Sau đó?”

“Anh không ngừng gọi cậu là ‘thứ quý cái da đen’.”

“Thú vị thật.”

“Mình nghĩ anh cảm giác được đó là một cái bẫy. Mình không biết nữa. Anh ấy biết có cái gì đó không ổn.”

“Vậy đó là lý do tại sao cậu ta vượt qua được thử thách.”

Rhiannon gạt đi. “Thế không công bằng.”

“Mình xin lỗi.”

Tôi tự hỏi tại sao em đủ mạnh mẽ để nói không với tôi, nhưng không thể khi nói với cậu ta.

“Cậu muốn làm gì?” tôi hỏi em.

Em bắt lấy cái nhìn thoáng qua của tôi một cách hoàn hảo. “Cậu muốn mình làm gì?”

“Mình muốn cậu hãy làm bất cứ gì cậu cảm thấy là tốt nhất cho cậu.”

“Đó là câu trả lời không thỏa đáng,” em bảo tôi.

“Tại sao?”

“Bởi đó là một lời nói dối.”

Em đang rất gần, tôi nghĩ. Em đang rất gần, và tôi chẳng thể nào với tới em.

“Hãy quay lại câu hỏi ban đầu của mình,” tôi nói. “Cậu muốn làm gì?”

“Mình không muốn vứt bỏ mọi thứ cho một đi đầu mông lung.”

“Một đi đầu mông lung gì chứ?”

Em cười. “Thật sao? Mình cần phải giải thích cho cậu sao?”

“Cậu biết cậu là người quan trọng nhất đối với mình. Đó là đi đầu chắc chắn.”

“Mới chỉ trong hai tuần. Đó là mông lung.”

“Cậu biết về mình nhiều hơn bất cứ ai.”

“Nhưng mình không thể làm đi đầu tương tự cho cậu được. Không thể.”

“Cậu không thể phủ nhận rằng có một đi đầu gì đó giữa chúng ta.”

“Không. Giữa chúng ta đã có gì đó. Hôm nay khi mình nhìn thấy cậu - mình không hề biết rằng mình đang đợi chờ cậu cho đến khi cậu ở đó. Và rồi tất cả những chờ đợi đó biến nhanh khỏi mình trong phút chốc. Đó chính là một đi đầu gì đó... nhưng mình không rõ nó có chắc chắn không.”

Mình biết mình đang trông chờ ở cậu điều gì, tôi những muốn nói ra. Nhưng tôi dừng lại. Bởi tôi nhận ra rằng đó sẽ lại là một lời nói dối khác thôi. Và em sẽ trách cứ đi đầu đó.

Em nhìn đồng hồ. “Mình cần phải chuẩn bị cho bài kiểm tra. Và cậu thì còn một đời sống khác cần phải trở về”

Tôi không thể nào chịu đựng được. Đành cất tiếng hỏi, “Cậu không muốn nhìn thấy mình sao?”

Em dừng lại đó trong một khoảnh khắc. “Có. Và không. Cậu sẽ cho rằng đi đầu ấy khiến mọi thứ dễ dàng hơn, nhưng thật ra nó khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn.”

“Vậy là mình không nên ở đây?”

“Hãy duy trì liên lạc qua email trong khoảng thời gian này. Được chứ?”

Và như thế, vũ trụ này đã trật quỹ đạo. Cứ như thế, những đi ều to lớn
đường như bé lại thành một quả bóng và trôi tuột khỏi t ầm tay tôi.

Tôi cảm thấy đi ều ấy, và em thì không.

Hay tôi cảm thấy đi ều ấy, và em sẽ không.

NGÀY THỨ 6010

Hôm nay tôi cách em bốn giờ lái xe.

Tôi là một cô nàng tên Chevelle, và tôi không thể chịu nổi cái ý tưởng phải đến trường lúc này. Nên tôi đành giả ốm, xin phép được ở nhà. Tôi gắng đọc cái này cái kia, chơi mấy trò điện tử, lướt mạng, làm mọi thứ từng làm qua chỉ để lấp đầy thời gian ấy.

Không gì trong số chúng hiệu quả. Ngày hôm nay dài bất tận.

Tôi không ngừng kiểm tra email.

Không có thư từ em.

Không có gì cả.

Không có gì.

NGÀY THỨ 6011

Tôi chỉ cách em có mười lăm phút lái xe.

Tôi được đánh thức lúc hoàng hôn khi chị gái lay dậy, gọi lớn tên tôi, Valeria.

Tôi nghĩ rằng mình trễ giờ học mất.

Nhưng không. Tôi trễ giờ làm.

Tôi là một cô hầu phòng. Một cô hầu gái chưa đủ tuổi, là bất hợp pháp.

Valeria không hề nói tiếng Anh, nên tất cả những nghĩ suy tôi đều phải kết nối qua tiếng Tây Ban Nha. Tôi hiếm khi hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Nó tốn của tôi khá khá thời gian để phiên dịch được mọi chuyện.

Có bốn người chúng tôi trong một căn hộ. Chúng tôi thay đổi phục vụ và được một chiếc xe tải ghé đến chở. Tôi là người trẻ nhất, người ít được tôn trọng nhất. Chị tôi nói với tôi, thì tôi gật. Tôi cảm giác như bên trong mình đang vặn xoắn cả lên, và ban đầu tôi nghĩ đó chỉ là do nỗi kinh ngạc trước hoàn cảnh. Rồi tôi nhận ra quả thật nó đang xoắn vặn vào nhau. Kinh nguyệt.

Tôi tìm ra từ và nói với chị. Chị hiểu, nhưng tôi vẫn phải làm việc.

Nhiều người phụ nữ khác đến cùng đi chung trên chiếc xe. Và một cô gái khác cỡ tuổi tôi. Một vài người tán gẫu, nhưng chị và tôi chẳng cất một lời nào với bất cứ ai.

Chiếc xe bắt đầu thả chúng tôi xuống mấy căn nhà. Ít nhất hai người mỗi căn, đôi khi ba hoặc bốn. Tôi được bắt cặp với chị mình.

Tôi phụ trách nhà tắm. Tôi phải chà rửa bồn cầu. Loại bỏ tóc khỏi vòi sen. Lau kính cho đến khi nó sáng choang lên.

Chúng tôi ở trong một phòng riêng. Chúng tôi không chuyện trò. Chúng tôi không chơi nhạc. Chúng tôi chỉ làm việc mà thôi.

Mồ hôi tôi ra ướt đẫm trong bộ đồng phục. Cơn đau sẽ không ngừng. Tủ thuốc đầy ắp, nhưng tôi biết mình đến nơi này là để dọn dẹp, không phải để lấy đi bất cứ gì. Sẽ không ai để ý đến hai viên Midol, nhưng nó chẳng đáng cho sự liều lĩnh.

Khi tôi vào đến phòng tắm của chủ nhân, bà ấy vẫn đang trong phòng ngủ, nói chuyện điện thoại. Quả là một cơn hải hùng với bà nếu Valeria đột kích vào ngay đó và bắt đầu thao giảng về mớ học thuyết nhiệt động lực học, hay cuộc đời của Thomas Jefferson, với một thứ Anh ngữ tuyệt vời.

Sau hai giờ, chúng tôi dọn xong căn nhà. Tôi cứ nghĩ thế là xong, nhưng còn đến bốn căn khác sau đó. Đến cuối cùng, tôi gần như chẳng thể nhích nổi người, và chị tôi, nhìn thấy vậy, đành vào buồng tắm làm cùng. Chúng tôi là một đội, và mỗi ràng buộc ấy mang đến cho ngày duy nhất một kỷ niệm đáng để khắc ghi.

Đến lúc chúng tôi về được đến nhà, tôi gần như không cất nổi tiếng. Tôi ép mình dùng bữa tối, nhưng đấy là một bữa ăn trong câm lặng. Rồi tôi lên giường, để lại cả căn phòng cho chị tôi.

Email không phải lựa chọn lúc này.

NGÀY THỨ 6012

Tôi cách em một giờ lái xe.

Tôi mở đôi mắt của Sallie Swain và tìm khắp phòng cô gái một cái máy tính. Trước khi thật sự tỉnh táo, tôi phải tải cho xong email.

A,

Mình xin lỗi vì hôm qua đã chẳng viết gì cho cậu. Mình đã định thế, nhưng rồi những thứ khác xảy đến (không có gì quan trọng hết, chỉ là tốn rất nhiều thời giờ). Kể cả khi gặp cậu rất khó, thật sự tốt khi được thấy cậu. Mình nói thật đấy. Nhưng tạm thời xa nhau và nghĩ thấu mọi chuyện sẽ có lý hơn.

Vậy một ngày của cậu thế nào? Cậu đã làm gì thế?

R

Em có thật sự muốn biết không, hay chỉ đang tỏ ra lịch sự? Tôi cảm giác như em có thể chuyện trò với bất cứ ai. Và trong khi tôi từng nghĩ rằng thứ tôi muốn ở em là cái giọng điệu thường nhật, giờ thì tôi có được nó, chính sự bình thường lại hóa thành thất vọng.

Tôi viết lại cho em và kể em nghe về hai ngày vừa qua. Rồi tôi bảo em rằng tôi phải đi đây - mình không thể bỏ lớp hôm nay được, bởi Sallie Swain có một buổi gặp mặt giao lưu văn hóa lớn, và sẽ không tốt cho cô gái nếu để lỡ nó.

Tôi chạy. Tôi được tạo ra để chạy. Bởi khi bạn chạy, bạn có thể là bất cứ ai. Được mài giũa bản thân trong một hình thể, không hơn không kém một thể hình. Phản hồi như một thân xác bình thường. Nếu bạn đang chạy để giành phần thắng, bạn không có nghĩ gì ngoài chính suy nghĩ của cơ thể, không mục tiêu gì ngoài đích đến của cơ thể ấy. Xóa mờ chính mình nhân danh vận tốc. Rồi phủ nhận bản thân để khiến nó vượt qua vạch cuối cùng.

NGÀY THỨ 6013

Tôi cách em một tiếng rưỡi đồng hồ, và là thành viên của một gia đình hạnh phúc.

Gia đình nhà Stevens chẳng để phí phạm một ngày thứ bảy nào. Không đâu, bà Stevens đánh thức Daniel vào đúng chín giờ và nhắc cậu sẵn sàng cho chuyến đi chơi. Ngay khi cậu vừa tắm xong, ông Stevens đã chắt xong đồ lên xe, và hai em gái Daniel háo hức khởi hành.

Điểm dừng chân đầu tiên ở Baltimore^[8] là tại bảo tàng mỹ thuật cho một cuộc triển lãm của danh họa Winslow Homer^[9]. Sau đó là bữa trưa ở Inner Harbor^[10], tiếp theo là một cuộc hành trình dài đến thủy cung. Kế đến là một phiên bản IMAX cho một bộ phim Disney, dành cho các cô gái, và bữa tối ở một nhà hàng hải sản nổi tiếng đến mức họ cảm thấy rằng chẳng cần đặt thêm mấy chữ *nổi tiếng* cạnh thanh danh của mình nữa.

Có vài phút khó chịu thoáng qua - khi một đứa em cảm thấy ngán ngẩm trước bọn cá heo, và khu vực đông đúc khiến bố nổi điên lên vì không có chỗ đỗ xe. Nhưng phần lớn thời gian mọi người vui vẻ, quây quần bên nhau. Họ quá tận hưởng niềm sướng vui mình đang có đến nỗi không nhận ra là tôi đâu thật sự tham dự chút phần gì trong đây. Tôi lang thang mãi bên lề. Tôi như những người trong bức họa của Winslow Homer, cùng ở trong một căn phòng với họ nhưng không thật sự ở đây. Tôi như con cá trong bể kính, suy tưởng bằng thứ ngôn ngữ riêng, thích ứng với đời sống nào phải tập tính tự nhiên của mình. Tôi là những người bên trong xe, từng người với những mẫu chuyện riêng họ, nhưng lướt nhau vội vã để chẳng chú ý được chi hay thấu hiểu được gì.

Hôm nay là một ngày tốt lành, và thế chắc chắn đã giúp ích cho tôi nhiều hơn một ngày tệ hại. Có những khoảnh khắc tôi chẳng nghĩ về em, hay thậm chí là nghĩ về chính mình. Có những khoảnh khắc tôi chỉ yên ngẫm ở đúng vị trí mình, nổi trôi ở riêng thế giới mình, lái chiếc xe mình đi

và chẳng nói bất cứ gì, chẳng nghĩ bất cứ chi có thể kết nối đến bất kể gì,
chẳng gì hết.

NGÀY THỨ 6014

Tôi cách em bốn mươi phút.

Hôm nay là chủ nhật, nên tôi quyết định tìm xem Đức cha Poole đang giờ trò gì.

Orlando, người tôi đang tạm mượn thể xác, hiếm khi dậy trước giờ trưa vào chủ nhật, nên nếu tôi giữ cho việc đánh máy được lặng lẽ, bố mẹ cậu sẽ để tôi yên.

Đức cha Poole đã lập nên một trang mạng để mọi người có thể kể ra câu chuyện của họ về sự chiếm đoạt. Đã có đến hàng trăm bài viết và phim ảnh.

Bài viết về Nathan khá sơ sài, như thể nó được tóm tắt từ những câu phát biểu hôm trước của cậu. Cậu chẳng tạo ra một đoạn phim nào. Tôi không phát hiện ra được điều gì mới.

Những câu chuyện khác thì công phu hơn. Một số rõ ràng là của bọn điên tạo ra - những kẻ mắc chứng hoang tưởng lâm sàng cần một sự trợ giúp chuyên biệt, chứ không phải một đấu trường để thả cửa tung ra hàng loạt thuyết âm mưu phóng đại. Những lời xác nhận khác, lại gần như thành thực một cách đau xót. Một người đàn bà thực tâm cảm thấy quỷ Satan đang chống lại mình khi bà đứng xếp hàng tại quầy tính tiền trong siêu thị, bao trùm lấy bà trong một nỗi thèm muốn trộm cắp. Và một người đàn ông có đứa con trai muốn tự kết liễu chính mình, tin rằng đứa con ắt phải bị chiếm đoạt bởi thứ quái quỷ thực sự, hơn là chống lại một thứ gì đó bí ẩn bên trong.

Bởi tôi chỉ đến ở thân xác của người cỡ tuổi mình, tôi quyết định sẽ chỉ chú tâm vào những đứa vị thành niên. Poole ắt phải rà soát từng người từng thứ hiện trên trang tin, bởi ở đây không tồn tại một lời nhạo báng hay châm biếm nào. Thành ra số trẻ vị thành niên chỉ chiếm phần thiểu số. Duy có một người, tuy thế, đến từ Montana, lại khiến tôi sồn gáy. Cậu ấy bảo

rằng mình bị chiếm đoạt, nhưng chỉ trong một ngày. Không gì đáng kể xảy ra, nhưng cậu biết bản thân mình đánh mất sự kiểm soát đối với cơ thể.

Tôi chưa từng đến Montana. Tôi chắc chắn thế.

Nhưng những gì cậu mô tả giống rất nhiều với những gì tôi đang làm đây.

Có một đường dẫn trên trang của Poole:

**NẾU BẠN TIN RẰNG QUỶ DỮ TỒN TẠI TRONG MÌNH,
NHẤN VÀO ĐÂY HOẶC GỌI ĐẾN SỐ NÀY**

Nhưng nếu quỷ dữ quả tồn tại trong bạn, thế quái nào nó chịu nhấn hay gọi cơ chứ?

Tôi truy cập vào hộp thư cũ và tìm thấy sự cố công của Nathan trong việc tìm cách liên lạc với tôi lần nữa.

Không có bằng chứng sao?

Nhờ giúp đỡ đi.

Cậu ấy thậm chí còn đính kèm cả đường dẫn đến trang của Poole nữa. Tôi muốn hỏi âm cho cậu và chỉ ra rằng cậu và tôi vừa mới trò chuyện ngày hôm kia đấy thôi. Tôi muốn cậu hỏi bạn mình AJ hôm thứ hai vừa rồi thế nào. Tôi muốn cậu lo sợ rằng tôi có thể ở đó bất cứ thời điểm nào, trong bất kỳ nhân dạng nào.

Không, tôi nghĩ. Đừng cảm thấy thế.

Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu tôi chẳng mong cầu gì.

Không có được thứ bạn muốn có thể khiến bạn tàn nhẫn ra sao.

Tôi kiểm tra hộp thư còn lại và thấy một tin nhắn khác từ Rhiannon.

Em kể tôi nghe một cách mơ hồ về cuối tuần của mình và hỏi han tôi một cách lơ đãng về cuối tuần của tôi.

Tôi cố tiếp đi trong những thời giờ còn sót lại.

NGÀY THỨ 6015

Tôi thức dậy, và tôi không hề cách em bốn giờ xe, hay một giờ, hay thậm chí mười lăm phút.

Không, tôi thức dậy ngay trong nhà em.

Trong phòng em.

Trong thân xác em.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ mình vẫn còn trong giấc ngủ, đang mơ. Tôi mở mắt, và tôi có thể ở trong phòng của bất kỳ cô gái nào - một căn phòng mà cô gái ấy đã sống trong suốt thời gian dài, với những búp bê quý bà Alexander chia sẻ với chì kẻ mắt, tạp chí thời trang. Tôi chắc đó chỉ là một trò đùa của cõi mộng khi mình đã kết nối đến nhân dạng và chỉ tìm ra mỗi Rhiannon là hiện hữu. Tôi đã từng có giấc mơ này trước đây chưa? Tôi không nghĩ thế. Nhưng theo một cách, đi đâu đó cũng có lý cả thôi. Nếu em là suy nghĩ, niềm hy vọng, mối quan tâm ẩn dưới những khoảnh khắc tôi tỉnh thức, vậy tại sao em lại không thể tỏa lan đến cả những thời khắc tôi thiếp đi?

Nhưng tôi đâu có mơ. Tôi đang cảm nhận được lực ép của cái gối lên gương mặt mình. Tôi đang cảm nhận được tấm drap trải giường quấn quýt chân tôi. Tôi đang thở. Trong cõi mơ, chúng ta không bao giờ chịu khó hít thở thế này đâu.

Bất chợt tôi thấy thế gian này hóa thành pha lê. Mỗi giây phút đều mỏng manh. Từng cử động là sự liêu lĩnh. Tôi biết em không muốn tôi ở đây. Tôi biết nỗi hãi sợ của em.

Mỗi việc tôi làm có thể khiến một cái gì đó vỡ tan. Mỗi lời tôi nói. Mỗi chuyển động tôi gây ra.

Tôi nhìn quanh thêm chút. Vài cô gái và cậu chàng muốn dọn sạch phòng họ khi lớn lên, cho rằng họ cần phải tống khứ kiếp sống thời trẻ trung để hoàn toàn được yên vị ở một đời sống mới. Nhưng Rhiannon lại

bảo vệ quá khứ của em hơn thế. Tôi thấy các bức hình của em và gia đình khi em lên ba, tám, mười, mười bốn. Một chú cánh cụt nh ỏ bông vẫn c ần mẫn đứng gác cho giường ngủ của em. J.D. Salinger được đặt cạnh Dr. Seuss trên kệ sách.

Tôi nh ặt lên một trong mấy tấm hình. Nếu muốn, tôi có thể cố kết nối đến cái ngày nó được chụp ra. Trông như em và chị mình đang ở chợ trời ấy nh ỉ. Chị em đang đeo một loại dải ruy băng tượng trưng cho phần thưởng. Sẽ dễ làm sao để tôi tìm ra đây là gì. Nhưng r ồi đây sẽ không còn là thứ mà Rhiannon kể cho tôi nghe nữa.

Tôi muốn em ở đây cạnh bên tôi, dẫn dắt tôi tham quan một vòng. Giờ tôi cảm tưởng như mình đã cắt ngang mọi thứ.

Cách duy nhất để vượt qua đi ều này là sống trọn một ngày theo ý Rhiannon muốn tôi phải thế. Nếu em biết tôi đã ở đây - và tôi có một linh cảm rằng em sẽ biết - tôi muốn em được chắc chắn rằng tôi chẳng lấy gì làm lợi ích riêng tôi. Trong vô thức tôi biết rằng đây không phải cách tôi muốn để học được mọi thứ. Đây không phải cách tôi muốn để đạt được mọi đi ều. Bởi thế, tưởng như tất thảy những gì tôi có thể làm là đánh mất vậy.

Đây là cảm giác khi giờ cánh tay em.

Đây là cảm giác khi nháy đôi mắt em.

Đây là cảm giác khi xoay đi ầu em.

Đây là cảm giác khi miết lưỡi em dọc bờ môi, khi đặt chân em xuống dưới n ền.

Đây là sức nặng của em. Đây là dáng vóc của em. Đây là góc độ mà em nhìn cả thế gian.

Tôi có thể kết nối đến từng ký ức em có v ề tôi. Tôi có thể kết nối đến mỗi ký ức em có cùng Justin. Tôi có thể nghe thấy những đi ều em nói khi tôi chẳng ở cạnh em.

“Xin chào.”

Đây là thanh âm của giọng nói em khi nghe từ bên trong.

Đây là thanh âm của giọng nói em khi em là chính mình.

Mẹ em lê bước ngang qua tôi trên hành lang, bà thức nhưng không phải vì bà muốn thế. Quả là một đêm dài với bà, kéo dài đến tận sáng. Bà nói bà

sẽ cố ngủ trở lại, nhưng để thêm rằng không có vẻ gì sẽ như thế cả.

Bố Rhiannon đang trong bếp, chuẩn bị đi làm. Lời “chào buổi sáng” của ông chứa ít sự phàn nàn hơn. Nhưng ông đang vội, và tôi có cảm giác rằng mấy lời đó là tất cả những gì Rhiannon sẽ nhận được. Tôi lấy ra ít ngũ cốc khi ông bận tìm chìa khóa, rồi nói lời tạm biệt vọng lại sau câu chào vội vàng của ông.

Tôi quyết định không tắm rửa gì, hay thậm chí là không thay đồ lót đêm qua. Khi tôi vào phòng tắm, tôi sẽ giữ mắt nhắm. Tôi phô bày bản thân đủ để khi nhìn vào gương và thấy mỗi gương mặt Rhiannon ở đấy. Tôi không thể tiến xa hơn thế nữa. Chải tóc em thôi cũng là quá thân mật. Trang điểm. Rồi đi giày. Đó là một trải nghiệm tuyệt vời và tôi có mong muốn mãnh liệt trải nghiệm sự thăng bằng của cơ thể em, cảm giác của làn da em từ bên trong, chạm vào gương mặt em và nhận lại sự va chạm ấy từ hai phía. Tôi cố chỉ nghĩ đến mình, nhưng không sao dừng được mỗi xúc cảm khi tôi là em.

Tôi phải kết nối để tìm được chìa khóa, rồi tìm đường đến trường. Có lẽ tôi nên ở nhà chẳng, nhưng tôi không chắc mình chịu được sự cô đơn khi là em trong suốt khoảng thời gian dài ấy mà không có sự sao nhãng nào. Đài phát thanh được chỉnh đến mục tin tức, đó là đi đâu ngoài dự kiến. Có một món quà nhỏ từ đợt tốt nghiệp của chị em được treo ở kính chiếu hậu.

Tôi nhìn sang ghế cạnh bên, mong sao Rhiannon đang ở đây, nhìn thấy tôi, nói tôi nghe mình cần đi đâu.

Tôi định sẽ tránh gặp Justin. Tôi đến học tủ mình, lấy sách, và rồi đến thẳng lớp học đầu tiên. Khi bạn bè lác đác vào phòng, tôi chuyện trò nhiều hết mức có thể. Không ai chú ý đến sự khác biệt cả - không phải bởi họ chẳng quan tâm, vì bởi đây là sáng sớm, và không ai được cho là bình thường như con người họ vốn có lúc này cả. Tôi đã quá chú tâm vào Justin mà không nhận ra rằng có bao người bạn đã trở thành một phần trong đời sống em. Tôi nhận ra rằng cho đến lúc này, lúc tôi được nhìn thấy nhiều nhất ở đời sống em chính là khi tôi trở thành Amy Tran, ghé thăm trường em trong một ngày. Bởi em chẳng hề tiêu pha một ngày em có một cách đơn lẻ. Những người bạn này không phải thứ em muốn trốn chạy khi em chạy trốn cho bản thân em.

“Cậu có làm được hết bài môn Sinh học không?” bạn em Rebecca hỏi. Lúc đầu tôi cứ ngỡ cậu ấy muốn hỏi xin chép bài, nhưng rồi nhận ra cô

bạn đang đưa bài cho tôi chép. Chắc rồi, Rhiannon chỉ còn lại một ít vấn đề cần giải quyết mà thôi. Tôi cảm ơn Rebecca và bắt đầu chép cật lực.

Khi tiết học khởi động và giáo viên bắt đầu bài giảng, tất thấy những gì tôi cần làm là lắng nghe và ghi chú.

Hãy nhớ lúc này, tôi nói với Rhiannon. Hãy nhớ nó bình thường ra sao.

Tôi chẳng thể làm gì ngoại trừ việc bắt lấy ánh nhìn từ những điếu tôi chưa bao giờ thấy qua. Nét vẽ nguệch ngoạc trên cuốn sổ tay với những cây và núi. Vết sáng mà đôi vớ em để lại trên cổ chân. Một vết chàm đỏ nho nhỏ ở dưới ngón trỏ phía bên tay trái em. Có lẽ đây là những điếu em chưa bao giờ ghé mắt qua. Nhưng bởi tôi mới đến bên em, tôi nhìn thấy hết.

Đây là cảm giác khi cần một cây bút chì trong bàn tay em.

Đây là cảm giác khi hít lấy khí trời đầy cả lồng ngực em.

Đây là cảm giác của em khi ấn lưng vào ghế.

Đây là cảm giác khi chạm tai em.

Đây là cách em lắng nghe thế giới. Đây là điếu em nghe thấy mỗi ngày.

Tôi cho phép bản thân được ghé xem một ký ức. Tôi không chọn nó. Nó cứ thế hiện ra, và tôi không gạt nó đi.

Rebecca ngồi kế bên tôi, đang nhai kẹo cao su. Tại một thời điểm giữa buổi học, cậu ấy chán đến mức lấy nó ra khỏi miệng và bắt đầu chơi đùa nó giữa các ngón tay. Và tôi nhớ đến cái lúc cô bạn làm thế năm lớp sáu. Giáo viên bắt tại trận, và Rebecca ngạc nhiên trước việc bị bắt đến mức giật cả mình, và miếng kẹo cao su bay vụt ra từ tay cô nàng và dính vào tóc của Hannah Walker. Hannah lúc đầu không biết chuyện gì đã xảy ra, và cả bọn nhóc bắt đầu cười phá lên, khiến giáo viên càng điên tiết hơn. Tôi chính là người đã nhào đến và bảo cô bạn rằng có cái kẹo cao su trên tóc cô. Tôi chính là người đã gỡ nó ra với những ngón tay mình, cẩn thận không để nó dính sâu hơn. Tôi gỡ ra tất cả. Tôi nhớ mình đã gỡ ra.

Tôi cố tránh Justin trong bữa trưa, nhưng thất bại.

Tôi ở phía lối đi không hề gần học tủ mình hay phòng ăn chút nào, và cậu ta lại xuất hiện ngay đó. Cậu không vui khi thấy tôi hay kém vui khi nhìn tôi; cậu tiếp nhận sự hiện diện của tôi như một sự thật hiển nhiên, không khác gì tiếng chuông ngân vang giữa giờ.

“Có muốn ra ngoài ăn không?” cậu hỏi.

“Chắc rồi,” tôi nói, không thật sự biết được mình đang đồng ý với đi đâu gì nữa.

Trong trường hợp này, “ra ngoài” nghĩa là tiệm pizza cách trường hai dãy nhà. Chúng tôi nhận lấy các mẫu bánh và nước ngọt. Cậu tự trả, nhưng chẳng đả động gì đến việc trả cho tôi cả. Tốt thôi.

Cậu ta đang có nhã hứng ba hoa, tập trung vào những gì mà tôi tưởng đó là nỗi lòng của cậu: sự bất công mà mọi người bắt cậu gánh lấy. Đó là một âm mưu khá lớn đấy, bao gồm mọi thứ từ lối khởi động xe cho đến mấy tiếng cằn nhằn của bố cậu về trường cao đẳng, đến cả ông thầy Anh ngữ “nói chuyện bê đê không thể tả”. Tôi ít khi theo kịp đoạn hội thoại của cậu, và “theo kịp” nghe rất chính xác trong trường hợp này, bởi đoạn hội thoại đó mục đích là để tôi hụt lại năm bước đằng sau. Cậu đâu có cần nghe ý kiến tôi. Bất cứ khi nào tôi đưa ra gì, cậu chỉ để nó nằm lại trên bàn giữa hai người, không hề nhặt nhạnh nó làm chi.

Khi cậu ta tiếp tục nói về Stephanie là thứ gì đối với Steve, và không ngừng nhét mấy miếng pizza vào mồm, và nhìn xuống bàn nhiều hơn hẳn khi nhìn lên tôi, tôi phải chống lại thôi thúc mãnh liệt muốn làm cái gì đó thật dứt khoát. Dù cậu không nhận ra, nhưng quyền lực nằm trong tay tôi tất. Những gì cần làm là chưa-đến-một-phút để buông tiếng chia tay. Những lời cần nói chỉ là một vài từ chọn-lựa-kĩ-càng để cắt đi mối dây ràng buộc. Có thể cậu ta sẽ phản ứng bằng mấy giọt lệ hay sừng sộ lên hay lại hứa hẹn, và tôi có thể chịu đựng được đến từng cái một.

Đó quả là thứ tôi khao khát, nhưng tôi không hề mở miệng. Tôi không sử dụng quyền lực đó. Bởi tôi biết loại kết thúc như thế sẽ chẳng bao giờ dẫn đến thứ khởi đầu mà tôi muốn. Nếu tôi chấm dứt mọi thứ như thế, Rhiannon sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Em không thể làm lại mọi thứ vào ngày mai, em sẽ đánh giá tôi qua sự phản bội ấy cho chừng này thời gian dài lâu tôi còn trong đời sống em, dù nó không lâu dài gì.

Tôi hy vọng rằng em nhận ra: trong suốt thời gian, Justin chưa khi nào để ý thấy. Em có thể nhìn ra tôi với bất cứ thân xác nào, nhưng cậu ta chẳng thể thấy được sự trống vắng của em. Cậu ta không hề nhìn ngắm với sự gần gũi như thế.

Rồi cậu ta gọi em là Silver. Chỉ đơn giản, “Đi thôi, Silver,” khi chúng tôi ăn xong. Tôi nghĩ có lẽ mình nghe nhầm chẳng. Nên tôi kết nối, và nó đây. Một khoảnh khắc giữa họ với nhau. Hai người đang đọc cuốn *Kẻ ngoài cuộc* cho môn Anh ngữ, nằm cạnh nhau với cùng một cuốn sách được mở, em đọc có nhanh hơn chút. Em nghĩ rằng cuốn sách là một thánh tích kể từ khi những cậu trai tuy du đảng mà lại gây xúc động mãnh liệt hơn cả *Cuốn theo chiều gió*, nhưng em lặng yên khi nhìn thấy nó đang tác động đến cậu ấy ra sao. Em ở đó sau khi hoàn thành phần mình, bắt đầu đọc lại từ đầu cho đến khi cậu cũng xong nốt. Rồi cậu đóng cuốn sách và nói, “Ồi chao. Ý anh là, không loại vàng nào có thể lưu lại được. Đúng không nhỉ?” Em không muốn phá vỡ giây phút ấy, không muốn hỏi ra đi đâu đó nghĩa là gì. Và em được đền đáp khi cậu cười và bảo, “Anh đoán nó có nghĩa là chúng ta sẽ phải trở thành bạc đấy.” Đêm ấy khi em rời đi, cậu gọi to, “Lâu quá, Silver à!” Và thế là cái tên đó được lưu lại.

Về lại trường, chúng tôi không nắm tay, hay thậm chí không chuyện trò. Khi chúng tôi xa nhau, cậu chẳng hề chúc tôi một buổi chiều vui vẻ hay cảm ơn tôi cho khoảng thời gian mà cả hai đã có với nhau. Cậu ta thậm chí còn không nhấn rằng sẽ gặp lại tôi sớm thôi.

Tôi trở nên cảnh giác thái quá - khi cậu ta rời khỏi, khi tôi được vây quanh bởi những người khác - với bản chất nguy hiểm của những gì tôi đang dốc lòng, của hiệu ứng cánh bướm là nỗi đe dọa đến từng cái vổ cánh với mỗi tương tác. Nếu bạn suy nghĩ về nó đủ kĩ, nếu bạn truy nguyên những dư chấn tiềm tàng đủ lâu, mỗi bước bạn đi đều có thể sai lầm, bất kỳ bước đi nào cũng có thể dẫn đến một kết quả khó lường.

Tôi có đang bỏ quên ai mà đáng ra tôi không nên làm thế? Tôi có đang bỏ lỡ tiếng nói nào mà đáng ra tôi nên thổ lộ? Tôi không hề để tâm đến

điều gì mà em sẽ hoàn toàn chú ý sao? Trong khi tôi đang ở ngoài lối đi công cộng thế này, có thứ ngôn ngữ bí mật nào tôi đã bỏ lỡ?

Khi chúng tôi nhìn đám đông kia, ánh mắt chúng tôi tự nhiên thay lại hướng đến những người nhất định, dù chúng tôi có biết họ hay không. Nhưng ánh nhìn của tôi ngay lúc này hoàn toàn rỗng không. Tôi biết thứ mình thấy, nhưng không phải thứ em sẽ thấy.

Thế gian này vẫn mỏng manh, dễ vỡ.

Đây là cảm giác khi đọc lên những con chữ bằng đôi mắt em.

Đây là cảm giác khi lần giở trang sách bằng bàn tay em.

Đây là cảm giác khi cổ chân em gập lại.

Đây là cảm giác khi em cúi đầu xuống, để mái tóc em giấu ánh nhìn em khỏi tầm ngắm.

Đây là hình dáng của nét chữ em. Đây là cách em viết. Đây là cách em ký tên mình.

Một bài kiểm tra lớp Anh ngữ. Về tác phẩm *Tess of the d'Urbervilles* mà tôi đã đọc qua. Tôi nghĩ Rhiannon làm cũng ổn thôi.

Tôi kết nối vừa đủ để biết được rằng em không có kế hoạch gì sau giờ học. Justin tìm em trước buổi tiết học cuối và hỏi em có muốn làm cái gì chẳng. Tôi thấy rõ ràng rằng cái gì này là cái gì, và tôi không thể thấy được ích lợi gì nhiều từ nó cả.

“Anh muốn làm gì?” tôi hỏi.

Cậu ta nhìn tôi như thể nhìn một chú cún ngây ngô.

“Em nghĩ sao?”

“Bài tập hả?”

Cậu khịt mũi. “Ừ phải, chúng ta có thể gọi nó như thế, nếu em muốn.”

Tôi cần một lời nói dối. Thật sự là, thứ tôi muốn làm là nói dối ý và rồi bỏ mặc cậu ta. Nhưng nó có thể để lại hậu quả vào hôm sau. Nên thay vào đó tôi bảo cậu rằng mình cần phải đưa mẹ đi khám bác sĩ về chứng rối loạn giấc ngủ. Quả đáng chán làm sao, nhưng họ sẽ gây tê mẹ và có lẽ bà ấy không thể tự mình lái xe về nhà được đâu.

“Được thôi, miễn là họ cho bà một đồng thuốc thang,” cậu nói. “Anh yêu những viên thuốc của mẹ em làm sao.”

Cậu ấy nhào tới cho một nụ hôn và tôi phải đáp lại. Ngạc nhiên thay khi vẫn là hai thể xác ấy ba tuần trước, nhưng cái hôn dường đã khác nhiều. Trước đây, khi mỗi chúng tôi chạm nhau, khi tôi còn ở phía bên kia, cảm giác như thể một dạng hình khác của cuộc tâm tình thân mật. Giờ lại như thể cậu ta dường thả ra một cái gì xa lạ và tổng khứ nó vào miệng tôi vậy...

Chúng ta đã từng ra phía biển cùng nhau, và vào rừng. Nên hôm nay mình quyết định là chúng ta nên đến núi nhé.

Tôi tìm nhanh để biết được nơi gần nhất có thể leo lên. Tôi không cách nào biết được Rhiannon từng đến đây chưa, nhưng cũng không chắc nó là vấn đề gì ghê gớm cả.

Em không thật sự ăn vận cho việc leo núi - đôi Converse của em không được đệm toàn bộ. Tuy thế tôi cứ vậy mà lao lên trước, mang theo chai nước và điện thoại, và để lại mọi thứ trong xe.

Lần nữa, đây lại là một thứ hai khác, và lối đi thật quang đãng. Đôi khi tôi đi ngang qua những người leo núi khác đang trên đường xuống, và chúng tôi gật đầu hay chào nhau, theo cái cách mà những người được vây quanh bởi lặng yên vẫn thường làm. Lối đi được chỉ dẫn lung tung, hay có lẽ do tôi đã không chú tâm đủ nhiều nhỉ. Tôi có thể cảm nhận được độ dốc được đo bởi cơ chân Rhiannon, có thể cảm nhận được hơi thở em phả vào không khí. Tôi không ngừng tiến lên.

Với buổi trưa, tôi đã quyết sẽ nỗ lực để mang đến cho Rhiannon sự thỏa mãn được trọn vẹn riêng mình. Không phải sự ơ thờ của việc nằm dài trên sofa hay nỗi đơn điệu tẻ nhạt rồi phải thiếp đi trong giờ Toán. Không phải chuyển lang thang vẫn vơ quanh ngôi nhà đã yên giấc hay nỗi đau của việc bị bỏ mặc trong một căn phòng sau khi cánh cửa bị đóng sập trước mắt. Dành riêng cho mình một ngày không phải là một biến thể nào của những thứ trên. Cảm nhận thể xác, nhưng không dùng nó để lảng tránh tâm trí. Cử động với mục đích, nhưng không hề hối hả. Đối thoại không phải với người cạnh bên bạn, mà với chính con người bên trong. Cơ thể đầm mồ hôi, chân đau nhức phải đảm bảo rằng mình không trượt đi, không ngã xuống, tự mở đường nhưng không quá lạc đường.

Và ở phía cuối có một khoảng dừng chân. Vật lộn với những dốc nghiêng cuối cùng, những ngã rẽ cuối cùng của lối đi, và rồi tìm thấy chính bản thân mình. Không phải vì chúng tôi có được một quang cảnh kỳ

vĩ để thốt lên sững sờ. Không phải vì chúng tôi đã chạm được đến nóc nhà Everest để xuýt xoa. Nhưng chúng tôi ở đây, ở điểm cao nhất mà ánh nhìn có thể vươn tới, không cần phải đếm từng áng mây trời, không khí, và mặt trời. Tôi lại quay về lúc mười một tuổi; chúng tôi cùng ở trên ngọn cây ấy. Không khí trong sạch hơn khi cả thế gian đều ở bên dưới, chúng tôi thỏa sức hít thở, ôm trọn bầu không khí. Khi không một ai cạnh bên, chúng tôi mở lòng mình cho thiên nhiên, yên lặng ngắm nhìn thế giới.

Hãy khắc ghi điều này nhé, tôi muốn Rhiannon nhớ khoảng khắc khi nhìn ra xung quanh những ngọn cây, khi bắt lấy từng hơi thở em có. Hãy khắc ghi cảm xúc này. Hãy nhớ rằng chúng ta từng ở đây.

Tôi ngả xuống một tảng đá và uống nước. Tôi biết mình đang ở trong cơ thể em, nhưng cảm giác cứ như là em đang ở đây cạnh bên tôi vậy. Như là chúng tôi là hai con người tách biệt, cùng với nhau, sẽ chia những đi đâu này.

Tôi ăn cơm tối với bố mẹ em. Khi họ hỏi tôi đã làm gì hôm nay, tôi kể họ nghe. Tôi chắc rằng mình đã kể họ nghe nhiều hơn Rhiannon sẽ làm, nhiều hơn một ngày bình thường cho phép.

“Nghe tuyệt thật đấy,” mẹ em nói.

“Chỉ cần cẩn thận khi ra ngoài nhé,” bố em nhắc. Rồi ông hướng cuộc trò chuyện sang một việc diễn ra tại chỗ làm, và một ngày của tôi, khi chỉ được ghi nhận ít ỏi như thế, lại trở thành của riêng tôi lần nữa.

Tôi làm bài tập cho em tốt nhất có thể. Tôi không kiểm tra email của em, sợ rằng sẽ có gì đó mà em không muốn tôi trông thấy. Tôi cũng không kiểm tra cả email của mình, bởi em là người duy nhất tôi mong thư. Có một cuốn sách trên bàn đầu giường, nhưng tôi không đọc, vì lo rằng em sẽ không nhớ những gì tôi đã đọc, và dù cách nào cũng sẽ đọc lại lần nữa thôi. Tôi lật giở mấy cuốn tạp chí.

Cuối cùng, tôi quyết định sẽ để lại cho em một lời nhắn. Đó là cách duy nhất để em biết chắc rằng tôi từng ở đây. Một thôi thúc mãnh liệt nữa là hãy vờ như chưa có bất cứ gì xảy ra, hãy phủ nhận bất cứ sự cáo buộc nào

em gây ra dựa trên những gì còn sót lại từ ký ức hiện hữu trong em. Nhưng tôi muốn đối với em thực lòng. Cách duy nhất cho tình cảm của chúng tôi đạt được điều gì là khi chúng tôi hoàn toàn thực lòng với nhau.

Vậy nên tôi kể em nghe. Ngay từ đầu của bức thư, tôi xin em hãy cố nhớ lại ngày hôm nay nhiều nhất có thể trước khi em đọc tiếp, để những gì tôi viết ra sẽ không lẫn vào những gì thực sự em còn nhớ. Tôi giải thích rằng mình sẽ không bao giờ chọn lựa được ở trong thể xác em đâu, rằng đó không phải thứ tôi có thể kiểm soát được. Tôi nói với em rằng tôi cố tôn trọng một ngày em có bằng tất cả khả năng hiểu biết của tôi, và tôi mong rằng mình đã không gây ra một sự gián đoạn nào trong đời sống của em. Rồi, với nét chữ của em, tôi viết chi tiết các hoạt động trong ngày cho em. Đây là lần đầu tiên tôi viết thư cho người mà mình từng sống qua đời sống họ, có cảm giác lạ kỳ nhưng cũng thoải mái làm sao, khi biết rằng Rhiannon chính là người đọc được những dòng ấy. Có rất nhiều những lời giải thích mà tôi có thể không biểu lộ thành từ. Việc tôi đang viết một lá thư là một biểu hiện của tấm lòng thành - sự thiết tha đối với cả em và nỗi trông mong rằng niềm tin cậy có thể dẫn đến sự tin tưởng, và lòng thành thật có thể dẫn đến niềm chân thành.

Đây là cảm giác khi đôi mắt em nhắm lại.

Đây là mùi vị của giấc ngủ mà em sẽ cảm nhận.

Đây là cách mà làn da em được màn đêm vây lấy.

Đây là cách mà em được ru ngủ.

Đây là lời tạm biệt mà em cảm nhận mỗi đêm. Đây là cách em kết thúc một ngày.

Tôi cuộn người trên giường, vẫn mặc nguyên áo quần. Giờ thì một ngày đã gần như kết thúc, thế giới pha lê kia sắp phai tàn. Tôi tưởng ra chúng tôi cùng nằm trên cái giường này, rằng cơ thể vô hình của tôi được cơ thể em ôm ấp. Chúng tôi đều một nhịp thở, vâng ngực chúng tôi lên xuống đều một nhịp đi. Chúng tôi không phải thần thì, bởi ở khoảng cách này, tất thấy những gì chúng tôi cần là suy nghĩ của nhau. Đôi mắt chúng

tôi nhắm lại cùng một thời điểm. Chúng tôi cảm nhận cùng một tấm chăn vẫy phũ lấy mình, cùng một màn đêm. Hơi thở chúng tôi cùng nhau chậm rãi. Chúng tôi tách thành hai phiên bản khác của cùng một giấc mơ. Giấc ngủ mang chúng tôi đi ở cùng một thời khắc.

NGÀY THỨ 6016

A,

Mình nghĩ là mình nhớ hết mọi chuyện đấy. Hôm nay cậu ở đâu vậy?

Thay vì viết một bức thư dài, mình muốn nói chuyện.

R

Tôi đang cách em hai giờ lái xe khi đọc thấy bức thư này, trong thể xác của chàng trai tên là Dylan Cooper. Cậu chàng là một tên nghiện thiết kế, và phòng cậu là cả một khu vườn các sản phẩm hãng Táo Cắn Dở. Tôi kết nối đến cậu đủ để biết rằng khi cậu thật sự, thật sự rất thích một cô gái, cậu tạo ra cả một phong chữ và đặt nó theo tên cô ấy.

Tôi h ẫi âm cho Rhiannon và nói em nghe nơi mình ở hiện tại. Em phản h ẫi ngay lập tức - em ắt đang ng ẫi đợi bên máy tính - và hỏi rằng có thể gặp nhau sau giờ học được không. Chúng tôi bèn sắp xếp một cuộc hẹn tại Hiệu sách Cỏ Ba Lá.

Dylan là kẻ đào hoa. Cậu ấy cũng, từ những gì tôi có thể thấy, say nắng đến ba cô gái khác nhau cùng một lúc. Tôi dành cả ngày để cố tránh cho cậu không g ẫi gửi với bất cứ ai trong số họ. R ẫi cậu sẽ c ẫi phải tìm cho ra phong chữ nào mình mới thật sự ưa thích.

Tôi đến hiệu sách sớm nửa tiếng, nhưng lại quá lo lắng không thể đọc được gì ngoại trừ việc ngó nghiêng mấy gương mặt xung quanh mình.

Em bước vào, vẫn còn sớm chán. Tôi không c ẫi đứng lên hay vẫy tay nữa. Em cứ thế nhìn quanh căn phòng, thấy tôi vì cảm nhận được cái cách tôi nhìn em, và thế là em biết thôi.

“Chào,” em nói.

“Chào,” tôi đáp lời.

“Cảm giác như thể buổi sáng hôm sau vậy,” em nói với tôi.

“Mình biết,” tôi đáp.

Em mang cà phê đến cho cả hai, và chúng tôi ngồi đó tại bàn với tách cà phê trong tay.

Tôi nhìn thấy vài thứ tôi đã để ý thấy hôm trước - vết chàm, lấm tẩm vài nốt nhỏ trên trán em. Nhưng nó chẳng là gì với tôi như cả bức tranh toàn vẹn này.

Em trông chẳng ngạc nhiên gì. Em hầu như không tức giận gì. Nếu có, trông em thật thư thái với những gì đã xảy ra. Khi cơn sợ hãi qua đi, bạn luôn mong rằng có một sự thấu hiểu bên dưới.

Và với Rhiannon, trông như thể sự thấu hiểu ấy đã hiện diện ngay trên bề mặt rỗ. Một mẫu nghi ngại nhỏ nhoi cũng đã được cuốn trôi đi.

“Mình thức dậy và biết rằng có gì đó khác lắm,” em kể tôi nghe. “Thậm chí trước cả khi đọc bức thư của cậu. Nó không phải một sự mất phương hướng thông thường. Nhưng mình không cảm thấy như mình đã để lỡ một ngày đâu. Giống như là mình thức dậy và một thứ gì đó được... thêm vào. Rồi mình nhìn thấy bức thư của cậu và bắt đầu đọc, và ngay lập tức mình biết rằng đó là thật. Điều đó đã thực sự xảy ra. Mình đã ngừng đọc khi cậu bảo mình ngừng lại, và cố nhớ cho ra tất cả về ngày hôm qua. Tất cả đều ở cả đó. Không phải những thứ mình vẫn thường quên khuấy đi, như thức dậy hay đánh răng ấy. Mà là việc leo núi. Ăn trưa với Justin. Ăn tối với gia đình. Kể cả tự viết một bức thư nữa - mình lưu ký ức của những điều ấy. Nó đáng lẽ không có nghĩa lý gì cả - làm sao mình có thể tự viết cho bản thân một lá thư vào buổi sáng hôm sau được chứ? Nhưng trong tâm trí mình, điều là có ý nghĩa hết.”

“Cậu có cảm thấy mình ở đó không? Trong ký ức cậu ấy.”

Em lắc đầu. “Không theo cái cách cậu nghĩ đâu. Mình không thấy cậu kiểm soát điều gì, hay cả cơ thể mình, hay bất cứ gì khác. Mình cảm thấy như cậu đang ở bên mình vậy. Như là, mình có thể cảm nhận được sự hiện diện của cậu, nhưng bên ngoài cơ thể mình.”

Em dừng. Bắt đầu trở lại. “Thật điên rồ làm sao khi chúng ta có cuộc trò chuyện thế này.”

Nhưng tôi muốn biết nhiều hơn.

“Mình muốn cậu ghi nhớ mọi thứ,” tôi bảo em. “Và nghe như là tâm trí cậu luôn đồng hành cùng nó vậy. Hay có lẽ chính nó cũng muốn cậu nhớ ghi mọi thứ chẳng.”

“Mình không biết nữa. Mình chỉ mừng vì mình đã làm thế.”

Chúng tôi lại chuyện trò nhiều hơn về ngày hôm ấy, nhiều hơn về mức độ kỳ lạ của nó. Cuối cùng, em nói, “Cảm ơn cậu vì đã không làm rối tung đời sống mình lên. Và vì đã giữ nguyên áo quần của mình. Trừ khi, dĩ nhiên là, cậu không hề muốn mình nhớ ra cậu đã thập thò lén lút chứ nhỉ.”

“Không thập thò cũng chẳng lén lút gì hết.”

“Mình tin cậu. Ngạc nhiên là, mình tin cậu ở mọi thứ.”

Tôi có thể thấy rằng còn một điếu gì khác em muốn nói ra.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Chỉ là - cậu có cảm thấy là bây giờ cậu đã hiểu mình hơn không? Bởi điếu kỳ quặc là... mình cảm thấy rằng mình hiểu cậu hơn. Bởi những điếu cậu đã làm, và những điếu cậu không làm. Không kỳ lạ sao? Mình đáng lẽ sẽ cho rằng cậu đã khám phá ra nhiều thứ ở mình hơn... nhưng mình không chắc về điếu đó lắm.”

“Mình đã gặp bố mẹ cậu,” tôi nói.

“Và ấn tượng của cậu thế nào?”

“Mình nghĩ hai người họ đều quan tâm đến cậu, theo cách riêng của họ.”

Em cười lớn. “Nói hay lắm.”

“Thì, thật vui khi được gặp họ.”

“Mình chắc chắn sẽ rất nhớ cái lúc cậu thật sự gặp bố mẹ. ‘Mẹ và bố ơi, đây là A. Bố mẹ nghĩ rằng mình mới gặp cậu ấy lần đầu tiên, nhưng thật ra, bố mẹ đã gặp cậu ấy rồi, khi cậu ở trong thể xác của con này’.”

“Mình chắc chắn rằng chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp thôi.”

Tất nhiên, cả hai chúng tôi đều biết nó sẽ không dễ dàng chút nào. Tôi không thể nào có thể gặp được bố mẹ em. Bằng chính bản thân tôi, bằng xương bằng thịt.

Tôi không nói nó ra, và em cũng thế. Tôi thậm chí không biết được liệu em có đang nghĩ về nó trong cái khoảng lặng tiếp sau đấy không. Nhưng tôi thì có.

“Nó sẽ không thể nào xảy ra lần nữa, đúng không?” cuối cùng em cất tiếng hỏi. “Cậu không bao giờ là cùng một người hai lần.”

“Chính xác. Sẽ không xảy ra.”

“Không có ý gì đâu, nhưng mình thấy nhẹ nhõm khi không phải đi ngủ mà vẫn bản khoăn liệu r ấi mình có thức dậy mà bị cậu kiểm soát hay không. Mình đoán mình có thể xoay xở tốt trong một l ần. Nhưng đừng biến nó thành thói quen.”

“Mình hứa - mình muốn tạo ra thói quen có cậu cạnh bên mỗi ngày, nhưng không phải theo cách đó.”

Và vấn đề ngay đó: tôi phải xác định cho rõ chuỗi ngày tiếp theo chúng tôi là gì của nhau. Quá khứ bước qua để hưởng thụ hiện tại cùng nhau, nhưng giờ tôi đẩy nó đi xa hơn và chúng tôi tìm ra một ngày mai cho mình.

“Cậu đã nhìn thấy đời sống mình,” em nói. “Cho mình biết một cách nào đó để mọi chuyện giữa chúng ta được suôn sẻ đi.”

“Chúng ta sẽ tìm ra cách,” tôi bảo em.

“Đó không phải câu trả lời. Đây là một niềm hy vọng.”

“Hy vọng đã đưa chúng ta tới đây. Chứ không phải những câu trả lời.”

Em trao tôi một ánh cười rạng rỡ. “Ý hay.” Em nhấp một ngụm cà phê, và tôi có thể thấy được một câu hỏi khác đang đến. “Mình biết hơi kỳ, nhưng mà... mình không ngừng thắc mắc. Cậu không thật sự là nam hay nữ hả? Ý mình là, khi cậu ở trong cơ thể mình, cậu có cảm thấy... thoải mái hơn khi cậu ở trong thể xác của một người con trai không?”

Với tôi nó khá là thú vị khi đó là đi ều khiến em trăn trở.

“Mình chỉ là mình,” tôi bảo em. “Mình luôn thấy thoải mái và mình không bao giờ thấy thoải mái được. Đó là cái cách mà nó phải như thế.”

“Và khi cậu hôn ai đó?”

“Cũng thế thôi.”

“Và trong khi *thân mật*?”

“Có phải Dylan đang đỏ mặt không?” Tôi hỏi. “Ngay lúc này, có phải cậu ấy đang đỏ mặt lên không?”

“Có,” Rhiannon đáp.

“Tốt. Bởi mình biết mình cũng thế.”

“Cậu chưa bao giờ làm?”

“Sẽ không hay lắm nếu mình...”

“Chưa bao giờ!”

“Mình mừng là cậu lấy đó làm thích thú đấy.”

“Xin lỗi.”

“Từng có một cô gái.”

“Thật à?”

“Phải đấy. Hôm qua. Khi mình trong cơ thể cậu. Cậu không nhớ à? Mình nghĩ có thể cậu sẽ khiến cô gái ấy mang bầu mất.”

“Chẳng hài hước gì cả!” em nói. Nhưng em cười vang.

“Trong mắt mình chỉ có cậu,” tôi nói.

Chỉ sáu chữ, và cả cuộc chuyện trò trở nên nghiêm trang lần nữa. Tôi có thể nhận thấy nó như một bước dịch trong thinh không, như khi một đám mây vắt ngang mặt trời vậy. Tiếng cười ngưng lại, và chúng tôi ngẩng đầu trong khoảnh khắc sau khi đi đầu ấy đã phai phôi dần.

“A”, em bắt đầu. Nhưng tôi không muốn nghe thấy nó. Tôi không muốn nghe thấy Justin hay những sự bất khả hay bất kỳ lý do gì mà chúng tôi không thể ở bên nhau.

“Không phải bây giờ,” tôi nói. “Hãy giữ yên trong một nốt nhạc tuyệt đẹp.”

“Được rồi,” em bảo. “Mình làm được đi đầu đó.”

Em hỏi tôi nhiều thứ mà tôi đã để ý đến khi còn trong cơ thể em, và tôi kể em nghe về vết chàm, về những con người khác nhau mà tôi để ý đến trong lớp học, về nỗi lằng lo của bố mẹ em. Tôi chia sẻ kỷ niệm về Rebecca, nhưng không hề nói về sự quan sát của mình với Justin, bởi em thừa biết những đi đầu đó, dù rằng em có chịu thừa nhận chúng với tôi hay với chính em hay không. Và tôi cũng không đề cập đến mấy nếp nhăn nhỏ xíu quanh bờ mắt em hay vài nốt mụn, bởi tôi biết chúng sẽ khiến em phì cười, kể cả khi chúng nói lên rằng em mang một nét đẹp chân thật.

Cả hai chúng tôi đều phải trở về nhà cho giờ cơm tối, nhưng cách duy nhất tôi sẵn lòng để em rời đi là nhận lấy từ em một lời hứa hẹn rằng chúng tôi sẽ sớm dành thời giờ cho nhau và bên nhau. Ngày mai. Hay nếu không là ngày mai, thì là ngày hôm sau.

“Sao mình có thể nói không chứ?” em nói. “Mình rất háo hức chờ xem cậu sẽ là ai tiếp theo đây.”

Tôi biết đó là một lời nói đùa, nhưng tôi phải nói em nghe, “Mình sẽ luôn là A.”

Em đứng dậy và hôn lên trán tôi.

“Mình biết,” em đáp. “Đó là lý do vì sao mình muốn nhìn thấy cậu.”

Chúng tôi rời nhau trong một nốt nhạc tuyệt đẹp.

NGÀY THỨ 6017

Tôi đã qua hai ngày mà chẳng phải bận lòng băn khoăn gì đến Nathan, nhưng rõ ràng là Nathan chẳng thể nào kết thúc hai ngày ấy mà không nghĩ gì đến tôi.

7:30 sáng, THỨ HAI

Ta vẫn cần có bằng chứng.

8:14 tối, THỨ HAI

Tại sao người không hề nói gì với ta?

11:43 tối, THỨ HAI

Chính người đã làm thế với ta. Ta xứng đáng có được một lời giải thích.

6:13 sáng, THỨ BA

Ta không thể ngủ. Ta tự hỏi người có định quay lại không. Ta tự hỏi người lại định làm gì với ta nữa đây. Người điên rồi đúng không?

2:30 chiều, THỨ BA

Người ắt phải là quỷ dữ rồi. Chỉ loài quỷ dữ mới bỏ mặc ta như thế.

2:12 chiều, THỨ TƯ

Người có ý niệm gì về tình cảnh của ta hiện tại không thể?

Gánh nặng mà tôi cảm thấy là thứ gánh nặng của tinh thần trách nhiệm, là một loại thách thức mà tôi phải vượt qua. Nó khiến tôi chậm chạp nặng nề hơn. Nhưng cùng lúc đó, nó ngăn tôi khỏi việc trôi đi vào vô định.

Lúc này là sáu giờ sáng; Vanessa Martinez đã dậy sớm rồi. Sau khi đọc xong bức thư của Nathan, tôi lại nghĩ về những gì Rhiannon nói, những điều Rhiannon sợ. Nathan xứng đáng có được không ít hơn một sự hồi đáp từ tôi.

Sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa đâu. Điều đó là tuyệt đối. Tôi không thể giải thích nhiều hơn thế, nhưng tôi biết được thế này: nó chỉ xảy đến

một lần thôi. Rồi cậu có thể sống tiếp.

Cậu ta h ỏi âm tôi hai phút sau.

Người là ai? Làm sao ta có thể tin người được đây?

Tôi biết bất cứ phản h ỏi nào của mình cũng có nguy cơ được đăng tải lên trang của Đức cha Poole trong vòng vài giây. Tôi không muốn cho cậu biết tên thật của mình. Nhưng tôi cảm giác rằng nếu tôi đưa cho cậu một cái tên, sẽ khiến cậu ít trông tôi như một loài quỷ dữ, và sẽ trông tôi giống như chính tôi hơn: chỉ là một con người giống cậu.

Tên tôi là Andrew. Cậu cần phải tin tôi bởi tôi là người duy nhất thật sự hiểu được những gì đã xảy ra với cậu.

Không bất ngờ gì, cậu h ỏi đáp rằng:

Chứng minh đi.

Tôi kể cho cậu:

Cậu đến một bữa tiệc. Cậu không hề uống say. Cậu trò chuyện với một cô nàng ở đó. Cuối cùng cô gái hỏi cậu có muốn xuống nhảy ở tầng hầm không. Và cậu đồng ý. Trong khoảng một giờ sau đó, cậu nhảy. Cậu không canh thời gian. Cậu không để ý đến chính mình nữa. Và đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt diệu nhất đời cậu. Tôi không biết cậu có nhớ không, nhưng có lẽ sẽ đến một ngày cậu được nhảy như thế lần nữa, và nó sẽ thân thuộc làm sao, cậu sẽ biết cậu từng làm thế trước đây. Đó sẽ là cái ngày cậu đã quên mất. Đó là cách cậu mang một phần của điều ấy trở lại.

Chắc những lời giải thích như thế là không đủ.

Nhưng tại sao ta lại ở đó?

Tôi cố giữ giải thích đơn giản.

Cậu ở đây để được trò chuyện với một cô gái. Chỉ trong một ngày thôi, cậu muốn được trò chuyện với cô ấy.

Cậu hỏi:

Tên cô ấy là gì?

Tôi không thể để em liên lụy được. Tôi cũng không thể giải thích toàn bộ chuyện này. Thế nên tôi từ chối trả lời câu hỏi.

Điều đó không quan trọng. Quan trọng là điều đó chỉ trong một thời gian ngắn, và xứng đáng lắm. Cậu đã vui đến nỗi quên hết thì giờ. Đó là lý

do tại sao cậu lại ở bên vệ đường lúc ấy. Cậu không uống gì cả. Cậu cũng không gặp tai nạn gì. Chỉ là cậu không còn lại chút thời giờ nào thôi.

Tôi chắc rằng điều đó đáng sợ lắm. Tôi tin rằng chuyện đó khó mà hiểu được. Nhưng nó sẽ không xảy ra lần nữa đâu. Những câu hỏi không lời đáp có thể hủy hoại cuộc sống cậu đấy. Quên nó và sống tiếp đi.

Đó là sự thật, nhưng không đủ.

Như thế sẽ dễ dàng hơn với người, đúng không? Nếu ta có thể quên nó và sống tiếp.

Mỗi cơ hội tôi mang đến cho cậu, mỗi sự thật tôi kể cậu nghe, càng giải thích, gánh nặng trách nhiệm càng đặt nặng lên vai tôi. Tôi cảm thông cho sự bối rối của cậu, nhưng không cảm nhận được chút gì ở sự hung hăng đó.

Nathan, những gì cậu làm hay không làm không phải mối bận tâm của tôi. Tôi chỉ đang cố giúp cậu. Cậu là một chàng trai tốt. Tôi không phải kẻ thù của cậu. Chưa bao giờ là thế. Con đường chúng ta đi chỉ vô tình cắt ngang qua nhau. Giờ chúng đã tách ra rồi.

Bây giờ tôi phải đi.

Tôi đóng cửa sổ email lại, rồi mở ra một cái mới để xem liệu Rhiannon có xuất hiện chẳng. Tôi nhận ra rằng mình chưa hề xác định đang ở cách em bao xa, và thấy nản lòng như thế nào khi thấy rằng khoảng cách giữa chúng tôi đến tận bốn giờ lái xe. Tôi nhắn cho em một cái tin để báo chuyện gì đã xảy ra, và một giờ sau em đáp rằng hôm nay sẽ khá khó khăn cho một cuộc gặp gỡ. Thế là chúng tôi lên kế hoạch cho hôm sau.

Trong khi đó, tôi vẫn còn cả Vanessa Martinez để xoay xở. Cô gái phải chạy ít nhất hai dặm mỗi sáng, và tôi đã làm chậm trễ thói quen ấy. Cô bạn đành phải chạy một dặm, thay vì hai như mọi khi, và tôi gần như có thể nghe thấy tiếng cô nàng oán trách bên tai. Dầu vậy thì lúc ăn sáng, chẳng ai nói gì - bố mẹ Vanessa và chị gái dường như e sợ cô ấy khá nhiều.

Đây là mật hiệu đầu tiên đối với một thứ mà tôi sẽ góp nhặt được thêm nhiều dấu hiệu nữa trong suốt một ngày: rằng Vanessa Martinez chẳng tốt đẹp gì.

Và nó lại xuất hiện ngay đó khi cô gái gặp gỡ đám bạn lúc đầu giờ học. Họ cũng thế, sợ cô. Họ ăn mặc chẳng giống nhau nhưng rõ ràng là họ đang

mặc những mẫu may mặc tương tự được chỉ dẫn bởi người-mà-bạn-biết-rồi-đấy.

Tính cách cô bạn thật tàn độc, và thậm chí tôi cũng thấy yếu đuối trước nó. Mỗi khi có gì đáng giá cần tuyên bố, mọi người đều nhìn về cô trông chờ phản hồi. Kể cả các giáo viên. Và tôi thấy bản thân mình mắc kẹt giữa sự im lặng của họ, với những câu từ nhẩn tâm. Tôi nhìn tất cả những cô nàng không ăn vận đúng theo quy định, và thấy thật dễ dàng khi muốn xử đẹp tất cả họ.

Có phải đó là cái cặp mà Lauren đang đeo không? Mình đoán cô nàng cố hành xử như mình mới lên lớp ba thôi ấy cho đến khi nhìn lại bộ ngực mình. Và, lạ Chúa tôi, làm sao Felicity có thể mang đôi tất như thế kia được chứ? Đó là mấy con mèo con sao? Mình cứ nghĩ chỉ những kẻ mang phải tội ấu dâm mới được phép mặc chúng chứ. Và còn cái áo của Kendall nữa? Không có gì đáng buồn khi một cô nàng không quyền rũ lại cố ăn mặc cho thật gợi cảm. Chúng mình nên tìm cách gây quỹ cho cô ấy chứ, thật đáng tội. Như là, mấy nạn nhân sau cơn bão sẽ nhìn cô và nói, “Không, thật đó, chúng tôi không cần tiền đâu - hãy mang nó cho cái cô gái không may đang kia kìa.”

Tôi không muốn mấy thứ này ở đâu đó gần đầu óc mình nữa. Và kỳ quặc là khi tôi từ chối chúng, tôi không để Vanessa nói chúng ra, tôi không cảm nhận được chút thoải mái nhẹ nhõm nào từ những người xung quanh. Tôi chỉ thấy họ thất vọng. Họ buồn chán. Và sự chán nản đó chính là thứ vô nghĩa.

Bạn trai của Vanessa là một tay thể thao nức tiếng, Jeff, nghĩ rằng cô bạn đến kỳ kinh nguyệt. Bạn thân nhất của cô và cũng kiêm luôn là người hầu cận kề, Cynthia, thắc mắc có phải ai vừa qua đời. Họ biết có thứ gì tệ hại đó xảy ra, nhưng sẽ không bao giờ đoán ra được nguyên nhân thực sự. Họ chắc chắn sẽ không cho rằng đó là do cô bạn bị quỷ dữ chiếm đoạt. Nếu có, thì họ hẳn phải nghi ngờ rằng hôm nay chính là ngày nghỉ của lũ quỷ.

Tôi biết sẽ ngu ngốc làm sao khi cố thay đổi cô gái ấy. Tôi có thể dành cả trưa này để ghi danh cô vào một vị trí tình nguyện ở một quán ăn tình thương, nhưng tôi chắc rằng khi cô quay lại đây vào sáng hôm sau, cô sẽ chỉ lấy những thứ áo quần của người vô gia cư và cả chất lượng của bữa ăn làm trò. Có lẽ đi đầu hay nhất tôi có thể làm là khiến cho Vanessa dính vào một vụ bê bối rồi có người sẽ lấy đi đầu đó làm lý do để tổng tiếm cô

nàng. (*Cậu có xem hết cái phim quay lại cảnh Vanessa Martinez chạy rong khu hành lang với một chiếc quần lót dây rồi hát lanh lảnh ca khúc của Sesame Street không? Và rồi cô ả chạy sang phòng vệ sinh nữ và nhúng cả đầu mình vào bồn cầu nữa chứ?*) Nhưng nó sẽ kìm hãm chút nào vị trí của cô không, và tôi chắc rằng dùng chính thủ đoạn của cô để chống lại cô sẽ gây ra ít chút tác động gì đó ngược trở lại tôi thôi.

Nên tôi không cố thay đổi cô bạn làm gì. Chỉ đơn giản là hoãn cơn giận dữ trong một ngày.

Thật kiệt sức khi nỗ lực để khiến một người xấu cư xử cho tốt. Bạn có thể hiểu được vì sao lại dễ dàng hơn nhiều khi để họ cứ xấu xí như thế.

Tôi muốn kể cho Rhiannon nghe tất cả. Bởi khi một điều gì đó xảy ra, em là người đầu tiên tôi muốn chia sẻ. Dấu hiệu cơ bản nhất của tình yêu đôi lứa.

Tôi phải nhờ đến email, và một bức thư như thế là không đủ. Tôi đang bắt đầu cảm thấy chán nản khi cứ mãi lệ thuộc vào email. Nó tràn đầy ý nghĩa, phải, nhưng nó thiếu đi xúc cảm. Viết thư cho em không giống với được nhìn thấy gương mặt em khi em lắng nghe tôi nói. Nhận h ẫi âm từ em không giống với được nghe thấy giọng em. Tôi đã luôn thấy biết ơn công nghệ tiên tiến, nhưng giờ cảm thấy như có một vấn đề nhỏ về sự tách biệt đã đan xen vào bất cứ một sự tương tác kỹ thuật số nào vậy. Tôi muốn được ở đó, và điều ấy khiến tôi sợ hãi. Tất cả những cảm giác ngọt ngào từng có khi được mất kết nối giờ đã hoàn toàn mất đi, lúc này đây tôi thấy cả một điều tuyệt vời hơn của sự hiện hữu.

Nathan cũng nhắn tin cho tôi, đúng như tôi đã dự đoán từ trước.

Người không thể ra đi lúc này được. Ta còn nhiều câu hỏi.

Tôi không còn lòng dạ để bảo cậu ta rằng đó là một cách sai lầm để nghĩ về thế giới. Sẽ luôn còn nhiều câu hỏi hơn. Mỗi một lời đáp lại dẫn đến hàng loạt những câu hỏi khác.

Cách duy nhất để t ần tại là đừng quan tâm đến một số chúng nữa.

NGÀY THỨ 6018

Ngày hôm sau tôi là một anh chàng tên George, và tôi chỉ cách Rhiannon bốn mươi lăm phút lái xe. Em gửi thư cho tôi báo rằng em sẽ có thể rời trường vào bữa trưa.

Tuy thế nhưng tôi sẽ có một ngày vất vả rồi đây, bởi hôm nay tôi ở trong vai một học sinh tại gia.

Bố mẹ của George thuộc dạng phụ huynh chỉ biết ru rú ở nhà, và George cùng hai anh trai mình cũng phải hằng ngày ở nhà với từng người trong số họ. Căn phòng mà hầu hết mọi nhà đều gọi là phòng nghỉ thì thay vào đó lại được mang tên “phòng học tại gia” ở nhà George. Bố mẹ của cậu ta thậm chí còn xếp hẳn ba cái bàn cho con cái họ mà trông như thể đồ phế thải từ một lớp học tại gia khác ở thế kỷ trước.

Không được ngủ nướng. Tất cả chúng tôi đều được bị gọi dậy lúc bảy giờ, và còn cả một đi đều luật quy định rằng ai tắm trước ai. Tôi xoay xở để lén lút vào được máy tính vài phút để đọc tin nhắn từ Rhiannon rồi gửi vội cho em một email, báo rằng chúng tôi sẽ phải xem ngày hôm nay diễn biến thế nào. Rồi, vào lúc tám giờ, chúng tôi ngồi ngay ngắn tại bàn, và trong khi bố làm việc ở phía bên kia của ngôi nhà, mẹ sẽ dạy chúng tôi học.

Bằng việc kết nối với trí óc của George, tôi biết được rằng George chưa từng tham gia một lớp học nào bên ngoài ngôi nhà này, bởi một cuộc chiến mà bố mẹ cậu gây ra với cô giáo ở nhà trẻ của anh cậu về phương pháp giảng dạy của bà ta. Tôi không thể tưởng tượng nổi loại phương pháp mẫu giáo nào lại gây khủng hoảng đến mức đuổi cổ cả một gia đình ra khỏi nhà trường vĩnh viễn như thế, nhưng không tài nào kết nối được đến dữ kiện ấy - George không có chút ý niệm gì. Cậu ấy chỉ phải đối diện với hậu quả mà nó để lại.

Tôi từng sống qua lớp học tại gia trước đây, bởi những ông bố bà mẹ bị bắt thế hay tự động làm thế, nhưng vẫn đảm bảo rằng con cái họ có đủ không gian để khám phá và trưởng thành. Nơi này không giống vậy. Mẹ

George vô cùng hà khắc và bảo thủ, và hóa ra bà còn là một nhà diễn giả chậm rãi bậc nhất tôi từng nghe qua.

“Mấy đứa này... chúng ta sẽ bàn... về.. các sự kiện... dẫn... đến... Nội... chiến.”

Các cậu trai tất thấy đầu cam chịu trước đi đầu này. Họ chăm chú mọi lúc, một màn câm lặng của một hành động chú tâm tuyệt hảo.

“Ngài Tổng thống... của chính phủ miền... Nam... là... một người đàn ông... tên... Jefferson... Davis^[11].”

Tôi từ chối việc bị giam giữ như con tin thế này - không phải khi Rhiannon đang mong sớm được gặp tôi. Nên sau một tiếng đồng hồ, tôi quyết định học hỏi từ hình mẫu điển hình của Nathan.

Tôi bắt đầu đặt ra nhiều câu hỏi.

Vợ của Jefferson Davis tên gì?

Hiệp hội gồm có những bang nào?

Có bao nhiêu người chết thật sự trong trận Gettysburg^[12]?

Có phải là Lincoln^[13] tự mình thảo ra bài Diễn văn Gettysburg không?

Và hàng tá câu hỏi khác.

Hai anh trai nhìn tôi như thể tôi đang lên cơn nghiện vậy, và mẹ lóng ngóng với từng câu hỏi, bởi bà phải trả lại từng câu trả lời.

“Jefferson Davis... kết hôn... hai lần. Bà vợ đầu tiên của ông ấy... Sarah... là con gái của... ngài Tổng thống... Zachary Taylor^[14]. Nhưng Sarah... chết... bởi chứng sốt rét... ba tuần sau khi... họ... kết... hôn. Ông ấy kết hôn...”

Cứ tiếp tục thế đến tận một giờ nữa. Rồi tôi xin phép bà đến thư viện, để lấy thêm sách cho môn học.

Bà đồng ý, và bảo rằng bà sẽ đưa tôi đến đó.

Đó là vào khoảng giữa một ngày học, nên tôi là đứa trẻ duy nhất có trong thư viện bấy giờ. Tuy thế, bà thủ thư biết tôi, và biết tôi từ đâu đến. Bà rất thân thiện với tôi nhưng lại khá kiêu lời với mẹ, khiến tôi tin rằng cô giáo ở nhà trẻ không phải người duy nhất trong vùng mà mẹ tôi cho rằng đã làm sai quấy công việc của họ.

Tôi tìm thấy một cái máy tính và nhấn cho Rhiannon địa chỉ hiện tại của mình. Rồi tôi lấy một bản sao của cuốn *Nhiên liệu* ra khỏi kệ và cố

nhớ cho ra mình đang bỏ dở ở đoạn nào, cả một xấp khi nãy. Tôi ngồi trong một phòng riêng cạnh cửa sổ và không ngừng ngó nghiêng dòng xe cộ ngoài kia, dù cho biết rằng phải còn đến hàng tiếng sau thì Rhiannon mới xuất hiện.

Tôi tạm gác đời sống vay mượn của mình sang bên trong một giờ và đắm mình vào đời sống trong cuốn sách tôi đang đọc. Rhiannon tìm ra tôi, khi tôi đang đắm chìm giữa không gian của những trang sách. Lúc đầu tôi thậm chí chẳng để tâm là em đang đứng đó.

“E hèm,” em nói. “Mình phát hiện ra cậu là đứa nhóc duy nhất trong tòa nhà này, nên nhất định phải là cậu thôi.”

Quá dễ - tôi không thể thoát được.

“Xin lỗi?” tôi đáp ít nhiều có chút ngại lời.

“Là cậu, đúng không?”

Tôi khiến George trông bối rối nhất có thể. “Mình có quen cậu không?”

Giờ em bắt đầu tự vấn chính mình. “Ồ, mình xin lỗi. Mình chỉ, ờ, định gặp một người.”

“Cậu ấy trông thế nào?”

“Mình không... biết nữa. Nó, kiểu như, hẹn trên mạng ấy.”

Tôi cầu nài. “Không phải là bạn nên ở trường sao?”

“Không phải là *bạn* nên ở trường sao?”

“Mình không thể. Có một cô nàng thật sự rất tuyệt mà mình đang định gặp ở đây.”

Em nhìn tôi giận dữ. “Đồ xấu xa.”

“Xin lỗi, chẳng qua chỉ là...”

“Cậu thật xấu xa...”

Em thật sự rất giận; tôi quả thật chẳng biết làm sao.

Tôi đứng dậy từ chỗ ngồi của mình.

“Rhiannon, mình xin lỗi.”

“Cậu không thể làm thế. Không hay chút nào.” Em thật sự quay khỏi tôi.

“Mình sẽ không bao giờ làm thế nữa. Mình hứa.”

“Mình không thể tin nổi cậu mới vừa làm thế. Nhìn vào mắt mình và nói lại đi. Rằng cậu hứa.”

Tôi nhìn vào mắt em. “Mình hứa.”

Cũng được, nhưng không hẳn. “Mình tin cậu,” em đáp. “Nhưng cậu vẫn còn là một kẻ ngốc nếu cậu không chứng minh được mình.”

Chúng tôi đợi đến khi bà thủ thư lơ đãng, rồi chuồn khỏi cửa. Tôi lo sẽ có vài quy định rằng phải báo cáo về mấy đứa nhóc học tại gia khi chúng nó bỗng nhiên biến mất. Tôi biết mẹ George sẽ quay lại trong hai tiếng nữa, nên chúng tôi không có nhiều thời gian.

Chúng tôi thẳng tiến đến một nhà hàng Trung Hoa trong vùng. Nếu bọn họ nghĩ rằng chúng tôi nên ở trường, họ cũng chỉ giữ suy nghĩ đó trong lòng. Rhiannon kể tôi nghe về một buổi sáng ngoài dự kiến - Steve và Stephanie lại có một tranh cãi khác nữa, nhưng rồi lại làm lành ngay tiết học thứ hai - và tôi kể em nghe về việc ở trong thể xác Vanessa.

“Mình biết rất nhiều cô nàng như thế,” Rhiannon đáp khi tôi nói xong. “Những người nguy hiểm là những người thật sự làm giỏi mấy việc đó.”

“Mình nghi ngờ rằng cô ấy rất giỏi mấy việc đó.”

“Ôi, mình mừng là chưa gặp phải cô ấy.”

Nhưng em không hề đến gặp tôi, tôi nghĩ. Tôi giữ trong lòng không nói ra.

Chúng tôi ghì sát đầu gối mình bên nhau dưới bàn. Tôi nắm lấy tay cô ấy. Chúng tôi chuyện trò như thể không chuyện gì như thế đang xảy ra, như thể chúng tôi không thể cảm nhận được đời sống này đang rung lên những xung lực qua tất cả những điểm chúng tôi chạm va nhau.

“Mình xin lỗi đã gọi cậu là kẻ xấu xa,” em nói. “Mình chỉ - đi đâu này khó chịu như thế đấy. Và mình chắc rằng mình đã đúng mà.”

“Mình *quả* là một tên xấu xa. Mình nói mà vẫn nghĩ mọi chuyện là chuyện bình thường.”

“Justin thỉnh thoảng cũng có làm thế. Vờ như mình chẳng hề nói với anh cái đi đâu mà mình vừa mới nói đấy thôi. Hay bịa ra cả câu chuyện thế

này, rồi cười ha hả khi mình mắc lừa nữa chứ. Mình ghét thế.”

“Mình xin lỗi.”

“Không, không sao đâu. Ý mình là, anh ấy không phải là người đầu tiên. Mình đoán có gì đó ở mình khiến người khác thích lấy ra làm trò đùa. Và có lẽ mình sẽ làm thế - đánh lừa mọi người - nếu nó từng xảy đến với mình.”

Tôi lấy tất cả các đôi đũa ra khỏi hộp và đặt nó lên bàn.

“Cậu đang làm gì thế?” Rhiannon hỏi.

Tôi dùng đũa để xếp thành hình trái tim lớn nhất có thể. Rồi tôi dùng đến mấy túi Sweet’n Low để lấp đầy. Tôi mượn cả mấy túi từ hai bàn khác khi dùng hết phần mình.

Khi làm xong, tôi chỉ vào trái tim trên bàn.

“Đây,” tôi nói, “chỉ là khoảng một trên chín mươi triệu cảm xúc mà mình dành cho cậu.”

Em bật cười.

“Mình sẽ cố không cười nhạo nó,” em nói.

“Cười nhạo cái gì?” tôi nói. “Cậu nên cười thật tươi.”

“Cái việc cậu dùng đến mấy sự dối ngọt giả tạo ấy hả?”

Tôi nhặt lấy một gói Sweet’n Low và thả sang em.

“Không phải mọi thứ đều là tượng trưng cả đâu!” tôi la lên.

Em nhặt lấy một cây đũa và huơ như huơ kiếm vậy. Tôi cũng nhặt lấy một cái cho mình để phản công.

Chúng tôi cứ làm như thế cho đến khi thức ăn được mang ra. Tôi lơ đãng và thế là em nhắm thẳng vào ngực tôi một cú đâm ngọt ngào.

“Mình đã bị hạ!” tôi đầu hàng.

“Ai gọi phần gà mộc tu đây?” anh bồi bàn gọi hỏi.

Anh bồi bàn tiếp tục chiêu khách hàng khi chúng tôi cười vang và chuyện trò theo cách của riêng mình suốt bữa trưa. Anh ta quả thật chuyên nghiệp, một người phục vụ sẵn lòng rót đầy ly nước của bạn khi nó vơi hết nửa, mà bạn lại chẳng hề hay biết.

Anh chàng chuyển cho chúng tôi những mẫu bánh quy may mắn khi bữa ăn kết thúc. Rhiannon bẻ gọn thành hai nửa, xem xét mảnh giấy bên

trong, và cau mày.

“Đây không phải là dự đoán tương lai,” em nói, đưa cho tôi xem.

Bạn có một nụ cười rạng rỡ

“Không. *Bạn sẽ có một nụ cười rạng rỡ* - mới là một dự đoán,” tôi bảo em.

“Mình sẽ trả nó lại.”

Tôi nhướn cao đôi mày... hay ít nhất tôi cố làm thế. Tôi chắc rằng mình trông như người đang mắc chứng đột quỵ vậy.

“Cậu hay trả lại mấy mẫu bánh quy may mắn thế lắm hả?”

“Không. Đây là lần đầu tiên. Ý mình là, đây là một nhà hàng Trung Hoa mà.”

“Sai sót kỹ thuật.”

“Chính xác.”

Rhiannon vẫy gọi anh b ố, giải thích trường hợp không hay của mình, và nhận được một cái gật đầu. Khi quay trở lại bàn, anh ấy mang theo cả nửa tá bánh quy may mắn cho em.

“Em chỉ cần một cái thôi,” em bảo anh ta. “Chờ một giây nhé.”

Cả anh b ố và tôi đều chăm chú nhìn Rhiannon bẻ nửa mẫu bánh thứ hai của em. Lần này nhận được một nụ cười thật đẹp.

Em đưa ra cho cả hai chúng tôi xem.

Cuộc phiêu lưu ở ngay đây

“Tuyệt vời, thưa ngài,” tôi bảo anh b ố bàn.

Rhiannon hối thúc tôi mau mở lấy cái của mình. Tôi làm theo, và tìm thấy câu y hệt thế.

Tôi không trả nó lại đâu.

Chúng tôi về lại thư viện sớm khoảng nửa tiếng. Bà thủ thư bắt gặp cả hai bước vào, nhưng chẳng nói năng gì.

“Vậy,” Rhiannon hỏi tôi, “mình nên đọc cái gì tiếp theo đây?”

Tôi chỉ em cuốn *Nhiên liệu*. Tôi kể em nghe về cuốn *Kẻ trộm sách*. Tôi dẫn dụ em tìm đến *Hủy diệt tất cả xe đi nào* và cả *Ngày đầu tiên trên trái đất*. Tôi nói với em rằng đây là bạn đồng hành với tôi trong suốt những

năm qua, là người bạn tri kỷ, những câu chuyện mà tôi luôn có thể quay về đầu nếu chính tôi có luôn đổi thay.

“Cậu thì sao?” tôi hỏi em. “Cậu nghĩ mình nên đọc gì tiếp theo?”

Em nắm tay tôi và dẫn đến quầy sách trẻ em. Em nhìn quanh trong một giây, rồi thẳng đến kệ trưng bày phía trước. Tôi thấy một cuốn sách màu xanh đặc biệt ở đây và phát hãi.

“Không! Không lấy cuốn đó đâu nhé!” tôi nói.

Nhưng em không hề đụng đến cuốn sách xanh ấy. Em với lấy *Harold và cây bút màu tím*.

“Cái gì có thể khiến cậu chống đối cuốn *Harold và cây bút màu tím* như thế chứ?” em hỏi.

“Mình xin lỗi. Mình nghĩ cậu định lấy *Cây táo yêu thương* kia.”

Rhiannon nhìn tôi như kẻ dở người. “Mình tuyệt đối CĂM GHÉT cuốn *Cây táo yêu thương* đấy nhé.”

Tôi nhẹ nhõm vô cùng. “Tạ ơn Chúa. Chắc đó sẽ là sự chấm dứt của chúng ta nếu đó là cuốn sách yêu thích của cậu quá.”

“Đây này - lấy hết tay tôi luôn đi! Lấy cả chân tôi nữa!”

“Lấy đầu của tôi luôn! Lấy vai của tôi đi!”

“Bởi vì đó là tình yêu!”

“Thằng nhóc đó, giống như là, kẻ ngớ ngẩn nhất thế kỷ này ấy,” tôi nói, thư thái bởi Rhiannon sẽ hiểu được ý tôi là sao.

“Kẻ ngớ ngẩn nhất trong lịch sử văn học,” Rhiannon đánh bạo nói. Em đặt cuốn *Harold và cây bút màu tím* xuống và lại gần tôi.

“Tình yêu là không bao giờ phải đánh mất chính mình,” tôi nói với em, tìm đến một nụ hôn.

“Chính xác,” em thì thầm, và đôi môi em đặt lên môi tôi.

Đó là một cái hôn trong sáng. Chúng tôi đâu có định âu yếm ngay trên cái ghế hơi đặt trong phòng trẻ em. Nhưng nó không ngăn được hiệu ứng đóng băng khi mẹ George gọi to tên cậu, kinh hoàng và giận dữ.

“Cô nghĩ cô đang làm gì hả?” bà hét lên. Tôi cứ ngỡ bà đang nói đến mình, nhưng khi đến gần chúng tôi, bà nhảy bổ ngay vào Rhiannon. “Tôi không biết bố mẹ cô là ai, nhưng tôi không nuôi nấng con trai mình để nó đi hú hí với bọn *hư hỏng*.”

“Mẹ!” tôi la lên. “Đề cô ấy yên.”

“Vào xe ngay, George. Ngay bây giờ.”

Tôi biết mình chỉ đang khiến mọi chuyện tồi tệ hơn cho George, nhưng tôi mặc kệ. Tôi không để lại Rhiannon một mình với bà ấy đâu.

“Bình tĩnh nào mẹ,” tôi nói với bà, giữ giọng không quá vô lễ. Rồi tôi xoay sang Rhiannon và bảo em rằng tôi sẽ sớm liên lạc lại với em thôi.

“Chắc chắn con không thể!” mẹ George tuyên bố. Tôi lấy làm nhẹ nhõm với sự thật rằng mình chỉ chịu sự quản thúc của bà trong chừng tám giờ nữa.

Rhiannon gửi tôi một nụ hôn tạm biệt và thề rằng em định sẽ tìm cách trốn đi vào cuối tuần. Mẹ George phải túm lấy tai cậu ta và đẩy đi. Tôi bật cười, và đi đâu đó chỉ càng khiến mọi chuyện tệ hại hơn.

Giống như nàng Lọ Lem phiên bản ngược vậy. Tôi nhảy với chàng hoàng tử, và giờ về nhà, cọ rửa các buồng vệ sinh. Đó là hình phạt dành cho tôi - từng buồng vệ sinh một, từng cái bồn cầu, từng túi rác. Nó đã đủ tệ lắm rồi, nhưng cứ từng phút trôi qua, mẹ George dùng tôi lại để thuyết giáo về “tội lỗi của xác thịt”. Tôi thề rằng mong cho George không bị những phương pháp dọa nạt của bà ấy đốn ngã. Tôi muốn cãi lại, nói với bà rằng “tội lỗi của xác thịt” chỉ là một cơ chế kiểm soát - nếu giết chết mơ ước của một người, thì có thể đi đâu khiến được cuộc đời của người ấy. Tôi không thể nói rõ đã bao lần thứ công cụ này được dùng để chống lại tôi, với nhiều hình thức khác nhau. Nhưng tôi thấy chẳng có thứ tội lỗi nào lại chìm đắm trong một nụ hôn cả. Tôi chỉ thấy tội lỗi nằm trong sự chỉ trích quá đà.

Tôi không nói những suy nghĩ đó với mẹ của George. Nếu bà là một bà mẹ toàn thời gian của tôi, tôi sẽ làm ngay. Nếu tôi là kẻ phải gánh chịu hậu quả sau đó, tôi sẽ làm thế. Nhưng tôi không thể làm vậy với George. Tôi đã khiến đời sống cậu rối tung như thế rồi. Dù mong rằng đi đâu tôi làm sẽ khiến cậu thấy tốt hơn, nhưng có lẽ lại thành tệ hại hơn.

Cơ hội gửi thư cho Rhiannon thì càng không cần phải hỏi nữa. Cứ đợi đến ngày mai vậy.

Sau khi cọ rửa các buồng vệ sinh sạch sẽ, sau khi bố George đã lại cân nhắc đưa ra thêm một bài diễn thuyết của riêng ông, mà dường như được hỗ trợ đắc lực bởi vợ mình, tôi lên giường sớm, tận hưởng sự tĩnh lặng của

căn phòng. Nếu lúc tôi trở thành Rhiannon là bằng chứng, tôi có thể dựng nên những ký ức khác mà để lại cho George. Thế là tôi nằm đó trên giường, tạo nên một phiên bản khác của sự thật. Cậu ấy sẽ nhớ việc đi đến thư viện, và cậu sẽ nhớ việc gặp gỡ một cô gái. Cô ấy mới đến vùng này, ghé qua thư viện khi mẹ cô thăm lại trường cao đẳng ngày xưa bà học. Cô nàng hỏi cậu đang đọc gì thế, và màn đối thoại bắt đầu. Họ cùng nhau đến một nhà hàng Trung Hoa và vui vẻ bên nhau. Cậu thật sự rất thích cô ấy. Cô ấy thật sự rất mến cậu. Họ trở về thư viện, và có cuộc nói chuyện tương tự về cuốn *Cây táo yêu thương*, và tiến đến một nụ hôn. Đó là khi mẹ cậu trở lại. Đó là đi ầu mà mẹ cậu đã cố ngăn cản. Một thứ ngoài mong đợi, nhưng cũng là một thứ rất tuyệt vời.

Cô gái biến mất. Họ chưa bao giờ từng nói với nhau về tên mình. Cậu không có ý niệm gì về nơi cô sống. Tất cả đi ầu ấy xảy ra trong thoáng chốc, và rồi lại tan biến nhanh vào mây khói.

Tôi cũng để lại cho cậu cả nỗi khát khao. Có thể đi ầu đó là tàn nhẫn, nhưng tôi mong rằng cậu sẽ dùng nó để thoát khỏi ngôi nhà bé nhỏ, bé nhỏ vô cùng này.

NGÀY THỨ 6019

Tôi đã quá may mắn vào sáng hôm sau, khi được thức dậy trong hình hài của Surita, bố mẹ cô ấy đầu đã đi khỏi, và chỉ bị quản lý bởi một người bà chín mươi tuổi, dường như chẳng quan tâm đến những gì Surita làm, miễn là nó không làm gián đoạn mấy chương trình trên Mạng lưới Chương trình Truyền hình của bà là được. Tôi chỉ cách Rhiannon chừng một giờ lái xe, và vì không mong em phải đến gặp hiệu trưởng vì sự vắng mặt quá giới hạn của mình, tôi đành hẹn gặp em tại Hiệu sách Cỏ Ba Lá sau giờ học.

Em thì đang ngập trong mớ kế hoạch của mình.

“Mình nói với mọi người rằng mình sẽ đến thăm bà vào cuối tuần, và lại nói với bố mẹ rằng mình sẽ đến nhà Rebecca, nên giờ mình tự do tự tại lắm. Thực ra mình phải đến ở nhà Rebecca đêm nay, nhưng mình đã nghĩ có thể tối hôm sau chúng ta... đi đâu đó chẳng.”

Tôi bảo em rằng tôi thích kế hoạch đó.

Chúng tôi đến công viên, đi dạo vòng quanh và chơi đùa quanh mấy khung xà đu dành cho trẻ em và chuyện trò. Tôi để ý rằng em ít quan tâm tôi hơn khi tôi trong hình hài của một người con gái, nhưng không nói với em điều đó. Em vẫn ở bên cạnh tôi, và em vẫn hạnh phúc, và thế thôi.

Chúng tôi không nói về Justin. Chúng tôi không nói về sự thật rằng chúng tôi chẳng có khái niệm gì về nơi tôi sẽ đến vào ngày hôm sau. Chúng tôi không nói về việc làm sao để mọi chuyện được suôn sẻ.

Chúng tôi khóa chặt mọi điếu, và tận hưởng.

NGÀY THỨ 6020

Xavier Adams không thể nào tưởng tượng được ngày thứ bảy của mình lại rẽ theo hướng này. Cậu bạn dự định sẽ luyện tập vào trưa này, nhưng ngay khi rời khỏi nhà, cậu gọi cho đạo diễn để báo rằng cậu bị cảm nặng - hy vọng nó chỉ diễn ra trong một ngày. Ngài đạo diễn cũng hiểu cho cậu - đó là vở *Hamlet* và vai của Xavier là Laertes, nên cũng có kha khá cảnh có thể tập dượt mà không cần cậu có mặt. Vậy là Xavier có thời gian rảnh... và ngay lập tức đến bên Rhiannon.

Em gửi cho tôi cách đến địa điểm hẹn, nhưng không hề nói điểm đến cuối cùng là gì. Tôi lái đến gần hai tiếng đồng hồ, đến rìa phía tây của Maryland. Cuối cùng hướng đi dẫn tôi đến một túp lều nhỏ ẩn sâu trong rừng. Nếu xe của Rhiannon không đậu ở phía trước như thế, tôi chắc rằng mình đang bị lạc.

Em đang đứng đợi ngay cửa thềm lúc tôi bước ra khỏi xe. Em trông hạnh phúc nhưng cũng lo lắng không kém. Tôi vẫn không chút khái niệm về nơi mình đang đứng.

“Hôm nay trông cậu dễ thương thật đấy,” em ngắm nghía lúc tôi đến gần.

“Bố người Canada gốc Pháp, mẹ người Creole^[15],” tôi đáp. “Nhưng mình không biết nổi một chữ tiếng Pháp.”

“Lần này mẹ cậu sẽ không xuất hiện chứ?”

“Ôi không đâu.”

“Tốt. Vậy thì mình có thể làm đi ầu này mà không bị sát hại.”

Tôi ngả người ra sau và nhìn em. Em dừng lại và nhìn về tôi.

“Chào,” tôi nói.

“Chào,” em đáp.

Lần đầu tiên, tôi nhìn ngó xung quanh. Đây là căn lều có duy nhất một phòng - buồng tắm hắt nắng nằm sau lưng hai đứa. Có một đầu hươu trên tường, quan sát chúng tôi với đôi mắt trong suốt.

“Chúng ta đang ở đâu?” tôi hỏi.

“Nhà tạm để đi săn của chú mình. Chú ấy đang ở California, nên mình cho rằng sẽ an toàn khi đột nhập.”

Tôi tìm thấy một khung cửa vỡ, dấu hiệu của một cuộc đột nhập trái phép. “Cậu đột nhập vào đây?”

“Ừ, với chìa khóa dự phòng.”

Tay em dịch đến giữa ngực tôi, rồi đến nhịp đập tim tôi. Tôi để tay mình dịch về phía em, trượt nhẹ trên nền dịu dàng của làn da ấy.

“Đón chào thế này thì còn gì bằng,” tôi bảo em.

“Chưa hết đâu,” em đáp. Và, cứ như thế, chúng tôi lại ghì siết nhau thêm lần nữa.

Tôi để em dẫn dắt chuyện này. Tôi theo sau, nhưng với từng bước được thực hiện, gánh nặng lại chồng đọng lên. Chuyện này sẽ tiến xa đến đâu? Và chuyện này nên tiến xa đến đâu đây?

Tôi biết sự trần trụi nghĩa là gì. Tôi biết sự trần trụi có ý nghĩa như một dạng của niềm tin cũng như một dạng của khát khao. Đây là cái cách chúng tôi thể hiện khi hai đứa hoàn toàn cởi mở với nhau. Đây là điểm đến, nơi mà chúng tôi muốn đến khi chúng tôi không muốn che giấu đi điều gì nữa. Tôi muốn em. Tôi muốn đi đầu này. Nhưng tôi sợ.

Chúng tôi chuyển động như thể mình đang trong một cơn bần thần, rồi chúng tôi chậm rãi và chuyển động như thể mình đang bước trong cõi mơ. Chẳng còn một mẫu áo quần áo nào. Đây không phải thể xác của chính tôi, nhưng đây là xác thân em muốn.

Tôi cảm giác như mình đang đòi hỏi vô cớ.

Đây chính là tác nhân của gánh nặng ấy. Đây chính là căn nguyên của nỗi chần chừ trong tôi. Ngay lúc này tôi muốn được ở đây bên em trọn vẹn. Nhưng ngày mai tôi có thể không thể. Tôi có thể tận hưởng trong hôm nay. Đi đầu ấy có thể là đúng đắn bây giờ. Nhưng còn ngày mai, tôi đâu có biết. Ngày mai tôi có thể sẽ rời khỏi chốn này.

Tôi muốn ở bên em. Tôi muốn ở bên em thật nhiều.

Nhưng tôi cũng muốn được thức giấc bên em vào sáng hôm sau.

Cơ thể đã sẵn sàng. Cơ thể ấy sắp bùng nổ cảm xúc lắm rồi. Khi Rhiannon hỏi rằng liệu tôi có muốn, tôi biết cơ thể này sẽ trả lời ra sao.

Nhưng tôi bảo em không. Tôi bảo em rằng chúng tôi không nên thế. Chưa nên. Chưa phải lúc này.

Mặc dù đó quả là một câu hỏi thực tâm, em vẫn ngạc nhiên trước câu trả lời. Em dịch ra xa để nhìn tôi.

“Cậu chắc chứ? Mình muốn. Nếu cậu lo về mình, không cần đâu. Mình muốn. Mình... chuẩn bị rồi.”

“Mình không nghĩ rằng chúng ta nên như thế.”

“Được rồi,” em đáp, càng dịch xa hơn.

“Không phải vì cậu,” tôi bảo cô gái. “Và không phải vì mình không muốn.”

“Vậy thì là cái gì?” em hỏi.

“Có vẻ không hay.”

Trông em đau đớn trước câu trả lời ấy.

“Cứ để mình lo về Justin,” em bảo. “Đây là giữa cậu và mình. Là chuyện khác.”

“Không chỉ là chuyện giữa mình và cậu,” tôi bảo em. “Còn Xavier nữa.”

“Xavier?”

Tôi chỉ vào cơ thể mình. “Xavier.”

“Ồ.”

“Cậu ta chưa từng làm chuyện ấy,” tôi nói với em. “Và có vẻ không hay... cho cậu ta khi làm chuyện ấy lần đầu mà không hay biết. Mình có cảm giác mình lấy đi thứ gì đó từ cậu ta nếu mình làm thế. Nó không có vẻ đúng đắn.”

Tôi không thể biết được đi đâu này có thật hay không, và tôi không định kết nối để tìm ra. Bởi đó là một lý do hợp lý để ngừng lại - hợp lý bởi nó không thể nào làm tổn thương lòng kiêu hãnh của em.

“Ồ,” Rhiannon đáp lời trở lại. Rồi em xích lại gần hơn và nép vào lòng tôi. “Cậu nghĩ Xavier có để tâm không?”

Cơ thể trở nên thư thái. Tận hưởng chính nó theo một cách khác.

“Mình đặt báo thức nhé,” Rhiannon nói. “Nên chúng ta có thể ngủ.”

Chúng tôi hòa làm một. Trái tim tôi vẫn đang đập rộn ràng, nhưng khi nó đập chậm, nó dịu dàng hòa cùng nhịp đập với tim em. Chúng tôi bước vào cõi riêng khi đã trao cho nhau tình yêu, và tận hưởng mọi khoảnh khắc, nhẹ nhàng chìm cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi không bị đánh thức bởi tiếng báo thức. Mà từ chính thứ âm thanh của đàn chim ngoài cửa sổ và tiếng gió rít qua hiên nhà.

Tôi cần phải nhắc nhở bản thân rằng những người bình thường cũng cảm thấy thế này: Sự khát khao được giữ chặt lấy một khoảnh khắc và biến nó thành giây phút vĩnh hằng. Sự khát khao được sống như thế lâu hơn nó những gì mà nó thực sự diễn ra.

“Mình biết chúng ta không nói về chuyện đó,” tôi nói. “Nhưng tại sao cậu lại gắn với cậu ta?”

“Mình không biết nữa,” em đáp lời. “Mình từng nghĩ rằng mình biết. Nhưng mình không còn biết chút nào nữa.”

“Ai là người ưa thích của cậu?” em hỏi.

“Người ưa thích của mình?”

“Cơ thể ưa thích. Cuộc đời ưa thích.”

“Mình từng ở trong thân xác của một cô gái mù,” tôi kể em nghe. “Khi mình mười một tuổi. Có lẽ mười hai. Mình không rõ có phải cô ấy có đời sống ưa thích nhất đối với mình không, nhưng mình học được nhiều điều từ việc là cô ấy hơn bất cứ ai mà mình từng nhập vào. Mình thấy rằng cái cách chúng ta trải nghiệm thế gian này ngẫu hứng và riêng biệt. Không chỉ là chuyện các giác quan của người khác sắc sảo hơn. Còn cả việc chúng ta tìm ra những cách để định hướng thế giới này như cái cách nó đến với chúng ta. Với mình, đó quả là một thách thức. Nhưng với cô ấy, thì chỉ là một đời sống thôi.”

“Nhắm mắt lại đi,” Rhiannon thì thầm.

Tôi nhắm mắt, và em cũng thế.

Chúng tôi cảm nhận nhau theo một cách khác biệt.

Tiếng báo thức réo lên. Tôi không muốn bị nhắc nhở về thời gian.

Chúng tôi không bật đèn, bầu trời lúc chạng vạng, túp lều chìm dần trong bóng tối. Sương mờ của bóng đêm, tàn dư của ánh sáng.

“Mình sẽ ở lại đây,” em nói.

“Mình sẽ trở lại vào ngày mai,” tôi hứa.

“Mình sẽ kết thúc nó,” tôi bảo em. “Mình sẽ kết thúc mọi sự nếu mình có thể. Chỉ để ở đây bên cậu.”

“Nhưng cậu không thể,” em nói. “Mình hiểu.”

Thời gian báo động. Tôi không thể nhìn lên đồng hồ mà không biết rằng đã trễ nửa tiếng để tôi phải trở về. Buổi diễn tập đã kết thúc. Kể cả Xavier có ra ngoài với bạn sau đấy, cậu ta cũng phải về nhà sớm. Và chắc chắn là phải trước nửa đêm.

“Mình sẽ đợi cậu,” em bảo tôi.

Tôi để em nằm lại trên giường. Tôi mặc áo, nhặt chìa khóa, và khép cửa lại. Tôi quay lại. Tôi không ngừng quay lại để nhìn em. Dù có bao tường thành chắn chắn giữa chúng tôi. Dầu cho có hàng dặm xa chia tách chúng tôi. Tôi cũng không ngừng quay lại. Tôi không ngừng hướng về phía nào có em.

NGÀY THỨ 6021

Tôi thức dậy, và ít nhất một phút đã trôi qua mà tôi vẫn chẳng thể xác định được mình là ai. Tất cả những gì tôi tìm ra là một thân xác mới, và nó đang quằn quại trong đau đớn. Những suy nghĩ tôi cứ mờ phai nhạt nhòa, như thể một cái gọng kìm đang thít chặt lấy tâm trí tôi. Tôi mở mắt và ánh sáng gợn như thiêu trụi mình.

“Dana,” một giọng nói không phải tôi cất lên. “Trưa rồi đấy.”

Tôi mặc kệ. Tôi không quan tâm mọi thứ. Tôi chỉ muốn cơn đau quằn quại này cuốn gói đi xa.

Hoặc không. Bởi khi cơn đau quằn ấy đột ngột dừng, phần còn lại của thể xác tôi thêm vào một cơn buồn nôn khác.

“Dana, mẹ không có ý định để con ngủ cả ngày như thế. Bị nhốt trong nhà không có nghĩa là con được ngủ suốt đâu.”

Tôi cố ba lần nữa, tôi gắng sức mở mắt và giữ chúng như thế, kể cả khi ánh sáng trong phòng ngủ cứ như đang tỏa ra một lượng điện năng tương đương mặt trời.

Mẹ Dana nhìn chòng chọc tôi với nỗi buồn bã chất chứa và cả giận dữ nữa.

“Bác sĩ P sẽ đến trong nửa tiếng nữa,” bà bảo tôi. “Mẹ nghĩ con cần gặp ông ấy.”

Tôi kết nối trong điên cuồng, nhưng cứ như thể các khớp thần kinh mà tôi có đầu đã chìm ngập trong hắc ín cả.

“Sau tất cả những gì chúng ta đã nếm trải, cái việc mà tối qua con đã làm, mấy trò liều mạng như thế... nó vượt quá khả năng diễn đạt của mẹ rồi. Chúng ta chẳng làm gì khác ngoài lo lắng cho con. Và đây là thứ con đã làm sao? Bố con và mẹ đã chịu đủ rồi. Đừng gây thêm bất cứ rắc rối nào nữa.”

Tôi qua tôi đã làm gì chứ? Tôi có thể nhớ ra việc ở bên Rhiannon. Tôi có thể nhớ ra việc trở về nhà trong hình dạng Xavier. Nói chuyện với bạn cậu qua điện thoại. Nghe kể về buổi tập kịch. Nhưng tôi chẳng thể nào tìm đến được với những ký ức của Dana. Cô gái quá choáng váng để có thể giữ lại ký ức nào.

Có phải Xavier cũng thấy thế sáng nay không? Một khoảng trống?

Tôi mong rằng không thế, bởi nó thật sự quá tệ hại rồi.

“Con có nửa tiếng để tắm rửa và thay đồ. Đừng mong rằng mẹ sẽ giúp.”

Mẹ Dana đóng sầm cánh cửa lại, và tiếng vọng của cái đóng sầm ấy lan truyền khắp cả cơ thể tôi. Khi tôi bắt đầu di chuyển, cảm giác như mình bị mắc kẹt ở tận hai mươi dặm dưới đáy biển vậy. Và trong nỗ lực cố trỗi lên, tôi gặp phải rắc rối ở ngã rẽ. Tôi thật sự phải tựa thân mình vào cả thành giường, và gần như hụt người khi cố rướn người tới trước.

Tôi không quan tâm mấy đến bác sĩ P hay bố mẹ Dana, về phần tôi, Dana ắt hẳn đã làm gì đó với bản thân mình, và cô bạn xứng đáng với sự thể thảm mình đang nhận lấy. Ắt phải uống *rất nhiều* mới bệ rạc đến nhường này. Cô ấy không phải lý do tôi thức giấc. Tôi tỉnh thức là bởi ở một nơi nào đó gần đây, Rhiannon đang cô đơn trong một cái lều đi săn, đợi tôi. Tôi hoàn toàn không rõ làm cách nào để có thể thoát khỏi đây, nhưng tôi phải làm.

Tôi lê bước qua lối dẫn đến buồng tắm để tới được vòi sen. Tôi vịn nó lên, rồi đứng yên đó trong ít nhất một phút, quên bẵng đi vì sao mình đang đứng thế này. Dòng nước bấy giờ chỉ là một thứ nhạc âm phụ họa cho nỗi kinh hoàng mà thể xác tôi đang chất chứa. Rồi tôi nhớ ra, và bước vào. Dòng nước có đánh thức tôi thêm chút, nhưng vẫn khiến người tôi lảo đảo trong cơn tỉnh thức ấy. Cơ thể tôi dễ dàng ngã quỵ vào bồn, và lại chìm vào giấc ngủ với dòng nước cuốn quanh, bước chân rã rời.

Trở lại phòng, tôi thả khăn xuống và cứ để nó đấy, rồi khoác đại trang phục nào gần nhất. Căn phòng không có máy tính, không điện thoại. Không tài nào liên lạc được với Rhiannon. Tôi nghĩ mình nên tìm trong nhà, nhưng chỉ một gợn suy nghĩ cũng lấy quá nhiều năng lượng của tôi rồi. Tôi cần ngủ rồi. Nằm xuống. Nhắm mắt lại.

“Dậy mau!”

Mệnh lệnh đưa ra cũng cộc lốc như tiếng cánh cửa đóng sầm ban nãy, và gập gáp đôi. Tôi mở mắt và nhìn thấy ông bố đang vô cùng cáu giận của Dana.

“Bác sĩ P tới rồi,” mẹ Dana để thêm vào từ đằng sau ông, với một giọng điệu có phần thỏa hiệp. Có thể mẹ thấy tôi thế này cũng đủ tệ rồi. Hay có lẽ bà chỉ không muốn chồng mình giết chết tôi ngay trước một nhân chứng nhỉ.

Tôi tự hỏi thứ mình đang cảm thấy bình thường không khi bà bác sĩ đến khám tại nhà. Nhưng khi bà P ngồi xuống kế bên, không thấy cái túi y khoa nào gần đó cả. Chỉ duy một cuốn sổ.

“Dana,” bà nói dịu dàng.

Tôi nhìn lên bà. Ngồi dậy, dấu cho đầu óc tôi đang gào rít rên rỉ.

Bà quay sang bố mẹ tôi.

“Ồn thôi. Sao hai người không để chúng tôi ở lại đây một lúc?”

Họ không cần phải được bảo lại lần hai.

Việc kết nối vẫn còn nhiều khó nhọc. Tôi biết những dữ kiện đang ở đó, nhưng chúng lại như hãy còn nấp sau một bức tường đặc dày.

“Cháu có muốn nói cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra không?” bà đốc P hỏi.

“Cháu không biết,” tôi nói. “Cháu không nhớ.”

“Tệ đến thế sao?”

“Dạ phải. Nó tệ đến thế đấy.”

Bà ấy hỏi bố mẹ đã đưa tôi viên Tylenol nào chưa, và tôi bảo bà chưa, kể từ lúc thức dậy đến giờ. Bà rời trong chốc lát và quay lại với hai viên Tylenol cùng một cốc nước.

Tôi chẳng hề nuốt trôi viên Tylenol ngay lần thử đầu tiên, và lấy làm ngượng ngùng bởi sự nôn khan sau đó. Lần thứ hai có khá hơn, và tôi cố tọng hết vào mồm phần nước còn sót lại. Bác sĩ P ra ngoài để rót đầy ly

nước, cho tôi thêm thời gian để suy nghĩ. Nhưng những nghĩ suy trong đầu tôi vẫn cứ mông lung, chập chờn.

Khi trở lại, bà bắt đầu hỏi, “Cháu có thể hiểu được tại sao bố mẹ mình lại phiền não đến thế mà, đúng không?”

Tôi cảm thấy ngu ngốc làm sao, nhưng tôi chẳng thể giả vờ được.

“Cháu thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra nữa,” tôi nói. “Cháu không nói dối. Cháu ước gì mình biết được.”

“Cháu đã tham dự bữa tiệc của Cameron.” Bà nhìn lấy tôi, xem xét tôi có nhận ra gì chẳng. Khi không được gì, bà tiếp tục. “Cháu đã lên đến đó. Và khi cháu đến nơi, cháu bắt đầu uống. Rất nhiều. Các bạn cháu lo lắng, vì những gì thì đã rõ. Nhưng họ không hề can ngăn cháu. Họ chỉ cố ngăn cản khi cháu định lái xe về nhà.”

Tôi vẫn chìm sâu dưới nước, và ký ức tôi về chuyện này lại nổi trên bề mặt. Tôi biết rằng nó ngay đó. Tôi biết bà đang kể sự thật cho tôi nghe. Nhưng tôi vẫn chẳng thể nào tìm thấy được gì.

“Cháu lái xe sao?”

“Phải. Dù cho cháu đáng ra không nên thế. Cháu đã trộm chìa khóa của bố.”

“Cháu đã trộm chìa khóa của bố.” Tôi nói to lên, mong rằng như thế sẽ giúp lóe lên một cảnh tượng gì trong tâm trí.

“Khi cháu định lái xe về nhà, một vài người bạn đã cố ngăn cháu lại. Nhưng cháu khăng khăng. Họ cố cản cháu. Cháu nổi xung lên. Ném cho họ những lời thậm tệ. Và khi Cameron cố lấy đi chìa khóa của cháu...”

“Cháu đã làm gì ạ?”

“Cháu cắn cổ tay cậu ấy. Và bỏ chạy.”

Đây ắt là những gì Nathan cảm nhận được. Buổi sáng sau hôm đó.

Bác sĩ P tiếp tục. “Bạn cháu, Lisa gọi cho bố mẹ cháu. Họ vội vã đến. Khi bố đến nơi, thì cháu đã ở trong xe rồi. Ông ấy định ngăn cháu lại và rồi cháu gần như cán qua người ông ấy.”

Tôi gần như cán qua người ông ấy?

“Cháu không đi được xa. Cháu đã quá say để có thể lái ra được đến lối đi. Kết cục là cháu đâm sầm vào vườn nhà hàng xóm. Đâm sầm vào một cột điện thoại. May là, không ai bị thương gì hết.”

Tôi thở ra. Tôi cố lục tìm trong tâm trí Dana, cố tìm cho được bất cứ cái gì trong số ấy.

“Đi đâu chúng ta muốn biết, Dana, là tại sao cháu lại làm một chuyện như thế. Sau những gì đã xảy ra với Athony, tại sao cháu lại làm thế?”

Athony. Cái tên đó là một sự thật không thể lẫn trốn đi đâu. Thân xác tôi chấn động trong nỗi đau. Đau đớn là tất cả những gì tôi có thể cảm nhận được.

Athony. Anh trai tôi.

Người anh trai đã chết của tôi.

Anh tôi đã chết ngay cạnh tôi.

Anh tôi đã chết ngay cạnh tôi, trên hàng ghế trước.

Bởi tôi đã gây ra tai nạn.

Bởi tôi đã say xỉn.

Bởi vì tôi.

“Trời ơi,” tôi khóc nức lên. “Ôi Chúa ơi!”

Tôi đang nhìn thấy anh ấy đây. Cơ thể đầm máu của anh. Tôi đang điên cuồng gào thét.

“Ổn rồi,” bà P nói. “Giờ thì ổn rồi.”

Nhưng không thể.

Không phải thế.

Bà P đưa cho tôi một thứ khác mạnh hơn Tylenol. Tôi cố chống lại, nhưng vô ích.

“Mình phải nói với Rhiannon,” tôi nói. Tôi không có ý nói ra đi đâu đó. Nó cứ thế mà vụt ra thôi.

“Ai là Rhiannon thế?”.

Mắt tôi khép lại. Tôi thiếp đi trước khi bà ấy có được câu trả lời nào.

Ký ức bắt đầu trở về với tôi trong giấc ngủ, và khi tôi thức dậy lần nữa, tôi nhớ được nhiều hơn. Không phải khúc cuối - tôi quả thực chẳng thể nhớ ra việc leo vào xe, gần như cán qua người bố, đâm phải cột điện thoại. Có lẽ tôi phải kiểm tra lại sau. Nhưng những gì trước đó, tôi có thể nhớ ra việc đã đến buổi tiệc. Uống bất cứ gì mà bất cứ ai mời mọc. Cảm thấy tốt hơn bởi thế. Cảm thấy nhẹ tênh. Tán tỉnh Cameron nữa. Uống

nhì ầu hơn. Chẳng suy nghĩ gì. Sau quá nhì ầu suy nghĩ, li ần khóa hết mọi thứ lại như thế.

Tôi giống bố mẹ Dana, hay bà P - tôi muốn hỏi cô bạn rằng tại sao. Kể cả từ bên trong, tôi cũng chẳng thể hiểu được gì. Bởi cái thân xác này không thể giải đáp được chuyện ấy.

Tứ chi tôi nặng nề, cứng nhắc. Nhưng tôi cố nhắc mình dậy. Tôi lần mình ra khỏi giường. Tôi cần phải tìm cho ra một cái máy tính hay điện thoại gì đó.

Khi ra đến được cửa, tôi nhận thấy rằng nó đã được khóa. Phải có một cái chìa khóa để giúp tôi ra ngoài, nhưng ai đó đã lấy nó đi.

Tôi bị nhốt trong chính căn phòng của mình.

Giờ họ biết rằng tôi đã nhớ ra được ít nhất một vài trong số ấy, họ để tôi gặm nhấm tội lỗi một mình.

Và phần tệ hại nhất là: việc ấy rất hiệu nghiệm.

Tôi uống hết nước r ỉ. Tôi gọi to rằng mình cần thêm nước. Trong vòng một phút, mẹ đã ở ngay cửa với một ly nước. Trông như bà đang khóc vậy. Tôi đã làm vỡ tan trái tim bà.

“Đây,” bà nói.

“Con có thể ra ngoài không?” tôi hỏi. “Có vài thứ con cần tìm cho bài vở ở trường.”

Bà lắc đầu. “Có lẽ để sau đi. Sau bữa tối. Còn bây giờ, bà P muốn con ghi ra giấy mọi thứ con cảm nhận được trong lòng mình.”

Bà rời đi và khóa cửa lại đằng sau. Tôi tìm thấy một mảnh giấy và cây bút.

Những gì cháu cảm thấy là sự vô dụng, tôi viết.

Nhưng r ỉ dừng lại. Bởi tôi không hề viết về Dana. Tôi đang viết về chính cảm xúc mình.

Cơn nhức đầu và buồn nôn đang lắng dần. Mặc cho mỗi lúc tôi đều tưởng tượng ra cảnh Rhiannon đang cô đơn trong mái l ầu kia. Tôi lại thấy mỗi mệt hơn.

Tôi đã hứa với em. Dù cho tôi biết về những rủi ro, tôi vẫn hứa với em.

Và giờ tôi lại đang chứng tỏ cho em thấy rằng em đã li ều lĩnh như thế nào khi chấp nhận lời hứa hẹn của tôi.

Tôi đang chứng minh với em rằng tôi sẽ không thể nào vượt qua được.

Mẹ Dana mang bữa tối đến cho tôi với một cái khay, như thể tôi là người tàn phế vậy. Tôi cảm ơn bà vì điều đó. Và rồi tìm thấy những từ ngữ mà đáng lẽ tôi phải thốt ra từ bấy lâu nay.

“Con xin lỗi,” tôi nói với bà. “Con thật sự, thật sự xin lỗi.”

Mẹ gật đầu, nhưng tôi có thể thấy rằng như vậy không đủ.

Ắt là tôi đã thốt ra mấy tiếng xin lỗi đến ngàn lần trước đây. Đến một lúc nào đó - có lẽ đêm nay - bà cần phải dừng việc tin tưởng vào những lời ấy thôi.

Khi tôi hỏi mẹ bố đâu, bà đáp rằng ông đang đi sửa xe rồi.

Họ quyết định rằng ngày mai tôi cần phải đến trường, và rằng tôi sẽ cần phải bù đắp cho bạn mình sau đó. Họ bảo rằng tôi có thể dùng đến máy tính cho bài tập, nhưng rồi ng ồi đó đằng sau khi tôi thực hành việc tra cứu.

Gửi thư cho Rhiannon là điều không thể.

Và không một dấu hiệu nào từ họ là tôi sẽ được nhận lại điện thoại của mình cả.

Những sự kiện đêm hôm trước chẳng bao giờ còn trở lại với tôi. Tôi dành cả đêm dỗi mắt vào khoảng không vắng lặng. Và chẳng làm được gì ngoài cảm nhận rằng nó cũng đang nhìn lại mình.

NGÀY THỨ 6022

Kế hoạch của tôi là dậy sớm - khoảng sáu giờ - và viết thư cho Rhiannon với đầy đủ lời bày giải. Tôi ngờ rằng em đã từ bỏ tôi sau những gì xảy ra.

Nhưng kế hoạch phá sản khi tôi bị lay dậy trước năm giờ.

“Michael, đến giờ dậy rồi.”

Đó là mẹ tôi - mẹ Michael - và không như mẹ Dana, chỉ có mỗi sự hối lỗi trong giọng bà.

Tôi ngỡ đã đến giờ tập bơi, hay một cái gì đó chúng tôi phải làm trước khi đến trường. Nhưng khi tôi rời khỏi giường, chân tôi đụng phải một cái va li.

Tôi nghe thấy mẹ trong một căn phòng khác, đang đánh thức mấy đứa em gái.

“Đến lúc đi Hawaii rồi!” bà nói phấn khởi.

Hawaii.

Tôi kết nối và biết được rằng, phải, chúng tôi đang chuẩn bị đến Hawaii sáng nay. Chị Michael sắp tổ chức đám cưới ở đây. Và gia đình Michael quyết định đến đó cho kỳ nghỉ kéo dài suốt một tuần.

Chỉ với tôi thì nó không phải là một tuần. Bởi để được trở lại, tôi phải thức dậy trong một thể xác mười sáu tuổi đang trở về nhà để đến được Maryland ngày hôm đó. Có thể phải mất đến hàng tuần. Hàng tháng.

Hoặc có thể chẳng bao giờ.

“Xe sẽ đến trong bốn mươi lăm phút nữa nhé!” bố của Michael gọi to.

Không đời nào tôi chịu rời đi đâu.

Tủ quần áo của Michael hầu hết là gồm áo thun của các ban nhạc rock mạnh mẽ. Tôi vớ đại một cái, với quần jeans.

“Em sắp sửa gọi người của An ninh Nội vụ khám xét khắp người anh rồi đó nha,” một trong mấy đứa em nói khi tôi đi ngang họ trên hành lang.

Tôi vẫn đang cố tìm ra cách giải quyết.

Michael không có giấy phép lái xe, và tôi không nghĩ sẽ có ích gì nếu tôi thó mất chiếc xe của bố mẹ. Đám cưới của chị cậu đến thứ sáu mới diễn ra, nên ít nhất tôi cũng không khiến cho sự vắng mặt của cậu thành ra rủi ro quá. Nhưng tôi đang đùa với ai đây chứ? Kể cả nếu cái đám cưới ấy có diễn ra tối nay đi chẳng nữa, tôi cũng sẽ không leo lên cái máy bay đó đâu.

Tôi biết mình đang đẩy Michael vào một mớ rắc rối to kình. Tôi không tiếc lời xin cậu tha thứ khi để lại một mẫu giấy trên bàn bếp.

Con không thể đi trong hôm nay được. Con xin lỗi mọi người rất nhiều. Con sẽ trở lại vào đêm nay. Hãy đi mà không có con. Con sẽ đến đó trong thứ năm bằng một cách nào đó.

Trong khi những người khác đang trên lầu, tôi bước ra khỏi nhà qua cửa hậu.

Tôi có thể gọi một chiếc taxi, nhưng sợ rằng bố mẹ cậu sẽ gọi đến những hãng taxi địa phương để tra xem họ có nhận chở bất kỳ cậu nhóc vị thành niên nghiện rock nào gần đây không. Tôi cách Rhiannon ít nhất hai giờ lái xe. Tôi bắt chiếc xe buýt gần nhất có thể, và hỏi tài xế cách tốt nhất để đến khu vực em sống. Ông ta bật cười và nói, “Đi xe hơi ấy.” Tôi trả lời ông rằng đó không phải là sự lựa chọn của tôi lúc này, và đáp lại ông bảo rằng có lẽ tôi sẽ cần phải đến Baltimore và rồi vòng lại lần nữa.

Nó sẽ tốn đến tận bảy tiếng.

Giờ học vẫn chưa kết thúc khi tôi đến đó, cuộc bộ chùng một dặm từ trung tâm thành phố. Lại lần nữa, không ai ngăn cản tôi, kể cả khi tôi là một cậu chàng to lớn, tóc tai rậm rạp, nhể nhại mồ hôi trong cái áo của ban nhạc Metallica hời hả bước đi.

Tôi cố nhớ cho ra thời khóa biểu của Rhiannon lúc mình trú ngụ trong tâm trí em, và có một sự tái hiện đầy mơ hồ rằng tiết học này là thể dục.

Tôi kiểm tra phòng thể dục và nhận thấy là nó trống trơn. Điềm dừng ngoài trời kế tiếp là các sân bóng, nằm phía sau trường. Khi ra đến ngoài đó, tôi thấy cả một trận đấu bóng mền đang diễn ra. Rhiannon ở vị trí phòng thủ thứ ba.

Em thoáng thấy tôi. Tôi đưa tay vẫy. Chẳng rõ em có nhận ra tôi đây chẳng. Tôi cảm thấy mình đã quá phô trương, để lộ mình trong tầm nhìn của giáo viên. Nên đành lùi ra sau, ngay cửa. Một tên trò lười khác lên ra đốt thuốc.

Rhiannon bước đến chỗ một trong các giáo viên và nói gì đó. Người này trông cảm thông, và gọi một trò khác lên thế ở vị trí phòng thủ thứ ba. Rhiannon bắt đầu tiến về phía trường. Tôi bước lại vào trong, và chờ em đến phòng thể dục vắng người.

“Chào,” tôi nói ngay khi em vào trong.

“Cậu đã ở chỗ quái quỷ nào thế?” em đáp.

Tôi chưa khi nào nhìn thấy em tức giận như vậy. Đó là một loại giận dữ khi bạn cảm thấy bị phản bội bởi không chỉ một con người, mà là cả vũ trụ này.

“Mình đã bị nhốt trong phòng,” tôi bảo em. “Rất kinh khủng. Đến cả một cái máy tính còn không có đó.”

“Mình đã đợi cậu,” em đáp lời. “Mình thức dậy. Dọn giường. Ăn sáng. Và rồi mình đợi. Sóng di động chập chờn lúc không lúc có, nên mình cho rằng đi đâu đó là bất khả kháng. Mình bắt đầu đọc những số cũ của tạp chí *Đồng xanh và Suối chảy*, bởi vì đó là thứ duy nhất để đọc ở đó. Rồi mình nghe thấy tiếng bước chân. Mình đã rất phấn khích. Khi nghe thấy ai đó ở ngoài cửa, mình chạy thẳng tới.

“Ồ, ra đó không phải là cậu. Mà là một người đàn ông tám mươi tuổi cơ đấy. Và ông ta còn xách cả một con hươu chết theo cùng. Mình không biết ai mới nên bất ngờ đây. Mình chỉ còn biết la lên khi trông thấy ông ta. Còn ông ta gần như lên cơn đau tim. Mình chưa cởi hết áo quần đâu, nhưng cũng gần thế. Mình xấu hổ về bản thân. Ông ấy thậm chí còn chẳng thấy đi đâu đó có chút gì ngọt ngào cả. Mà còn bảo mình đã đột nhập vào. Mình nói rằng Artie là chú mình, nhưng ông ấy không hề tin. Mình nghĩ có lẽ đi đâu duy nhất giúp cứu mạng mình chính là việc chú Artie và mình có cùng cái họ. Mình ở đây với nguyên bộ đồ lót, đưa ông ta xem thể chứng

minh. Tay ông ta vấy đầy máu. Và ông bảo những người khác cũng đang đến. Ông chỉ tưởng rằng xe mình là của một trong số họ.

“Vấn đề là - mình vẫn cứ đinh ninh là cậu sẽ đến. Nên mình không thể rời đi được. Mình mặc quần áo, ngồi đó khi bọn họ đến và moi ruột chú hươu đáng thương kia. Mình chờ đó cho đến khi họ đi cả rồi. Mình chờ cho đến khi bóng đêm nuốt chửng lối về. Cả căn lầu nòng nặc mùi máu. Nhưng mình vẫn ở đây. Và cậu không bao giờ đến.”

Tôi kể em nghe về Dana. Rồi tôi lại kể em nghe về Michael, và cuộc trốn thoát khỏi nhà cậu.

Đi đâu cũng có chút tác động. Nhưng không đủ.

“Chuyện của chúng ta nên làm thế nào đây?” em hỏi tôi. “Làm thế nào?”

Tôi muốn một câu trả lời. Tôi muốn tìm ra một câu trả lời trong tôi.

“Lại đây nào,” tôi nói. Và tôi ôm em trong vòng tay mình, bởi đó là đáp án duy nhất mà tôi có thể trao.

Chúng tôi cứ đứng thế trong một phút, từng người đều chẳng rõ chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo. Khi cánh cửa dẫn đến phòng thể dục mở ra, chúng tôi rời nhau. Nhưng quá muộn. Tôi ngỡ rằng đó là một trong các giáo viên thể dục, hay một cô học trò nào khác. Nhưng thậm chí cánh cửa ấy cũng không hề mở ra. Thứ mở ra là cánh cửa từ phía trường học, và Justin mới chính là người bước vào.

“Cái quái gì thế này?” cậu ta nói. “Cái. Quái. Gì. Đây?”

Rhiannon gắng giải thích. “Justin” em mở lời. Nhưng cậu gạt đi.

“Lindsay nhấn anh rằng em không được khỏe. Thế nên anh định đến xem em có ổn không. Ồ, anh đoán là em thật sự rất ổn đấy nhỉ. Đừng để bị anh cắt ngang nhé.”

“Dừng lại đi,” Rhiannon nói.

“Dừng lại cái gì hả đồ lằng lơ?” cậu ta hỏi. Bấy giờ đã sẵn sàng trút giận lên chúng tôi.

“Justin,” tôi nói.

Cậu quay sang. “Mày thậm chí không có quyền để nói đâu, người anh em.”

Tôi định nói một điếu gì đó khác, nhưng cậu ta đã sẵn sàng nên tôi một trận ra trò. Năm đám đầu tiên cậu hạ ngay sống mũi tôi. Tôi ngã lộn ra sàn.

Rhiannon hét lên và chạy đến đỡ tôi đứng dậy. Justin kéo tay em.

“Tôi vẫn biết cô là đồ dâm dăng,” Justin nói.

“Dừng lại!” Rhiannon bật khóc.

Justin thả em ra và quay lại phía tôi. Cậu ta bắt đầu đấm đá cơ thể này túi bụi.

“Bạn trai mới của cô hả?” Justin la lên. “Mày yêu nó hả?”

“Tôi không yêu anh ta!” Rhiannon la ngược trở lại. “Nhưng tôi cũng không yêu anh.”

Ở cú đá tiếp theo, tôi túm lấy chân và quật ngã cậu ta. Cậu ta đổ ập xuống sàn tập. Tôi nghĩ điếu này sẽ ngưng được trận chiến ở đây, nhưng cậu ta bật nhanh trở lại trên đôi chân mình và thụi vào cằm tôi. Răng tôi va đánh cộp vào nhau.

Đến thời điểm này, vài tiếng huýt gió ắt phải nổi lên, bởi trong vòng ba mươi giây, các cô nàng từ trận bóng mền bắt đầu đổ về phòng tập. Khi nhìn thấy cảnh đánh nhau kinh hoàng này, họ chặc lưỡi và xuýt xoa. Một cô gái chạy đến bên Rhiannon để đảm bảo rằng em vẫn ổn.

Justin đứng dậy và tấn công tôi lần nữa, để khiến mọi người có thể thấy được tất cả. Nó chỉ vừa lướt qua tôi, và tôi lấy đà của hành động né tránh cú đấm mà đứng dậy. Tôi muốn đánh cậu ta, hành hạ cậu ta, nhưng tôi quả chẳng biết phải làm sao cả.

Thêm nữa, tôi phải rời khỏi đây. Sẽ dễ tra ra được tôi không phải học sinh trường này. Và kể cả tôi rõ ràng là kẻ thua cuộc trong trận chiến, họ vẫn có thể gọi cảnh sát đến bắt tôi vì tội đột nhập và gây náo loạn.

Tôi lảo đảo bước về phía Rhiannon. Bạn em đứng ra chắn, nhưng Rhiannon ra hiệu cho cô ấy lùi lại.

“Mình phải đi,” tôi bảo em. “Gặp mình ở hiệu Starbucks chúng ta gặp lần đầu. Khi cậu có thể.”

Tôi cảm thấy một bàn tay đặt trên vai mình. Justin, đang xoay tôi lại. Cậu ta sẽ không đánh khi tôi đang quay lưng.

Tôi biết mình nên đối mặt với cậu ta. Đánh cậu ta nếu tôi có thể. Nhưng thay vào đó tôi cố thoát khỏi sự kìm kẹp của cậu ta và chạy. Cậu ta

sẽ không đuổi theo tôi đâu. Mà sẽ đứng đấy tận hưởng cái chiến tích được thấy tôi chạy trốn.

Tôi đâu có định bỏ mặc Rhiannon ở đó với những giọt nước mắt của em, nhưng chính xác thì đó là những gì tôi đã làm.

Tôi quay lại trạm xe buýt, rồi dùng một buồng điện thoại công cộng gần đó để gọi một chiếc taxi. Gần năm mươi đô, rồi tôi ở Starbucks. Nếu trước đó tôi là một cậu chàng to lớn, tóc tai rậm rạp, nhể nhại mồm môi trong cái áo Metallica, thì giờ đây tôi là một cậu chàng to lớn, tóc tai rậm rạp, nhể nhại mồm môi trong cái áo Metallica và bị đánh hạ, bầm dập, người đầy máu me. Tôi gọi một phần cà phê đen cỡ lớn và để lại hai mươi đô trong lọ tiền. Bây giờ họ mới để tôi ở lại bao lâu tùy ý, mặc cho trông tôi đáng sợ thế nào.

Tôi rửa ráy sạch sẽ trong nhà vệ sinh. Rồi ngồi xuống đợi chờ.

Và đợi.

Và đợi.

Sáu giờ hơn em mới đến.

Em không xin lỗi. Em không giải thích gì rằng tại sao em lại đến trễ thế. Em thậm chí không bước đến bên tôi ngay lập tức. Em đứng bên quầy và gọi một phần cà phê.

“Mình thực sự cần thứ này,” em nói khi ngồi xuống. Tôi biết là em đang nói về cà phê kia, không phải thứ gì khác nữa.

Tôi đang uống đến ly cà phê thứ tư và bánh nướng đợt hai.

“Cảm ơn vì đã tới,” tôi bảo em. Nghe trịnh trọng làm sao.

“Mình đã nghĩ về chuyện không tới,” em nói. “Nhưng mình đã không cân nhắc *ngghiêm túc* chuyện đó.” Em nhìn lên gương mặt tôi, nhìn vào những vết bầm trên người tôi. “Cậu ổn chứ?”

“Mình vẫn ổn.”

“Cho mình biết tên cậu hôm nay là gì?”

“Michael.”

Em nhìn tôi lại một lần. “Tội nghiệp Michael.”

“Đây không phải là cách mà mình hình dung ra cậu sẽ nghĩ về một ngày của cậu.”

“Mình cũng cho rằng như vậy.”

Tôi cảm thấy từng người trong hai đứa tôi đang đứng cách xa hàng trăm mét đến vấn đề thực sự. Tôi cần phải đưa chúng tôi gần lại hơn.

“Kết thúc rồi à? Với hai người các cậu?”

“Ừ. Cho nên mình đoán cậu đã có cái cậu muốn.”

“Thật tẻ,” tôi đáp. “Không phải cậu cũng muốn đi đâu ấy sao?”

“Phải. Nhưng không như thế này. Không phải trước mặt mọi người như thế.”

Tôi vươn đến chạm vào gương mặt em, nhưng em rút lại. Tôi hạ tay mình xuống.

“Cậu đã thoát khỏi cậu ta,” tôi bảo em.

Em lắc đầu. Tôi lại vừa nói một điều gì sai.

“Mình đã quên cậu biết về những chuyện đó ít như thế nào,” em nói. “Mình đã quên cậu thiếu kinh nghiệm. Mình không thoát khỏi anh ấy, A. Chỉ bởi vì cậu cắt đứt với một ai, nó không có nghĩa cậu thoát khỏi anh ấy hay cô ấy. Mình vẫn gắn kết với Justin theo cả trăm cách khác nhau. Chúng mình không hẹn hò nữa. Mình sẽ phải mất nhiều năm để thoát khỏi anh ấy.”

Nhưng ít nhất là em cũng đã bắt đầu thế rồi, tôi nghĩ muốn nói. Ít nhất em đã cắt bớt một sợi dây buộc ràng rồi đấy thôi. Tôi vẫn tiếp tục im lặng. Có thể đó là thứ em hẳn đã biết, nhưng không phải điều em muốn nghe.

“Mình có nên đi Hawaii không?” tôi hỏi.

Em trở lại dịu dàng với tôi. Quả là một câu hỏi vô nghĩa nhường nào, nhưng em hiểu ý tôi mà.

“Không, cậu không nên làm thế. Mình muốn cậu ở đây.”

“Với cậu?”

“Với mình. Khi cậu có thể.”

Tôi muốn hứa với em nhiều hơn cả thế, nhưng tôi biết mình không thể.

Cả hai chúng tôi ở trên sự chênh vênh. Không trông chừng, nhưng bất động.

Chúng tôi dùng điện thoại của em để tra xem chuyến bay địa phương đến Hawaii, và khi hai đứa chắc rằng không cách nào gia đình Michael có thể bắt cậu lên máy bay, Rhiannon chở tôi về nhà.

“Kể mình nghe về cô gái cậu đã trở thành ngày hôm qua đi,” em hỏi.

Thế là tôi bắt đầu kể. Và khi tôi kết thúc, và khi một nỗi buồn bã bao trùm lấy chiếc xe, tôi quyết định kể em nghe về những ngày khác, những đời sống khác nữa. Hạnh phúc hơn. Tôi sẽ chia với em những kỷ niệm được ru vào giấc ngủ, những ký ức được gấp gổ với chú voi trong vườn bách thú và gánh xiếc, của nụ hôn đầu và suýt đầu trong tủ quần áo phòng nghỉ và những đêm ngủ tại nhà bạn ở Boy Scout và những bộ phim kinh dị. Đó là cách để tôi nói với em rằng dấu cho tôi chưa từng trải qua nhiều thứ như thế, tôi vẫn cố gắng để có được một đời sống thật sự.

Chúng tôi càng lúc càng về đến gần nhà Michael hơn.

“Mình muốn gặp cậu ngày mai,” tôi nói.

“Mình cũng muốn gặp cậu,” em đáp. “Nhưng mình nghĩ hai ta đều hiểu đây không phải là vấn đề muốn hay không.”

“Vậy thì, mình sẽ luôn hy vọng,” tôi bảo em.

“Và mình cũng hy vọng.”

Tôi muốn hôn chúc em ngủ ngon, chứ nào phải để rời xa. Nhưng khi chúng tôi đến nơi, em chẳng tỏ vẻ gì là muốn hôn tôi cả. Tôi không muốn thúc ép và chủ động. Và tôi cũng chẳng muốn hỏi em, vì sợ bị từ chối.

Thế nên hai đứa đành chia tay khi tôi cảm ơn em về chuyến xe, và rất nhiều thứ khác chưa được bày tỏ.

Tôi không vào thẳng trong nhà mà đi loang quanh tiêu tốn thêm một mớ thì giờ. Đã mười giờ ngay khi tôi đứng ngoài cửa. Tôi kết nối đến Michael để tìm ra nơi cất giấu chìa khóa dự phòng, nhưng ngay cái lúc tìm ra nó, cánh cửa bật mở và bố Michael đứng ngay đó.

Ban đầu ông chẳng nói một lời. Tôi đứng đó dưới ánh đèn, và ông nhìn tôi đau đầu.

“Bố muốn đánh con bạt máu đấy,” ông nói, “nhưng có vẻ như ai đó vừa làm chuyện ấy trước rồi.”

Mẹ và các em tôi đã bay đến Hawaii. Bố ở lại để chờ tôi.

Để xin lỗi, tôi phải đưa ra cho ông một lời giải thích hợp lý. Tôi đành tạo ra một câu chuyện đáng cảm thông nhất có thể theo cảm nhận mình - có một buổi hòa nhạc tôi phải tham gia, và chỉ là tôi không có thời gian để thông báo với ông sớm hơn. Tôi thấy tệ hại khi làm rối tung đời sống Michael lên, và nỗi tệ hại ấy ắt phải đến từ khi tôi nói, bởi bố Michael chẳng hề hung hãn nhiều như cái quỳên ông ấy đáng được có. Tôi chẳng còn đường lui: phí đổi vé sẽ bị khấu trừ vào chi tiêu của tôi trong năm sau, và khi chúng tôi đến Hawaii, có thể tôi sẽ bị trói buộc vào làm những thứ thậm chí chẳng liên quan gì đến một cái đám cưới. Tôi sẽ nuối tiếc đi đâu này suốt phần đời còn lại của mình. Đặc ân cứu vớt duy nhất đó là vẫn còn sót lại vài chiếc vé cho ngày hôm sau.

Đêm ấy tôi tạo ra cả một ký ức về buổi hòa nhạc tuyệt vời nhất mà Michael từng đến. Đó là thứ duy nhất tôi có thể nghĩ ra mà tặng cậu để khiến bất cứ gì trong đó xứng đáng cho tất cả những đi ầu này.

NGÀY THỨ 6023

Ngay cả trước khi mở mắt, tôi đã thích Vic rồi. Nữ về mặt sinh học, nam về mặt giới tính, sống với những quan niệm về sự thật của riêng cậu, như tôi vậy. Cậu biết mình muốn trở thành một người như thế nào. Hầu hết mọi người ở độ tuổi tôi không cần phải thế. Họ sống an phận. Nếu bạn muốn sống với những quan niệm về sự thật của riêng bạn, bạn sẽ cần phải chọn lấy việc trải qua một quá trình đau đớn ban đầu và dễ chịu vào lúc cuối để tìm ra nó.

Có vẻ đây sẽ là một ngày bận rộn cho Vic. Một bài kiểm tra Sử và Toán học. Một buổi tập với ban nhạc, là phần cậu trông chờ nhất cho một ngày. Một cuộc hẹn với cô gái tên Dawn.

Tôi thức dậy. Thay đồ. Nhặt chìa khóa và lên xe.

Nhưng khi tôi đến cái nơi mà đáng lẽ mình nên rẽ sang bên để có thể đến trường, tôi vẫn tiếp tục đi.

Chỉ mất ba giờ để lái xe đến gặp Rhiannon. Tôi đã gửi thư để em biết rằng Vic và tôi đang đến. Tôi chẳng hề cho em chút thời gian để suy nghĩ, hay từ chối.

Trên chuyến xe, tôi kết nối đến một mẫu ký ức của Vic. Có vài thứ khó khăn hơn là được sinh ra trong cơ thể không thuộc về mình. Tôi phải đương đầu với nó rất nhiều khi lớn lên, nhưng chỉ trong một ngày. Trước khi chính mình trở nên dễ thích nghi như thế - rất an phận với cách đời sống mình diễn ra - tôi đã chống đối lại vài sự biến đổi. Tôi đã thích mái tóc dài làm sao, và sẽ tức tối thế nào khi tôi thức dậy và phát hiện ra mái tóc dài ấy đã biến đi đâu. Có những ngày tôi cảm giác như một đứa con gái và những ngày như một thằng con trai, và những ngày ấy chẳng hề phản hồi đúng theo cái thể xác tôi ở bên trong. Tôi vẫn tin mọi người khi họ bảo rằng tôi phải là người này hay người nọ. Không ai kể tôi nghe một câu chuyện khác biệt, và tôi còn quá trẻ để có thể nghĩ cho bản thân. Tôi chưa

từng học được rằng khi đề cập đến giới tính, tôi là cả hai và cũng không là gì.

Quả là một đi đầu khủng khiếp khi bị phản bội bởi chính cơ thể mình. Và cả sự cô độc, bởi cảm nhận rằng mình chẳng thể nói với ai về đi đầu đó. Cảm thấy rằng đó là một thứ giữa riêng bạn và cơ thể thôi. Đó là một trận đấu mà bạn sẽ không bao giờ chiến thắng... tuy thế vẫn đấu tranh ngày qua ngày, và nó vắt kiệt sức bạn. Kể cả nếu cố bỏ lơ nó đi, thứ năng lượng dùng để làm đi đầu đó cũng sẽ khiến bạn rã rời.

Vic may mắn vì có được bố mẹ như thế. Họ chẳng để tâm dù cậu muốn mặc jeans thay cho váy, hay chơi với vài chiếc xe thay vì mấy cô búp bê. Chỉ đến khi cậu lớn hơn, đến tuổi vị thành niên, nó khiến họ sửng lại. Họ biết rằng cô con gái mình chỉ thích các cô gái khác. Nhưng cậu mất khá lâu để có thể diễn đạt được - cho dù là với chính cậu - rằng cậu thích họ như một chàng trai. Rằng cậu được sinh ra để thành một đứa con trai, hay ít nhất muốn được sống như một đứa con trai, được sống trên một ranh giới mơ hồ giữa một cô nàng nam tính hay một cậu chàng nữ tính.

Bố cậu, một người đàn ông trầm tĩnh, thấu hiểu và cổ vũ cậu một cách lặng thầm. Mẹ cậu lại khó tiếp nhận chuyện đó hơn. Bà tôn trọng khát khao của Vic được là người mà cậu cần là, nhưng đồng thời trải qua khoảng thời gian khó khăn để có thể từ bỏ sự thật rằng mình có một đứa con gái nhưng phải đón nhận việc nó là một cậu con trai. Vài người bạn của Vic cũng hiểu, kể cả ở tuổi mười ba hay mười bốn. Những người khác có chút dị biệt - nữ nhiều hơn nam. Với các cậu trai, Vic đã luôn là một kẻ theo sau, một người bạn phi giới tính. Đi đầu đó chẳng hề thay đổi gì.

Dawn vẫn luôn âm thầm ở đấy. Họ học lớp mẫu giáo cùng nhau, thân thiện với nhau dù không thật sự trở thành bạn bè. Khi lên trung học, Vic chơi với đám nhóc tốc ký cật lực nhúng bài thơ vào sổ của mình và cứ để chúng nằm yên ở đấy, trong khi Dawn lại ở cùng với chúng bạn sẽ gửi các tác phẩm của mình đến tờ tạp chí văn học ngay phút giây nó chớm hoàn thành. Một người con gái vồn vã, tích cực vận động cho vị trí thủ quỹ lớp và tham gia các hội phản biện, và một cậu con trai kín đáo, một người chỉ đến để hỗ trợ bạn bè trong cuộc đua 7-Eleven. Vic sẽ chẳng bao giờ để ý đến Dawn, chẳng bao giờ nghĩ rằng có một mảy may nào, nếu Dawn không chú ý đến cậu trước.

Nhưng Dawn quả đã chú ý đến Vic, Vic là một giây phút đột ngột chiếm lấy sự chú ý của Dawn. Khi cô khép mắt để chìm vào giấc ngủ, chính ý nghĩ về Vic đã dẫn dắt cô vào cõi mộng mơ. Cô chẳng có ý niệm gì về thứ đã thu hút mình - một cô nàng nam tính, một cậu chàng nữ tính - và cuối cùng quyết định rằng đi đâu ấy chẳng thật sự quan trọng lắm. Cô bị Vic hấp dẫn. Và Vic thì lại không biết gì đến sự tồn tại của cô. Không phải theo cách đó.

Cuối cùng, như những gì mà sau này Dawn thuật lại chi tiết cho Vic nghe, tình cảm cứ lớn mãi. Họ có kha khá bạn chung có thể làm do thám giúp, nhưng Dawn cảm thấy rằng nếu cô quyết định liêu lĩnh, thì phải cô phải là người chủ động. Thế là ngay khi cô trông thấy Vic đang tụ tập với mấy cậu chàng khác cho cuộc đua 7-Eleven, cô liền nhảy ngay vào xe và theo đuôi họ. Như cô mong đợi, Vic quyết định sẽ dạo chơi bên ngoài trong khi bạn cậu vui đùa bên trong mấy kệ hàng. Dawn bước đến và chào cậu. Ban đầu Vic không hiểu nổi sao Dawn lại có thể nói chuyện với cậu thế này, hay vì sao trông cô dường như lo lắng, nhưng rồi cậu dần hiểu chuyện gì đang xảy ra, và rằng chính cậu cũng mong chuyện diễn ra như thế ấy. Khi tiếng chuông cửa trước đánh dấu sự trở ra của đám bạn, cậu bỏ qua và ở lại với Dawn, người thậm chí chẳng nhớ mình cần phải giả vờ đang cần mua gì đó từ cửa hiệu. Dawn đã ở đấy chuyện trò đến hàng tiếng đồng hồ, chính Vic đã lên tiếng gợi ý đến một quán cà phê, và cả hai bắt đầu từ đó.

Dù chuyện tình có những thăng trầm nhưng trái tim họ vẫn vẹn nguyên: Khi Dawn nhìn Vic, cô trông thấy Vic như chính con người mà cậu muốn được trông thấy. Trong khi bố mẹ Vic không thể chịu được cái nhìn thấy con người mà cậu từng là, hay rất nhiều bè bạn và cả những kẻ xa lạ cũng chẳng thể chịu đựng cái việc nhìn thấy con người mà cậu đã không còn muốn trở thành, Dawn chỉ nhìn thấy mỗi cậu. Cứ gọi đó là sự mờ mắt trước ái tình nếu bạn muốn, nhưng Dawn không hề thấy thứ gì mờ ảo cả. Cô nhìn thấy một con người rất rõ ràng, khác biệt.

Bởi đã gạn lọc qua những ký ức ấy, bởi đã kết hợp cả câu chuyện lại với nhau, tôi cảm nhận được sự hàm ơn này và cả nỗi khao khát - không phải về phía Vic, mà là của chính tôi. Đó là đi đâu mà tôi muốn ở Rhiannon. Đó là thứ mà tôi muốn trao cho Rhiannon.

Nhưng làm sao tôi có thể giúp em nhìn qua vết mờ ấy, nếu chính tôi là cái thể xác mà em sẽ không bao giờ có thể thật sự trông thấy, trong một đời

sống mà em sẽ chẳng khi nào thật sự có khả năng nắm giữ?

Tôi đến nổi vào buổi học trước giờ nghỉ trưa và đỗ xe ở bãi trống mọi khi.

Cho đến lúc này, tôi biết rõ lớp nào Rhiannon đang học. Nên tôi chờ bên ngoài cánh cửa cho đến khi tiếng chuông ngân lên. Khi vang lên thanh âm ấy, em ở giữa đám đông, trò chuyện với cô bạn Rebecca. Em không thấy tôi; em không tìm tôi. Tôi phải theo sau đến cả một chặng dài, chẳng cần biết mình có là bóng ma của quá khứ của em, hiện tại hay tương lai. Cuối cùng, em và Rebecca cũng tách nhau ra, đi theo hai hướng khác nhau, và tôi có thể nói chuyện riêng với em.

“Chào,” tôi nói.

Và thế đấy - em ngẩn ngại quay người lại.

Nhưng rồi em quay lại, và tôi thấy em nhận ra tôi.

“Chào,” em nói. “Cậu đây rồi. Tại sao mình không ngạc nhiên nhỉ?”

Đây chính xác không phải là phản ứng tôi mong đợi, nhưng tôi có thể hiểu được. Khi chúng tôi ở riêng bên nhau, tôi là đích đến của em. Khi tôi ở đây, hiện diện trong cuộc sống của em, tôi lại là vật cản trong.

“Ăn trưa nhé?” tôi hỏi.

“Chắc chắn rồi,” em nói. “Nhưng mình thực sự phải quay về trường sau đó.”

Tôi bảo em đi đâu đó không sao hết.

Chúng tôi yên lặng bước đi. Khi tôi chẳng chú ý đến Rhiannon, tôi có thể cảm nhận được mọi người đang nhìn em một cách kì lạ.

Vài người tỏ ra tích cực, nhưng phần nhiều là tiêu cực.

Em thấy tôi đang để ý.

“Rõ ràng là, giờ thì mình là một ả nghiện rock sống phóng đãng rồi,” em bảo. “Theo một vài nguồn tin, thậm chí mình còn bị cho là từng qua đêm với mấy thành viên của ban nhạc Metallica nữa kìa. Quả là nực cười đấy, nhưng cũng không hẳn.” Em nhìn qua tôi. “Cậu, tuy thế lại là một đi đâu gì khác biệt hoàn toàn rồi. Mình thậm chí còn không biết đang tiếp xúc với ai hôm nay nữa.”

“Tên mình là Vic. Là nữ về mặt sinh học, nhưng giới tính thì là nam.”

Rhiannon thở dài. “Mình thậm chí không hiểu được nó có nghĩa là gì.”

Tôi bắt đầu giải thích, nhưng em gạt tôi đi.

“Hãy cứ đợi cho đến khi chúng ta rời khỏi khuôn viên trường, được chứ? Sao cậu không đi sau mình vài bước. Mình nghĩ nó sẽ khiến mọi việc dễ dàng hơn.”

Tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Chúng tôi đến một quán ven đường nơi mà độ tuổi trung bình của khách hàng là vào khoảng chín mươi tự, và sốt táo dường như là món phổ biến nhất trên bảng thực đơn. Không hẳn là một cuộc hẹn cho giới trẻ thời nay.

Ngay lúc chúng tôi ngồi xuống và gọi món, tôi hỏi em nhiều hơn về hậu quả của ngày hôm trước.

“Mình không thể nói rằng Justin có vẻ đau khổ đến mức ấy,” em nói. “À các cô gái muốn an ủi anh ấy thì không thiếu. Thật đáng thương. Rebecca tuyệt vời lắm. Mình thề, nên có một nghề nghiệp gọi là Quảng bá cho tình bạn. Rebecca sẽ là con át chủ bài trong nghề đó. Cô ấy đang tung ra phần của mình trong câu chuyện.”

“Nội dung là?”

“Đó là Justin là một thằng t ã. Và cả chuyện cậu trai nghiện rock đó và mình chẳng làm bất cứ gì ngoài nói chuyện.”

Phần đầu thì khó mà cãi lại, nhưng kể cả là với tôi, phần thứ hai nghe mới thật là yếu ớt làm sao.

“Mình xin lỗi đã đẩy mọi chuyện đi theo chiều hướng xấu như thế,” tôi nói.

“Nó có thể tệ hơn nữa ấy chứ. Và chúng mình phải ngưng xin lỗi lẫn nhau. Mỗi một lời thốt ra không thể cứ bắt đầu với ‘mình xin lỗi’ được.”

Có một sự cam chịu trong giọng nói em, nhưng tôi có thể thấu được em thật sự kìm hãm bản thân trước điều gì.

“Vậy giờ cậu là một cô gái mà thực ra lại là một cậu con trai sao?” em nói.

“Kiểu thế.” Tôi cảm nhận được em không muốn dẫn sâu vào chuyện đó.

“Cậu đã lái xe bao xa?”

“Ba tiếng.”

“Và đề lỗi chuyện gì?”

“Mấy bài kiểm tra. Một cuộc hẹn với bạn gái.”

“Cậu thấy như thế có công bằng không?”

Tôi bị bất ngờ trong một giây. “Ý cậu là sao?” tôi hỏi.

“Thế này,” Rhiannon nói, “Mình rất vui vì cậu đã vượt qua cả chặng đường dài như thế. Thật sự đấy, mình rất vui. Nhưng tối qua mình không ngủ được nhiều, và mình mệt mỏi muốn chết đi được, và sáng nay khi đọc thấy thư của cậu, mình chỉ nghĩ: tất cả những điều này có thật sự công bằng không? Không phải cho hai chúng ta. Mà là cho những... người mà cậu đang đánh cắp đời sống của họ.”

“Rhiannon, mình luôn cẩn thận mà.”

“Mình biết. Và mình biết chỉ là một ngày thôi. Nhưng nếu có chuyện hoàn toàn bất ngờ đáng lẽ đã xảy ra hôm nay thì sao? Đi đâu gì xảy ra nếu cô bạn gái dự định tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho Vic? Đi đâu gì xảy ra nếu bạn cùng nhóm với Vic trượt bài kiểm tra vì Vic không ở đó để hỗ trợ? Đi đâu gì xảy ra nếu... mình không biết nữa. Đi đâu gì xảy ra nếu có một tai nạn kinh hoàng, và Vic lẽ ra đã ở gần để kéo một em bé ra nơi an toàn?”

“Mình hiểu,” tôi nói với em. “Nhưng nếu *mình* là người mà đi đâu gì đó sẽ đổ sập xuống thì sao? Đi đâu gì xảy ra nếu mình nên ở đây, và nếu không, thế giới sẽ đi theo hướng sai lầm? Theo một cách rất nhỏ nhoi mà vẫn trọng đại.”

“Nhưng đời sống cô ấy không nên đặt lên trước bản thân cậu hay sao?”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu chỉ là một vị khách thôi.”

Tôi biết đó là sự thật, nhưng nghe em nói thế quả là choáng váng. Ngay tức khắc em vội làm dịu lại cái thứ nghe như một lời tuyên án.

“Mình không bảo cậu kém quan trọng hơn chút nào. Cậu biết mình không có ý đó. Ngay lúc này đây, cậu là người mình yêu thương nhất trên thế giới.”

“Thật à?”

“Ý cậu là sao, *thật à?*”

“Hôm qua cậu đã chẳng nói là không yêu mình đấy thôi.”

“Mình nói đến con người nghiện rock ấy thôi. Không phải cậu.”

Thức ăn của chúng tôi được mang ra, nhưng Rhiannon chỉ chọc chọc phần tương cà với miếng khoai chiên.

“Mình cũng yêu cậu, cậu biết mà,” tôi đáp.

“Mình biết,” em bảo tôi. Nhưng trông em chẳng vui hơn chút nào.

“Chúng ta phải gắng vượt qua những đi ầu này. Mọi mối quan hệ ầu có những lúc khó khăn ngay thời điểm bắt ầu. Đây là lúc khó khăn của chúng mình. Không giống như một mảnh xếp hình sẽ vừa khít ngay tức thì. Với những mối quan hệ, cậu phải gọt giữa mấy mảnh xếp hình ở các cạnh trước khi chúng có thể hoàn hảo mà đi cạnh nhau.”

“Và mảnh ghép của cậu biến hình ổi dạng mỗi ngày.”

“Chỉ là v ề mặt vật lý thôi.”

“Mình biết.” Cuối cùng em cũng ăn một trong mấy miếng khoai. “Mình đoán mình cần tự gọt giữa mảnh ghép của mình nhiều hơn. Có quá nhiều vấn đề phát sinh. Và cậu ở đây - bổ sung vào những thứ quá nhiều ấy.”

“Mình sẽ đi,” tôi nói. “Sau bữa trưa.”

“Đó không phải đi ầu mình muốn cậu làm. Mình chỉ nghĩ mình cần cậu làm thế.”

“Mình hiểu,” tôi nói. Và thật là như vậy.

“Tốt.” Em cười. “Nào, kể mình nghe v ề cuộc hẹn tối nay của cậu. Nếu mình không được ở bên cậu, mình muốn biết ai ở bên cậu.”

Tôi nhấn tin cho Dawn để báo với em rằng mình không có ở trường, nhưng cuộc hẹn vẫn giữ nguyên. Chúng tôi sẽ cùng nhau ăn tối sau khi cô ấy hoàn thành buổi tập khúc côn cầu.

Tôi trở về nhà Vic vào khung giờ mà cậu vẫn thường từ trường về nhà. Yên vị trong phòng, tôi mới cảm nhận được một sự thường lệ của những nỗi b ối ch ối trước mỗi buổi hẹn. Tôi thấy rằng Vic có cả một bộ sưu tập cravat lớn trong tủ ầu, khiến tôi tin rằng cậu thích thắt chúng lắm. Thế là tôi phối chúng lại cho một bộ quần áo bánh bao - có lẽ hơi quá bánh một chút, nhưng nếu những gì tôi từng tìm thấy về Dawn là đúng, thì tôi biết rằng cô bạn sẽ trân trọng đi ầu này.

Tôi giảm được một cơ số giờ trực tuyến. Không có tin mới từ Rhiannon, và có đến tám thư mới từ Nathan, tôi không mở một cái nào.

Rồi tôi lọc danh sách nhạc của Vic và nghe vài bài mà cậu ấy thường xuyên nghe nhất. Tôi hay kiểm tra nhạc mới bằng cách này.

Cuối cùng, trước sáu giờ một chút tôi đã ra khỏi cửa. Quả kỳ lạ làm sao khi tôi trông chờ đi đâu này nhiều đến thế. Tôi muốn trở thành một phần của đi đâu gì đó có ý nghĩa, mặc cho thách thức có lớn nhường nào.

Dawn không hề thất vọng. Cô gái thích vẻ ngoài của Vic, miêu tả nó với từ *thanh nhã* thay vì *bảnh bao*. Ở cô nàng đây ắp các tin tức cho một ngày, và cũng đây các câu hỏi về những gì tôi đã trải qua. Quả là một phạm vi nhạy cảm - tôi không muốn sau này cậu bị mắc mớ vào lời dối trá nào - nên đành bảo cô bạn rằng mình chỉ đơn giản là đột nhiên có ham muốn nghỉ học thôi. Không bài kiểm tra nào, không dãy hành lang nào, chỉ việc lái xe đến một nơi nào đó tôi chưa từng đi qua... miễn sao tôi về đúng giờ để gặp cô. Cô ấy hoàn toàn ủng hộ quyết định đó, và thậm chí chẳng hỏi vì sao tôi không mời cô theo cùng. Tôi hy vọng đây là cách mà Vic sẽ ghi khắc ngày hôm nay.

Tôi phải kết nối liên tục từ từ mới hòng theo kịp tất cả những đi đâu mang đây ngụ ý của Dawn, nhưng dẫu thế, đó vẫn là một khoảng thời gian đẹp đẽ. Ký ức của Vic về cô nàng hoàn toàn chính xác - cô nhìn thấy cậu một cách chính xác, một cách tuyệt vời, một cách thoải mái. Cô không hề phải truyền đi sự thiếu hiểu của mình. Nó ngay đó rồi.

Tôi biết hoàn cảnh họ khác với chúng tôi. Tôi biết mình không phải Vic, cũng như Rhiannon không phải Dawn. Nhưng một phần trong tôi muốn có được sự tương tự thế. Một phần trong tôi muốn chúng tôi theo cùng một cách vượt hơn thế. Một phần trong tôi muốn tình yêu của tôi được mạnh mẽ nhường ấy, quyên năng như thế.

Cả Vic và Dawn đều có xe riêng, nhưng theo đề nghị của Dawn, Vic theo cô gái về nhà, chỉ để cậu có thể đưa cô đến bên cửa và họ có thể trao nhau một nụ hôn tạm biệt đúng nghĩa. Tôi nghĩ nó thật ngọt ngào, và quyết định đưa đẩy theo, bước đi tay trong tay với Dawn. Tôi không rõ liệu bố mẹ cô ấy có nhà không, nhưng nếu cô không quan tâm, thì tôi việc gì phải lo. Chúng tôi đến bên cửa chắn và nấn ná ở đó hồi lâu, như một cặp đôi từ những năm 50. Mớ xúc cảm trào dâng mãnh liệt khiến tôi mê muội đắm chìm, hay là chính tôi đang tạm quên mình là Vic mà sống trọn trong tâm hồn mình, để khi cảm nhận từng chút một lâng lâng trong lòng thì cái tên em lại thoát ra khỏi bờ môi tôi *Rhiannon*. Lúc đầu tôi không nghĩ Dawn có

nghe thấy gì, nhưng cô ấy đẩy tôi ra trong phút chốc và hỏi tôi vừa mới nói gì, và tôi bảo rằng hình như đó là một ca khúc - em có biết những giai điệu đó không? - và tôi vẫn luôn tự hỏi mấy tiếng đó nghĩa là gì, nhưng nó là nó thôi, là thứ cảm xúc mà nó mang đến cho ta, và Dawn bộc bạch rằng em chẳng hay gì về ca khúc mà anh đang nhắc đến, nhưng có sao đâu, em đã quen với kiểu kỳ quặc của anh rồi, và tôi bảo cô ấy rằng một ngày kia anh sẽ gảy bài đó cho em nghe, nhưng ngay lúc này đây chỉ cần có thế này và thế này và thế này thôi em nhé. Thế rồi hai đứa mặc kệ tất cả.

Đêm đó tôi nhận được một bức thư từ Rhiannon.

A,

Hôm nay thật khó xử, nhưng mình nghĩ bởi vì đây là thời điểm rất khó xử. Không phải về cậu, và không phải về tình yêu. Mà về tất cả mọi thứ đang xảy ra một cách đồng thời. Mình nghĩ cậu hiểu mình định nói gì.

Hãy thử lại nhé. Nhưng mình không nghĩ có thể gặp ở trường.

Mình nghĩ như thế thì quá mức cho mình. Hãy gặp mình sau giờ học.

Nơi mà không có dấu vết phần còn lại của cuộc đời mình. Chỉ chúng ta thôi.

Mình đang gặp khó trong việc hình dung ra thế nào, nhưng mình muốn những mảnh ghép khớp nhau.

Thân mến,

R

NGÀY THỨ 6024

Không có tiếng chuông nào báo thức cho tôi. Thay vào đó, tôi tỉnh dậy và thấy mẹ - mẹ của ai đó, mẹ của tôi chẳng - ngủ ngay cạnh giường, nhìn ngắm tôi. Bà chẳng lấy gì làm vui vì đã đánh thức tôi, tôi biết chứ, nhưng niềm muộn phiền ấy chỉ là một phần nhỏ bé của một nỗi buồn thê lương. Bà chạm nhẹ chân tôi.

“Đến lúc thức dậy rồi,” bà nói thỏ thẻ, như thể bà mong cuộc chuyển đổi từ giấc ngủ sang tỉnh thức được dễ dàng nhất có thể vậy. “Mẹ đã treo quần áo của con ngay cửa tủ rồi đó. Chúng ta sẽ đi trong chừng bốn mươi lăm phút nữa. Bố con đang... rất đau lòng. Tất cả chúng ta đều thế thôi. Nhưng ông ấy đón nhận chuyện này đặc biệt khó khăn hơn, nên là cứ... để ông có không gian riêng, được không?”

Khi bà nói với tôi những lời đó, tôi không thật sự tập trung để tìm ra mình đang là ai hay chuyện gì đang diễn ra. Nhưng sau khi bà rời khỏi và tôi thấy được bộ đồ sẫm màu treo trên cửa tủ, tôi chấp nối mọi thứ lại với nhau.

Ông tôi vừa qua đời, và tôi sẽ đến dự cái đám tang đầu tiên trong cuộc đời mình.

Tôi nói với mẹ rằng mình đã quên khuấy việc nhờ bạn chép bài hộ, và đến bên bàn máy để gửi thư báo cho Rhiannon biết rằng có vẻ như hôm nay tôi không thể gặp em được rồi. Từ những gì tôi biết, các nghi thức phải tốn ít nhất hai tiếng. Ít nhất chúng tôi sẽ không phải thực hành các nghi lễ vào buổi tối.

Bố ở trong phòng ngủ gần như suốt cả buổi sáng, cho đến khi tôi nhấn nút gửi thư đến Rhiannon, ông mới xuất hiện, ông không phải chỉ trông

đau lòng thôi - mà ông còn nhìn như người đang mang cơn mù lòa vậy. Một sự mất mát hiện rõ trong đôi mắt ông, và nó lan sang mọi phần khác trên cơ thể. Cravat buộc hờ quanh cổ, hầu như chẳng thắt nút gì.

“Marc,” ông nói với tôi. “*Marc.*” Đó là tên tôi, và thốt lên từ vành môi ông lúc này nó nghe như một câu đùa chú và cả nỗi khóc than cho một việc chẳng thể nào dám tin. Tôi không biết phải phản ứng làm sao nữa.

Mẹ Marc vội đến bên.

“Ôi anh yêu ời,” bà nói, vòng tay quanh chông mình trong một chốc, rồi buông rời để thắt lại cravat cho ông. Bà quay sang tôi và hỏi tôi đã sẵn sàng để đi chưa.

Tôi xóa lịch sử, tắt máy tính, và nói rằng mình chỉ cần xỏ giày vào nữa thôi.

Chiếc xe trên đường đến lễ tang chìm trong im lặng. Bản tin trên đài vẫn được phát, nhưng từ sau ngã rẽ thứ ba, tôi không nghĩ còn ai trong chúng tôi lắng nghe được nữa. Thay vào đó, tôi tưởng thấy chính bố và mẹ Marc đang làm đúng cái thứ mà tôi đang làm đây - lục lại mớ ký ức vênh vênh.

Hầu hết những kỷ niệm mới khó giải bày làm sao. Khoảng thời gian lặng yên và bần bĩ ngổn ngáo bên nhau trên chiếc thuyền câu cá, đợi một cú giật từ cần câu. Ánh nhìn mà ông vẫn đặt phía đầu bàn lễ Tạ ơn, xắt từng miếng gà tây như đây là đặc ân ông hằng có. Khi tôi còn bé, ông dẫn tôi đến sở thú - tất cả những gì tôi nhớ được chính là thứ uy quyền trong giọng nói ông khi ông kể tôi nghe về loài sư tử hay gấu. Tôi không hề nhớ nổi đến hai loài ấy, chỉ nhớ mỗi cảm xúc đối với chúng mà ông khơi dậy trong tôi.

Còn cả sự ra đi của bà tôi, trước khi tôi thật sự hiểu về ý nghĩa của cái chết là gì. Bà là bóng ma lặng thầm quanh quẩn trong từng ký ức kia, nhưng tôi chắc rằng bà còn quan trọng hơn cả thế trong suy nghĩ của bố mẹ. Giờ thì ý nghĩ tôi chuyển qua vài tháng trước, khi mà thị lực của ông suy giảm, nỗi ngượng ngập giữa chúng tôi khi tôi không ngừng cao lớn vượt khỏi ông còn ông lại dường như bé mọn lại vào chính mình, vào trong tháng năm còn sót lại. Sự ra đi của ông vẫn là một sự sững sốt - chúng tôi đều biết nó sẽ đến thôi, nhưng không phải vào một ngày nhất định này. Mẹ tôi là người đầu tiên bắt máy. Tôi đâu cần phải nghe thấy lời bà thì mới

biết có gì không ổn đang đến. Bà lái xe đến văn phòng bố tôi để kể ông nghe. Tôi không có ở đó. Tôi không được nhìn thấy cảnh đó.

Giờ thì chính bố tôi mới là người trông nhỏ bé. Như thể khi ai đó gần gũi với ta rồi khỏi cõi đời này, ta trong thoáng chốc trao đổi vị trí với họ ngay trong cái khoảnh khắc trước đó. Và khi ta đã vượt qua đi đâu này, ta thật sự đang sống đời sống của họ theo cách ngược lại, từ cái chết đến sự sống, từ bệnh tật đến sức khỏe.

Loài cá của tất cả hồ ao và sông ngòi trong vùng sẽ được an toàn trong hôm nay, bởi dường như mọi kẻ đi câu ở bang Maryland này đều đang tề tựu nơi đây để dự lễ tang ông. Không thấy nhiều bộ vest, và càng ít thấy người đeo cravat hơn. Đại gia đình tôi cũng đến đây - họ hàng ai đó cũng đang khóc, các cô bác cũng đều ngấn lệ, cánh đàn ông thì cố gắng trụ vững. Bố tôi dường như là người đón nhận chuyện này khó khăn hơn tất cả, và ông đón nhận hết những lời chia buồn từ mọi người. Mẹ và tôi đứng cạnh ông, tiếp nhận những cái gạt đầu và vỗ vỗ trên lưng.

Tôi thấy mình như một kẻ dối trá toàn diện. Tôi quan sát, cố ghi nhớ nhiều nhất có thể để trao cho Marc mọi ký ức này, bởi tôi biết cậu sẽ rất muốn được ở đây, sẽ rất muốn được khắc ghi nó.

Tôi chẳng được chuẩn bị gì cho nghi thức mở nắp quan tài, để nhìn thấy ông của Marc nằm đó, ngay trước mắt khi chúng tôi khi bước vào nhà nguyện. Chúng tôi đứng ngay hàng đầu, và tôi không thể nào rời mắt. Đây là dung mạo của một thể xác khi chẳng còn gì bên trong. Nếu tôi có thể thoát ra ngoài Marc trong một thoáng - nếu cậu không quay vào bên trong - đây sẽ là dung mạo của cậu khi ấy. Nó rất khác với khi ngủ, mặc cho dịch vụ tang lễ đã nỗ lực nhiều bao nhiêu để cái chết trông như một giấc ngủ vậy.

Ông của Marc đã lớn lên ở vùng này, và là một thành viên của giáo đoàn trong suốt cuộc đời mình. Có rất nhiều lời được nói ra, và nhiều xúc cảm được bày tỏ. Kể cả người thuyết giáo dường như cũng rất xúc động - dù đã quen quá với việc nói ra những lời này, nhưng trước đó không phải là dành do người mà ông thực quan tâm. Bố của Marc đứng dậy phát biểu, và cơ thể ông trông như đang vật lộn với từng lời ông nói - cứ mỗi khi ông cố bật cổ nói nên lời, nhịp thở ông ngừng lại, vai ông run lên. Mẹ của Marc tiến đến và đứng bên cạnh ông. Trông như ông định bảo bà hãy cố đọc từng lời giúp mình, nhưng rồi ông quyết chống lại đi đâu đó. Thay vì thế,

ông dẹp bài diễn thuyết sang bên. Ông trò chuyện thật sự. Ông tháo gỡ từng thứ kỷ niệm, và có khi ông buộc chúng lại với nhau, và có lúc chúng sòn phai đi, nhưng đó là những đi đâu ông nghĩ đến khi ông nhớ về bố mình. Xung quanh ông, cả giáo đoàn cùng cười và khóc rồi gật gù trong nỗi tán thưởng.

Những giọt lệ ứ đầy trong mắt, chảy tràn gương mặt tôi. Ban đầu tôi không hiểu nổi, bởi tôi đâu thật sự biết người đàn ông họ đang nói về là ai - tôi chẳng biết được một ai trong căn phòng này. Tôi không phải là một phần của nó... và đó là lý do vì sao tôi khóc. Bởi tôi không phải là một phần của nó, và sẽ không bao giờ là một phần của cái gì như thế. Tôi đã từng biết đến đi đâu này một khoảng dài trước đây, nhưng bạn không thể thật sự biết được đi đâu gì qua ngần ấy năm khi mà nó chưa thật sự làm bạn lay động. Giờ thì chính tôi đang rung động trước đi đâu này. Tôi sẽ không thể nào có một gia đình thương tiếc cho tôi. Tôi sẽ chẳng bao giờ có được những con người sẽ trao tôi thứ cảm xúc như họ đã trao cho ông của Marc. Tôi sẽ chẳng để lại được những vật dài ký ức mà ông đã để lại. Sẽ không một ai từng biết đến tôi hay những gì tôi đã làm. Nếu tôi chết đi, sẽ không ai còn tiếc nhớ, không một tang lễ cho người đưa đám, không một mộ đất cho việc cất chôn. Nếu tôi chết đi, sẽ không ai cả ngoài Rhiannon biết được rằng tôi từng hiện hữu trên thế gian kia.

Tôi khóc bởi lòng ganh tị với ông của Marc, bởi tôi không biết có ai có thể khiến người khác quan tâm mình đến thế.

Kể cả sau khi bố tôi đã nói xong phần mình, tôi vẫn còn thẫn thức ngهن ngào. Khi bố mẹ trở về ghé ng ỏi, họ ng ỏi hai bên tôi, dỗ dành tôi.

Tôi thẫn thức thêm ít lâu, biết rõ rằng Marc sẽ khắc ghi những giọt lệ này là dành cho ông cậu, rằng cậu sẽ không bao giờ nhớ được tôi từng khi nào đến đây.

Quả là một lễ nghi lạ kỳ, khi đưa một thể xác về với đất mẹ. Tôi ở đó khi họ hạ ông xuống. Tôi ở đó khi chúng tôi thành tâm nguyện cầu. Tôi vào hàng khi từng xẻng đất được lấp vào quan tài của ông.

Ông sẽ không bao giờ còn có được nhiều người như thế này nghĩ về ông tại cùng một thời điểm nữa. Dẫu cho tôi chưa khi nào biết ông, tôi vẫn thầm mong ông có thể ở đây để nhìn thấy được đi đâu này.

Chúng tôi cùng về nhà ông sau đó. Sẽ sớm thôi, nơi này sẽ được dọn dẹp và đám đông giải tán, nhưng lúc này đây là cả một phong màn cho bộc lộ của lòng tiếc thương. Những câu chuyện được ôn lại - đôi khi là một chuyện kể giống nhau hoàn toàn qua từng căn phòng khác nhau. Tôi không biết nhiều người nơi đây, nhưng không phải do kết nối thất bại. Đơn giản vì có nhiều con người từng bước qua cuộc đời ông của Marc hơn hẳn đời sống mà đứa cháu trai có thể thấu hiểu được.

Sau những món ăn và chuyện kể cùng sự ủi an, là sự nâng ly, và sau khi cuộc nâng ly tàn, là chuyển xe về nhà. Mẹ Marc tỉnh táo trong suốt thời gian đó, nên bà ngồi sau tay lái khi chúng tôi dẫn vào bóng đêm. Tôi không rõ bố Marc giờ đang tiếp đi hay đang bộn bề giữa nghĩ suy của mình.

“Một ngày dài,” mẹ Marc thì thào. Rồi chúng tôi lắng nghe bản tin cứ lặp lại mãi, lặp lại từng nửa giờ một cho đến khi cuối cùng chúng tôi về được đến nhà.

Tôi cố vờ như đây là đời sống mình. Tôi gắng tưởng rằng đó là bố mẹ tôi. Nhưng tất thấy đó đều rỗng tuếch làm sao, bởi chính tôi biết rõ hơn thế mà.

NGÀY THỨ 6025

Buổi sáng hôm sau thật vất vả để tôi nâng đầu khỏi gối, để nhấc tay mình từ hai bên, để lê cả thân xác mình khỏi giường.

Đó là bởi tôi phải nặng đến ít nhất một trăm ba mươi kí.

Tôi đã từng quá khổ trước đây rồi, nhưng tôi không nghĩ rằng mình từng quá khổ đến cả mức này. Cứ như hàng bị thịt đã được tống vào tứ chi tôi, vào cơ thể tôi vậy. Tôi cần rất nhiều nỗ lực để làm bất cứ gì. Bởi đó không phải là sức nặng cơ bắp. Tôi đâu phải một chàng hậu vệ. Không, tôi béo.

Một khối mỡ nặng nề, khó lòng mà di chuyển.

Khi cuối cùng tôi cũng chịu đưa mắt nhìn quanh và nhìn vào bên trong, tôi không lấy gì làm thích thú trước những gì mình thấy. Finn Taylor đã thoái lui khỏi phần đông trên thế giới này; kích cỡ hiện tại của cậu là do sự biếng nhác và cầu thả mà ra, một sự bất cẩn ắt sẽ cấu thành bệnh lý nếu được xem xét tỉ mỉ. Tôi chắc chắn nếu kết nối đủ sâu xa thì có thể sẽ tìm thấy vài nguyên do nhân tính nào đó, nhưng rốt cuộc tất thấy những gì hiện ra bên ngoài chỉ là một lượng cảm xúc tương đương với cái ợ hơi thôi đấy.

Tôi ịch vào buồng tắm, gỡ lấy trái banh xơ lông bằng với kích cỡ của một cú mèo cào ra khỏi rốn Finn. Tôi phải vất vả mới hoàn thành được bất cứ việc gì. Ất từng phải có lúc mọi thứ trở nên quá kiệt quệ khi làm gì đó chứ, chỉ là Finn đang rơi vào trường hợp đấy.

Trong vòng năm phút lê bước khỏi vòi nước, người tôi nhể nhại cả mồ hôi.

Tôi không muốn Rhiannon trông thấy tôi như thế này. Nhưng tôi cần phải gặp em - tôi không thể vắng em hai ngày liên tiếp thế được, khi mọi thứ giữa hai đứa còn đang bấp bênh.

Tôi cảnh báo em trước. Tôi viết trong thư rằng hôm nay mình sẽ rất không lờ. Nhưng tôi vẫn muốn gặp em sau giờ học. Hôm nay tôi ở gần

Hiệu sách Cỏ Ba Lá, nên tôi đề xuất rằng đây sẽ là địa điểm gặp gỡ.

Tôi nguyện cầu em sẽ đến.

Không có gì trong ký ức của Finn khiến tôi tin rằng cậu sẽ phiên não nếu bỏ lỡ một ngày ở trường, nhưng tôi sẽ đi dù thế nào đi nữa. Tôi sẽ để lại mấy buổi vắng đó cho cái lúc cậu thật sự thức được chúng.

Bởi cái kích cỡ này, so với trước tôi phải vất vả lắm mới tập trung được. Kể cả những điều nhỏ nhất - như ngón chân tôi đặt trên bàn đạp ga, khoảng trống quanh tôi cần chứa lại khi ngang qua các sảnh - cũng yêu cầu một sự chú trọng đáng kể.

Và đây là những ánh nhìn tôi nhận được - một nỗi kinh tởm không giấu giếm. Không chỉ từ những học sinh khác. Mà còn từ cả giáo viên. Rồi cả những người xa lạ. Sự phán xét được thỏa sức tung hoành. Thật buồn khi họ được quyền phản ứng lại chính thứ mà Finn cho phép bản thân cậu trở thành. Nhưng ở đây còn một điều khác ban sơ hơn, một thứ khác mang tính cảnh giác hơn trong nỗi kinh tởm của họ. Họ sợ sẽ trở nên giống như tôi.

Hôm nay tôi mặc đồ đen, bởi thường nghe bảo rằng làm thế sẽ giúp mình trông thon thả hơn. Nhưng thay vào đó tôi lại hóa thành cả một khối cầu đen thui trôi dạt ngang qua lối này.

Khoảng lặng duy nhất là vào bữa trưa, khi mà Finn được ở cạnh hai người bạn thân nhất của cậu, Ralph và Dylan. Họ chơi thân với nhau từ năm lớp ba cơ. Họ trêu Finn về kích cỡ của cậu, nhưng rõ ràng là họ không thật sự quan tâm mấy. Nếu cậu gọn gàng hơn, họ vẫn trêu đùa cậu đấy thôi.

Tôi cảm thấy mình có thể thư thái khi bên họ.

Tôi về nhà sau giờ học để tắm tãp và thay quần áo. Lúc lau khô người, tôi chợt băn khoăn liệu mình có thể cấy vào bộ não Finn một thứ ký ức thật kinh hoàng, một thứ thật hãi hùng để cậu dừng việc ăn nhai như thế lại không. Rồi tôi lại hãi sợ chính mình với thứ suy nghĩ như thế. Tôi nhắc nhở bản thân rằng trách nhiệm của mình không phải để bảo Finn làm cái này cái kia.

Tôi lấy bộ áo quần đẹp nhất Finn có - một cái áo cài kín cổ kích thước XXXL và quần jeans kích thước 46 - cho cuộc gặp gỡ với Rhiannon. Thậm

chỉ tôi thử mang cả cravat, nhưng cứ trông nực cười thế nào ấy, như nó đang trượt ra khỏi bụng tôi vậy.

Mấy cái ghế ở hiệu sách chông chênh lọt thỏm bên dưới tôi hết cả. Tôi đành đi dạo vòng quanh các dãy kệ, nhưng lối đi hẹp đến mức tôi cứ hất ngã hết chúng. Cuối cùng, tôi đành chờ em ở bên ngoài phía trước cửa hiệu vậy.

Em bắt gặp tôi ngay lập tức; không có vẻ gì là em sẽ bỏ qua tôi được. Sự nhận ra hiện diện trong đáy mắt em, nhưng chẳng phải là một ánh mắt đặc biệt hạnh phúc gì.

“Chào,” tôi nói.

“Ừ, chào.”

Chúng tôi chỉ biết đứng đó.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi.

“Chỉ đang tiếp nhận tất cả về cậu, mình nghĩ thế.”

“Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài. Hãy nhìn vào cái ở bên trong.”

“Cậu nói nghe thì dễ lắm. Mình không bao giờ thay đổi, có phải không?”

Có và không, tôi nghĩ. Cơ thể em vẫn thế. Nhưng có nhiều khi, tôi cảm tưởng như mình đang gặp gỡ một Rhiannon hơi khác. Như thể từng thứ tâm trạng biểu trưng cho một loại biến đổi vậy.

“Đi thôi,” tôi nói.

“Đi đâu?”

“Chà, chúng ta đã từng lên núi, xuống biển, xuyên rừng. Nên mình nghĩ lần này chúng ta thử... ăn tối và xem phim nhé.”

Một nụ cười đáp lại.

“Nghe như một cuộc hẹn ấy, đáng nghi quá,” em bảo.

“Mình sẽ tặng hoa cho cậu nếu cậu thích.”

“Đi thôi,” em thách thức. “Tặng hoa cho mình.”

Rhiannon là cô gái duy nhất trong rạp được ngửi kế hẳn một tá hoa. Em cũng là người duy nhất có bạn đồng hành ngửi lẫn lướt cả ghế cậu và ghế em. Tôi cố làm dịu cơn khó xử bằng cách vòng tay quanh em. Nhưng rồi tôi bắt đầu nhận thức được mồ hôi mình, về cái cánh tay đầy ụ thịt choán hết cả sau cổ em. Tôi cũng để ý đến cả hơi thở mình, nghe cứ khùng

khúc thế nào ấy, nếu tôi hít thở mạnh quá. Sau khi màn chiếu dạo kết thúc, tôi lùi lại ghế ng ỉ mình. Nhưng khi tôi rút tay về giữa tôi và em, em giữ lấy nó. Chúng tôi ng ỉ như thế cho đến ít nhất mười phút sau, đến khi em vờ như mình lên cơn ngứa ngáy, và không hề đưa tay ra cho tôi nắm nữa.

Tôi đã chọn được một nơi thú vị cho bữa tối, nhưng như thế lại không hề đảm bảo rằng hai đứa sẽ có một bữa tối thú vị.

Em cứ nhìn tôi mãi - nhìn Finn ấy.

“Chuyện gì thế?” cuối cùng tôi hỏi.

“Chỉ là... mình không thể nhìn thấy nội tâm cậu được nữa. Thường thì mình có thể mà. Sự lấp lánh trong đôi mắt cậu. Nhưng tối nay thì không.”

Theo một cách nào đó, đây là lời tâng bốc. Nhưng cái cách em nói ra ấy, lại khiến tôi buồn.

“Mình hứa là mình vẫn ở đây thôi.”

“Mình biết. Nhưng mình không thể. Mình chỉ không cảm thấy gì. Khi mình nhìn thấy cậu như vậy. Mình không cảm thấy. Mình không thể cảm thấy.”

“Không sao. Nguyên nhân cậu không nhìn thấy là bởi anh ấy quá khác mình. Cậu không cảm thấy là bởi mình không giống thế này. Cho nên theo một cách hiểu, nó vẫn ổn định.”

“Mình đoán thế,” em đáp, xiên vài mẫu măng tây.

Nghe như em chẳng bị thuyết phục gì cả. Và tôi cảm giác như mình sắp lạc lối đến nơi nếu chúng tôi bước vào màn thuyết phục lẫn nhau.

Chẳng giống một cuộc hò hẹn yêu đương chút nào. Ngay đến tình bạn cũng không giống. Cảm giác như thế một thứ gì vừa mới rơi khỏi dây thăng bằng nhưng vẫn chưa chạm đất.

Xe chúng tôi vẫn đỗ ở hiệu sách, thế là hai đứa quay về đó. Thay vì nâng niu bó hoa trên tay, em lại để nó đung đưa bên hông mình, như thể bất cứ lúc nào em cũng có thể huơ nó như huơ vợt vậy.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi em.

“Một buổi tối hơi tệ nhỉ, mình nghĩ thế.” Em đưa đóa hoa lên mũi và ngửi chúng. “Chúng ta được phép có một buổi tối hơi tệ mà, đúng không? Đặc biệt là khi nghĩ về...”

“Phải đấy. Đặc biệt là khi nghĩ như thế.”

Nếu tôi ở trong một thể xác khác, đây sẽ là lúc mà tôi nhào người đến và hôn em. Nếu tôi ở trong một xác thân khác, nụ hôn ấy có thể chuyển biến sự tệ hại này thành đi đâu tốt đẹp. Nếu tôi ở trong một thân xác khác, em sẽ nhìn thấy được tâm hồn tôi. Em sẽ trông thấy được những gì em muốn.

Nhưng giờ nó mới xảy ra làm sao.

Em đưa đóa hoa lên ngang mũi tôi. Tôi hít vào hương thơm ấy.

“Cảm ơn đã tặng hoa cho mình,” em nói.

Đó là lời tạm biệt mà hai đứa dành cho nhau.

NGÀY THỨ 6026

Tôi thấy tội lỗi làm sao khi mình lại nhẹ lòng đến thế khi được quay lại kích cỡ bình thường vào sáng hôm sau. Tôi thấy tội lỗi bởi nhận ra rằng trong khi trước đây tôi chẳng màng người khác nghĩ về tôi ra sao, hay mọi người nhìn tôi thế nào, thì giờ tôi ý thức được nó, giờ tôi bắt đầu phán xét, giờ tôi nhìn nhận bản thân mình qua đôi mắt Rhiannon. Tôi đoán đi đâu đó khiến tôi trông giống những người khác hơn, nhưng tôi cũng cảm thấy như một đi đâu gì trong mình đang mất mát dần đi.

Lisa Marshall trông rất giống Rebecca, bạn của Rhiannon - mái tóc thẳng màu suôn thẳng, mặt lấm tấm những tàn nhang, và đôi mắt xanh. Cô bạn không phải người có thể khiến bạn rời mắt mà chú tâm nếu bắt gặp cô trên phố, nhưng bạn sẽ hoàn toàn để ý nếu cô gái ngẩng ngay cạnh mình trong lớp.

Rhiannon hôm nay sẽ không phiên hà về mình đâu nhỉ, tôi nghĩ thế. Rồi thấy xấu hổ về ý nghĩ đó.

Một bức thư từ em đang chờ trong hộp thư đến. Nó bắt đầu thế này:

Mình thực sự muốn gặp cậu hôm nay.

Và tôi nghĩ, *Thế tốt rồi.* Nhưng nó lại còn tiếp.

Chúng ta cần nói chuyện.

Và tôi không biết phải nghĩ gì tiếp nữa.

Ngày hôm nay hóa thành một cuộc chơi đợi chờ, một ngày đếm ngược, kể cả khi tôi không chắc mình đang đếm ngược cho tới đi đâu gì nữa. Đồng hồ mang tôi đến gần với từng phút giây hơn. Nỗi sợ trong tôi đập dồn đập đập mãnh liệt hơn.

Bạn của Lisa không đòi hỏi nhiều ở cô ấy trong hôm nay.

Rhiannon đề nghị tôi gặp em ở một công viên gần trường em. Bởi hôm nay tôi là một cô gái, tôi đoán đó là một khuôn viên trung lập an toàn cho hai đứa. Không ai trong vùng này định ninh sẽ trông chừng hai đứa hay giả

định có gì dán nhãn R^[16] xảy ra cả. Họ đã luôn nghĩ một thằng nhóc nghiện rock mới là thể loại mà em thích đấy thôi.

Tôi đến sớm, nên ng ồi xuống ghế đá với bản sao cuốn tiểu thuyết của Alice Hoffman mà Lisa mang theo, thỉnh thoảng dừng lại để nhìn trông một người chạy bộ lướt qua. Tôi chìm trong trang sách đến không nhận ra Rhiannon đã ở đây từ lúc nào cho đến khi em ng ồi xuống bên tôi.

Tôi chỉ biết nở nụ cười khi nhận thấy đó là em.

“Chào,” tôi nói.

“Chào,” em đáp.

Trước khi em có thể nói gì về chuyện em muốn nói với tôi, tôi hỏi em đã có một ngày thế nào, hỏi em về trường lớp, hỏi em về thời tiết - bất cứ gì để có thể né tránh chủ đề về em và tôi. Nhưng đi đâu ấy chỉ có thể kéo dài trong chừng mười phút.

“A này,” em nói. “Có những việc mình muốn nói với cậu.”

Tôi biết câu nói ấy khó mà được theo sau bởi những gì tốt lành. Nhưng tôi vẫn thầm mong mỗi.

Kể cả khi em nói đó là *những điều*, kể cả em đã ngụ ý có hơn một việc cần nói, tất cả chúng đều chỉ quy về câu kế tiếp.

“Mình không nghĩ mình có thể làm được chuyện này.”

Tôi chỉ dừng trong một chốc. “Cậu không nghĩ cậu có thể, hay cậu không muốn?”

“Mình muốn. Thực sự muốn. Nhưng làm như thế nào đây? Mình chỉ không thấy làm sao nó khả thi được.”

“Ý cậu là sao?”

“Ý mình nói mỗi ngày cậu là một người khác. Và mình không thể công bằng yêu bất cứ ai cậu trở thành. Mình biết có cậu ở bên trong. Mình biết đó chỉ là bề ngoài. Nhưng mình không thể, A à. Mình đã cố. Và mình không thể. Mình muốn... Mình muốn có thể... Nhưng mình không thể. Và không chỉ có thế. Mình vừa mới chia tay Justin... Mình cần thời gian để tiêu hóa đi đầu đó, để khép nó lại. Và có quá nhiều thứ cậu và mình không thể làm. Chúng ta sẽ không bao giờ đi chơi với các bạn của mình. Mình thậm chí không thể nói về cậu với bạn bè mình, và đi đầu đó khiến mình phát điên lên được. Cậu sẽ không bao giờ gặp bố mẹ mình. Mình sẽ không bao

giờ có thể ở cùng cậu đến sáng hôm sau. Không bao giờ. Và mình đã cố gắng tranh luận với bản thân để nghĩ rằng những thứ đó không quan trọng. Thực sự, mình đã cố. Nhưng mình đã đuối lý. Và mình không thể cứ ôm khư khư lấy nó, khi mình biết câu trả lời thực sự là gì.”

Đây là lúc tôi cần phải có khả năng nói rằng *Mình sẽ thay đổi*. Đây là lúc tôi cần phải có khả năng đảm bảo với em rằng mọi thứ có thể khác đi, cho em thấy không gì là không thể cả. Nhưng thứ tốt đẹp nhất tôi có thể làm là trao em trí tưởng tượng sâu vời nhất của mình, thứ mà tôi từng quá bất an để có thể bộc bạch ra.

“Không phải là không thể,” tôi đáp lời. “Cậu có nghĩ rằng mình cũng có những cuộc tranh luận với bản thân, những suy nghĩ tương tự hay không? Mình đã cố gắng hình dung ra chúng ta có thể có một tương lai bên nhau như thế nào. Cho nên, thế này thì sao? Mình nghĩ ra một cách để mình không phải di chuyển quá xa nếu chúng ta sống trong một thành phố. Ý mình là, sẽ có nhiều cơ thể trong độ tuổi phù hợp ở gần, và trong khi mình không biết làm cách nào để chuyển từ một cơ thể sang cái tiếp theo, mình có cảm giác chắc chắn rằng khoảng cách mình di chuyển liên quan tới số lượng các ứng cử viên. Vì vậy, nếu chúng ta ở New York, mình có thể sẽ không bao giờ rời đi. Có quá nhiều người để chọn lựa. Vì vậy chúng ta sẽ luôn được gặp nhau, ở bên nhau. Mình biết nó là ý tưởng điên rồ. Mình biết cậu không thể bỏ nhà ra đi vì một phát hiện thoáng qua. Nhưng rốt cuộc chúng ta có thể làm được chuyện đó. Rốt cuộc, đó có thể là cuộc đời của chúng ta. Mình sẽ không bao giờ có thể thức giấc bên cạnh cậu, nhưng mình có thể mãi ở bên cậu. Đó sẽ không phải là một cuộc đời bình thường... Mình biết. Nhưng nó sẽ là một cuộc đời. Một cuộc đời của hai ta.”

Tôi đã họa ra chúng tôi ở đấy, có một căn hộ cho riêng hai đứa. Tôi về nhà mỗi ngày, tháo giày ra, chúng tôi nấu bữa tối cùng nhau, rồi nằm lăn ra giường, và tôi nhỏ nhẹ nhón gót rời khỏi khi nửa đêm buông màn. Lớn lên bên nhau. Biết nhiều hơn về thế giới này bởi được biết đến em.

Nhưng em lắc đầu. Chỉ có những giọt lệ là đi đâu tất nhiên trên đôi mắt em. Và đó là tất cả những gì cần có để thế giới kỳ vĩ của tôi vỡ tan. Đó là mọi thứ em làm để biến tưởng tượng huyền ảo trong tôi thành giấc mộng寐 của một gã khờ khác.

“Đi đâu đó sẽ không bao giờ xảy ra,” em nhẹ nhàng nói. “Mình mong mình có thể tin nó, nhưng mình không thể.”

“Nhưng, Rhiannon.”

“Mình muốn cậu biết rằng, nếu cậu là một anh chàng mình đã gặp, nếu cậu là cùng một anh chàng mỗi ngày, nếu bên trong bên ngoài là một, khả năng cao là mình sẽ yêu cậu mãi mãi. Vấn đề không phải là về trái tim cậu. Mình hy vọng cậu hiểu điểm này. Nhưng phần còn lại quá khó khăn. Có thể có những cô gái đủ sức đối phó với nó. Mình hy vọng là có. Nhưng mình không phải một trong số họ. Mình không thể thực hiện nó được.”

Giờ thì những giọt nước mắt tôi tuôn rơi. “Vậy thì... sao? Là thế sao? Chúng ta dừng lại ở đây?”

“Mình muốn chúng ta có mặt trong cuộc đời của nhau. Nhưng cuộc đời cậu không thể mãi đẩy cuộc đời mình đi chệch hướng. Mình cần ở cạnh bạn bè mình. Mình cần tới trường, đi khiêu vũ, và làm tất cả những đi đâu mình vẫn làm. Mình thấy biết ơn... thực sự thấy biết ơn... khi không còn phải ở bên cạnh Justin nữa. Nhưng mình không thể bỏ những thứ khác.”

Tôi kinh ngạc trước sự cay đắng của chính mình. “Cậu không thể làm cho mình theo cách mình có thể làm cho cậu hay sao?”

“Mình không thể. Mình xin lỗi, nhưng mình không thể.”

Chúng tôi đang bên ngoài, nhưng các thành vách lại như đang khép. Mặt đất như vụn rời dưới chân.

“Rhiannon...” tôi nói. Nhưng rồi câu chữ dừng ngay đó. Tôi không thể nghĩ thêm được gì để giải bày. Tôi không còn lý lẽ đâu nữa.

Em bước đến và hôn tôi vào má.

“Mình nên đi,” em nói. “Không phải mãi mãi. Cho lúc này thôi. Chúng ta hãy nói chuyện sau mấy ngày nữa. Nếu cậu đã suy nghĩ nghiêm túc, cậu sẽ đi đến cùng một kết luận. Và rồi nó sẽ không tệ như cậu tưởng đâu. Rồi chúng ta sẽ có thể rà soát nó cùng nhau, và suy tính xem đi đâu gì sẽ tới tiếp theo. Mình muốn có cái gì đó tiếp theo. Nó chỉ không thể là...”

“Tình yêu?”

“Một mối tình. Hẹn hò. Đi đâu cậu muốn.”

Em đứng dậy. Và tôi bị bỏ lại trên chiếc ghế đơn côi.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau,” em đảm bảo với tôi.

“Ừ, chúng ta sẽ nói sau,” tôi lặp lại. Nghe đi ầu đó thật trống rỗng.

Em không hề muốn kết thúc mọi chuyện thế này đâu. Em sẽ ở lại cho đến khi tôi cho em vài dấu hiệu rằng mình ổn, rằng tôi vượt qua được phút chốc cay đắng kia.

“Rhiannon, mình yêu cậu,” tôi nói.

“Và mình cũng yêu cậu.”

Đi ầu mà em đang nói, đó không phải là câu hỏi.

Nhưng đó cũng đâu là một câu trả lời.

Tôi đã muốn tình yêu chinh phục tất cả. Nhưng tình yêu chẳng thể chiếm lấy được gì. Nó chẳng làm được gì tự thân nó cả.

Nó dựa dẫm vào ta để làm nên cuộc chinh phục nhân danh nó thôi.

Tôi về nhà và mẹ Lisa đang nấu bữa tối. Mùi thơm tuyệt vời, nhưng tôi không thể hình dung được mình ngồi xuống bên bàn và lại chuyện trò. Tôi không thể hình dung ra việc tán gẫu với một con người nào khác. Tôi chẳng thể nghĩ mình vượt qua được trong vài tiếng tiếp theo mà chẳng thét gào khổ đau.

Tôi nói với mẹ rằng mình không được khỏe, và bước lên lầu.

Tôi giam mình trong phòng ngủ của Lisa, và cảm thấy rằng đó là nơi tôi luôn thuộc về Bị giam cầm trong một căn phòng. Bị mắc kẹt với chính bản thân mình.

NGÀY THỨ 6027

Sáng hôm sau tôi thức dậy với cái mắt cá bị rạn. May thay, tôi phải chịu đựng nó trong một thời gian rỗi và cặp nạng dựng kế bên giường tôi thôi. Đó là một thứ gì đó khiến tôi cảm thấy được hàn gắn.

Tôi không kiêu lòng được - tôi kiểm tra hộp thư mình. Nhưng chẳng một lời từ Rhiannon. Tôi thấy cô đơn. Hoàn toàn đơn độc. Rồi tôi nhận ra vẫn còn một người trên thế gian này lơ mơ biết được tôi là ai. Tôi kiểm tra xem liệu gần đây cậu có còn gửi gì cho tôi chẳng.

Và quả thực cậu ta có. Lúc này có đến hai mươi bức thư chưa đọc từ Nathan, từng cái sau lại càng tuyệt vọng hơn cái trước, kết thúc bằng:

Tất cả những gì ta cần là một lời giải thích. Ta sẽ đợi người yên ngay sau đó thôi. Ta chỉ muốn biết sự thật.

Tôi trả lời cậu.

Được thôi. Chúng ta nên gặp nhau ở đâu đây?

Bởi vì chân còn đau, Kasey chưa thể tự lái xe được. Và bởi cái cuộc lên đi đêm hôm rỗng toạc trong tâm trí cậu ngày nào vẫn để lại nhiều rắc rối, Nathan cũng không được phép lái xe. Nên bố mẹ đành chở hai đứa đi. Dẫu cho tôi không nói rõ đấy là gì, bố mẹ cứ tưởng như con gái mình đang hò hẹn vậy.

Vướng mắc xảy ra khi Nathan cứ luôn đinh ninh rằng tôi là một thằng nhóc tên Andrew, bởi đó là người tôi tự giới thiệu với cậu. Nhưng nếu tôi định nói ra sự thật, việc trở thành Kasey thế này sẽ giúp tôi minh họa rõ hơn vấn đề của mình.

Chúng tôi hẹn gặp tại một nhà hàng Mexico gần nơi cậu ấy sống. Tôi muốn một chốn đông người, nhưng cũng là nơi không khiến bố mẹ phải đưa rước mà nhún mày kinh ngạc. Tôi thấy cậu bước vào, và cậu gần như cũng ăn vận cho một buổi hẹn hò thật vậy - kể cả nếu dáng vóc ấy không thuộc dạng dân mê thể thao, thì cậu vẫn sửa soạn cho ra một vẻ ngoài bảnh bao nhất có thể. Tôi giờ một bên nạng lên và vẫy cậu; cậu ta biết tôi phải dùng đến nạng, chỉ là không biết giờ tôi đang là một cô gái. Tôi tin mình nên để dành đi đâu đó khi gặp mặt nhau.

Trông cậu bối rối tợn khi bước về phía tôi.

“Nathan,” tôi nói khi cậu đến bên. “Mời ng ồi.”

“Cậu là... Andrew?”

“Mình có thể giải thích. Ng ồi xuống đi.”

Cảm nhận được sự căng thẳng, người phục vụ lật đặt bước đến và đổi đĩa chúng tôi với những sự ưu ái. Ly nước được rót đầy. Chúng tôi gọi nước. Rồi buộc phải nói chuyện rõ ràng với nhau.

“Cậu là một cô gái mà,” cậu nói.

Tôi muốn bật cười. Cậu ta sẽ càng hốt hoảng tợn với ý nghĩ rằng cơ thể mình bị chiếm đoạt bởi một cô nàng, chứ không phải một chàng trai. Như thế đi đâu ấy thật sự hệ trọng vậy.

“Đôi khi thôi,” tôi nói. Càng khiến cậu rối bời.

“*Cậu là ai?*” cậu ta hỏi.

“Mình sẽ kể bạn nghe,” tôi đáp lời. “Mình hứa. Nhưng gọi đ ồ trước đã.”

Tôi không thật sự tin tưởng cậu, nhưng tôi bảo cậu rằng mình có, như là một cách để khơi dậy niềm tin từ phía cậu. Tôi vẫn đương gánh lấy nhiều rủi ro, nhưng lại không thể nghĩ ra một cách nào khác để trả lại bình yên cho tâm hồn cậu.

“Chỉ có một người khác nữa biết về chuyện này,” tôi bắt đầu. Và rồi tôi kể cậu nghe mình là ai. Tôi kể với cậu cơ chế đó hoạt động ra sao. Tôi nhắc

lại lần nữa chuyện gì đã xảy ra trong cái hôm tôi cư ngụ ở cơ thể cậu. Tôi nói về cái cách tôi tin rằng chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa đâu.

Tôi biết rằng, không như Rhiannon, cậu ấy sẽ chẳng hề nghi ngờ tôi. Bởi cậu cảm thấy lời giải thích tôi mang đến là thích đáng. Nó vừa khít với trải nghiệm của chính cậu. Nó là thứ cậu hằng nghi ngại. Bởi theo một cách nào đó, tôi đã gây cho cậu lỗi ghi nhớ đó. Tôi không rõ do đâu nữa, nhưng khi tâm trí tôi và cậu tự bịa ra câu chuyện khác để khóa lấp, hai đứa tự để lại một khoảng trống ở đấy. Bây giờ tôi đang giúp cậu lấp đầy nó lại.

Khi tôi kể xong, Nathan chẳng biết phải nói gì thêm.

“Vậy là... ôi... mình đoán... thế, giống như là, ngày mai ấy, cậu không còn là cô gái này nữa sao?”

“Không.”

“Và cô ấy sẽ...?”

“Cô bạn sẽ có một loại ký ức khác về ngày hôm nay. Có lẽ là cô gái gặp một chàng trai cho một cuộc hẹn, nhưng rồi nó không đi đến đâu cả. Cô bạn sẽ không nhớ đó là cậu đâu. Chỉ là một ý tưởng mông lung như thế về một chàng trai, nên nếu hôm sau bố mẹ có hỏi cô chuyện hôm nay thế nào, cô bạn sẽ không ngạc nhiên trước câu hỏi đâu. Cô sẽ chẳng bao giờ biết rằng mình chưa từng thực sự ở đây.”

“Vậy sao mình lại biết?”

“Có lẽ bởi mình đã rời đi quá vội. Có lẽ mình chẳng thiết lập nền tảng cho một bộ nhớ đúng đắn lúc đó. Hay có lẽ mình muốn cậu tìm ra mình chẳng, theo một cách nào đó. Mình không biết nữa.”

Thức ăn của hai đứa, được mang ra khi tôi còn đang nói, vẫn y nguyên trên bàn hầu như chưa ai động đến.

“Chuyện này li kì quá nhỉ,” Nathan nói.

“Cậu không thể nói với ai đâu đấy,” tôi nhắc nhở. “Mình tin cậu.”

“Mình biết, mình biết mà.” Cậu ta gật qua quýt, và bắt đầu ăn. “Đây là chuyện giữa cậu với mình thôi.”

Cuối bữa ăn, Nathan bảo tôi rằng thật sự rất giúp ích khi được trò chuyện với tôi và biết được sự thật. Cậu cũng đề nghị được gặp gỡ cho ngày hôm sau, chỉ để cậu được tự trông thấy cuộc chuyển đổi. Tôi đáp rằng mình không dám đảm bảo gì, nhưng sẽ cố gắng.

Bố mẹ đến đón chúng tôi. Trên đường về nhà, mẹ Kasey hỏi buổi hẹn thế nào.

“Dạ tốt... con nghĩ thế,” tôi nói với bà.

Đó là thứ duy nhất đáng tin mà tôi kể bà nghe suốt chuyến xe ấy.

NGÀY THỨ 6028

Ngày hôm sau, chủ nhật, tôi thức dậy, trở thành Ainsley Mills. Dị ứng với gluten, sợ nhện, tự hào về việc sở hữu ba chú chó sục Scotland, hai trong số chúng đang ngủ trên giường cô gái.

Trong những điều kiện bình thường, tôi sẽ cho rằng hôm nay là một ngày bình thường.

Nathan gửi thư cho tôi, nói rằng cậu muốn gặp mặt, và rằng nếu tôi có xe hơi, tôi có thể đến nhà cậu. Bố mẹ cậu hôm nay đều đi cả r ồi, nên chẳng thể nào đưa rước cậu được.

Rhiannon không gửi thư gì cho tôi, thế là tôi đi với Nathan vậy.

Ainsley thưa với bố mẹ rằng mình sẽ đi mua sắm với mấy đứa bạn. Họ không hỏi han gì. Mẹ đưa chìa khóa xe cho tôi và dặn đừng về quá muộn. Họ cần cô trông nom đứa em vừa lên năm.

Mới chỉ mười một giờ. Ainsley đảm bảo với họ rằng cô có dư thì giờ để sớm quay về.

Nathan chỉ cách có mười lăm phút lái xe. Tôi tin rằng mình sẽ không phải ở lại quá lâu đâu. Tôi sẽ chỉ cần chứng minh cho cậu thấy mình không còn là cái người hôm trước nữa. Sau đó thì hết r ồi - tôi không nghĩ mình còn gì khác để bày ra thêm. Phần còn lại là tùy ở cậu thôi.

Cậu ta trông khá kinh ngạc khi mở cửa ra và thấy tôi ở đây. Tôi đoán cậu không thật sự tin điều này là thật, và giờ thì đã rõ ràng thế. Trông cậu lo lắng, và tôi giải thích rằng mình đang ở đây, trong ngôi nhà cậu. Tôi nhận ra nó, nhưng nó cũng đã nhòa lẫn vào tất cả những ngôi nhà còn lại mà tôi từng đến sống. Nếu bạn mang tôi đến hành lang chính và tất cả

cửa đầu khép, tôi không nghĩ mình có thể chỉ ra cửa nào dẫn đến phòng nào đâu.

Nathan dẫn tôi vào phòng khách - đây là nơi khách sẽ được đón chào, và dẫu rằng tôi từng là cậu trong một ngày, tôi vẫn chỉ là một vị khách mà thôi.

“Vậy ra đây thật sự là cậu,” cậu ta nói. “Trong một cơ thể khác nữa.”

Tôi gật đầu và ng ồi xuống ghế dài.

“Cậu có muốn uống gì không?” cậu ta mời.

Tôi bảo rằng nước lọc là ổn r ồi. Tôi không nói cậu rằng tôi định sẽ sớm rời khỏi, và nước uống có lẽ là không cần thiết lắm.

Khi cậu đi lấy nước, tôi xem qua vài bức ảnh chân dung gia đình được trưng trong phòng. Nathan dường không thoải mái lắm trong từng bức ảnh... như bố cậu vậy. Chỉ mỗi mẹ cậu là mỉm cười thư thái.

Tôi nghe thấy Nathan bước trở vào và chẳng hề ngoái nhìn. Nên khá là giật mình khi một giọng nói không phải của cậu cất lên, “Ta rất vui mừng có cơ hội được gặp cậu đây.”

Một người đàn ông với mái tóc bạc và bộ vía xám. Ông ta thắt cravat, nhưng chỉ buộc lỏng quanh cổ; lúc này là ngoài giờ làm của ông. Tôi đứng dậy, nhưng trong cái thân xác nhẹ tênh của Ainsley, không tài nào tôi có thể gặp trực tiếp ông ta mặt đối mặt được cả.

“Xin tự nhiên,” Đức cha Poole nói, “cậu không cần phải đứng lên thế đâu. Hãy ng ồi xuống đi nào.”

Ông ta đóng cánh cửa lại đằng sau, r ồi chọn lấy một cái ghế bành chắn giữa tôi và cánh cửa. Ông ta to đến gấp đôi Ainsley, nên có thể dễ dàng tóm lấy tôi nếu muốn. Câu hỏi đặt ra là liệu ông ta có thật sự muốn thế chẳng. Việc bản năng tôi không ngừng băn khoăn về những đi ều này là một lời ám muội có thể dẫn đến một h ồi chuông cảnh báo.

Tôi quyết định hành xử cứng rắn.

“Chủ nhật đây,” tôi nói. “Không phải ông nên ở trong nhà thờ sao?”

Ông ta cười. “Ở đây có nhiều việc quan trọng với ta hơn.”

Đây ắt phải là những gì đã xảy ra khi Cô bé quàng khăn đỏ lần đầu diện kiến con sói to xấu nết. Những gì cô bé cảm nhận ắt chẳng khác gì nỗi kinh hãi.

“Ông muốn gì?” tôi hỏi.

Ông ta vất chân ngang đầu gối. “Ờ thì, Nathan có kể ta nghe một câu chuyện thú vị bậc nhất cuộc đời, và ta cứ tự hỏi luôn rằng nó có thật sao.”

Không ích gì phủ nhận cả. “Nathan đáng lẽ không được nói với bất cứ ai!” tôi nói to lên, hy vọng Nathan nghe thấy.

“Trong khi cả tháng trước cậu mặc cho anh chàng chìm vào bế tắc, ta đã nỗ lực ra sao để mang đến cho cậu ấy những lời giải đáp. Thế thì dĩ nhiên là cậu ấy nên bộc bạch ta nghe khi được kể cho cái chuyện như thế rồi.”

Poole có mục đích riêng. Đi đâu đó đã quá rõ. Tôi chỉ chưa biết đó là gì.

“Tôi không phải quỷ dữ,” tôi nói. “Tôi không phải yêu ma. Tôi không phải bất cứ thứ gì ông muốn tôi trở thành. Tôi chỉ là một con người. Một người mượn tạm đời sống kẻ khác chỉ trong một ngày.”

“Nhưng cậu không thể thấy lũ quỷ đang làm việc chứ?”

Tôi lắc đầu. “Không. Không có loài quỷ nào bên trong Nathan cả. Cũng không có loài quỷ nào bên trong cô gái này. Chỉ mỗi tôi thôi.”

“Cậu thấy đó,” Poole nói, “đó là lúc cậu bắt đầu sai. Phải, cậu ở bên trong những thể xác kia. Nhưng cái gì bên trong cậu hả, anh bạn? Tại sao cậu lại nghĩ mình như thế? Cậu không cảm thấy rằng đó là do bọn quỷ dữ bày ra sao?”

Tôi nói đi kèm nhiên. “Những gì tôi làm đây không phải do bọn quỷ dữ bày ra.”

Lúc đó, Poole thật sự bật cười.

“Thả lỏng nào, Andrew. Thả lỏng đi nào. Cậu và ta cùng hội cùng thuyền.”

Tôi đứng dậy. “Tốt. Vậy thì để tôi đi.”

Tôi bắt đầu di chuyển, nhưng như dự liệu, ông ta chặn đứng tôi. Ông ta đẩy Ainsley trở lại ghế sofa.

“Đừng đi nhanh như thế chứ,” ông ta nói. “Ta chưa xong mà.”

“Cùng hội cùng thuyền đấy,” tôi mĩa mai.

Cái nhếch môi cười biến mất. Và trong một chốc, tôi nhìn thấy đi đâu gì đó trong đôi mắt ông ta. Tôi không chắc đó là gì, nhưng nó khiến tôi tê dại đi.

“Ta biết cậu nhiều hơn cậu có thể trả công cho ta đấy,” Poole đáp. “Cậu nghĩ đây là một sự tình cờ sao? Cậu nghĩ ta là một kẻ cuồng tín đến đây chỉ để tổng cổ lỗ quý ra khỏi cậu sao? Cậu có bao giờ tự hỏi bản thân sao ta lại tra cứu thứ này, ta đang tìm kiếm gì ở đây? Đáp án chính là cậu, Andrew à. Và những người giống cậu.”

Ông ta đang cười mỉm. Ông ta ắt đang làm thế rồi.

“Không còn ai khác giống tôi nữa cả,” tôi bảo ông ta.

Đôi mắt ông ta ánh lên một tia nhìn sắc lẹm. “Dĩ nhiên là có rồi, Andrew à. Chỉ bởi vì cậu khác biệt, thì không có nghĩa cậu là *duy nhất*.”

Tôi không biết ông ta đang nói gì. Tôi không muốn biết những gì ông ta đang nói.

“Nhìn ta đây,” ông ta ra lệnh.

Tôi làm theo. Tôi nhìn vào đôi mắt ấy, và biết. Tôi biết ông ta đang nói về cái gì.

“Đi đâu đáng ngạc nhiên,” ông ta nói với tôi, “là cậu vẫn chưa học được cách để khiến nó kéo dài hơn một ngày. Cậu không chú ý niệm gì về thứ năng lực mình đang sở hữu cả.”

Tôi lùi khỏi ông ta. “Ông không phải Đức cha Poole,” tôi nói, không còn khả năng giữ cho giọng Ainsley không phải run rẩy lên.

“Hôm nay ta là. Hôm qua ta cũng là. Ngày mai - ai biết được? Ta cần phải phán đoán xem ai mới thích hợp nhất cho ta. Ta không định bỏ lỡ *điều đó* đâu.”

Ông ta đang định đưa tôi vượt khỏi một tầm nhìn khác. Nhưng ngay tức thời, tôi cũng hiểu rằng mình không hề thích những gì ở đó.

“Còn nhiều cách tốt hơn để cậu sống cuộc đời mình,” ông ta tiếp tục. “Ta có thể cho cậu thấy.”

Có một sự xác nhận trong đôi mắt ông ta, chính thế. Nhưng còn cả một sự đe dọa. Và một thứ khác - một lời khấn nài. Gần như thể Đức cha Poole vẫn còn đâu đấy bên trong kia, đang cố cảnh báo cho tôi.

“Rời khỏi tôi ngay,” tôi nói, đứng dậy.

Ông ta dường như rất thích thú. “Ta không hề đụng chạm gì cậu cả. Ta vẫn đang ng ẩng ngay đây, đang trò chuyện với cậu đấy thôi.”

“Rời khỏi tôi ngay!” tôi la to hơn, và bắt đầu xé toạc cái áo mình ra, để cho mấy cái nút bắn tứ tung.

“Cái gì.”

“RỜI KHỎI TÔI NGAY!” tôi hét lên, và trong tiếng hét gào ấy là cơn nức nở, trong cơn nức nở ấy là tiếng than khóc cầu cứu, và như tôi thầm mong mỗi, Nathan nghe thấy nó, Nathan ắt vẫn đang nghe này giờ, và cánh cửa dẫn đến phòng khách bật tung, và cậu ở đó, ngay cái lúc trông thấy tôi đang gào hét và khóc lóc, áo tôi sút ra tung tóe, Poole lúc này đang đứng với sự đe dọa trong ánh mắt.

Tôi đánh cược tất cả vào thứ lương tâm bình thường mà tôi từng trông thấy ở Nathan, trở về lúc tôi còn bên trong cậu, và dẫu rằng rõ ràng là cậu hải hùng làm sao thì thứ lương tâm bình thường ấy đã trỗi dậy, bởi thay vì chạy biến đi hay đóng cửa lại hay nghe theo những gì Poole nói, thì Nathan la lên, “Ngài đang làm cái gì thế?” và cậu giữ lấy cửa cho tôi đào thoát, và cậu chặn tên đức cha ấy - hay bất cứ ai đang ở bên trong kia - khỏi việc bắt lấy tôi khi tôi nhào ra cánh cửa trước và vào trong xe. Nathan dồn hết sức mình để giữ Poole lại, cho tôi thêm vài giây quý giá, để ngay khi Poole ra đến sân thì chìa khóa xe tôi đã nằm yên trong ổ.

“Không cách nào trốn thoát được đâu!” Poole la lên. “Người sẽ chỉ muốn tìm thấy ta lần nữa thôi! Tất cả các người đều sẽ thế!”

Run rẩy, tôi vặn to đài, để khiến cho ông ta bị cuốn trôi đi trong mớ âm thanh của các bản nhạc, và trong thứ thanh âm khi tôi trốn chạy.

Tôi không muốn tin ông ta. Tôi những muốn tin rằng ông ta quả là một kịch sĩ, một tên lang băm, một vật đối trá.

Khi cái lúc tôi nhìn ông ta thật gần, tôi thấy cả một người khác bên trong đó. Tôi nhận ra ông ta theo đúng cái cách mà Rhiannon từng nhận ra tôi. Chỉ là, tôi còn thấy cả sự nguy hiểm.

Tôi đã trông thấy một người không hề tuân thủ luật chơi.

Ngay khi vừa rời khỏi, tôi lại ước mình có thể ở lại thêm một vài phút nữa, để cho ông ta nói nhiều hơn một chút. Tôi có nhiều câu hỏi hơn mình từng có trước đây, và ông ta có thể đưa ra đáp án mà tôi đang cần.

Nhưng nếu tôi ở lại thêm dẫu chỉ một vài phút thôi, không biết chừng tôi còn chẳng thể rời đi. Và tôi sẽ dọa dẫm Ainsley trong cuộc vật lộn như cách Nathan đã từng trước đây, nếu không muốn nói là tệ hơn. Tôi không

biết được rằng Poole định sẽ làm gì cô gái nữa - *chúng tôi sẽ gây ra điều gì cho cô đây, nếu tôi ở lại.*

Ông ta có thể đang nói dối đấy. Tôi phải tự nhắc nhở mình rằng ông ta có thể đang nói dối tôi đấy thôi.

Tôi không phải người duy nhất.

Tôi không thể để tất cả suy tư mình cứ quanh quẩn trong việc đó được. Cái việc mà có thể còn tồn tại những người khác nữa. Họ có thể cùng học chung một trường với tôi, ngồi chung một phòng, sống chung một nhà. Nhưng bởi chúng tôi đã giữ bí mật mình quá kín kẽ, sẽ không tài nào biết được thực hư cả.

Tôi nhớ đến anh chàng sống ở Montana có câu chuyện rất giống tôi. Liệu đó có là sự thật? Hay chỉ là một cái bẫy do Poole bày ra?

Còn những người khác.

Điều đó có thể thay đổi mọi thứ.

Hoặc nó không thay đổi được gì.

Khi tôi lái xe về nhà Ainsley, tôi nhận ra đây là lựa chọn của mình.

NGÀY THỨ 6029

Darryl Drake cực kỳ lơ đãng vào ngày hôm sau.

Tôi dẫn lối cậu bước qua một ngày và nói đúng thứ cần được nói ra. Nhưng đám bạn cậu không ngừng phàn nàn rằng cậu trôi đến tận chín tiếng mây rồi. Trong buổi thực hành trên đường chạy, huấn luyện viên không ngừng la mắng cậu do sự thiếu tập trung ấy.

“Tâm trí anh đang đề đầu thế?” bạn gái Darryl, Sasha, hỏi han khi cậu đưa cô về nhà.

“Anh đoán mình không thật sự ở chốn này trong hôm nay nữa,” cậu nói với cô. “Nhưng anh sẽ trở lại vào hôm sau.”

Tôi dành cả buổi trưa và chiều tối bên bàn máy. Bố mẹ Darryl đều đi làm hết và anh cậu lại đang ở trường, nên tôi có cả căn nhà cho riêng mình.

Câu chuyện của tôi ở ngay trước và trung tâm trang mạng của Poole - một loại bài viết pha tạp của những gì tôi kể Nathan nghe, với vài biến thể đến từ việc hoặc Nathan đang giấu gì đó hoặc Poole đang cố khích tôi dẫn vào.

Ra khỏi trang web của ông ta, tôi tìm ra tất cả những gì có thể về Đức cha Poole, nhưng chẳng nhiều nhận gì. Dường như ông ta không định bộc lộ thẳng toẹt về sự chiếm đoạt của quý dữ như thế cho đến khi câu chuyện của Nathan bật lên. Tôi nhìn mấy tấm hình trước và sau, cố nhìn xem có điểm khác biệt gì chẳng. Trong những bức hình chụp, trông ông ta vẫn vậy. Đôi mắt ấy được giấu sau sự phẳng dẹt của tấm ảnh.

Tôi đọc lấy tất cả những câu chuyện trên trang web đó, cố gắng tìm thấy chính mình giữa họ, gắng sức tìm những người khác như tôi. Một lần nữa, có một cặp đôi đến từ Montana^[17]. Và những người khác có thể giống vậy, nếu đi đầu Poole gọi ra là thật: rằng cái giới hạn một ngày ấy chỉ dành cho kẻ mới đến, và có thể vượt qua theo một cách nào đó.

Đó là thứ tôi muốn tất nhiên là thế. Được sống trong một cơ thể riêng biệt. Được sống một đời sống riêng tôi.

Nhưng đó cũng không phải thứ tôi muốn. Bởi tôi không dám nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra cho cái người mà tôi ngỡ cướp mất thân xác. Có phải người đó chỉ vụt biến khỏi sự sống này? Hay chính cái linh hồn nguyên sơ bị trục xuất đó chuyển di từ thể xác này sang xác thân kia - một cách đơn giản, hai vai trò đã được hoán đổi cho nhau? Tôi chẳng thể hình dung thấy điều gì buồn bã hơn việc từng một lần có được một thân xác để rồi đột nhiên không còn khả năng sống trong xác thân đó nữa khi một ngày trôi qua. Ít nhất tôi còn được sự an lòng vì chưa từng biết được gì khác. Tôi ắt sẽ hủy hoại bản thân mình nếu tôi thật sự từ bỏ một điều gì trước công cuộc dẫn dắt sự tồn tại của kẻ du hành đó.

Nếu không còn một ai khác mắc mưu, đó sẽ là một sự lựa chọn dễ dàng làm sao. Nhưng chẳng phải điều đó không bao giờ xảy ra sao? Và sẽ luôn có một ai khác mắc mưu vào.

Một bức thư từ Nathan, viết rằng cậu lấy làm tiếc thế nào cho những gì đã xảy ra hôm qua. Cậu nói rằng cậu tưởng Đức cha Poole có thể giúp tôi được gì đó. Giờ thì cậu chẳng còn tin ở điều gì nữa cả.

Tôi hứa âm rằng đó không phải lỗi của cậu, và cậu phải thoát khỏi Đức cha Poole đấy để có thể quay lại đời sống bình thường của mình.

Tôi cũng bảo rằng đây sẽ là lần cuối cùng tôi viết thư cho cậu. Tôi không giải thích rằng đó là bởi tôi không thể tin cậu thêm nữa. Tôi cho rằng cậu sẽ tự mình suy xét ra được nguyên nhân thôi.

Xong việc, tôi chuyển hàng loạt dây thư của chúng tôi sang địa chỉ thư điện tử mới. Và rồi đóng nó lại. Cứ như thế, một vài năm trong đời sống tôi đã chấm dứt. Mỗi dây liên kết duy nhất đã bị tước đi. Thật ngu ngốc khi thấy nhớ nhung cho một cái địa chỉ thư điện tử, nhưng tôi quả thế. Tôi nào có nhiều mảnh ghép đến quá khứ mình, nên tôi đành tiếc thương ít nhất một chút thế thôi khi một mảnh lại lìa xa.

Cũng đêm ấy nhưng muộn hơn một chút một bức thư đến từ Rhiannon.

Cậu khỏe không?

R

Chỉ có thế.

Tôi muốn kể em nghe những gì xảy đến trong bốn mươi tám tiếng vừa qua. Tôi muốn nói hết cả hai ngày ấy để xem em sẽ phản ứng làm sao, để xem liệu em có hiểu nó ý nghĩa thế nào với tôi. Tôi muốn được em giúp đỡ. Tôi muốn em cho lời khuyên. Tôi muốn một sự cam đoan từ phía em.

Nhưng tôi không nghĩ đó là điều em muốn. Và tôi không muốn trao nó cho em nếu nó không là điều em muốn. Nên tôi chỉ đánh vài dòng:

Đã trải qua hai ngày gian nan. Hình như mình không phải người duy nhất như vậy. Thật là khó nghĩ.

A

Vẫn còn đến vài tiếng nữa trong đêm, nhưng em chẳng dùng bất cứ giờ nào trong số đó để liên lạc lại với tôi.

NGÀY THỨ 6030

Tôi thức dậy ở một nơi chỉ cách em hai khu phố, trong vòng tay của kẻ khác.

Tôi cẩn thận không đánh thức người con gái đang ôm lấy mình. Mái tóc vàng óng phủ xuống đôi mắt. Nhịp tim đập mạnh sau lưng tôi. Tên cô gái là Amelia, và đêm qua cô lên vào qua lối cửa sổ để được cạnh tôi.

Tên tôi là Zara - hay ít nhất đó là cái tên tôi tự chọn cho chính mình. Tôi chào đời với cái tên Clementine, và tôi yêu cái tên đó cho đến năm lên mười. Rồi tôi bắt đầu thử nghiệm thay đổi, với Zara là cái tên ở lại cuối cùng. Z luôn là ký tự yêu thích của tôi, cùng với hai mươi sáu là con số may mắn.

Amelia lay người bên dưới tấm chăn. “Mấy giờ rồi?” cô bạn hỏi, giọng ngái ngủ.

“Bảy giờ,” tôi bảo.

Thay vì ngủ dậy, cô gái rúc vào lòng tôi.

“Anh có thể trở thành một chàng trinh sát đáng mến và đi thám thính xem rằng mẹ của mình đang ở đâu không? Em không muốn rời đi theo cái cách em đã đến tối qua đâu. Khả năng hành động ban sáng của em yếu ớt hơn nhiều so với ban đêm ấy, và em luôn hứng thú hơn nhiều khi được tiếp cận một thiếu nữ.”

“Được thôi,” tôi nói, và để cảm ơn, cô nàng hôn lên bờ vai trần của tôi.

Sự dịu dàng giữa hai con người có thể hóa thành không thành thứ yếu mềm, căn phòng mong manh, thời gian thành sự âu yếm. Khi tôi bước khỏi giường và choàng lên mình cái áo ngoại cỡ, vạn vật quanh tôi dường trở thành một thứ cơn sốt hạnh phúc. Những gì xảy ra đêm qua chẳng hề biến mất. Tôi thức dậy trong niềm khoan khoái được tạo ra từ đó.

Tôi nhón chân qua hành lang và lắng tai nghe ở cửa phòng mẹ. Thanh âm duy nhất mà tôi nghe được là tiếng thở đều nhịp, nghĩa là chúng tôi

được an toàn rồi. Khi tôi trở về phòng, Amelia vẫn còn trên giường, tấm chăn đã bị gạt xuống thành ra chỉ còn lại mỗi cô gái, áo của cô ấy, và bộ đồ lót. Tôi cảm giác rằng Zara chẳng đời nào để khoảnh khắc này trôi qua mà không gần lại sát bên cô gái ấy, nhưng tôi nghĩ rằng mình chẳng thể làm thế ở cõi riêng của cô.

“Mẹ vẫn đang ngủ,” tôi báo cáo.

“Giống như, một giấc ngủ an-toàn-đủ-để-mình-tắm-táp?”

“Anh nghĩ thế.”

“Thế tắm trước, tắm sau, hay tắm cùng nhau nào?”

“Em có thể tắm trước.”

Cô nàng rời khỏi giường, và dừng lại trên lối đi để hôn tôi. Tay cô âu yếm bên dưới lớp áo thùng thình, và tôi chẳng hề gạt ra. Chính tôi cũng đang sa ngã dập dềnh, tôi giữ cô trong cái hôn đó lâu một chút.

“Anh chắc không?” cô hỏi.

“Em tắm trước đi,” tôi bảo cô.

Và rồi, cứ như là Zara, tôi nhớ cô nàng ngay khi cô rời khỏi căn phòng. Tôi muốn cô gái ấy là Rhiannon.

Cô gái lên khỏi nhà khi tôi còn đang tắm. Rồi, hai mươi phút sau, cô quay lại ngay ngưỡng cửa, để đưa tôi đến trường. Lúc này mẹ đã thức giấc và đang trong bếp, mỉm cười khi nhìn thấy Amelia trên lối đi.

Tôi tự hỏi bà đã biết chuyện đến mức nào rồi.

Hầu như cả ngày ở trường chúng tôi dành để bên nhau, nhưng không phải theo cái cách hạn chế mối liên kết của chúng tôi với xung quanh. Nếu có bất cứ gì, hai đứa luôn tìm cách để dẫn dắt đám bạn tham gia vào những gì giữa hai đứa. Chúng tôi hiện diện như những cá thể. Chúng tôi hiện diện như một cặp đôi. Chúng tôi là một phần của bộ tam, bộ tứ, và nhiều nữa. Và tất cả đi đâu đó mới dễ chịu làm sao.

Tôi không thể nào gạt Rhiannon ra khỏi tâm trí. Không ngừng nhớ về lời em đã nói rằng bạn em sẽ chẳng bao giờ biết đến tôi ra sao. Không một

ai từng biết đến tôi thế nào. Những gì chúng tôi từng có với nhau sẽ chỉ là chuyện riêng hai đứa thôi, luôn thôi.

Tôi bắt đầu nhận ra điều ấy nghĩa là gì, và nó sẽ buồn làm sao.

Tôi đang cảm thấy buồn, khi mà nó còn chưa từng xảy đến.

Tiết học thứ bảy, Amelia đến thư viện học trong khi tôi có tiết thể dục. Lần gặp nhau sau đó, cô gái đưa tôi xem những cuốn sách cô mượn cho tôi, bởi chúng trông như những cuốn mà tôi sẽ thích ấy.

Tôi hiểu về Rhiannon rõ như thế nào?

Amelia có buổi luyện tập bóng rổ sau giờ học. Tôi thường quanh quẩn đợi cô nàng ở đâu đó, rồi làm mấy bài tập cho xong. Nhưng giờ cô ấy chỉ đang khiến tôi nhớ Rhiannon da diết; tôi phải làm gì đó để khóa lấp đi thôi. Tôi hỏi mượn cô chìa khóa xe để đi giải quyết vài chuyện lặt vặt.

Cô gái đưa chìa cho tôi mà chẳng hỏi gì.

Tôi mất hai mươi phút để đến được trường của Rhiannon. Tôi đỗ xe tại vị trí quen thuộc bởi hầu hết các xe khác đều quay đầu theo hướng còn lại. Rồi tôi tìm một chỗ ngồi xuống và quan sát cánh cửa, thầm mong rằng em vẫn chưa ra về.

Tôi không định trò chuyện với em. Tôi càng không định khởi đầu lại tất cả mọi thứ. Tôi chỉ muốn được trông thấy em thôi.

Năm phút sau khi tôi đến, em xuất hiện. Em đang tán gẫu với Rebecca và một cặp bạn khác của mình. Tôi không thể nghe thấy họ nói gì với nhau, nhưng tất cả họ đều đang tham gia vào câu chuyện.

Từ đây, trông em chẳng chút nào giống một người vừa đánh mất gì. Đời sống em dường vẫn chảy trôi đúng nhịp. Duy một khoảnh khắc - một tích tắc nhỏ bé - khi em ngừng nhìn lên và lướt qua xung quanh. Trong phút chốc đó, tôi có thể tin rằng em đang trông chờ mình đấy thôi. Nhưng tôi chẳng thể rõ được chuyện gì xảy ra ngay giây khắc tiếp theo, bởi tôi vội vàng quay đi, nhìn về một thứ khác. Tôi không muốn em nhìn vào đôi mắt mình.

Đây là đời sống sau tất cả dành cho em, và nếu em bước tiếp sau đó, thế thì tôi cũng phải tiếp bước sau đó thôi.

Tôi ghé ngang cửa hàng Target trên đường về với Amelia. Zara biết rõ mọi món ăn ưa thích cô gái ấy, và hầu hết chúng thuộc loại bánh ăn vặt. Tôi mua cả lượng lớn, và trước khi về lại trường tìm gặp cô, tôi sắp những gói bánh trên bảng đồng hồ xe, xếp thành tên cô ấy. Đó là đi ầu, mà tôi tin rằng, Zara sẽ mong tôi làm thế.

Chẳng hay ho gì. Tôi muốn Rhiannon nhìn thấy tôi ở đó. Kể cả khi tôi nhìn lảng đi nơi khác, tôi vẫn muốn em bước ngay đến và đối xử với tôi như chính cái cách mà Amelia dành cho Zara sau ba ngày xa nhau.

Tôi biết đi ầu này sẽ chẳng bao giờ xảy đến. Và sự thật đó như một lóe sáng mà tôi chẳng thể nào thấu được.

Amelia cười rạng rỡ bởi thứ tôi dày công sắp đặt cho cô, và nài tôi cho được một bữa ăn tối. Tôi gọi về nhà và thưa với mẹ, người dường như chẳng để tâm mấy.

Tôi có thể cảm giác được rằng Amelia nhận ra chỉ nửa tôi là còn chốn này, nhưng cô ấy chấp nhận. Sau bữa tối, cô lấp đầy khoảng lặng bằng những câu chuyện mình gộp nhặt trong một ngày, vài cái là thực và vài thứ hoàn toàn là sản phẩm của trí tưởng tượng thôi. Cô khiến tôi mãi đoán đầu là đầu.

Chúng tôi bên nhau được bảy tháng. Dù thế, với cơ man nào là kỷ niệm mà Zara gom góp được, cảm giác như đó là cả một quãng thời gian dài vậy.

Đây là thứ mình muốn, tôi nghĩ.

Và rồi chẳng kìm nổi lòng. Tôi tiếp tục, *Đây là thứ mình chẳng thể nào có được*.

“Anh có thể hỏi em một câu không?” tôi nói với Amelia.

“Dĩ nhiên. Gì thế?”

“Nếu anh thức dậy mỗi ngày trong một xác thân khác nhau - nếu em không bao giờ biết được trông anh sẽ ra sao vào ngày mai - em sẽ vẫn yêu anh chứ?”

Cô gái chẳng để lỡ một nhịp rung, hay thậm chí cư xử như vừa nghe thấy một câu hỏi kỳ quặc. “Kể cả khi anh có màu lá xanh, có râu hay một bộ phận nam giới bên dưới. Kể cả khi đôi mày anh có màu cam hay mình có một nốt ru ồi choán cả một bên má và một cái mũi luôn hích vào mắt em

mỗi lần em hôn anh. Kể cả khi anh nặng tận ba trăm ký và có mớ lông rậm như của loài cảnh khuyển dưới cánh tay. Kể cả thế, em vẫn sẽ yêu anh”.

“Anh cũng thế,” tôi bảo cô.

Thật dễ dàng làm sao khi chỉ buông lời, bởi đi đâu đó sẽ chẳng bao giờ thành thực.

Trước khi nói lời tạm biệt, cô gái hôn tôi bằng tất cả những gì cô có. Và tôi gắng đáp lại bằng tất cả những gì mình có thể trao.

Đó là một nốt nhạc tuyệt đẹp, tôi chẳng thể bỏ được ý nghĩ đó.

Nhưng cũng như một thứ thanh âm, ngay khi nốt nhạc đó chạm thình không, nó bắt đầu mờ phai.

Khi tôi bước vào trong, mẹ Zara nói với cô bạn, “Con này, con có thể mời Amelia vào nhà mà.”

Tôi bảo bà rằng mình rõ rồi. Sau đó tôi vội lên thẳng phòng mình, bởi nó vượt quá sức tôi. Quá nhiều hạnh phúc chỉ có thể khiến bạn buồn bã hơn. Tôi đóng cửa lại và bắt đầu nức nở. Rhiannon đã đúng. Tôi biết chứ. Tôi không thể nào có được những đi đâu như thế cả.

Tôi thậm chí còn không kiểm tra hộp thư của mình. Dù sao đi nữa, tôi đâu không muốn biết.

Amelia gọi điện chúc ngủ ngon. Tôi buộc phải để nó vào hộp thư thoại, phải trấn tĩnh bản thân sao cho giống Zara nhất có thể, trước khi bắt máy.

“Anh xin lỗi,” tôi nói khi gọi lại cho cô. “Anh đang nói chuyện với mẹ. Bà nói em cần đến chơi thường xuyên hơn nữa đó.”

“Ý bà là cửa sổ phòng ngủ hay cửa chính thế?”

“Cửa chính chứ.”

“Ôi, có vẻ như một chú chim nhỏ mang tên *tiến triển* giờ đang đáp xuống vai hai đứa mình nhỉ.”

Tôi ngáp, rồi xin lỗi.

“Không cần phải nói xin lỗi đâu, đừng ham ngủ à. Mơ một giấc mơ nhỏ về em nhé, được không nào?”

“Được chứ.”

“Em yêu anh,” cô nói.

“Anh yêu em,” tôi nói.

Và rồi chúng tôi cúp máy, bởi chẳng còn lại gì để nói thêm sau đấy.

Tôi muốn trả lại cho Zara đời sống này. Dẫu cho nếu tôi có cảm thấy mình xứng đáng với một thứ gì tương tự thế, thì cô bạn lại càng không đáng để trả giá cho những gì tôi muốn.

Cô ấy sẽ nhớ được tất cả chúng, tôi quyết thế. Không phải bởi nỗi bất mãn tôi mang. Mà chính sự mãn nguyện đã tạo nên đấy thôi.

NGÀY THỨ 6031

Tôi thức dậy trong cơn sốt, đau và khó chịu.

Mẹ của July lại gần để kiểm tra con gái. Bảo rằng đêm qua cô gái dường vẫn khỏe vậy mà.

Đó là trận ốm đau hay trái tim vỡ nát?

Tôi biết đâu được.

Cặp nhiệt kế cho thấy tôi bình thường đấy thôi, nhưng rõ ràng chẳng phải thế.

NGÀY THỨ 6032

Một bức thư từ Rhiannon. Sau một thời gian dài đợi chờ.

Mình muốn gặp cậu, nhưng mình không chắc chúng ta có nên làm thế không. Mình muốn nghe về chuyện gì đang diễn ra, nhưng mình sợ như thế sẽ chỉ khởi động lại mọi thứ thêm lần nữa. Mình yêu cậu... Đúng vậy... Nhưng mình sợ việc tình yêu ấy trở nên quá quan trọng. Bởi vì cậu sẽ luôn luôn rời khỏi mình. Chúng ta không thể phủ nhận điều đó. Cậu sẽ luôn luôn rời khỏi mình.

R

Tôi chẳng biết làm sao để hồi đáp lời em. Thay vào đó, tôi cố vùi mình trong đời sống của Howie Middleton. Bạn gái gây hấn với cậu vào giờ ăn trưa, với lý do rằng cậu không còn dành chút thời gian nào cho cô nữa. Howie không có gì nhiều nhận để nói cả. Thực tế, cậu im lặng hoàn toàn, và thế càng chọc cô nàng điên tiết hơn.

Mình phải đi thôi, tôi nghĩ vậy. Nếu tôi chẳng bao giờ có được thứ gì ở đây, tôi cũng sẽ chẳng thể nào tìm thấy gì ở đây cả. Những thứ tôi có thể cần phải kiếm tìm.

NGÀY THỨ 6033

Sáng hôm sau tôi thức dậy trong hình hài của Alexander Lin. Chuông báo thức của cậu reo vang một bài tôi thích. Nó khiến tôi ngủ dậy dễ dàng hơn cả.

Tôi cũng thích cả căn phòng của cậu. Hàng đồng sách chất chồng trên kệ, vài cuốn trong số đó gáy đã sờn do đọc đi đọc lại nhiều lần. Có đến ba cây ghita ở góc phòng, một cây ghita điện, am-pe vẫn cắm điện từ đêm trước, ở góc khác trong phòng, là một cái ghế bành xanh sắc chanh, và tôi ngay lập tức hiểu ra đây là chốn ưa thích để đám bạn lén qua, đây là mái nhà khác cho họ khi rời nhà. Cậu có hàng mớ giấy dán khắp phòng với vài trích dẫn ngẫu nhiên trên đó. Ngay phía trên máy tính cậu là một câu từ George Bernard Shaw^[18]: *Khiêu vũ là sự diễn đạt theo phương thẳng đứng của những ước muốn theo phương nằm ngang*. Vài miếng dán được viết qua nét chữ cậu, nhưng đám còn lại được viết bởi mấy đứa bạn. *Tôi là một chú hải mã. Tôi chẳng là ai đâu - bạn là ai nào? Hãy để những kẻ mộng mơ đánh thức lòng dân tộc*.

Kể cả trước khi biết được gì về cậu, Alexander Lin đã khiến tôi mỉm cười.

Bố mẹ cậu mừng vui khi nhìn thấy con trai. Tôi cảm giác rằng họ lúc nào cũng vui khi được nhìn thấy cậu.

“Con có chắc rằng mình sẽ xoay sở được cuối tuần này không?” mẹ cậu hỏi. Rồi bà mở tủ lạnh, trông như nó được trữ cho ít nhất một tháng ấy. “Mẹ nghĩ nhiều đây cũng đủ rồi, nhưng nếu con cần gì, cứ dùng tiển trong phong thư nhé.”

Tôi cảm thấy có gì đang bị bỏ lỡ nơi đây; có gì đó mà tôi nên làm thì phải. Tôi kết nối và phát hiện ra mai là kỷ niệm ngày cưới của nhà Lin. Hai người chuẩn bị có một chuyến đi kỷ niệm cùng nhau. Và món quà mà Alex dành tặng họ đang nằm trên phòng cậu.

“Mẹ chờ con một giây ạ,” tôi nói. Rồi chạy lên lầu và tìm ra nó trong tủ áo quần - một chiếc túi được điểm qua mấy mẫu giấy dán, từng mẫu được lấp đầy bởi một câu mà bố mẹ đã từng nói cậu nghe qua bao năm tháng, từ *A cho từ Apple nhé* đến *Luôn phải cẩn thận với các điểm mù khi lái xe*. Và đó chỉ mới là phần giấy gói. Khi tôi mang chiếc túi xuống cho ông và bà Lin, họ mở nó ra và tìm thấy cả một thứ âm nhạc sẽ chạy mười tiếng cho mười giờ họ lái xe, cũng như bánh quy mà Alexander đã tự tay nướng cho họ.

Bố của Alexander ôm cậu đầy cảm kích, và mẹ Alexander cũng đến ôm cả hai bố con.

Trong một thoáng, tôi chợt quên mất mình thật sự là ai.

Tủ đồ của Alexander ở trường cũng bị choán đầy bởi mớ giấy dán, trong những nét chữ đầy sắc màu. Bạn thân cậu, Mickey, lại gần và cho cậu một nửa miếng bánh nướng xốp - nửa bên dưới, bởi Mickey vốn chỉ thích phần trên.

Mickey bắt đầu thao thao về Greg, một anh chàng mà cậu rõ ràng đã say nắng từ lâu lắm - *lâu lắm* nghĩa là ít nhất ba tuần. Tôi bỗng cảm thấy một nỗi khát khao vô lý là được kể Mickey nghe về Rhiannon, người chỉ cách tôi hai khu phố. Tôi kết nối và thấy rằng Alexander lúc này chẳng say nắng ai cả, nhưng nếu có, đó sẽ là phái nữ. Mickey không tò mò quá nhiều về chuyện này. Và đám bạn mau chóng tìm thấy họ, và cuộc tán gẫu chuyển qua cuộc thi *Nhóm nhạc tranh tài* sắp đến. Rõ ràng là, Alexander đang chơi cho ít nhất ba nhóm thí sinh, bao gồm cả nhóm của Mickey. Cậu vốn luôn sẵn lòng xen vào vài thứ liên quan đến âm nhạc.

Khi một ngày đã trôi dẫu, tôi chẳng thể nào không nghĩ rằng Alexander chính là mẫu người tôi gắng trở thành. Nhưng phần khiến cho nhân cách cậu vận hành tốt chính là cậu có khả năng lưu giữ, vẫn ở đây ngày này qua ngày khác với mọi người. Đám bạn cần có cậu, cũng như cậu vẫn luôn cần họ - một sự hài hòa giản đơn làm nền tảng cho bao sự sống bổi đắp nên.

Tôi quyết định chứng thực rằng đi đầu này là thật. Lén ra khỏi lớp Toán để nắm bắt được hàng dãy ký ức của Alexander. Cái cách tôi kết nối đến cậu, như thể bật lên hàng trăm vô tuyến cùng một lúc, tôi nhìn thấy rất nhiều phần trong đời sống cậu cùng một lúc. Những kỷ niệm đẹp đẽ. Những hồi ức khó khăn.

Bố cậu không muốn con trai mình tiêu phí quá nhiều thời giờ cho ghita, bảo cậu rằng âm nhạc chỉ là một cái nghiệp không có tiền đồ. Cậu uống đến lon Bò húc thứ ba để gắng làm cho xong bài tập lúc bốn giờ sáng bởi trước đó cậu chơi bời với đám bạn đến tận một giờ. Cậu đang trèo lên cái thang dẫn đến một ngôi nhà trên cây. Cậu trượt bằng lái xe và cố kìm nén tiếng khóc khi người coi thi thông báo đi đầu đó. Cậu ngồi một mình trong căn phòng, đàn đi đàn lại một điệu nhạc với cây ghita thường, cố hiểu cho ra ý nghĩa của nó. Ginny Dulles nói lời chia tay, bảo rằng cô ấy chỉ cảm mến cậu như một người bạn mà thôi, trong khi thật ra cô ấy thích Brandon Rogers hơn cả. Cậu đang chơi xích đu, năm lên sáu, lên cao và cao hơn nữa cho đến khi cậu được thuyết phục là chính là đây rồi, là chính cái lúc cậu được bay lên. Cậu đang nhét tiền vào ví của Mickey khi anh chàng không để ý, để rồi sau đó Mickey có thể trả phần tiền của mình trên hóa đơn. Cậu ăn vận giống Tin Man trong lễ Halloween. Mẹ cậu bị phỏng tay do lò nướng và cậu chẳng biết phải xoay xử ra sao cả. Buổi sáng đầu tiên cầm trong tay bằng lái, cậu chạy thẳng ra bãi biển để ngắm bình minh. Lúc ấy bãi biển chỉ duy một mình cậu thôi.

Tôi dừng ở đó. Tôi phải dừng ngay đó thôi. Chơi với vè lại với chính bản thân mình. Tôi không rõ liệu mình có thể làm thế không.

Tôi chẳng thể cưỡng lại lời cám dỗ mà Poole đưa ra: Nếu tôi có thể trụ lại trong đời sống này, tôi sẽ làm thế chứ? Mỗi khi câu hỏi nảy ra trong trí óc, tôi lại đắm chìm vào cuộc sống của chính tôi được tạo tác nên từ đời sống Alexander. Tôi nghĩ ra một ý tưởng, và một khi nó tung hoành, tôi chẳng thể dừng lại.

Sẽ thế nào nếu thật sự có một cách để ở lại?

Mỗi người đều hàm chứa một cơ hội. Những văn sĩ vô vọng cảm nhận được đi đầu này sâu sắc nhất, nhưng kẻ cả là với kẻ khác, cách duy nhất để không ngừng tiến lên là nhìn thấy ở mỗi người một cơ hội. Tôi càng thấy một Alexander được thế gian này phản quang ngược lại, tôi càng trông ra ở cậu nhiều cơ hội hơn. Cơ hội cậu mang đến cho tôi gắn bó với những đi đầu

có ý nghĩa nhất với tôi. Lòng tử tế. Óc sáng tạo. Mọi liên kết với thế giới. Mọi liên kết đến từ những cơ hội ở những người vây quanh cậu.

Một ngày đã trôi qua gần nửa. Tôi chỉ còn chút ít thời giờ ngắn ngủi để tìm cho ra những thứ cần làm với các cơ hội từ Alexander.

Đồng hồ không ngừng điểm tiếng tích tắc. Có những khắc giờ bạn không hề nghe thấy, và có những giờ khắc bạn chú tâm đến nó.

Tôi gửi cho Nathan bức thư hỏi xin địa chỉ thư điện tử của Poole. Tôi nhận được một phản hồi nhanh nhạy. Tôi gửi thư Poole một vài câu hỏi giản đơn.

Tôi nhận được một phản hồi khác.

Tôi viết thư cho Rhiannon bảo em rằng tôi sẽ đến vào trưa nay.

Tôi nói đi đâu này ắt rất quan trọng đấy.

Em đáp rằng em sẽ ở đó.

Alexander thông báo cho Mickey biết rằng cậu không thể ở lại tập với ban nhạc sau giờ học được.

“Một cuộc hẹn nóng bỏng à?” Mickey hỏi, trêu chọc.

Alexander mỉm một điệu cười tinh quái và để ngỏ câu trả lời.

Rhiannon đang đợi tôi ở hiệu sách. Nơi đó đã trở thành điểm hẹn của hai đứa.

Em biết đó là tôi đang bước qua cánh cửa. Đôi mắt em dõi theo tôi đang tiến lại gần. Em chẳng cười, nhưng tôi thì có. Tôi cảm kích làm sao khi được trông thấy em.

“Chào,” tôi nói.

“Chào,” em đáp.

Em muốn ở đây, nhưng em lại không nghĩ đây là một ý tưởng hay. Em cũng thấy cảm kích đấy chứ, nhưng em còn chắc rằng niềm cảm kích ấy sẽ mau hóa thành nỗi ân hận.

“Mình có một ý tưởng,” tôi bảo em.

“Gì thế?”

“Hãy giả vờ như đây là lần đầu tiên chúng ta từng gặp. Hãy giả vờ như cậu tới đây để mua một cuốn sách, và mình tình cờ bắt gặp cậu. Chúng ta trao đổi với nhau. Mình thích cậu. Cậu thích mình. Giờ đây chúng ta ngồi xuống bên ly cà phê. Mọi thứ trôi chảy. Cậu không biết rằng mình đổi cơ

thể mỗi ngày. Mình không biết về bạn trai cũ của cậu hoặc bất cứ thứ gì khác. Chúng ta chỉ là hai người gặp nhau lần đầu.”

“Nhưng tại sao?”

“Để chúng ta không phải nói về những thứ khác. Để chúng ta có thể chỉ ở bên nhau thôi. Và tận hưởng đi đầu đó.”

“Mình không thấy nó có ý nghĩa...”

“Không quá khứ. Không tương lai. Chỉ có hiện tại. Hãy cho mình một cơ hội.”

Mắt em ngấn lệ. Em chống cằm lên tay và nhìn tôi. Cuối cùng, em quyết định.

“Rất vui được gặp cậu,” em nói. Em chưa hiểu được chuyện này, nhưng em chấp nhận dần bước.

Tôi cười. “Mình cũng rất vui được gặp cậu. Chúng ta nên đi đâu đây?”

“Cậu nghĩ xem,” em nói. “Đâu là nơi ưa thích của cậu?”

Tôi kết nối đến Alexander, và câu trả lời nằm ngay đó. Như thể cậu mang nó trao tận tay tôi vậy.

Môi tôi lan rộng nụ cười.

“Mình biết nơi này hay lắm,” tôi đáp. “Nhưng trước hết, chúng ta cần một ít đồ ăn.”

Bởi đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, tôi chẳng cần phải nói em nghe về Nathan hay Poole hay bất cứ gì từng xảy đến hay sẽ diễn ra. Dĩ vãng hay tương lai đều là thứ rối rắm. Chỉ mỗi hiện tại mới thật sự cần thiết. Và sự đơn giản đó mới tạo nên mối rung động giữa tôi và em.

Mặc dù chỉ cần mua một ít thứ chúng tôi vẫn lấy xe đẩy và đi dọc theo từng dãy kệ tạp hóa. Không mất quá lâu cho đến khi Rhiannon đứng trước, tôi đằng sau, và hai đứa tôi đẩy nhanh hết mức có thể.

Chúng tôi đặt ra một nguyên tắc: mỗi dãy kệ đều phải có một câu chuyện. Vậy nên ở quầy thức ăn cho thú cưng, tôi được biết thêm về Swizzle, một chú chó con nhưng đầy dã tâm. Ở kệ chứa hàng nông sản, tôi

kể em nghe về cái ngày mình đi trại hè và phải dự phần vào công cuộc kéo dừa hấu, và làm thế nào tôi chịu ba mũi khâu sau khi dừa hấu trượt qua hàng loạt tay người và đập ngay mắt tôi - trường hợp nhập viện vì một trái dừa hấu đầu tiên mà bệnh viện từng tiếp nhận. Tại kệ ngũ cốc, chúng tôi kể tự truyện dưới hình thức mấy món ngũ cốc mình đã ăn trong thời gian vừa qua, cố chỉ ra đúng cái năm mà thứ ngũ cốc ấy biến sữa thành màu xanh trông chẳng còn hấp dẫn chút nào mà bắt đầu chán đến phát ngấy.

Cuối cùng, chúng tôi cũng có đủ thực phẩm cho một bữa tiệc chay thanh đạm.

“Bây giờ mình gọi mẹ và bảo mình sẽ ăn ở nhà Rebecca,” Rhiannon nói, rút điện thoại ra.

“Bảo mẹ cậu rằng cậu sẽ ở lại qua đêm,” tôi gợi ý.

Em khựng lại. “Thật sao?”

“Thật.”

Nhưng em không định gọi.

“Mình không chắc đó là ý tưởng hay.”

“Tin mình đi,” tôi đáp. “Mình biết mình sẽ làm gì.”

“Cậu biết mình cảm thấy thế nào.”

“Mình biết. Nhưng mình vẫn muốn cậu tin tưởng mình. Mình sẽ không làm tổn thương cậu. Mình sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu.”

Em gọi cho mẹ, báo rằng mình sẽ ở nhà Rebecca. Rồi em gọi Rebecca để đảm bảo rằng cái vỏ bọc đó sẽ đủ an toàn. Rebecca hỏi em có chuyện gì. Rhiannon đáp rằng em sẽ kể cho cô bạn nghe sau.

“Cậu hãy kể cho cô bạn nghe rằng cậu đã đi gặp một anh chàng nhé,” tôi nói ngay khi em cúp máy.

“Một anh chàng mình vừa gặp gỡ sao?”

“Ừ,” tôi đáp. “Một anh chàng cậu vừa gặp.”

Chúng tôi trở lại nhà của Alexander. Còn rất ít khoảng trống trong tủ lạnh cho mớ hàng tạp hóa chúng tôi vừa mua.

“Sao chúng ta lại phải lo thiếu mấy thứ này chứ?” Rhiannon hỏi.

“Bởi h ồi sáng mình chẳng hề chú ý có những gì ở đây. Và mình muốn đảm bảo rằng chúng ta có chính xác những gì chúng ta muốn.”

“Cậu có biết nấu ăn không?”

“Không hẳn. Cậu thì sao?”

“Không thạo.”

“Mình đoán chúng ta sẽ tìm ra cách. Nhưng trước tiên, có thứ mình muốn cho cậu xem.”

Em cũng thích phòng ngủ của Alexander như tôi vậy. Tôi có thể thấy thế. Em đắm mình trong việc đọc ngẫu nhiên mấy mẫu giấy dán, rồi rê ngón tay dọc theo hàng gáy sách. Gương mặt em bừng sáng như một bức họa với niềm rạng rỡ.

Rồi em quay sang tôi, và có một điều chẳng thể nào chối cãi: Chúng tôi đang trong phòng ngủ, và ở đây còn một cái giường nữa. Nhưng đó không phải lý do tôi đưa em đến đây.

“Đến giờ ăn tối rồi,” tôi nói. Rồi tôi nắm lấy tay em và chúng tôi sánh bước cùng nhau.

Chúng tôi lấp đầy yên lặng với nhạc âm khi chúng tôi nấu ăn trong bếp. Hai đứa di chuyển đồng bộ, kẻ trước người sau. Chúng tôi chưa từng làm thế này cùng nhau trước đây, nhưng giờ lại có thể cùng nhau thiết lập sự nhịp nhàng, sự phân chia công việc giữa hai đứa. Tôi không thể nào không nghĩ rằng đây chính là cách mà nó luôn có thể trở nên - chúng tôi chia sẻ không gian cho nhau một cách thông thả, hiểu nhau trong nỗi lặng yên đầy hứng khởi. Bố mẹ đều đã đi xa, và bạn gái đến giúp tôi nấu bữa tối. Và cô ấy đây, đang nhặt rau, chẳng để ý gì đến dáng điệu mình, đến làn tóc rối bời của mình, thậm chí đến cả việc tôi đang ngắm nhìn em cũng đầy yêu thương. Bên ngoài những bọt sôi trong nồi to bằng phòng bếp của chúng tôi, màn đêm đang cất lên câu hát. Tôi có thể trông thấy thế qua khung cửa sổ, và thấy cả hình phản chiếu của em đang ánh lên bên trên đó. Mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó, và trái tim tôi muốn tin rằng chuyện này luôn có thể thành thực. Trái tim tôi muốn hóa nó thành thực, thế mà cũng chính khi đó một thứ gì tối tăm lại giằng nó ra xa.

Quá chín giờ tối chúng tôi mới xong xuôi.

“Mình có nên dọn bàn ăn không?” Rhiannon hỏi, trở vào phòng ăn.

“Không. Mình sẽ đưa cậu tới nơi ưa thích của mình, nhớ chưa?”

Tôi tìm ra hai cái khay và sắp bữa ăn của hai đứa lên trên đó. Tôi thậm chí lấy cả một tá đèn cây để mang theo. Rồi tôi dẫn Rhiannon ra cửa hậu.

“Chúng mình đang đi đâu thế?” em hỏi ngay khi chúng tôi ra đến sân.

“Nhìn này,” tôi bảo em.

Lúc đầu em chẳng thấy gì - thứ ánh sáng duy nhất đến từ nhà bếp, trôi dạt đến hai đứa như một vầng ráng chiều le lói từ thế giới đầu đầu. Rồi, khi đôi mắt chúng tôi đã thích nghi, nó bắt đầu rõ ràng với em.

“Tuyệt vời,” em nói, bước lại gần để cho ngôi nhà trên cây của Alexander hiện sừng sững trước mặt hai đứa, cái thang ở ngay đầu ngón tay chúng tôi.

“Có một hệ thống ròng rọc cho những cái khay,” tôi nói. “Mình sẽ leo lên và thả nó xuống.”

Tôi chộp lấy hai cây nến và rút thang lên. Bên trong ngôi nhà cây này khớp với trí nhớ của Alexander khá tốt. Căn phòng giống như một không gian tập luyện, với một cây ghita khác ngay trong góc, một cuốn sổ chỉ chút ghi chép lời và nhạc. Mặc dù có một cây đèn phía trên có thể dùng được, tôi vẫn nhờ đến nến. Rồi tôi chuyển giá đựng đồ xuống bên dưới để lần lượt mang hai khay lên. Ngay lúc khay thứ hai đã yên vị trên đây, Rhiannon nhập cuộc cùng tôi.

“Thật tuyệt đúng không?” tôi hỏi khi em nhìn xung quanh.

“Ừ.”

“Tất cả là của Alexander. Bố mẹ cậu ấy không lên đây.”

“Mình yêu nó.”

Không bàn không ghế, thế nên chúng tôi đành ngồi khoanh chân trên sàn và ăn uống, đối diện nhau trong ánh nến. Chúng tôi không vội vã - mà để cho hương vị của từng phút giây ngấm vào. Tôi thấp thêm nến, và nhìn em say đắm. Chúng tôi không cần ánh dương hay vầng nguyệt nào ở đây nữa. Em thật xinh đẹp trong thứ ánh sáng của riêng hai đứa.

“Gì thế?” em hỏi.

Tôi nhào người và hôn em. Chỉ một cái hôn thôi.

“Đó,” tôi đáp.

Em là tình đầu cũng là tình yêu duy nhất trong đời tôi. Hầu hết mọi người đều biết rằng mối tình đầu của họ sẽ không phải là duy nhất. Nhưng với tôi, em là cả hai đi đầu ấy. Đây sẽ là cơ hội duy nhất tôi tự thưởng bản thân mình. Nó sẽ không xảy ra lần nào nữa đâu.

Ở đây không có đồng hồ, nhưng tôi ý thức được từng phút, từng giờ trôi qua. Đến cả ngọn nến cũng hiệp mưu, ngày càng ngắn dần khi thời gian lui dần. Nhắc nhở tôi và lại nhắc nhở tôi và không ngừng nhắc nhở tôi.

Tôi muốn đây là lần đầu tiên hai đứa từng gặp gỡ. Tôi muốn đây là hai cô cậu tuổi vị thành niên trong buổi hẹn đầu. Tôi muốn hoạch sẵn trong đầu kế hoạch cho lần hẹn hai. Và lần ba nữa.

Nhưng vẫn còn mấy đi đầu nữa tôi phải nói, phải làm.

Khi chúng tôi ăn xong, em đẩy mấy cái khay sang bên. Em kéo chúng tôi gần lại. Tôi cứ ngỡ em sẽ hôn mình, nhưng em với lấy cái túi. Em lấy ra một tệp giấy dán của Alexander. Em lấy ra cả một cây bút. Rồi em vẽ một trái tim bên trên mẫu giấy, gỡ nó ra, và đặt vào trái tim tôi.

“Đây,” em nói.

Tôi nhìn xuống nó. Tôi nhìn lên em.

“Mình cần phải nói với cậu vài chuyện,” tôi nói.

Ý tôi là tôi cần phải nói với em mọi thứ.

Tôi kể em nghe về Nathan. Tôi kể em nghe về Poole. Tôi kể em rằng tôi có thể chẳng phải người duy nhất. Tôi kể em rằng có thể có một cách để ở lại trong một thân xác lâu hơn. Có thể có một cách để không phải rời đi.

Ánh nến lụi tàn. Tôi đã tốn quá nhiều thời gian. Lúc tôi kể xong là đã gần mười một giờ rồi.

“Vậy cậu có thể ở lại?” em hỏi khi tôi kết thúc. “Cậu đang nói cậu có thể ở lại?”

“Đúng,” tôi đáp. “Và không.”

Khi tình đầu kết thúc, hầu hết mọi người cuối cùng rồi cũng hiểu ra sẽ còn nhiều mối tình khác sẽ đến trong đời. Họ sẽ không đi đến cùng trong tình ái. Tình yêu cũng không đi đến tận cùng với họ. Nó sẽ không bao giờ như tình đầu, nhưng sẽ tốt hơn trên nhiều cách khác nhau.

Tôi không có được niềm an ủi kia. Đó là lý do tại sao tôi bám víu những này. Đó là lý do tại sao nó khó khăn đến thế.

“Có thể có một cách để ở lại,” tôi bảo em. “Nhưng mình không thể. Mình sẽ không bao giờ có thể ở lại.”

Giết người. Khi tất cả đầu quy về nó, sẽ chỉ giết người mới có thể giúp tôi ở lại. Không một tình yêu nào đủ to lớn hơn tội trạng đó.

Rhiannon giăng ra khỏi tôi. Đứng dậy. Chợt khiển trách tôi.

“Cậu không thể làm như vậy!” em hét lên. “Cậu không thể làm như vậy!”, tôi nói với cậu. “Cậu không thể sà xuống, mang mình tới đây, trao cho mình tất cả những thứ này... rồi bảo không thể được. Thế là tàn nhẫn lắm! Tàn nhẫn lắm!”

“Mình biết,” tôi nói. “Đấy là lý do tại sao hôm nay là buổi hẹn đầu tiên. Đấy là lý do tại sao hôm nay là lần đầu tiên chúng ta từng gặp gỡ.”

“Sao cậu có thể nói thế? Sao cậu có thể xóa sạch đi tất cả mọi thứ khác?”

Tôi đứng dậy. Bước đến. Vòng cánh tay quanh người em. Lúc đầu em cự tuyệt, cố giăng khỏi tôi. Nhưng rồi em cũng chấp nhận.

“Cậu ấy là một chàng trai tốt,” tôi nói, giọng thì thào vỡ tan. Tôi đâu có muốn làm thế này, nhưng tôi phải làm thôi. “Thậm chí cậu ấy có thể là một chàng trai tuyệt vời. Và hôm nay là ngày các cậu gặp lần đầu. Hôm nay là buổi hẹn đầu tiên của các cậu. Cậu ấy sẽ nhớ chuyện ở trong hiệu sách. Cậu ấy sẽ nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, và cậu ấy đã bị cậu cuốn hút như thế nào, không chỉ bởi cậu xinh đẹp, mà bởi cậu ấy có thể nhìn thấy sức mạnh trong cậu. Cậu ấy có thể nhìn thấy cậu muốn mình trở thành một phần của thế giới nhiều biết chừng nào. Cậu ấy sẽ nhớ đã từng chuyện trò cùng cậu, dễ dàng như thế nào, lời cuốn như thế nào. Cậu ấy sẽ nhớ đã không muốn nó kết thúc, và hỏi cậu có muốn làm gì khác không. Cậu ấy sẽ nhớ chuyện cậu hỏi về nơi ưa thích, và cậu ấy sẽ nhớ chuyện nghĩ về nơi này, và muốn chỉ cho cậu xem. Cửa hàng thực phẩm, những câu chuyện dọc hành lang, lần đầu tiên cậu nhìn thấy phòng của cậu ấy,... tất cả sẽ đầu

ở đây, và mình sẽ không phải thay đổi một chút nào. Mạch đập của cậu ấy chính là nhịp tim của mình. Cùng nhịp với nhau. Mình biết cậu ấy sẽ hiểu cậu. Các cậu có cùng một loại trái tim.”

“Nhưng còn cậu thì sao?” Rhiannon hỏi, giọng em cũng đầy tan vỡ.

“Cậu sẽ tìm thấy những đi đâu ở cậu ấy mà cậu tìm thấy ở mình,” tôi bảo em. “Mà không chút khó khăn nào.”

“Mình không thể cứ chuyển một cái như vậy.”

“Mình biết. Cậu ấy sẽ phải chứng minh cho cậu thấy. Mỗi ngày, cậu ấy sẽ phải chứng minh bản thân xứng đáng với cậu. Và nếu không, cậu ấy phải chịu thôi. Nhưng mình nghĩ cậu ấy sẽ làm thế.”

“Tại sao cậu làm đi đâu này?”

“Bởi vì mình phải đi, Rhiannon ạ. Lần này là thật. Mình phải đi thật xa. Có những thứ mình cần phải tìm ra. Và mình không thể cứ tiếp tục bước vào trong cuộc đời cậu. Cậu cần nhiều hơn thế.”

“Vậy đây là lời tạm biệt sao?”

“Là tạm biệt với một vài thứ. Và là lời chào cho những thứ khác.”

Tôi muốn cậu ấy ghi nhớ cái cảm giác khi tôi ôm lấy em. Tôi muốn cậu ghi khắc cái xúc cảm khi sẽ chia thế gian này với em. Tôi muốn cậu, đâu đó trong lòng, nhớ ghi cho rằng tôi yêu em nhiều bao nhiêu. Và tôi muốn cậu học cách yêu em bằng chính con người mình, không vướng bận gì đến tôi.

Tôi đã phải hỏi Poole liệu chuyện này có thật khả năng không. Tôi đã phải hỏi ông ta liệu ông ta có thể thật sự chỉ dạy cho tôi.

Ông ta hứa là có thể. Ông ta bảo rằng chúng tôi có thể làm việc cùng nhau. Chẳng gì phải nghi ngờ cả. Chẳng cần sự công nhận từ sự sống mà chúng tôi sẽ đang tâm hủy hoại.

Đó chính là lúc tôi biết chắc rằng mình phải chạy đi thật xa.

Em ôm tôi. Em ôm tôi chặt đến mức dường như chẳng còn ý nghĩ của việc sẽ để tôi ra đi.

“Mình yêu cậu,” tôi nói với em. “Như chưa từng yêu ai trước đây.”

“Cậu luôn nói như thế,” em đáp. “Nhưng cậu không nhận ra mình cũng tương tự hay sao? Mình cũng chưa từng yêu ai như thế này.”

“Nhưng cậu sẽ,” tôi nói, “cậu sẽ yêu nữa.”

Nếu bạn nhìn thật lâu vào trung tâm vũ trụ, ở đó sẽ có một sự lạnh lẽo. Một nỗi trống vắng. Đến cuối cùng, vũ trụ chẳng quan tâm gì đến chúng ta đâu. Thời gian cũng không hề quan tâm đến chúng ta.

Đó là lý do vì sao chúng ta phải biết quan tâm đến nhau.

Thời gian đang trôi nhanh. Nửa đêm đang đến.

“Mình muốn ngủ thiếp đi bên cạnh cậu,” tôi thì thào.

Đó là đi ầu ước cuối cùng của tôi.

Em gật đầu đồng ý.

Chúng tôi rời khỏi căn nhà trên cây, chạy thật nhanh xuyên qua đêm tối để về lại với ánh sáng trong ngôi nhà, bỏ lại nhạc âm đằng sau. 11:13. 11:14. Chúng tôi vào phòng ngủ và tháo giày ra. 11:15. 11:16. Em lên giường và tôi tắt đèn. Tôi đến bên em.

Tôi ngả lưng xuống và em rúc đầu vào tôi. Tôi được nhắc nhở đến bãi biển, đến đại dương hôm nào.

Có rất nhiều thứ để nói, nhưng không việc gì phải nói ra. Chúng tôi đều hiểu cả.

Em vươn lấy gò má tôi, xoay đầu tôi sang. Hôn tôi. Phút nối phút và phút liên phút, chúng tôi hôn nhau.

“Mình muốn cậu nhớ rằng vào ngày mai...”, em nói.

Rồi chúng tôi quay lại nhịp thở. Chúng tôi trở về nằm đó. Giấc ngủ ập đến.

“Mình sẽ nhớ tất cả,” tôi bảo em.

“Mình cũng thế,” em hứa.

Tôi sẽ chẳng bao giờ có được tấm ảnh nào của em để bỏ túi và mang theo bên mình. Tôi sẽ chẳng bao giờ có được một lá thư với nét chữ em, hay cuốn sổ ảnh thủ công lưu giữ mọi thứ chúng tôi thực hiện cùng nhau. Tôi sẽ chẳng bao giờ được sẻ chia với em một căn hộ trong một thành phố.

Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được hai đứa có đang cùng lắng tai nghe một khúc ca vào cùng một thời điểm. Chúng tôi sẽ chẳng già đi cùng nhau. Tôi sẽ chẳng là người em gọi đến khi gặp rắc rối. Em sẽ chẳng là người tôi gọi đến khi có những câu chuyện muốn kể. Tôi sẽ chẳng thể nào giữ được bất cứ gì em từng trao tôi.

Tôi ngắm nhìn em chìm vào giấc ngủ cạnh bên mình. Tôi ngắm nhìn từng nhịp em thở. Tôi ngắm nhìn khi em chìm dần vào trong cơn mơ.

Ký ức này.

Tôi sẽ chỉ có được mỗi nó thôi.

Tôi sẽ luôn luôn có được nó.

Cậu ấy cũng sẽ ghi khắc điếu này. Cậu sẽ cảm nhận được nó. Cậu sẽ biết rằng mình đã có một buổi chiều tuyệt hảo, một buổi tối tuyệt vời.

Cậu sẽ thức dậy cạnh bên em, và sẽ thấy mình may mắn làm sao.

Thời gian trôi mãi. Vũ trụ này bao la mãi. Tôi gỡ mẫu giấy dán có hình trái tim và dính nó lên ngực em. Tôi nhìn nó yên vị ở đấy.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi nói lời tạm biệt. Tôi tiếp đi.

NGÀY THỨ 6034

Tôi thức dậy và cách em hai giờ lái xe, trong thân xác của một cô gái tên Katie.

Katie không biết đâu, nhưng hôm nay cô bạn sẽ phải đi xa khỏi nơi này. Sẽ là một sự rẽ hướng hoàn toàn khỏi lộ trình của cô gái, một cú xoay đột ngột chệch khỏi con đường cô định dẫn bước. Nhưng cô ấy còn cả tá thời gian để dần xếp ổn thỏa. Trên cả tiến trình đời sống cô, ngày hôm nay sẽ là một phút lẫ lộn nhẹ nhàng, ít huy hoàng nhất.

Nhưng với tôi, đây sẽ là cả một sự biến đổi trong dòng đời mình. Với tôi, đây là điểm khởi đầu cho một hiện tại có cả quá khứ và tương lai.

Lần đầu tiên trong đời, tôi chạy.

LỜI CẢM ƠN

Đối với phần lớn tiểu thuyết mà từ trước đến giờ tôi đã viết, nhất định sẽ phải có một sự khởi đầu, nơi mà ý tưởng lóe ra để viết nên câu chuyện. Thông thường thì tôi nhớ được nó. Riêng với cuốn sách này, tôi phải thừa nhận là đi đầu đó không thực sự rõ ràng cho lắm. Nhưng tôi còn nhớ được ba khoảnh khắc mẫu chốt đã thôi thúc tôi cầm bút. Đầu tiên là cuộc trò chuyện với John Green khi chúng tôi đang cùng nhau du hí. Thứ hai là khi tôi nói chuyện với Suzanne Collins khi *cô ấy* đang đi du lịch. Và cuối cùng là vào một buổi chiều tại căn hộ của Billy Merrell, lúc đó tôi đang trong giai đoạn đầu tìm hiểu anh ấy (mọi thứ lóe lên vào ngay lúc đấy) và chú ý đến từng phản ứng nhỏ của anh. Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến tất cả họ vì đã tiếp thêm năng lượng cho ngọn lửa trong tôi. Đồng thời tôi cũng cảm ơn người đàn ông đã lái xe chở tôi và John, về việc hứa giữ bí mật ý tưởng và không tiết lộ.

Như mọi khi, tôi luôn phải nói lời cảm ơn đến gia đình và bạn bè của mình. Bố mẹ tôi. Adam, Jen, Paige, Matthew và Hailey. Những người dì, cậu, anh em họ và cả ông bà nữa. Những bạn đồng nghiệp. Những bạn đồng môn đại học. Những bạn đồng môn phổ thông. Những bạn cùng đọc sách. Những bạn trên Facebook. Những người bạn tri kỷ nhất. Tất cả họ đã luôn đồng hành và ngẩng đầu đối diện cùng tôi khi tôi viết cuốn sách này mặc dù họ cũng đang phải viết cuốn sách cho riêng mình (Eliot, Chris, Daniel, Marie, Donna, Natalie). Và một người bạn nữa thì đã đang vẽ tranh khi tôi viết (Nathan).

Một lời cảm ơn sâu sắc đến người cộng sự đầy nhiệt huyết, Bill Glegg, cũng như tập thể nhóm xuất sắc ở WMEE, bao gồm Alician Gordon, Shaun Dolan và Lauren Bonner, cảm ơn ngôi nhà tuyệt vời của tôi tại Random House, từ phòng ban bán hàng, quảng cáo, biên tập và đến mỹ thuật. (Tôi muốn hét lên rằng tôi rất biết ơn Adrienne Waintraub, Tracy Lerner và Lisa Nadel vì đã tổ chức những buổi tiệc họp mặt và ký tặng giá

trị kéo dài gần một thập kỷ, cũng như con mắt suy xét vạn vật một cách tinh tường của Jeremy Medina, không thể không kể đến công lập kế hoạch vô cùng chu đáo từ Elizabeth Zajac). Đồng thời, cảm ơn những nhà xuất bản cuốn sách này của tôi ở Egmont, Anh và Text, Úc và những nhà xuất bản ở những quốc gia khác.

Cuối cùng, mỗi ngày tôi luôn biết ơn vì đã có Nancy Hinkel đồng hành, trở thành biên tập viên của tôi. Tôi yêu cái lúc mình cần lái và bạn thì ngồi đó sẵn sàng cho một chuyến đi.

[1] Maryland là một tiểu bang vùng Trung Đại Tây Dương của Hoa Kỳ, nằm trên bờ biển phía đông của Hoa Kỳ.

[2] Minnesota là một tiểu bang vùng Trung Tây của Hoa Kỳ.

[3] Bắc Carolina là một tiểu bang phía nam của Hoa Kỳ.

[4] Cuốn sách viết về đề tài tình dục ở tuổi teen, thường là mục tiêu kiểm duyệt.

[5] Cuốn sách viết cho trẻ em.

[6] Thủ phủ của bang Maryland.

[7] Los Angeles là thành phố đông dân nhất ở bang California.

[8] Baltimore là một thành phố độc lập thuộc tiểu bang Maryland, bờ biển phía đông Hoa Kỳ. Baltimore là thành phố lớn nhất tiểu bang Maryland và là trung tâm công nghiệp và văn hóa lớn của tiểu bang này.

[9] Winslow Homer (24/2/1836 - 29/9/1910) là một họa sĩ phong cảnh và tranh khắc người Mỹ, nổi tiếng với các chủ đề biển của mình, ông được coi là một trong những họa sĩ hàng đầu ở Mỹ vào thế kỷ 19 và là một nhân vật nổi bật trong nghệ thuật Mỹ.

[10] Một bến cảng ở Baltimore.

[11] Jefferson Finis Davis (3/6/1808 - 6/12/1889) là chính khách Hoa Kỳ với cương vị Tổng thống của chính phủ Liên minh miền Nam trong thời kỳ Nội chiến Hoa Kỳ (1861-1865).

[12] Trận Gettysburg là trận chiến đẫm máu nhất và được xem là chiến thắng lớn lao nhất của Liên bang miền Bắc trong Nội chiến Hoa Kỳ.

[13] Abraham Lincoln (12/2/1809 - 15/4/1865), người giải phóng vĩ đại, là Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ từ tháng 3 năm 1861 cho đến khi bị ám sát vào tháng 4 năm 1865.

[14] Zachary Taylor (24/11/1784 - 9/7/1850) là một vị tướng quân sự và là Tổng thống thứ 12 của Hoa Kỳ.

[15] Creole nói chung dùng để chỉ những người dân ở vùng thuộc địa có gốc gác châu Âu.

[16] Chỉ phim 16+.

[17] Montana là một tiểu bang nằm ở miền tây bắc Hoa Kỳ, là bang thứ 41 gia nhập Liên bang vào ngày 8 tháng 11 năm 1889. Thủ phủ của Montana là thành phố Helena, còn thành phố lớn nhất là Billings và Great Falls.

[18] George Bernard Shaw (26/7/1856 - 2/11/1950) là nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland đoạt giải Nobel Văn học năm 1925.

TABLE OF CONTENTS

Ngày thứ 5994
Ngày thứ 5995
Ngày thứ 5996
Ngày thứ 5997
Ngày thứ 5998
Ngày thứ 5999
Ngày thứ 6000
Ngày thứ 6001
Ngày thứ 6002
Ngày thứ 6003
Ngày thứ 6004
Ngày thứ 6005
Ngày thứ 6006
Ngày thứ 6007
Ngày thứ 6008
Ngày thứ 6009
Ngày thứ 6010
Ngày thứ 6011
Ngày thứ 6012
Ngày thứ 6013
Ngày thứ 6014
Ngày thứ 6015
Ngày thứ 6016
Ngày thứ 6017
Ngày thứ 6018
Ngày thứ 6019
Ngày thứ 6020
Ngày thứ 6021

Ngày thứ 6022

Ngày thứ 6023

Ngày thứ 6024

Ngày thứ 6025

Ngày thứ 6026

Ngày thứ 6027

Ngày thứ 6028

Ngày thứ 6029

Ngày thứ 6030

Ngày thứ 6031

Ngày thứ 6032

Ngày thứ 6033

Ngày thứ 6034

Lời cảm ơn